JO NESBØ

„Cea mai sumbră poveste a lui Shakespeare în viziunea regelui *noir*-ului scandinav.“ — *Mail on Sunday*

MACBETH

roman

book
HUMANITAS fiction

Proiectul Hogarth Shakespeare
apare în cadrul colecției **Raftul Denisei**
coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această traducere este publicată
cu sprijinul financiar al NORLA.

JO NESBØ

MACBETH

Traducere din norvegiană de
IVONA BERCEANU

JO NESBØ
MACBETH
Copyright © Jo Nesbø, 2018
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-779-545-5 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Stropul strălucitor de ploaie căzu din înaltul cerului, străbătând întunericul, spre luminile tremurătoare ale portului de dedesubt. Vântul tăios, ce bătea în rafale dinspre nord-vest, îl purtă spre albia secată a râului ce împărţea oraşul în lungime şi spre calea ferată dezafectată, care traversa oraşul de-a latul. Cele patru sectoare în care era împărţit oraşul erau numerotate în sensul acelor de ceasornic şi, în afară de asta, nu aveau nici o denumire. Cel puţin, nu aveau denumiri pe care locuitorii să şi le mai amintească. Şi, dacă te întâlneai cu aceiaşi locuitori departe de casa lor şi îi întrebai de unde vin, se întâmpla să spună că nu-şi aminteau nici numele oraşului.

Strălucirea picăturii de ploaie pălea în timp ce traversa cenuşa şi otrava ce lâncezeau peste oraş ca o permanentă pâclă de ceaţă, cu toate că, în anii din urmă, fabricile se închiseseră una după alta. În ciuda faptului că şomerii nu-şi mai permiteau să aprindă focul în sobe. În ciuda vânturilor capricioase, aprige şi a ploilor neîncetate, despre care unii susţineau că începuseră să cadă în urmă cu un sfert de secol, când celui de-al Doilea Război Mondial i se pusese capăt prin folosirea a două bombe atomice. Cu alte cuvinte, în aceeaşi perioadă în care Kenneth fusese numit şeful poliţiei oraşului. Din biroul său, situat la ultimul etaj al sediului central al Poliţiei, inspectorul-şef Kenneth condusese după bunul plac şi cu o mână de fier oraşul timp de douăzeci şi cinci de ani, indiferent cine ocupa funcţia de primar sau de ceea ce spuneau sau făceau mai-marii din capitala Capitol, în timp ce al doilea oraş ca mărime al ţării şi, odinioară, cel mai important centru industrial se afunda într-o mlaştină a corupţiei, falimentelor, crimei şi haosului. În urmă cu şase luni, inspectorul-şef Kenneth căzuse de pe un scaun în casa lui de vacanţă şi trei săptămâni mai târziu era mort. Costurile înmormântării au fost suportate de primărie,

lucrul fiind stabilit la un moment dat printr-un act adoptat de Kenneth însuşi. După nişte funeralii demne de un dictator, consiliul local şi primarul Tourtell îl numiseră şef al Poliţiei pe Duncan, fiul flegmatic al unui episcop şi şef al Direcţiei Criminalitate Organizată din Capitol. Şi, prin această alegere, speranţa s-a reaprins în sânul unei comunităţi surprinse de alegere.

Fusese o alegere surprinzătoare pentru că Duncan nu provenea din vechea şcoală de ofiţeri de poliţie pragmatici şi atenţi la politică, ci din noua generaţie de manageri de poliţie educaţi, care sprijineau reforma, transparenţa, modernizarea şi lupta împotriva corupţiei – trăsături ce nu îi caracterizau şi pe majoritatea politicienilor aleşi ai oraşului, puşi pe îmbogăţire rapidă.

Şi speranţele locuitorilor că acum aveau un şef al poliţiei integru, cinstit şi vizionar, care putea să scoată oraşul din mlaştina în care se adâncise, au fost alimentate de faptul că Duncan i-a schimbat pe vechii şefi de structuri cu oameni aleşi de el. Idealişti tineri şi nepătaţi care chiar voiau ca oraşul să fie un loc în care să vrei să stai.

Vântul purtă picătura de ploaie peste Districtul 4 Vest şi peste cel mai înalt punct al oraşului, turnul radio aflat pe acoperişul studioului în care vocea singuratică şi indignată a lui Walt Kite dădea glas speranţei că oraşul avea în sfârşit un salvator. Cât trăise Kenneth, Kite fusese singurul care îndrăznise să îl critice făţiş pe şeful poliţiei şi să îl acuze de unele dintre infracţiunile pe care le săvârşise. În această seară, Kite striga că membrii consiliului local aveau să facă tot ce puteau pentru a revoca atribuţiile pe care şi le asigurase Kenneth, astfel încât, din poziţia de şef al poliţiei, să fie adevărata autoritate a oraşului. Şi că, paradoxal, acest demers avea să însemne că succesorul său, bunul democrat şi şef al poliţiei Duncan, cu greu ar mai fi putut să implementeze reformele pe care, pe bună dreptate, le voia.

Kite a mai adăugat că la următoarele alegeri pentru desemnarea primarului, „Tourtell, primarul aflat în scaun şi, deci, cel mai gras primar din ţară, nu avea concurenţă. Efectiv nici o concurenţă. Căci cine poate să concureze împotriva broaştei ţestoase Tourtell, cu carapacea ei de jovialitate populară şi neprihănită moralitate de care nu se prinde nici o

critică?“

În Districtul 4 Est, picătura de ploaie trecu peste Obelisc, un hotel-cazinou de sticlă, înalt de 20 de etaje, ce se ridica precum un deget mijlociu iluminat în nenorocirea neagră-maronie de patru etaje a oraşului. Pentru mulţi era un paradox: cu cât economia scădea şi numărul de şomeri creştea, cu atât mai populară era în rândul locuitorilor metoda de a-şi irosi la cele două cazinouri din oraş banii pe care nu-i aveau.

— Oraşul care a încetat să mai dea şi care a început să ia, murmură Kite pe undele radio. La început, am abandonat industria, apoi calea ferată, astfel încât nimeni să nu poată fugi. Apoi am început să le vindem locuitorilor noştri droguri acolo unde, altădată, le vindeam bilete de tren. Pentru a-i putea jefui în tihnă. N-aş fi crezut că voi ajunge să spun că îmi lipsesc marii magnaţi ahtiaţi după profit, dar cel puţin ei aparţineau unei industrii respectabile. Nu precum celelalte trei domenii în care oamenii se pot încă îmbogăţi: cazinourile, traficul de droguri şi politica.

În Districtul 3, rafalele de ploaie şi de vânt se loveau de faţada sediului central al poliţiei, cazinoul Inverness şi străzile de pe care majoritatea oamenilor se retrăseseră în interiorul caselor, izgoniţi de vremea rea, deşi unii încă se grăbeau încoace şi încolo, explorând sau evadând. Spălau gara centrală, unde trenurile nu mai circulau, dar care era încă populată de fantome şi călători. Fantomele celor care construiseră cândva acest oraş, încrezători în ei înşişi, în etica muncii, în Dumnezeu, în tehnologie şi în urmaşii lor. Şi călătorii din piaţa de droguri, permanent deschisă, pentru o doză de poțiune; un bilet ce promitea Raiul şi garanta Iadul. În Districtul 2, vântul şuiera printre coşurile principalelor două fabrici, recent închise: Graven şi Estex. Ambele produceau aliaje de metal, dar ce anume conţineau nu puteau spune cu certitudine nici măcar cei care operau furnalele; oricum, coreenii începuseră să producă acelaşi tip de aliaj la un preţ mai mic. Poate că degradarea era atât de vizibilă din cauza climei oraşului, sau poate era o iluzie, poate din cauza certitudinii falimentului şi ruinei, tăcutele, fabrici defuncte stăteau acolo, după cum spunea Kite, ca nişte „…jefuite catedrale ale capitalismului într-un oraş al renegaţilor şi al neîncrederii“.

Ploaia se îndreptă înspre sud-est, peste străzi cu felinare sparte, unde

prădătorii sprijineau pereţii caselor, la adăpost de lacrimile nesfârşite ale cerului, cercetând în timp ce prada lor se grăbea spre locuri mai luminate şi spre siguranţă. Într-un interviu recent, Kite îl întrebase pe Duncan, şeful poliţiei, de ce şansele de a fi jefuit în acest oraş erau de şase ori mai mari decât în Capitol, iar Duncan spusese că era bucuros că i s-a pus, în sfârşit, o întrebare simplă: cauza era că rata şomajului era de şase ori mai mare, iar numărul consumatorilor de droguri, de zece ori mai mare.

În zona portului erau containere acoperite de graffiti şi cargoboturi rablagite, ai căror căpitani se întâlneau cu reprezentaţii corupţi ai autorităţii portuare în locuri dosnice şi le înmânau plicuri maro care le asigurau eliberarea cu prioritate a permiselor de intrare şi locuri de amarare, sume pe care companiile de transport maritim le treceau la capitolul diverse şi neprevăzute, jurând că niciodată nu aveau să mai accepte comenzi pentru acest oraş.

Unul dintre aceste vase era MS *Leningrad*, o navă sovietică de pe carena căreia ploaia spăla atât de multă rugină, încât părea că sângerează în port.

Picătura de ploaie străbătu un con de lumină proiectat de un felinar aflat pe una dintre clădirile din lemn cu două etaje, în care erau o magazie, un birou şi un club de box cu acces restrâns, se strecură printre un perete şi matahala ruginită şi se lovi de cornul unui taur. Se prelinse pe corn spre casca de motocicletă de care era ataşat şi se desprinse de pe cască căzând pe o geacă de piele pe care era gravat cu litere gotice „NORSE RIDERS“. De acolo, ajunse pe şaua unei motociclete Indian Chief roşie şi, în final, pe butucul roţii din spate ce se învârtea încet, iar acolo se opri din cădere, fiind rotit, iar şi iar, contopindu-se cu apa poluată, cu oraşul, cu tot.

În spatele motocicletei roşii se întindea un şir de alte unsprezece motociclete. Treceau prin dreptul uneia dintre lămpile prinse în partea de sus a peretelui întunecatei clădiri portuare cu două etaje.

Lumina lămpii pătrundea prin fereastra unui birou de angajări aflat la etajul al doilea, pe o mână sprijinită pe un afiş unde scria că MS *Glamis* caută ajutor de bucătar. Degetele erau lungi şi subţiri ca ale unui pianist, iar unghiile bine îngrijite. Deşi chipul persoanei era în umbră şi nu-i puteai observa ochii de un albastru pătrunzător, bărbia fermă, buzele zgârcite, subţiri şi nasul de forma unui cioc agresiv, cicatricea strălucea

precum o cometă, mergând în diagonală dinspre mandibulă spre frunte.

— Au venit, spuse inspectorul de poliţie Duff, sperând că oamenii lui nu sesizaseră tremurul involuntar şi vag al vocii sale.

Se aşteptase ca Norse Riders să trimită trei-patru, hai, maximum cinci persoane pentru a ridica drogurile. Dar numărase douăsprezece motociclete în şirul ce ieșea treptat din întuneric. Ultimii doi din coloana de motociclete aveau câte un pasager. Paisprezece bărbaţi împotriva celor nouă ai săi. Şi avea toate motivele să creadă că Norse Riders erau înarmaţi. Până-n dinți. Cu toate acestea, nu constatarea raportului inegal de forţe provocase nesiguranţa din vocea sa. Ci faptul că Duff îşi văzuse împlinită cea mai intimă dorinţă. În fruntea convoiului se afla el; în sfârşit îl avea în fața ochilor.

Nu-şi arătase faţa luni de zile, însă o singură persoană purta acea cască şi mergea pe motocicleta Indian Chief roşie, care, potrivit zvonurilor, era una dintre cele cincizeci de motociclete pe care Departamentul de Poliţie din New York le fabricase în secret în anul 1955. Din teaca curbată legată de latura motocicletei se iţea o bucată lucitoare de oţel.

Sweno.

Unii spuneau că e mort, alții, că plecase din țară, că îşi schimbase identitatea, că îşi tunsese pletele blonde şi că stătea pe o terasă în Argentina, bucurându-se de vârsta sa înaintată şi de *cigarillos*.

Însă el se afla aici. Liderul grupării şi ucigaşul de poliţişti care, alături de sergentul său, pusese bazele Norse Riders cândva după cel de-al Doilea Război Mondial. Adunaseră tineri fără rădăcini, majoritatea provenind din casele părăginite ale muncitorilor din fabrică, situate de-a lungul râului poluat de apele reziduale, pe care i-a antrenat, disciplinat, pe care i-a spălat pe creier, transformându-i într-o armată de soldaţi neînfricaţi cu care Sweno îşi putea atinge obiectivele. Să domine oraşul, să monopolizeze piaţa în plin avânt a traficului de droguri. Pentru o vreme, Sweno a părut să reuşească şi, cu siguranţă, Kenneth şi poliţia nu aveau de gând să îl oprească; din contră, Sweno îşi cumpărase din rândul lor tot ajutorul de care avea nevoie. Concurenţa l-a oprit. Drogurile produse local de Hecate erau mai bune, mai ieftine şi mereu disponibile. Însă, dacă pontul anonim pe care îl primise Duff era corect, acest transport de

droguri era suficient ca să rezolve pentru o vreme problemele grupării Norse Riders. Citind scurtele rânduri dactilografiate din scrisoarea care îi fusese adresată lui, personal, Duff sperase să fie adevărat, deşi nu era în totalitate convins. Era prea frumos ca să fie adevărat. Era tipul de chilipir care – gestionat corect – putea să îi ofere şefului de la Narcotice șansa să urce pe scara ierarhică. Inspectorul-şef Duncan nu pusese încă oameni de-ai săi în toate funcţiile importante. Spre exemplu, era Direcţia de Criminalitate Organizată, unde vechiul pungaş al lui Kenneth, inspectorul de poliţie Cawdor, reuşise să se ţină de scaun întrucât nu se găsiseră încă împotriva lui dovezi certe că era corupt; dar era doar o chestiune de timp. Şi Duff era unul dintre oamenii lui Duncan. Când apăruseră semne că Duncan urma să fie numit şef al poliţiei, Duff l-a sunat la Capitol şi i-a spus răspicat, şi poate cam pompos, că avea să demisioneze în cazul în care consiliul local nu îl desemna la conducerea inspectoratului şi optau, în schimb, în favoarea unui lacheu de-ai lui Kenneth. Poate că Duncan sesizase o motivaţie personală în această declaraţie de loialitate necondiţionată. Și ce dacă? Duff îşi dorea sincer să sprijine planul lui Duncan pentru crearea unei forţe de poliţie cinstite, care să deservească în primul rând cetăţenii, chiar îşi dorea. Dar îşi mai dorea şi un birou la sediul central care să fie cât mai aproape posibil de Rai, ca toată lumea, nu? Şi voia să îi ia capul tipului de acolo.

Sweno.

El reprezenta şi mijlocul, şi scopul.

Duff se uită la ceas. Ora corespundea cu ceea ce scria în scrisoare, la secundă. Îşi aşează pentru o vreme buricele degetelor la încheietură ca să-şi ia pulsul. Nu mai spera, era pe cale să devină credincios.

— Sunt mulţi, Duff? se auzi o voce şoptită.

— Suficienţi cât să devenim faimoşi, Seyton. Iar unul dintre ei este atât de important, încât o să vuiască ţara când îl vom prinde.

Duff şterse condensul format pe geam. Zece poliţişti emoţionaţi şi transpiraţi, într-un spaţiu restrâns. Bărbaţi care nu aveau astfel de sarcini în mod curent. În calitate de şef al Direcţiei Narcotice, Duff luase decizia de a nu arăta scrisoarea şi altora; pentru această razie apelase doar la oamenii din unitatea sa. Exista un istoric de trădări şi scurgeri de

informaţii prea lung ca să rişte cu altcineva. Cel puţin, asta intenţiona să îi spună lui Duncan, dacă avea să fie întrebat. Însă nu aveau să fie prea multe întrebări acuzatoare. Nu după cea mai mare captură de droguri din toate timpurile şi arestarea a treisprezece membri ai grupării Norse Riders.

Treisprezece, da. Nu paisprezece. Unul dintre ei va cădea.

Dacă se ivea ocazia.

Duff strânse din dinţi.

— Ai spus că vor fi doar patru sau cinci, spuse Seyton, care venise lângă el la fereastră.

— Eşti îngrijorat, Seyton?

— Nu, dar tu ar trebui să fii. Ai nouă oameni în camera asta şi eu sunt singurul cu experienţă în supraveghere, spuse el fără să ridice tonul.

Era un tip slăbuţ, vânos şi chel despre care Duff nu ştia cu certitudine de cât timp era în poliţie, doar că era acolo în perioada în care Kenneth fusese la conducere. Duff încercase să scape de Seyton. Nu pentru că avea ceva cert împotriva lui, însă era ceva cu el, ceva ce Duff nu reuşea să identifice exact, iar asta nu-i dădea pace.

— De ce nu ai chemat trupele speciale, Duff?

— Cu cât sunt mai puţini implicaţi…

— …cu atât sunt mai puţini cei cu care împarţi onorurile. Pentru că, dacă nu mă înşel, aceea este fie o fantomă, fie Sweno în persoană.

Seyton făcu semn cu capul înspre motocicleta Indian Chief, care se oprise în dreptul pasarelei vasului MS *Leningrad*.

— Sweno ai spus? se auzi o voce nervoasă în spatele lor, în întuneric.

— Da, şi sunt cel puţin doisprezece, spuse Seyton răspicat fără a-şi lua privirea de la Duff. Cel puţin.

— O, la dracu’! murmură un altul.

— N-ar trebui să-l sunăm pe Macbeth? întrebă un al treilea.

— Auzi asta? spuse Seyton. Până şi oamenii tăi vor ca trupele speciale să preia conducerea.

— Gura! şuieră Duff.

Se întoarse şi arătă cu degetul spre un afiş de pe perete.

— Aici scrie că vineri, la ora şase fix, nava MS *Glamis* pleacă spre Capitol şi caută ajutor de bucătar. Aţi acceptat această misiune, însă aveţi

binecuvântarea mea să aplicaţi în schimb pentru acel post. Se spune că salariul şi mâncarea sunt mai bune. Cine se oferă?

Duff îşi miji ochii în întuneric la siluetele nemişcate şi fără chip. Încercă să interpreteze ce însemna tăcerea. Regretând deja că îi provocase. Dacă vreunii dintre ei chiar ridicau mâna? De obicei, evita să se pună în situaţii în care să depindă de alţii, însă acum avea nevoie de fiecare dintre bărbaţii din faţa sa. Soţia lui îi spusese că prefera să lucreze singur pentru că nu-i plăceau oamenii. Poate că era ceva adevăr în asta, dar realitatea era cu totul alta. Oamenii nu-l plăceau pe el. Nu că toţi îl urau făţiş, însă părea să fie ceva, ceva din personalitatea lui poate, care îi îndepărta pe oameni. Pur şi simplu nu ştia ce. Ştia că aspectul său fizic şi încrederea sa erau atractive pentru o anumită categorie de femei, era politicos, informat şi mai inteligent decât majoritatea celor din jur.

— Nu? Sigur? Atunci procedăm conform planului, însă cu câteva mici schimbări. Seyton şi cei trei oameni ai lui se duc în partea dreaptă când ieşim şi se ocupă de cei din jumătatea care formează ariergarda lor. Eu merg în partea stângă cu cei trei oameni ai mei. În timp ce tu, Sivart, te desprinzi repede spre partea stângă, în întuneric, şi ocoleşti până când ajungi în spatele grupării Norse Riders şi te poziţionezi pe pasarelă, astfel încât să nu ajungă vreunul pe navă. Aţi înţeles?

Seyton îşi drese vocea:

— Sivart este cel mai tânăr şi…

— …cel mai rapid, îl întrerupse Duff. Nu am cerut opinii, am întrebat dacă aţi înţeles ordinele.

Privi chipurile inexpresive din faţa lui.

— Să înţeleg că da.

Se întoarse iar spre fereastră.

Un bărbat scund, având un picior de lemn şi purtând o şapcă albă de căpitan de vas, coborî cu un mers legănat pe pasarelă, prin ploaia torenţială. Se opri în faţa bărbatului de pe motocicleta roşie. Motociclistul nu-şi dăduse casca jos, doar îşi ridicase viziera, şi nici nu oprise motorul. Stătea în continuare în şa, crăcănat, şi îl asculta pe căpitan. De sub cască se iţeau două cosiţe blonde ce cădeau peste însemnul Norse Riders.

Duff inspiră adânc. Îşi verifică arma.

Cel mai rău era că Macbeth sunase, deoarece primise un apel telefonic anonim cu același pont și îi oferise lui Duff sprijinul trupelor speciale. Însă Duff refuzase oferta, spunând că urma doar să fie luat în primire un camion și îl rugase pe Macbeth să nu spună nimănui despre pont.

La semnalul bărbatului cu casca de viking, unul dintre motocicliști înaintă, iar când motociclistul deschise o servietă în fața căpitanului de vas, Duff observă pe mâneca gecii sale de piele însemnele de sergent. Căpitanul încuviință dând din cap, ridică mâna, iar după o clipă se auzi un sunet de scrâșnet metalic și se aprinseră luminile macaralei ce își îndepărta brațul de chei.

— Se apropie momentul, spuse Duff.

Acum vocea sa era mai sigură.

— Așteptăm până în momentul când fac tranzacția, apoi intervenim.

În penumbră, observă încuviințări tăcute. Recapitulaseră planurile în cele mai mici detalii, însă anticipaseră cel mult cinci curieri. Să fi fost, oare, Sweno avertizat despre o posibilă intervenție a poliției și de asta să fi venit în număr așa de mare? Nu, ar fi anulat totul.

— Simți mirosul? șopti Seyton de alături.

— Ce miros?

— Mirosul de frică.

Seyton își închise ochii; nările îi fremătau.

Duff privi în gol în noaptea ploioasă. Acum i-ar spune „da“ lui Macbeth și echipei de intervenție? Duff își plimbă degetele lungi pe diagonala feței. În acest moment, nu avea la ce să se mai gândească, trebuia să facă asta. Sweno era aici acum, iar Macbeth și membrii echipei de intervenție erau acasă, în paturile lor.

Macbeth căscă în timp ce stătea întins pe spate. Asculta ploaia ce cădea deasupra lor. Simți că a amorțit și se întoarse pe o parte.

Un bărbat cu păr alb ridică prelata și se strecură înăuntru. Stătea în întuneric, tremurând și înjurând.

— Te-ai udat, Banquo? întrebă Macbeth și își puse palmele pe suprafața dură de carton gudronat de sub el.

— Este un blestem pentru un bătrân reumatic ca mine să stea în orașul ăsta în care toarnă mai mereu. Ar trebui să ies la pensie și să mă mut la

ţară. Să-mi iau o căsuţă în Fife sau prin împrejurimi, să stau pe o terasă însorită, înconjurat de zumzetul albinelor şi trilurile păsărilor.

— În loc să fii pe acoperişul terminalului de containere din port, în toiul nopţii? Glumeşti?

Râseră amândoi pe înfundate.

Banquo aprinse o lanternă.

— Uite ce voiam să îţi arăt.

Macbeth luă lanterna şi lumină desenul pe care i-l dăduse Banquo.

— Mitraliera Gatling. Minunată maşinărie, nu?

— Nu aspectul este problema, Banquo.

— Arată-i-o lui Duncan. Explică-i că trupele de intervenţie au nevoie de ea. Acum.

Macbeth oftă.

— Nu o vrea.

— Spune-i că vom pierde, atât timp cât Hecate şi Norse Riders au armament mai greu decât al nostru. Explică-i ce poate face o Gatling. Explică-i ce pot face două.

— Duncan nu va aproba intensificarea uzului de armă, Banquo. Şi cred că ar trebui să-i dăm dreptate. După ce a fost numit şeful poliţiei, schimburile de focuri s-au rărit.

— Acest oraş încă este abandonat din cauza criminalităţii.

— Este un început. Duncan are un plan. Şi vrea să facă ceea ce este bine.

— Da, da, nu te contrazic. Duncan este un om bun. Dar este naiv, gemu Banquo. Şi cu arma asta am putea face curat şi…

Fuseră întrerupţi de o lovitură uşoară în prelată.

— Au început să descarce, şefu’, se auzi un sâsâit uşor.

Era noul tânăr lunetist al trupelor de intervenţie, Olafson. Cu tot cu celălalt ofiţer la fel de tânăr, Angus, erau prezenţi doar patru din întreaga echipă, dar Macbeth ştia că toţi cei douăzeci şi cinci de membri ar fi acceptat fără ezitare să îngheţe de frig alături de ei.

Macbeth stinse lanterna, i-o returnă lui Banquo şi băgă schiţa în buzunarul gecii negre de piele. Apoi trase prelata la o parte şi se târî pe burtă până la marginea acoperişului.

Banquo veni lângă el.

În faţa lor, pe puntea vasului MS *Leningrad*, stătea în lumina reflectoarelor un camion militar de culoare verde cu un aspect preistoric.

— Un ZIS-5, şopti Banquo.

— Din timpul războiului?

— Mda. „S“ vine de la Stalin. Ce părere ai?

— Cred că Norse Riders au mai mulţi oameni decât a anticipat Duff. De bună seamă că Sweno este îngrijorat.

— Crezi că suspectează că a fost informată poliţia?

— Atunci nu ar mai fi venit. Îi este teamă de Hecate. Ştie că Hecate are mai mulţi ochi şi mai multe urechi decât noi.

— Şi atunci, ce facem?

— Stăm şi observăm. Poate că Duff reuşeşte să se descurce de unul singur. Dacă va fi aşa, noi nu ne băgăm.

— Vrei să spui că i-ai adus pe copiii ăştia aici, în mijlocul nopţii, să stea şi să privească?

Macbeth râse pe înfundate.

— S-au oferit voluntari şi am spus că poate fi plictisitor.

Banquo clătină din cap.

— Ai prea mult timp liber, Macbeth. Ţi-ar trebui o familie.

Macbeth îşi ridică mâinile. Zâmbetul îi lumină barba de pe chipul întunecat şi lat.

— Tu şi băieţii sunteţi familia mea, Banquo, ce-mi trebuie mai mult?

Olafson şi Angus chicotiră amuzaţi în spatele lor.

— Când s-o maturiza băiatul ăsta? mormăi Banquo şi şterse apa de pe luneta puştii Remington 700.

Bonus avea oraşul la picioare. Geamul din faţa lui mergea de la podea la tavan şi, dacă plafonul de nori nu ar fi fost coborât, ar fi putut vedea întregul oraş. Ridică paharul de şampanie, iar unul dintre cei doi tineri îmbrăcaţi în pantaloni de călărie şi purtând mânuşi albe se apropie în grabă şi i-l umplu din nou. Trebuia să bea mai puţin, ştia asta. Şampania era scumpă, dar nu el plătea.

Medicul îi spusese că un om de vârsta lui ar trebui să înceapă să se gândească la stilul de viaţă. Dar îi plăcea atât de mult! Da, era foarte

simplu. Îi plăcea atât de mult! La fel ca scoicile şi cozile de raci. Ca un fotoliu moale şi încăpător. Şi ca băieţii tineri. Nu că ar fi avut acces la ei. Pe de altă parte, nici nu ceruse să aibă.

Fusese luat de la recepţia dată la Obelisc şi adus în apartamentul *penthouse*, de unde vedeai, pe o latură, portul, iar, pe cealaltă, gara centrală, Piaţa Muncitorilor şi cazinoul Inverness. Bonus fusese întâmpinat de bărbatul masiv cu obraji moi, zâmbet prietenos, părul negru ondulat şi privire rece. De bărbatul numit Hecate. Sau Mâna Invizibilă. Invizibilă, întrucât foarte puţini îl văzuseră. Mâna, pentru că majoritatea locuitorilor oraşului fuseseră, într-un fel sau altul, afectaţi de activităţile lui. Adică de produsul său. Un drog sintetic pe care îl fabrica chiar el, numit poţiune. Acesta, după estimările lui Bonus, îl făcuse pe Hecate unul dintre primii patru bogătaşi ai oraşului.

Hecate se îndepărtă de binoclul aflat pe trepied în dreptul ferestrei.

— Este greu să vezi ceva pe ploaia asta, spuse el, ţinându-se de bretelele pantalonilor lui de călărie şi scoţând o pipă din buzunarul sacoului de tweed agăţat de spateaza scaunului.

Bonus se gândi că, dacă ar fi ştiut că aveau să arate ca o partidă englezească de vânătoare, ar fi ales altceva decât un costum obişnuit, plictisitor.

— Dar macaraua se mişcă, ceea ce înseamnă că descarcă. Te hrănesc cum trebuie, Bonus?

— Mâncarea este excelentă, spuse Bonus şi sorbi din şampanie. Însă trebuie să recunosc că nu prea ştiu ce anume sărbătorim. Şi de ce sunt invitat.

Hecate râse şi îşi ridică bastonul de sprijin, arătând spre fereastră.

— Sărbătorim priveliştea, draga mea cambulă. Ca peşte ce stă doar pe fundul apei, ai văzut doar burta lumii.

Bonus zâmbi. Nici măcar nu se gândea să protesteze la insultele lui Hecate. Acesta avea o influenţă ce-i putea aduce multe beneficii. Şi multe necazuri.

— Lumea este mai frumoasă văzută de aici, continuă Hecate. Nu mai adevărată, dar mai frumoasă. Şi apoi mai sărbătorim şi asta, desigur.

Bastonul indică spre port.

— Adică…?

— Cea mai mare cantitate traficată vreodată, dragă Bonus. Patru tone şi jumătate de amfetamină pură. Sweno a băgat toți banii în asta, şi încă ceva pe deasupra. Acolo e un tip care şi-a pus toate ouăle în acelaşi coş.

— Dar de ce?

— Pentru că este disperat, desigur. Vede că produsul mediocru adus de Riders din Turcia este surclasat de poțiunea mea. Însă o asemenea cantitate de speed de calitate produs de sovietici, cu reducerea implicită de preţ şi costurile mici ale transportului per kilogram, îi va face competitivi.

Hecate îşi sprijini bastonul în covorul gros ce acoperea podeaua din perete în perete.

— Sweno s-a gândit bine şi, dacă reuşeşte, poate să încline balanţa puterii în acest oraş. Aşa că haide să-i urăm noroc vrednicului nostru competitor.

Ridică paharul şi Bonus îi urmă, obedient, exemplul. Însă, când să îl ducă la gură, Hecate se opri, studiindu-şi paharul cu sprânceana ridicată, arătând cu degetul spre ceva şi returnând paharul unuia dintre băieţi, care îl şterse imediat cu mănuşa.

— Din păcate pentru Sweno, continuă Hecate, este greu să organizezi o astfel de operaţiune cu un nou furnizor fără să afle ceilalţi din branşă. Şi, din păcate, este posibil ca acest „cineva“ să fi dat poliţiei un pont anonim, dar plauzibil, despre locul şi momentul când va avea loc.

— Tu, de pildă?

Hecate zâmbi scurt, luă iar paharul, se întoarse cu spatele său lat la Bonus şi se aplecă spre binoclu.

— Acum lasă camionul la sol.

Bonus se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră.

— Spune-mi, de ce nu îl elimini chiar tu pe Sweno, în loc să fii doar un spectator? Aşa, pe lângă că ai scăpa de competiţie, te-ai alege şi cu patru tone şi jumătate de amfetamină de calitate pe care ai putea să o vinzi pe stradă… cu câte milioane?

Hecate sorbi din paharul cu şampanie fără să-şi ia ochii de pe binoclu.

— Krug, spuse el. Se spune că este cea mai bună şampanie. Aşa că doar din asta beau. Dar cine ştie? Dacă aş fi gustat şi altceva, poate că ar fi

început să îmi placă şi m-aş fi reorientat.

— Nu vrei ca piaţa să încerce altceva în afară de produsul tău?

— Religia mea este capitalismul, şi libera concurenţă este crezul meu. Însă este dreptul fiecăruia să-şi urmeze natura şi să se lupte să dobândească monopolul şi să conducă lumea. Iar rolul societăţii este să se lupte cu noi. Doar ne jucăm fiecare rolurile noastre, Bonus.

— Amin.

— Linişte! Acum dau banii.

Hecate îşi frecă mâinile.

— Să înceapă spectacolul!

Duff aştepta la uşa din faţă cu mâna pe clanţă, ascultându-şi propria respiraţie. Încercă să stabilească contactul vizual cu oamenii săi. Stăteau înşiraţi în spatele lui, pe scările înguste. Cu gândurile lor. Ridicând piedica armei. Un ultim sfat adresat celui de alături. O ultimă rugăciune.

— Se înmânează valiza, strigă Seyton de deasupra, de la etajul al doilea.

— Acum! strigă Duff, împinse uşa şi se lipi de zid.

Oamenii îşi făcură loc pe lângă el, intrând în beznă. Duff îi urmă. Simţi ploaia ce-i cădea pe cap. Apoi umbre care se mişcau. Zări două motociclete pe care nu stătea nimeni. Ridică portavocea.

— Poliţia! Staţi pe loc şi ridicaţi mâinile! Repet, aici este poliţia, staţi…

Primul foc sparse geamul uşii din spatele lui, următorul îi trecu prin stofa pantalonilor. Apoi urmă un sunet aidoma celui făcut de floricelele pe care şi le pregăteau copiii lui în serile de sâmbătă. Arme automate. La naiba!

— Trageţi! ţipă Duff, azvârli portavocea, se aruncă pe burtă, încercă să ţintească şi îşi dădu seama că aterizase într-o băltoacă.

— Nu, se auzi o voce şoptită lângă el.

Duff privi în sus. Era Seyton. Stătea nemişcat, cu arma pe lângă corp. Sabotase misiunea? Era…?

— Îl au pe Sivart, şopti Seyton.

Duff clipi, îndepărtând apa din ochi, şi continuă să privească atent, zărind cu coada ochiului un membru Norse Rider. Dar bărbatul stătea calm pe motocicletă, cu arma ţintită spre ei, fără să tragă. Ce dracu’ se

petrecea?

— Dacă vă ţineţi degetele acasă, treaba asta va avea un final fericit.

Vocea profundă venea din afara cercului de lumină şi nu avea nevoie de portavoce.

Duff văzu mai întâi motocicleta Indian Chief pe care nu stătea nimeni. Apoi apărură din beznă două siluete. Două coarne se înălţau de pe casca celui mai înalt dintre ei. Cel aflat în faţa lui era mai scund cu un cap. Şi avea toate şansele să se mai micşoreze cu încă un cap. Lama sabiei pe care Sweno o ţinea la gâtul lui Sivart, tânărul agent de poliţie, scânteie.

Duff se ridică.

— Iar acum – vibră prin vizorul căştii vocea joasă a lui Sweno – o să ne luăm catrafusele şi o să plecăm. În linişte şi pace. Doi dintre oamenii mei rămân aici să se asigure că nici unul dintre voi n-o să facă vreo tâmpenie. Cum ar fi să veniţi după noi. S-a înţeles?

Duff dădu să se ridice în picioare.

— În locul tău, şefule, aş rămâne în băltoacă, şopti Seyton. Ai făcut deja destule tâmpenii.

Duff inspiră adânc. Expiră. Insipiră din nou. La dracu’! La dracu’!

— Ei bine? spuse Banquo, privind prin binoclu la actorii de pe chei.

— Până la urmă, se pare că va trebui să-i punem la treabă pe tinerei, spuse Macbeth. Însă nu chiar acum. Mai întâi, îi lăsăm pe Sweno şi pe oamenii lui să iasă din scenă.

— Ce? Să-i lăsăm să plece cu camionul şi toate cele?

— Nu asta am spus, dragă Banquo. Dar, dacă facem ceva acum, acolo se va lăsa cu un adevărat măcel.

— Da, şefu’? spuse tânărul cu ochii de un albastru intens şi păr lung şi blond, care nu ar fi fost acceptat de nimeni altcineva decât de Macbeth în echipă. Pe chip i se citeau toate trăirile.

Macbeth ştia că Angus şi Olafson aveau pregătirea necesară, iar acum aveau nevoie de mai multă experienţă în viaţa reală. Mai ales Angus trebuia să devină mai dur. În timpul interviului de angajare, Angus precizase că renunţase la studiile teologice când realizase că Dumnezeu nu exista, că oamenii se pot salva doar pe ei şi unul pe celălalt, aşa că se gândise să se facă poliţist. Fusese suficient pentru Macbeth; îi plăcea

atitudinea neînfricată a tânărului, ivită ca o consecinţă a viziunii sale. Însă Angus trebuia să înveţe şi să-şi strunească sentimentele şi să înţeleagă că cei din trupele speciale erau cei care pun legea în aplicare, că ei sunt braţul lung şi dur al legii. Meditaţiile trebuiau lăsate pe seama altora.

— Ia-o prin spate, adu maşina şi să fii pregătit la uşa din spate.

— Am înţeles, spuse Angus, ridicându-se şi dispărând.

— Olafson?

— Da?

Macbeth se uită la el. Gura aproape mereu întredeschisă, sâsâitul, ochii pe jumătate închişi şi notele obţinute la Şcoala de Poliţie îl cam puseseră pe gânduri pe Macbeth, atunci când Olafson venise la el, implorându-l să-l primească în trupele de intervenţie. Dar băiatul era dornic şi Macbeth a hotărât să îi dea o şansă, aşa cum şi el primise una cândva. Pentru că Macbeth avea nevoie de un lunetist de elită care să preia ştafeta, iar Olafson, nu prea dotat pentru subiecte teoretice, era un ţintaş divin.

— La ultimul antrenament ai doborât recordul vechi de douăzeci de ani deținut de cel de acolo, spuse Macbeth făcând semn cu capul înspre Banquo. Felicitări, este o realizare deosebită. Ştii ce importanţă are asta aici şi acum?

— Ăăă… nu, şefule.

— Bine, pentru că nu are nici o importanţă. Acum trebuie să-l urmăreşti şi să-l asculţi pe inspectorul Banquo şi să înveţi. Nu tu vei salva situaţia astăzi. Asta se va întâmpla mai târziu. Înţelegi?

Obrazul moale şi buza inferioară ale lui Olafson se mişcară, dar, evident, el nu reuşi să răspundă, aşa că doar dădu din cap.

Macbeth îi puse mâna pe umăr.

— Eşti puţin emoţionat?

— Puţin, şefule.

— Este normal. Încearcă să te linişteşti. Şi încă ceva, Olafson.

— Da?

— Să nu ratezi.

— Ce se petrece? întrebă Bonus.

— Ştiu ce se va întâmpla, spuse Hecate, îndreptându-se de spate şi îndepărtând binoclul din direcţia cheiului. Aşa că nu am nevoie să mai

privesc.

Se aşează pe scaun, lângă Bonus. Bonus observase că aşa obişnuia să facă. Să se aşeze alături de cineva, nu în faţa lui. Ca şi cum îi displăcea să fie privit direct.

— L-au capturat pe Sweno şi amfetamina?

— Din contră. Sweno l-a prins pe unul dintre oamenii lui Duff.

— Ce? Şi nu eşti îngrijorat?

— Nu pariez niciodată pe un singur cal, Bonus. Şi mă preocupă mai mult imaginea de ansamblu. Ce părere ai de inspectorul-şef Duncan?

— Te referi la promisiunea că te va aresta?

— Nu asta mă interesează, însă a înlăturat mulţi dintre vechii mei colaboratori din poliţie şi a creat deja unele probleme în piaţă. Haide, te pricepi să-i citeşti pe oameni. L-ai văzut, l-ai auzit. Chiar este atât de incoruptibil pe cât se spune?

Bonus ridică din umeri.

— Toţi au un preţ.

— Ai perfectă dreptate, însă preţul nu constă întotdeauna în bani. Nu cu toţi este la fel de simplu ca în cazul tău.

Bonus ignoră insulta, dat fiind că nu o percepu ca atare.

— Pentru a şti cum poate fi corupt Duncan, trebuie să aflăm ce vrea.

— Duncan vrea să servească turma, spuse Hecate. Să câştige adoraţia oraşului. Să i se ridice statuie.

— Va fi complicat. E mai uşor să corupi viermi lacomi decât un stâlp al societăţii ca Duncan.

— Ai dreptate când vorbeşti de mită, spuse Hecate. Dar te înşeli asupra stâlpilor societăţii şi viermilor.

— Cum aşa?

— Fundaţia capitalismului, dragă Bonus. Încercarea individului de se îmbogăţi pe sine îmbogăţeşte turma. Este un mecanism simplu şi funcţionează fără ca noi să îl observăm sau să ne gândim la el. Tu şi cu mine suntem stâlpii comunităţii, nu idealiştii dezorientaţi precum Duncan.

— Vorbeşti serios?

— Filozoful moralist Adam Hand a vorbit serios.

— Să produci şi să vinzi droguri serveşte societăţii?

— Oricine satisface o cerere contribuie la consolidarea societăţii. Cei ca Duncan, care vor să reglementeze şi să limiteze, sunt contra firii şi, pe termen lung, ne vor aduce prejudicii tuturor. Prin urmare, cum îl putem face pe Duncan, cel mai de seamă cetăţean al oraşului, să nu mai reprezinte un pericol? Care este punctul său slab? Ce putem folosi? Sex, droguri, ceva secrete de familie?

— Îţi sunt recunoscător pentru încrederea pe care mi-o acorzi, Hecate, dar chiar nu ştiu.

— Păcat, răspunse Hecate, lovind uşor cu bastonul în covor, în timp ce îl privea pe tânărul care încerca să deschidă o nouă sticlă de şampanie. Am început să suspectez că Duncan are o singură vulnerabilitate.

— Şi anume?

— Speranţa de viaţă.

Bonus se fâţâi pe scaun.

— Chiar sper că nu m-ai invitat aici să mă rogi să…

— În nici un caz, draga mea cambulă, te voi lăsa să stai întins acolo, în noroi.

Bonus respiră uşurat, în timp ce îl privea pe tânăr îndepărtând sârma de pe dopul sticlei de şampanie.

— Dar… reluă Hecate. Tu eşti dotat cu cruzimea, lipsa de loialitate şi capacitatea de influenţă ce îţi conferă putere asupra persoanelor pe care vreau să le controlez. Sper că pot conta pe tine la momentul potrivit. Că poţi fi mâna mea invizibilă.

Se auzi o pocnitură puternică.

— Momentul teatral! spuse Bonus, bătându-l pe spate pe tânărul ce încerca să toarne şampania neastâmpărată în pahare.

Duff stătea nemişcat pe asfalt. Lângă el, oamenii lui stăteau la fel de imobili şi îi priveau pe membrii grupării Norse Riders care, la mai puţin de zece metri de ei, se pregăteau să plece. Sivart şi Sweno rămăseseră în beznă, dincolo de conul de lumină, însă Duff îl vedea pe tânărul agent de poliţie tremurând cu sabia lui Sweno la gât. Duff îşi putea imagina cum cea mai mică presiune şi cel mai mic gest ar fi tăiat pielea, artera pulmonară, iar trupul ar fi rămas fără sânge în câteva secunde. Duff simţea că intră el însuşi în panică gândindu-se la consecinţe. Nu doar că ar fi avut

mâinile şi dosarul pătate de sângele unui subordonat, dar acţiunea coordonată de el însuşi se dusese pe apa sâmbetei chiar înainte ca şeful lui să numească pe cineva la conducerea Departamentului de Criminalitate Organizată.

Sweno îi făcu semn cu capul unuia dintre membrii Norse Riders, care coborî de pe motocicletă, se postă în spatele lui Sivart şi îndreptă un pistol înspre capul tânărului. Sweno lăsă vizorul în jos, păşi în lumină, i se adresă bărbatului ce avea trese de sergent pe geaca de piele, încălecă motocicleta, salută ducând două degete în dreptul căştii şi porni de-a lungul cheiului. Duff trebui să se abţină să nu tragă după el. Sergentul dădu câteva ordine şi, după câteva clipe, motocicletele începură să huruie în noapte.

După ce toţi ceilalţi plecaseră în urma lui Sweno şi a sergentului, mai rămăseseră doar două motociclete fără pilot.

Duff îşi spuse că nu trebuie să cedeze panicii, că trebuie să se gândească. Respiră, gândeşte! Pe cheu rămăseseră patru oameni purtând însemnele Norse Riders. Unul dintre ei stătea în umbră, în spatele lui Sivart. Altul era în lumină, ţinându-i la distanţă cu ajutorul unei mitraliere de asalt, un AK-47. Doi dintre ei, probabil cei care veniseră ca pasageri, urcară în camion. Duff auzi sunetul persistent al cheii în contact şi speră pentru o clipă că bătrânul monstru de fier nu avea să pornească. Înjură când zumzetul iniţial estompat se transformă într-un zornăit puternic şi sacadat. Camionul se pusese în mişcare.

— Le dăm zece minute, strigă bărbatul cu AK-47 în mâini. Aşa că gândiţi-vă la ceva frumos în timpul ăsta.

Duff stătea cu privirea aţintită la stopurile camionului ce se pierdea încet în beznă. Să se gândească la ceva frumos? Îi scăpau printre degete patru tone şi jumătate de droguri, împreună cu ceea ce ar fi reprezentat cele mai multe numeroase arestări făcute pe acest front. Nu era de ajutor nici că ei ştiau că în faţa lor stătuseră Sweno şi oamenii lui, cât timp în faţa juriului şi judecătorului nu puteau spune că le-au văzut feţele, ci doar paisprezece căşti nenorocite. Ceva frumos? Duff închise ochii.

Sweno.

Îl avusese aici, îl avusese în mâini. La dracu’, la dracu’!

Duff ascultă. Ascultă după ceva, ceva. Dar tot ce auzea era ropotul fără noimă al ploii.

— Banquo îl are în cătare pe cel care îl supraveghează pe băiat, spuse Macbeth. Tu îl ai pe celălalt, Olafson?

— Da, şefule.

— Trebuie să trageţi în acelaşi timp, voi număra de la trei. Banquo?

— Am nevoie de mai multă lumină pe ţintă. Sau ochi mai tineri. Acum am toate şansele să îl împuşc pe tânăr.

— Ţinta mea înoată în lumină, şopti Olafson. Putem face schimb.

— Dacă dăm greş şi băiatul nostru moare, e mai simplu să spunem că Banquo a ratat. Banquo, care crezi că este viteza maximă pe care o poate prinde un astfel de camion, plin ochi?

— Nu ştiu. O sută, poate.

— Bine, însă, dacă vrem să facem tot ce ne-am propus, riscăm să intrăm în criză de timp. Aşa că vom improviza puţin.

— Îţi vei încerca pumnalele?

— De la distanţa asta? Mulţumesc pentru încredere. Nu, vei vedea curând, bătrâne. Chiar vei vedea.

Banquo îşi mută privirea de la lunetă şi constată că Macbeth se ridicase şi prinsese bara de care era agăţată lampa ce atârna din tavan. Vena pulmonară era perfect vizibilă pe gâtul puternic al lui Macbeth, iar dinţii-i străluceau, dar Banquo nu era sigur dacă râde sau doar strânge din dinți. Bara era prinsă ca să reziste vânturilor din nord-vest timp de opt luni pe an, dar Banquo îl mai văzuse pe Macbeth ridicând maşini derapate pe zăpadă.

— Trei, gemu Macbeth.

Primele şuruburi săriră din armăturile de fier.

— Doi.

Bara se slăbi şi, dintr-o smucitură, cablul prins pe zidul de dedesubt cedă.

— Unu.

Macbeth îndreptă lampa înspre pasarelă.

— Acum.

Se auzi un sunet ca două lovituri de bici. Duff îşi deschise ochii la timp să-l vadă pe bărbatul ce ţinea arma automată prăbuşindu-se pur şi simplu în faţă şi lovind pământul, mai întâi cu casca.

În locul în care stătea Sivart se făcuse lumină, şi acum Duff îl vedea bine, ca şi pe cel care stătea în spatele lui. Nu mai avea arma îndreptată spre capul lui Sivart, ci se sprijinea cu bărbia de umărul lui. În lumină, Duff observă şi gaura din vizorul căştii. Apoi, precum o meduză, se prelinse pe spinarea lui Sivart şi căzu la pământ.

Duff se întoarse.

— Sus aici, Duff!

Îşi feri ochii. Din spatele luminii orbitoare se auzi un râset şi umbra unui om uriaş căzu pe cheiuri.

Dar râsul fu suficient.

Era Macbeth. Bineînţeles că era Macbeth.

CAPITOLUL 2

Într-o noapte cu cer senin, în lumina lunii şi fără să scoată un sunet, un pescăruş plană pe deasupra lui Fife. Dedesubt, apa din fiord scânteia precum argintul. În partea de vest a fiordului – aidoma zidului de apărare al unei fortăreţe – un munte se înălţa spre cer. Aproape de vârful muntelui, un ordin mânăstiresc ridicase cândva o cruce imensă, însă, pe partea cu Fife, locuitorii oraşului îi vedeau conturul ca şi cum ar fi fost întoarsă cu susul în jos. De pe latura muntoasă – asemenea unui pod mobil aşezat peste şanţul de apărare a unei fortăreţe – pornea un impresionant pod de metal. Lung de trei sute şaizeci de metri şi cu o înălţime de nouăzeci de metri în punctul său cel mai înalt. Podul lui Kenneth, sau Podul Nou, după cum era numit de majoritatea oamenilor. Podul cel vechi era mai modest, dar mai plăcut ochiului, amplasat mai înspre interiorul fiordului, ceea ce presupunea să ocoleşti. În mijlocul noului pod trona statuia din marmură, lipsită de farmec, a unui bărbat. Ar fi trebuit să îl reprezinte pe Kenneth, fostul şef al inspectoratului de poliţie, realizată chiar la ordinele sale. Statuia ocupa doar un centimetru din teritoriul oraşului, dat fiind că nici un district nu era dornic să îi ofere post-mortem ticălosului vreun petic de pământ pe gratis. Chiar dacă sculptorul respectase cerinţele lui Kenneth de a-i surprinde natura sa vizionară şi îl reprezentase scrutând depărtările, nici cel mai binevoitor artist nu putea să camufleze guşa voluminoasă a fostului şef al poliţiei.

Pescăruşul dădu din aripi să ia altitudine, în speranţa că va găsi mai mulţi peşti pe coasta de pe cealaltă parte a muntelui, chiar dacă asta însemna să traverseze linia de confluenţă a două zone atmosferice. De la bine înspre rău. Pentru oamenii care doreau să meargă în aceeaşi direcţie, exista o îngustă gaură neagră de doi kilometri prin munte, pornind de la Podul Nou. Un munte şi o separare pe care mulţi păreau să o aprecieze –

cei din districtele din vecinătate considerau tunelul un soi de rect, cu câte un orificiu anal la fiecare capăt. Zburând peste culmea muntoasă, pescărușul pluti dintr-o lume armonioasă într-un ropot de ploaie murdară şi rece precum gheaţa ce cădea peste oraşul urât mirositor de dedesubt. Manifestându-şi, parcă, dispreţul, pescăruşul se găinăță înainte să înfrunte rafalele de vânt.

Găinaţul pescăruşului lovi acoperişul unei coşmelii, unde un băiat vlăguit stătea tremurând pe o bancă. Deşi indicatorul de lângă baracă spunea că acolo era o staţie de autobuz, băiatul nu era sigur. În ultimii ani, multe rute de autobuz fuseseră anulate. Din cauza populaţiei în scădere, spusese idiotul de primar. Dar băiatul trebuia să ajungă la gară, să îşi ia poţiunea; speed-ul pe care îl luase de la nişte motociclişti era o porcărie, mai curând zahăr pudră şi amidon decât amfetamină.

Asfaltul ud şi murdar lucea în lumina lămpilor stradale care încă funcţionau, iar apa de ploaie băltea în găurile drumului ce ducea în afara oraşului. Fusese linişte, nici o maşină la orizont, doar ploaie. Însă acum auzi un sunet aidoma unui bolborosit abia perceptibil.

Înălţă capul. Trase de sfoara peticului de pe ochi, care îi alunecase de pe orbită cât dormise şi care acum îi acoperea ochiul care îi mai rămăsese. Poate reuşea să meargă în centrul oraşului cu o ocazie?

Dar nu, sunetul se auzea din direcţia greşită.

Se ghemui iar.

Bolboroseala aceea se transformă într-un vuiet. Nu se putea mişca şi, oricum, era ud leoarcă, aşa că doar îşi acoperi capul cu mâinile. Camionul trecu, şi o cascadă de apă murdară se prăvăli în adăpost. Stătu întins acolo, contemplând viaţa, până când realiză că era mai bine să nu facă asta.

Se auzi altă maşină. La ora asta?

Se ridică în picioare clătinându-se şi privi afară. Nu, venea tot din oraş. Tot în viteză mare. Privi fix în lumina farurilor în timp ce se apropiau. Iar în minte gândul i se înfiripă deodată, un pas în stradă şi toate problemele lui s-ar rezolva.

Dubiţa îl depăşi fără să intre în vreuna din gropile din asfalt. Un Ford Transit negru. O maşină de poliţie. Cu trei persoane înăuntru. Bine, nu ai vrea să te duci la plimbare cu ei.

— E în faţa noastră, spuse Banquo. Mai repede, Angus!

— De unde ştii că sunt ei? întrebă Olafson şi se aplecă printre scaunele din faţă ale Fordului Transit trupelor de intervenţie.

— După fumul de motorină, spuse Banquo. Doamne, nici nu mă mir că în Uniunea Sovietică este criză de combustibil. Angus, mergi chiar în spatele lor, să ne vadă în oglinda retrovizoare.

Angus ţinu pasul până când intrară în norul negru format de gazele de eşapament. Banquo coborî geamul portierei şi îşi sprijini arma pe oglinda retrovizoare. Tuşi.

— Şi acum pe lângă ei, Angus.

Angus ieşi în lateral şi acceleră. Fordul Transit ajunse în dreptul camionului ce horcăia şi gemea.

Pe geamul camionului ieşi un mănunchi de fum. Oglinda pe care era aşezată arma lui Banquo se rupse trosnind.

— Da, ne-au văzut, spuse Banquo. Treci iar în spatele lor.

Ploaia se opri brusc şi în jurul lor se făcu şi mai întuneric. Intraseră în tunel. Asfaltul şi pereţii negri curbaţi ai muntelui păreau să se topească în lumina farurilor, iar tot ce puteau vedea erau luminile stopurilor camionului.

— Ce facem? întrebă Angus. De cealaltă parte este podul şi dacă trec de jumătatea lui…

— Ştiu, spuse Banquo ridicând arma.

În dreptul statuii era limita teritorială a oraşului, acolo înceta jurisdicţia lor, înceta urmărirea. Desigur, teoretic puteau continua, se mai întâmplase şi înainte ca unii poliţişti mai entuziaşti să aresteze traficanţi dincolo de hotarul oraşului. Şi s-au trezit cu nişte cazuri promiţătoare respinse de instanţa de judecată, ba chiar au trebuit să suporte acuzaţii de abuz în serviciu. Puşca Remington 700 a lui Banquo reculă.

— Drept la ţintă, spuse el.

În faţa lor, în tunel, camionul începu să se clatine. Din una din roţile din spate săreau bucăţi de cauciuc.

— Acum vei afla cum se simte în realitate să nu ai control asupra direcţiei, spuse Banquo încărcând şi ţintind cealaltă roată din spatele camionului.

— Stai mai în spate, Angus, în caz că intră în peretele tunelului.

— Banquo… se auzi de pe bancheta din spate.

— Olafson? spuse Banquo lent şi apăsă încet pe trăgaci.

— Vine o maşină din faţă.

— Hopa!

Banquo îşi dezlipi obrazul de pe armă, în timp ce Angus încetini. În faţa lor, camionul ZIS-5 vira dintr-o parte în alta, când obturând, când lăsând să se vadă farurile maşinii care venea din sens opus. Banquo auzi claxonul, claxonul disperat al unei berline ce vedea camionul îndreptându-se spre ea şi ştia că este prea târziu să mai facă ceva.

— Isuse… spuse Olafson în şoaptă.

Sunetul claxonului crescu în intensitate şi frecvenţă.

Apoi un licăr de lumină.

Banquo îşi întoarse privirea, ca un automatism.

Zări pentru o clipă bancheta din spate a maşinii, obrazul unui copil ce dormea, sprijinit de geamul portierei.

Apoi dispăru, iar sunetul tot mai stins al claxonului era aidoma geamătului dezamăgit al unei audienţe ale cărei aşteptări au fost înşelate.

— Mai repede, spuse Banquo. Cât de curând ajungem pe pod.

Angus acceleră şi intrară iar în siajul gazelor de eşapament.

— Uşurel.

Banquo încărcă.

— Uşurel…

În acelaşi timp, prelata din spatele camionului fu dată într-o parte şi lumina farurilor Fordului Transit dezvălui o platformă ticsită cu pungi albe din plastic. Geamul dintre compartimentul de marfă şi cabina şoferului era spart. Şi în partea de sus a unei fante între pungile de plastic se vedea ţeava unei puşti îndreptată înspre ei.

— Angus…

Se auzi o bubuitură scurtă, iar Banquo reuşi să vadă deflagraţia de la gura ţevii înainte ca parbrizul să se albească şi să cadă peste ei.

— Angus!

Angus înţelese mesajul şi roti cu hotărâre de volan spre dreapta. Apoi spre stânga. Roţile scârţâiau şi gloanţele şuierau în timp ce ţeava ce scuipa

foc încerca să le anticipeze manevrele.

— La dracu’! ţipă Banquo trăgând la rândul lui spre cealaltă roată, însă gloanţele doar scoteau scântei la contactul cu aripa camionului.

Şi, deodată, începu iar să plouă. Erau pe pod.

— Trage în el cu carabina, Olafson, urlă Banquo. Acum!

Ploaia cădea prin locul în care fusese parbrizul, iar Banquo se mută pentru ca Olafson să îşi sprijine arma cu două ţevi pe speteaza scaunului său. Ţeava armei trecu dincolo de umărul lui Banquo, dar dispăru concomitent cu o bufnitură ca de carne izbită cu ciocanul. Banquo se întoarse spre bancheta din spate, unde Olafson se prăbuşise cu capul plecat înainte şi cu o gaură în haină, în dreptul pieptului. Căptuşeala gri a scaunului pe care stătea Banquo fu pulverizată la următorul foc de armă, glonţul intrând în bancheta de lângă Olafson.

Tipul din camion mai avea doar câteva clipe de trăit. Banquo luă carabina din mâinile lui Olafson şi dintr-o singură mişcare ţinti şi trase prin cadrul parbrizului. În compartimentul de marfă al camionului avu loc o explozie de alb. Banquo lăsă carabina să-i cadă din mâini şi ridică puşca. În camion atârna în aer un nor gros de pudră albă. Tipului din interior îi era imposibil să vadă ceva, dar în beznă se prefigura la lumina farurilor statuia din marmură albă a lui Kenneth, precum o fantomă nepoftită. Banquo luă în colimator roata din spate a camionului şi trase.

La fix.

Camionul se clătină dintr-o parte în alta în faţa lor, urcă pe trotuar, când o roată din faţă şi una din spate se loviră de bordură, iar partea laterală a camionului ZIS-5 lovi gardul de oţel armat. Sunetul metalic acoperi sunetul motorului camionului. Dar, în mod incredibil, şoferul reuşi să-l redreseze.

— Te rog, nu depăşi limita oraşului! ţipă Banquo.

Ultima bucată din anvelopă se desprinse de pe jantă şi o explozie de scântei lumină cerul nopţii. Camionul ZIS-5 intră în derapaj, şoferul încercă cu disperare să îl redreseze, dar fără succes de această dată. Camionul schimbă direcţia şi alunecă pe asfalt. Era practic pe hotar când roţile prinseră iar aderenţă şi maşina ieşi de pe carosabil. Douăsprezece tone de tehnică militară sovietică îl izbiră pe Kenneth, şeful poliţiei, fix

sub centură, spulberară fundaţia şi traseră statuia şi încă vreo zece metri din gardul de fier înainte să cadă peste marginea podului. Angus reuşise să oprească Fordul şi în liniştea ivită brusc Banquo îl văzu pe Kenneth prăvălindu-se în lumina lunii, rotindu-se alene în jurul bărbiei. Imediat în urma lui venea ZIS-ul, cu cabina înainte şi lăsând în urmă o coadă de pudră albă, ca o cometă de amfetamină.

— Măi să fie… şopti poliţistul.

Trecu parcă o eternitate până când convoiul se izbi de apă, colorând-o pentru moment în alb, iar sunetul ajunse la urechile lui Banquo cu o mică întârziere.

Apoi se făcu iar linişte.

Sean tropăi în faţa clubului şi se uită concentrat prin poartă. Îşi frecă tatuajul „Norse Riders Till I Die“, scris cu litere mari pe frunte. Nu mai fusese atât de agitat de când fusese în sala de naşteri din spital. Nu era tipic ca el şi Colin să tragă paiul cel scurt, trebuind să rămână de pază tocmai în noaptea cea mai interesantă? Nu-i însoţiseră pe ceilalţi la preluarea transportului de droguri şi nici nu aveau să participe la petrecere.

— Cucoana îi va da puştiului numele meu, spuse Sean, mai mult ca să spună ceva.

— Felicitări, spuse Colin fără entuziasm, ducându-şi mâna la mustaţa ca de morsă.

Ploaia i se prăvălea pe scăfârlia cheală.

— Mulţam, spuse Sean.

În realitate, nu-şi dorise nimic din toate astea. Nici un tatuaj care să îl marcheze pe viaţă, nici un copil care, din ce ştia el, tot asta făcea. Libertate. Asta reprezenta o motocicletă, nu? Însă clubul şi apoi Betty i-au schimbat percepţia cu privire la libertate. Poţi fi cu adevărat liber doar atunci când resimţi sentimentul de apartenenţă, doar când ajungi să cunoşti adevărata unitate.

— Uite-i, spuse Sean. Se pare că totul a mers bine, nu crezi?

— Lipsesc două motociclete, răspunse Colin, scuipând ţigara şi deschizând înalta poartă împodobită cu sârmă ghimpată.

Motocicleta din avangardă se opri înaintea lor. Din spatele căştii

încornorate răzbi vocea joasă:

— Am fost ambuscaţi de poliţie, aşa că gemenii vor veni mai târziu.

— Am înţeles, şefu’, spuse Colin.

Motocicletele se strecurară pe poartă, una câte una. Unul dintre băieţi le făcu semn ridicând degetul mare. Era bine, drogurile erau la adăpost, iar clubul era salvat. Sean respiră uşurat. Motocicletele traversară curtea, trecând de casa din lemn cu un singur etaj ce aducea mai curând cu o baracă şi pe al cărei perete era pictată emblema Norse Rider, şi dispărură în garajul generos. În baracă era pusă masa; Sweno hotărâse ca afacerea să fie sărbătorită printr-o băută. Şi după câteva minute, din interior, Sean auzi muzica dată la maxim şi primele chiote ale petrecerii.

— Suntem bogaţi, râse Sean. Ştii unde au dus drogurile?

Colin nu răspunse, doar închise ochii.

Nu ştia. Nimeni nu ştia. Doar Sweno. Şi cei care conduceau camionul, desigur. Aşa era cel mai bine.

— Iată-i pe gemeni, spuse Sean, deschizând iar poarta.

Motocicletele mergeau încet, aproape ezitând, urcând dealul spre ei.

— Hei, João, ce-ai pă… începu Sean să spună, dar motocicletele trecură de poartă.

Îi privi oprindu-se în mijlocul curţii, ca şi cum aveau de gând să-şi lase motocicletele acolo. Apoi se înghiontiră reciproc, făcură semn cu capul spre uşa deschisă a garajului şi intrară cu motocicletele.

— Ai văzut viziera lui João? întrebă Sean. Avea o gaură în ea.

Colin oftă apăsat.

— Nu glumesc! spuse Sean. Chiar în centru. Merg să văd ce s-a întâmplat în realitate pe cheu.

— Hei, Sean…

Însă Sean traversă curtea alergând şi intră în garaj. Gemenii coborâseră de pe motociclete. Amândoi stăteau cu spatele la intrare, având căştile încă pe cap. Unul dintre ei ţinea întredeschisă uşa ce dădea din garaj direct în camera de activităţi sociale a clubului, ca şi când nu voia să fie văzut, ci să arunce mai înainte o privire. João, cel mai bun prieten al lui Sean, era lângă motocicletă. Scosese încărcătorul ponositului AK-47 şi părea că numără cartuşele rămase. Sean îl bătu cu palma pe umăr. João trebuie să se

fi speriat cumplit, pentru că se întoarse brusc.

— Ce s-a întâmplat cu viziera ta, João? Ţi-a sărit o pietricică?

João nu răspunse, părea doar preocupat să bage încărcătorul înapoi în puşca-mitralieră AK-47. Era ciudat de nepriceput. Altă ciudăţenie era că părea… mai înalt. Ca şi cum în faţa lui nu era João, ci…

— Futu-i! strigă Sean, făcând un pas în spate şi ducând mâna la curea.

Realizase ce era gaura din vizor şi că nu avea să-şi mai revadă vreodată cel mai bun prieten. Sean îşi scoase arma, trase siguranţa şi era gata să ţintească spre bărbatul care încă se chinuia cu AK-ul 47, când ceva îl lovi peste umăr. Din instinct, întoarse arma în direcţia din care venise lovitura. Dar acolo nu era nimeni. Doar tipul de lângă uşă, cu geaca purtând logoul Norse Riders. În acel moment, mâna sa păru să-şi piardă vigoarea, iar Sean scăpă arma pe pământ.

— Să nu scoţi un sunet, spuse o voce din spatele lui.

Sean se întoarse iar.

Puşca-mitralieră îl avea în vizor şi în viziera căştii găurite văzu reflexia unui pumnal înfipt în umărul său.

Duff lipi ţeava AK-ului de tatuajul de pe fruntea tipului. Îi ţintui cu privirea chipul urât şi tâmp. Apăsă cu degetul pe trăgaci, doar o idee… Își auzi în cască şuieratul respiraţiei şi îşi simţi bătăile inimii sub geaca puţin cam strâmtă.

— Duff, spuse Macbeth din uşă. Încetişor.

Duff mai apăsă puţin pe trăgaci.

— Încetează! reluă Macbeth. Este rândul nostru să ne folosim de un ostatic.

Duff luă degetul de pe trăgaci.

Tipul se făcuse alb ca varul la faţă. Din cauza pierderii de sânge sau de frică. Şi una, şi alta, probabil. Spuse cu voce tremurândă:

— Noi nu sal…

Duff îl plesni cu ţeava armei peste tatuaj. Îi rupse o fâşie de piele de pe frunte, care preţ de câteva clipe rămase de un alb-strălucitor, ca o copie a propriului semn distinctiv. După aceea urma se umplu de sânge.

— Tu să taci, băiete, şi totul va fi bine, spuse Macbeth, care li se alăturase.

Îl prinse pe tânăr de păr, îi trase capul spre spate şi îi puse celălalt cuţit la gât. Îl împinse în faţa lui, înspre uşa sălii de club.

— Gata?

— Ţine minte, Sweno este al meu, spuse Duff, asigurându-se că magazia este bine fixată în armă şi porni în urma lui Macbeth şi a tânărului.

Macbeth lovi uşa cu piciorul şi intră ţinându-l pe tânăr în faţa lui, iar Duff îi urmă îndeaproape.

Norse Riders hohoteau şi zbierau aşezaţi la o masă lungă din camera mare, dar deja plină de fum de ţigară. Toţi pe cealaltă parte a mesei, cu spatele la zid şi cu faţa spre cele trei uşi de acces în încăpere. Era, probabil, o regulă a clubului. Duff estimă că erau în jur de douăzeci. Muzica era dată la maxim. Rolling Stones. „Jumpin' Jack Flash".

— Poliţia! strigă Duff. Nu mişcă nimeni, altfel colegul meu o să îi ia gâtul acestui tânăr de treabă.

Timpul parcă se oprise în loc şi, la fel ca în filmele în reluare, Duff îl văzu pe bărbatul din capătul mesei ridicând capul. O faţă rumenă ca de porc, cu nările vizibile, şi cu părul strâns atât de tare, încât ochii formau două linii înguste pline de ură. Ţinea în gură un trabuc lung şi subţire. Sweno.

— Noi nu salvăm ostatici, spuse el.

Tânărul îşi pierdu cunoştinţa şi căzu.

În următoarele două secunde, toată încăperea împietri şi nu se mai auzi decât Rolling Stones.

Până când Sweno trase un fum din trabuc.

— Prindeţi-i, spuse el.

Duff observă cel puţin trei membri ai grupării reacţionând simultan şi apăsă pe trăgaciul mitralierei AK-47. Şi îl ţinu apăsat. Împrăştie bucăţi de plumb de calibrul 7,62 milimetri, care sparseră sticle, găuriră masa, spulberară peretele, sfârtecară carne şi îl opriră pe Mick Jagger între două cuvinte. Lângă el, Macbeth scoase cele două pistoale Glock pe care le luase de la tipii de pe cheu. Pe lângă geci, căşti şi motociclete. În mâinile sale, Duff simţea arma caldă şi catifelată ca trupul unei femei. Pe măsură ce becurile se sparseră, se făcu tot mai întuneric. Şi, când Duff eliberă

într-un final trăgaciul, în aer stăteau în suspensie praful şi penele, iar o lampă atârnată de tavan se balansa înainte şi înapoi, lăsând iluzia că umbrele lor proiectate pe pereţi sunt nişte fantome fugare.

CAPITOLUL 3

— M-am uitat în jur şi, în penumbră, membrii grupării Norse erau cu faţa la podea, spuse Macbeth. Sânge, cioburi de sticlă şi tuburi goale de cartuşe.

— Fir-ar să fie! strigă Angus peste zgomotul făcut de vânzoleala din Bricklayers, localul preferat al trupelor de intervenţie, aflat în spatele gării centrale.

Ochii albaştri injectaţi de alcool îl priviră pe Macbeth cu ceva ce părea a fi veneraţie.

— Pur şi simplu, i-ai curăţat de pe faţa pământului! La dracu’! Noroc!

— Hei, hei, ai grijă ce spui, domnule preot-aspirant, spuse Macbeth, însă, când majoritatea celor optsprezece membri ai echipei de intervenţii îşi ridicară halbele în cinstea lui, până la urmă zâmbi şi el, clătinând din cap, şi apoi ridică şi el paharul. Luă o înghiţitură sănătoasă şi se uită la Olafson, care ţinea în mâna stângă una dintre halbele uriaşe pentru care era celebră cârciuma.

— Doare, Olafson?

— Trece când mă gândesc că şi unul dintre ei are o durere cumplită în umăr, spuse Olafson şi îşi îndreptă cu timiditate bandajul când ceilalţi izbucniră în hohote de râs.

— De fapt, cei care au făcut treaba au fost Banquo şi Olafson, spuse Macbeth. Eu doar am asigurat lumina acestor doi artişti, ca un amărât de asistent de fotograf.

— Continuă, spuse Angus. Tu şi Duff i-aţi pus pe toţi membrii Norse Riders la pământ. Ce s-a întâmplat după aceea? Îşi dădu părul blond după ureche ca să audă mai bine.

Macbeth privi chipurile curioase din jurul mesei şi schimbă o privire cu Banquo înainte să continue.

— Unii dintre ei au strigat că se predau. Praful s-a aşezat şi sistemul audio era făcut fărâmiţe, aşa că s-a făcut linişte, dar era încă întuneric, iar situaţia era destul de neclară. Duff şi cu mine am început să îi verificăm, începând din colţul în care ne aflam noi. Nu era nici o victimă, însă câţiva dintre ei aveau nevoie de îngrijiri medicale. Duff a strigat că nu îl găsea pe Sweno.

Macbeth îndepărtă cu un deget condensul ce se formase pe paharul său.

— Am observat că în spatele mesei, în capătul unde stătuse Sweno, era o uşă. În acea clipă, am auzit uruitul unor motoare de motocicletă. Aşa că i-am lăsat pe ceilalţi şi am ieşit numaidecât în curte. Acolo am văzut trei motociclete ce se îndreptau spre poarta de la intrare, una dintre ele fiind cea roşie, a lui Sweno. Iar cel care stătea de pază, un tip chel cu mustaţă, a urcat pe motocicleta lui şi l-a urmat. Duff era furios, voia să pornească în urmărire, dar i-am spus că înăuntru erau câţiva răniţi grav…

— Ai crezut că asta îl va opri pe Duff? se auzi o voce în şoaptă. Nişte răniţi, când îl putea prinde pe Sweno?

Macbeth se întoarse. Cel care vorbise stătea singur în separeul alăturat, faţa fiindu-i ascunsă în umbră, sub poliţa pe care erau aşezate trofeele clubului.

— Ai crezut că Duff se va gândi la viaţa câtorva oameni obişnuiţi când o faptă eroică îi era la îndemână?

În penumbră, o halbă fu ridicată în aer.

— La urma urmei, trebuie să se gândească şi la carieră.

Liniştea învălui masa la care stătea Macbeth.

Banquo îşi drese vocea.

— La naiba cu cariera! Noi, cei din trupele speciale, nu-i lăsăm pe cei lipsiţi de apărare să moară aşa, pur şi simplu, Seyton. Nu ştim cum faceţi voi, cei de la Narcotice.

Seyton se aplecă în faţă şi lumina îi dezvălui chipul.

— Nici unul dintre noi, cei de la Narcotice, nu prea ştim ce facem, asta este problema cu un şef ca Duff. Dar nu mă lăsa să îţi întrerup povestea, Macbeth. Te-ai întors şi le-ai oblojit rănile?

— Sweno este un criminal care ar ucide din nou, dacă ar avea şansa, spuse Macbeth fără să-şi ia ochii de la Seyton. Iar Duff era îngrijorat să nu

scape peste pod.

— Mi-a fost teamă să nu traverseze podul, cum au încercat şi cei din camion, spuse Duff. Aşa că ne-am urcat pe motociclete. I-am urmărit cât de îndeaproape am putut. Un viraj neadaptat pe asfaltul umed…

Duff împinse crema aurie de zahăr ars, pe jumătate mâncată, pe faţa de masă din damasc, luă sticla de şampanie din frapieră şi turnă iar în toate cele trei pahare.

— După primul viraj în ac de păr, am văzut lămpile-spate a patru motociclete şi am continuat. În oglinda retrovizoare am observat că Macbeth era încă în spatele meu.

Duff aruncă pe ascuns o privire către Duncan, şeful inspectoratului, să vadă dacă relatarea lui era primită cum se cuvine. Zâmbetul lui amabil, prietenos era greu de interpretat. Duncan încă nu-şi afirmase deschis poziţia cu privire la operaţiunea de filaj din seara respectivă, însă participarea sa la această modestă sărbătorire nu era, ea însăşi, un semn de apreciere? Poate, dar mina tăcută a lui Malcom îl neliniştea pe Duncan. Se simţea mai în siguranţă cu şeful roşcat şi palid al Direcţiei Anticorupţie, inspectorul Lennox, care, cu entuziasmul caracteristic, stătea aplecat peste masă, sorbind fiecare cuvânt. Şi cu şefa de la Criminalistică, Caithness, ai cărei ochi mari şi verzi îi spuneau că ea credea fiece detaliu.

Duff lăsă sticla din mână.

— Pe porţiunea ce duce la tunel eram unul lângă altul, iar luminile din faţa noastră se măreau. Ca şi cum încetiniseră. Puteam să văd coarnele de pe casca lui Sweno. Apoi s-a petrecut ceva neaşteptat.

Duncan apropie şampania de paharul său de vin roşu, gest pe care Duff nu ştia dacă să-l interpreteze ca încordare sau doar ca nerăbdare.

— Două motociclete au virat imediat după staţia de autobuz, pe ieşirea spre Forres, iar celelalte două au continuat să se îndrepte spre tunel. Eram la câteva secunde distanţă de intersecţie şi trebuia să iau o decizie…

Duff accentuă cuvântul decizie. Desigur, ar fi putut spune „să fac o alegere“. Însă a alege era ceva ce orice idiot poate fi forţat să facă, în timp ce a lua o decizie este o acţiune pro-activă, implică un proces mintal şi caracter, este luată de un lider. De genul de lider de care şeful poliţiei avea nevoie la numirea şefului noului Departament de Criminalitate

Organizată. DCO era o fuziune majoră între Narcotice şi Departamentul Grupări, şi una logică, dat fiind că traficul de droguri din oraş era acum împărţit între Hecate şi gruparea Norse Riders, care le înglobase pe toate celelalte. Întrebarea era cine avea să stea în fruntea departamentului, Duff sau Cawdor, experimentatul lider al Departamentului Grupări, care avea o casă suspect de mare, integral achitată, în partea de vest a oraşului. Cawdor avea suporteri printre membrii consiliului local şi vechii conspiratori ai lui Kenneth din cadrul inspectoratului de poliţie şi, chiar dacă toţi ştiau că Duncan era gata să-şi rişte capul pentru a se debarasa de diverşii Cawdori, trebuia să dea dovadă şi de un oarecare simţ politic pentru a nu pierde controlul. Ceea ce era clar era că, dintre Cawdor şi Duff, unul avea să iasă câştigător, iar celălalt avea să rămână fără nici o unitate.

— I-am făcut semn lui Macbeth să-i urmărim pe cei care au intrat spre strada spre Forres.

— Serios? spuse Lennox. Atunci ceilalţi doi ar fi trecut limita teritorială a districtului.

— Da, şi tocmai asta era dilema. Sweno este o vulpe şireată. Trimitea doi oameni spre Forres ca momeală, în timp ce el se îndrepta spre hotar, fiind singurul dintre membrii grupării Norse Risders împotriva căruia avem ceva? Sau miza pe faptul că noi vom crede că la asta se gândea el şi, prin urmare, avea să procedeze exact invers?

— Avem? întrebă Lennox.

— Ce să avem? răspunse Duff, încercând să-şi ascundă iritarea pentru că fusese întrerupt.

— Avem ceva împotriva lui Sweno? Masacrul din Stoke este prescris, din câte ştiu.

— Jafurile de la oficiile poştale din Districtul 1, comise acum cinci ani, spuse Duff nerăbdător. Avem amprentele lui Sweno şi tot tacâmul.

— Şi celălalt membru al grupării?

— Nimic. Şi nici în seara asta nu am obţinut nimic pentru că purtau toţi căşti. În orice caz, când am virat spre Forres, am văzut casca…

— Ce este Masacrul din Stoke? întrebă Caithness.

Duff mormăi.

— Probabil că nu te născuseşi, spuse Duncan pe un ton prietenos. S-a întâmplat în Capitol, imediat după război. Fratele lui Sweno era pe cale să fie arestat pentru dezertare şi a fost suficient de prost să scoată arma. Cei doi poliţişti veniţi să îl aresteze, căliţi de timpul petrecut în tranşee, l-au făcut ciur. Sweno şi-a răzbunat fratele câteva luni mai târziu, în Stoke. A intrat în secţia locală de poliţie şi a ucis patru ofiţeri de poliţie, printre care o femeie foarte însărcinată. Sweno a dispărut de pe firmament, iar când s-a făcut iar văzut, cazul era prescris. Te rog, Duff, continuă.

— Mulţumesc. Când au virat spre Forres şi vechiul pod, m-am gândit că nu ştiau că suntem atât de aproape de ei, încât puteam vedea casca lui Sweno. I-am ajuns din urmă după vreo doi kilometri. Adică Macbeth a tras două focuri de armă în aer când încă aveau un avans destul de mare şi s-au oprit. Aşa că ne-am oprit şi noi. Valea era deja departe în urma noastră, aşa că nu mai ploua. Vizibilitate bună, lumina lunii, vreo cincizeci-şaizeci de metri între noi. Eu aveam AK-ul 47 şi le-am ordonat să coboare de pe motociclete, să facă cinci paşi spre noi şi să îngenuncheze pe asfalt cu mâinile la ceafă. Ei au făcut precum le-am cerut, am descălecat şi noi de pe motociclete şi ne-am îndreptat spre ei.

Duff îşi închise ochii.

Îi putea vedea şi acum.

Ei erau în genunchi.

Hainele din piele pe care le purta Duff scârţâiau în timp ce se apropia de ei, şi cu colţul ochiului vedea o picătură de apă ce atârna de marginea vizierei deschise. Curând avea să-l prindă. Curând.

— Când mai erau vreo câţiva paşi între noi, Sweno a scos un pistol, spuse Macbeth. Duff a reacţionat pe loc. A deschis focul. L-a nimerit pe Sweno în piept de trei ori. Murise înainte să atingă pământul cu casca. Dar, între timp, şi celălalt a scos pistolul şi l-a îndreptat spre Duff. Din fericire, nici nu a apucat să apese trăgaciul.

— Fir-aş al dracu’! strigă Angus. L-ai împuşcat, nu-i aşa?

Macbeth să lăsă pe spate.

— L-am lovit cu un cuţit.

Banquo îl privi cu atenţie pe ofiţerul său superior.

— Impresionant, şopti Seyton din penumbră. Pe de altă parte, Duff a

reacţionat mai repede ca tine când Sweno a scos arma? Puteam să pariez că eşti mai iute de mână, Macbeth.

— Te-ai înşelat, spuse Macbeth.

Ce joc făcea Seyton, ce urmărea?

— La fel ca Duff, spuse Macbeth, ducând halba de bere la gură.

— Am greşit, spuse Duff, semnalându-i ospătarului-şef după o altă sticlă de şampanie. Nu că am tras, desigur. Ci când am ales ce motociclete să urmăresc.

Ospătarul-şef veni la masă şi le spuse în surdină că, din păcate, trebuiau să închidă şi era ilegal să vândă alcool după miezul nopţii. Doar dacă nu cumva şeful poliţiei…

— Mulţumesc, dar nu, spuse Duncan, care era un maestru în arta mustrării cu zâmbetul pe buze. Vom respecta legea.

Chelnerul se retrase.

— Şi celor mai buni dintre noi li se întâmplă să facă alegeri greşite, spuse Duncan. Când ţi-ai dat seama? Când i-ai dat casca jos?

Duff negă clătinând din cap.

— Chiar cu o clipă mai devreme, când am îngenuncheat lângă trup şi am aruncat o privire la motocicleta lui. Nu era motocicleta lui Sweno, lipsea sabia. Iar cei din Norse Riders nu fac schimb de motoare.

— Dar fac schimb de căşti?

Duff ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama. Adică, eu şi Macbeth tocmai ce ne folosiserăm de acelaşi tertip. Sweno a schimbat casca şi au redus viteza suficient cât să observăm că acela care o purta se îndrepta spre Forres. El a luat-o prin tunel, a trecut podul şi a scăpat.

— S-a gândit bine, ce-i drept, spuse Duncan. Păcat că oamenii lui nu au fost la fel de inteligenţi.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Duff, lăsând ochii în jos, spre carnetul îmbrăcat în piele, conţinând nota de plată, pe care chelnerul i-l aşezase dinainte.

— De ce să vrea să împuşte poliţişti când ştiau – după cum ai spus chiar tu – că nu avem nici o dovadă împotriva vreunuia dintre ei, cu excepţia lui Sweno? Puteau să se lase pur şi simplu arestaţi şi, după câteva ore, să iasă

din secţia de poliţie ca oameni liberi.

Duff ridică din umeri.

— Poate nu credeau că suntem poliţişti. Poate credeau că suntem oamenii lui Hecate şi că aveam să îi omorâm.

— Sau, aşa cum spune şi domnul inspector-şef, interveni Lennox, sunt proşti.

Duncan îşi scărpină bărbia.

— Câţi membri ai grupării am arestat?

— Şase, spuse Duff. Când ne-am întors la club, i-am mai găsit doar pe cei grav răniţi.

— Nu credeam că grupări ca Norse Riders îşi abandonează răniţii în mâinile inamicilor.

— Ştiau că vor primi mai repede îngrijiri medicale. Acum sunt trataţi, dar ne aşteptăm ca mâine să mai arestăm câţiva. Şi apoi vor fi interogaţi despre Sweno. Indiferent de intensitatea durerilor pe care le au. Îi vom găsi, domnule.

— Bine. Patru tone şi jumătate de amfetamină. Este foarte multă, spuse Duncan.

— Este, într-adevăr, zâmbi Duff.

— Atât de multă, încât aproape că trebuie să te întrebi de ce nu m-ai informat dinainte cu privire la operaţiunea de filaj.

— Din lipsă de timp, răspunse repede Duff.

Cântărise motivele pro şi contra cu privire la cum să răspundă întrebării inevitabile.

— Nu a fost suficient timp între momentul în care am primit pontul şi când am demarat acţiunea. Ca şef al secţiei, a trebuit să pun în balanţă regulile procedurale cu riscul de a nu putea opri patru tone şi jumătate de amfetamină să ajungă la tinerii din acest oraş.

Duff îl privi pe Duncan în ochi, ochi care se uitau la el. Inspectorul-şef îşi plimba degetul arătător pe bărbie, în faţă şi în spate. Apoi îşi umezi buzele.

— S-a vărsat şi mult sânge. Podul a fost afectat în mod serios. Peştii din fiordul acestui oraş sunt probabil drogaţi deja. Şi Sweno este tot în libertate.

Duff înjură în sinea lui. Prostul acela ipocrit şi arogant trebuie să fie în stare să priceapă imaginea de ansamblu.

— Dar, zise inspectorul Şef, şase Norse Riders sunt în arest. Şi chiar dacă vom fi puţin mai vioi ca de obicei când o să mâncăm peşte în săptămânile viitoare, tot este mai bine decât dacă drogurile ajung în trupurile tinerilor. Sau – Duncan îşi înşfăcă paharul de şampanie –, la Bunuri Confiscate.

Lennox şi Caithness râseră. Se ştie prea bine că depozitul sediului central încă pierdea mărfuri în mod inexplicabil.

— Deci, spuse Duncan ridicându-şi paharul, Duff, ai făcut o treabă bună de poliţist!

Duff clipi de două ori. Inima îi bătea rapid şi cu putere.

— Mulţumesc! spuse el dându-şi paharul peste cap.

Duncan a înşfăcat carnetul de piele.

— Runda asta de băuturi e din partea mea.

Luă nota, o ţinu la distanţă de un braţ, îşi miji ochii.

— Deşi nu-mi dau seama dacă mi s-a dat nota corectă.

— Cui crezi că i s-a dat? comentă Lennox cu un zâmbet ştrengăresc, dar nimeni nu râse.

— Lasă-mă pe mine să citesc, se oferi Caithness, luând nota şi punându-şi ochelarii ei cu ramă întreagă, ca pentru bunicuţe, de care Duff ştia că nu are nevoie, ci îi purta doar din cauza înfăţişării ei. Duncan fusese curajos să-i dea lui Caithness Departamentul de Criminalistică. Nu pentru că cineva s-ar fi îndoit de competenţa ei profesională – ea fusese cel mai bun cadet din Academia de Poliţie, şi mai absolvise şi chimia şi fizica. Dar era mai tânără decât oricine altcineva din grupul de şefi de secţii, şi pur şi simplu era mult prea frumoasă pentru ca motivele ulterioare să nu apară mai târziu. Flăcările lumânării o făceau să lăcrimeze din ochii ei râzând în spatele ochelarilor, buzele ei dulci şi pline erau umede, dinţii ei albi şi sclipitori. Duff închise ochii. Luciul asfaltului, sunetul roţilor pe şoseaua udă. Acel pleoşcăit. Sunetul sângelui care a fost împroşcat pe jos când bărbatul îşi scosese pumnalul din gât. A fost ca o mână care-i strângea pieptul lui Duff, şi el îşi deschise ochii cu un icnet.

Lennox ţinea o carafă de apă deasupra paharului lui Duff.

— Bea, Duff, ca să mai diluezi şampania. Acum trebuie să conduci.

— Nici vorbă, spuse Duncan. Nu vreau ca eroii mei să fie arestaţi pentru conducere în stare de ebrietate sau să moară pe drum. Şoferul meu nu va obiecta să facă un mic ocol.

— Mulţumesc, spuse Duff. Dar Fife este…

— …mai mult sau mai puţin în drumul meu, răspunse Duncan. Iar cei care ar trebui să-mi mulţumească sunt doamna Duff şi cei doi minunaţi copii ai voştri.

— Un ofiţer de poliţie extraordinar, spuse Lennox în timp ce îl urmărea pe Duff împleticindu-se spre uşa toaletei din spatele încăperii.

— Duff? se interesă Duncan.

— Şi el, însă mă gândeam la Macbeth. Are rezultate impresionante, subordonaţii îl apreciază şi, chiar dacă a lucrat sub Kenneth, noi, cei din Departamentul Antic ştim că este curat. Este păcat că nu are calificările formale necesare pentru un post de conducere mai înalt.

— Nu este altă cerinţă în afară de a fi absolvit Academia de Poliţie. Gândeşte-te la Kenneth.

— Da, dar Macbeth tot nu este unul de-al nostru.

— De-al nostru?

— Ei bine, spuse Lennox şi îşi ridică paharul zâmbind cu subînţeles, aţi ales şefi care – ne place sau nu – sunt văzuţi ca făcând parte din elită. Toţi venim din partea de vest a oraşului sau din Capitol, avem o educaţie sau un nume de familie respectabile. Macbeth este văzut mai curând drept cineva din rândurile mai largi ale populaţiei, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Înţeleg. Ascultă, sunt puţin îngrijorat de starea lui Duff. Ai putea tu să…?

Din fericire, nu era nimeni în toaletă.

Duff îşi închise şliţul, se opri în dreptul unei chiuvete, porni robinetul şi îşi stropi faţa cu apă. Auzi uşa deschizându-se în spatele său.

— Duncan m-a rugat să văd cum te simţi, spuse Lennox.

— Hm. Ce părere crezi că are?

— Despre ce anume?

Duff luă o bucată de hârtie şi îşi şterse apa de pe faţă.

— Despre… cum au decurs lucrurile.

— Probabil ceea ce credem cu toţii: ai făcut o treabă bună.

Duff dădu din cap.

Lennox chicoti.

— Tu chiar vrei postul de la Crimă Organizată, nu-i aşa?

Duff opri robinetul şi îşi săpuni mâinile în timp ce îl privea în oglindă pe şeful Departamentului de Combatere a Corupţiei.

— Vrei să spui că sunt un arivist?

— Nu este nimic rău în a vrea să urci pe scara socială, rânji Lennox. Doar că este amuzant să fii spectator al modului în care te poziţionezi.

— Am calificările necesare, Lennox. Aşa că nu este, pur şi simplu, datoria mea faţă de acest oraş şi faţă de viitorul copiilor mei şi ai tăi să fac tot ce pot pentru secţia de Criminalitate Organizată? Sau ar trebui să las cea mai mare unitate pe seama lui Cawdor? O persoană despre care ştim amândoi că sigur este coruptă şi are şi mâinile pătate cu sânge de a rezistat atât de mult timp sub comanda lui Kenneth.

— Aşa, deci, spuse Lennox. Datoria te motivează? Nicidecum ambiţia personală. Ei bine, Sfântule Duff, permite-mi să îţi deschid uşa.

Lennox făcu o plecăciune.

— Presupun că vei refuza mărirea de salariu şi celelalte privilegii.

— Salariul, onoarea şi faima nu au nici o relevanţă pentru mine, spuse Duff. Dar societatea îi răsplăteşte pe cei care îşi aduc contribuţia. A arăta dispreţ faţă de salariu ar fi acelaşi lucru cu a dispreţui societatea.

Îşi studie chipul în oglindă. Cum poţi şti când cineva minte? Mai este posibil când persoana respectivă a reuşit să se convingă pe sine însăşi că spune adevărul? Cât timp îi va lua să se convingă el însuşi că este adevărată povestea pe care el şi Macbeth s-au înţeles să o spună despre cum i-au omorât pe şosea pe cei doi bărbaţi?

— Te mai speli mult pe mâini, Duff? Cred că Duncan vrea să meargă acasă.

În faţa localului, cei din trupele de intervenţie îşi luară la revedere unul de la celălalt.

— Loialitate, fraternitate, spuse Macbeth cu voce tare.

Ceilalţi îi răspunseră, mai mult sau mai puţin, la unison:

— Trecuţi prin botezul focului, uniţi prin sânge.

Apoi au plecat în cele patru zări. Macbeth şi Banquo spre vest, pe lângă un muzician de pe stradă, care mai curând urla decât cânta „Meet Me On The Corner“, şi traversând holurile şi coridoarele dărăpănate ale gării centrale. Un vânt ciudat de cald se înteţi prin pasaje şi purtă gunoaiele printre coloanele dorice ce se năruiau după ani de poluare şi lipsă de întreţinere.

— Acum, spuse Banquo, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Spuneţi-mi voi despre camion şi Kenneth, spuse Macbeth. Nouăzeci de metri de cădere liberă!

Râsetele lui răsunară sub tavanul de cărămidă.

Banquo zâmbi.

— Haide, Macbeth. Ce s-a întâmplat acolo, pe drumul de ţară?

— Au spus ceva despre cât timp vor fi nevoiţi să închidă podul pentru reparaţii?

— Poate că poţi să îi minţi pe ei, dar nu şi pe mine.

— I-am prins, Banquo, ai nevoie să ştii mai mult de atât?

— Am nevoie?

Banquo încercă să îndepărteze cu mâna duhoarea de ce urca pe scări din dreptul toaletelor, unde o femeie a cărei vârstă nu putea fi determinată stătea aplecată, cu părul atârnându-i peste chip, în timp ce se agăţa de balustradă.

— Nu.

— Bine, spuse Banquo.

Macbeth se opri şi se aplecă lângă un băiat care stătea cu o cană în faţa lui, lipit de perete, cerşind. Băiatul îşi înălţă capul. Avea un bandaj negru peste un ochi, iar celălalt trăda o stare de euforie, visătoare. Macbeth puse o bancnotă în ceaşcă şi o mână umărul lui.

— Cum merge? întrebă el încet.

— Macbeth, zise băiatul. După cum vezi.

— Poţi să o faci, spuse Macbeth. Ţine minte întotdeauna asta. Poţi să te opreşti.

Vocea băiatului urcă şi coborî.

— Şi cum de ştii tu asta?

— Crede-mă, alţii au reuşit.

Macbeth se ridică şi băiatul strigă în urma lor un plăpând „Dumnezeu să te binecuvânteze, Macbeth“.

Intrară în holul din partea estică a gării, unde era o linişte izbitoare, ca într-o biserică. Drogaţii care nu erau aşezaţi, întinşi pe jos sau care nu se sprijineau de ziduri sau de bănci, se împleticeau de colo-colo ca într-un dans încet, precum astronauţii într-o atmosferă extraterestră, având un alt câmp gravitaţional. Unii se uitară cu suspiciune la cei doi ofiţeri de poliţie, dar majoritatea doar îi ignorară. Ca şi cum ar fi avut ochi cu raze X care le spuseseră demult că aceştia doi nu aveau nimic de vânzare. Mulţi erau atât de emaciaţi şi devastaţi, încât era greu de spus cu exactitate de cât timp erau în viaţă. Sau de cât timp plecaseră.

— Nu eşti niciodată tentat să te apuci iar? întrebă Banquo.

— Nu.

— Majoritatea celor care au renunţat la droguri visează la o ultimă doză.

— Nu şi eu. Hai să plecăm de aici.

Păşiră spre treptele din faţa ieşirii din partea de vest şi se opriră înainte să iasă de sub acoperişul care îi adăpostea de ploaie. Lângă ei, pe nişte şine negre aşezate pe un soclu la joasă înălţime, stătea ceva ce aducea cu un monstru preistoric. Bertha, veche de o sută zece ani, prima locomotivă din ţară, principalul simbol al încrederii în viitor, un sentiment predominant odinioară. Treptele late, maiestuoase şi line duceau jos spre părăsita Piaţă Muncitorilor, altădată foarte agitată, cu multe tarabe şi călători grăbindu-se încoace şi încolo, dar care acum era fantomatică, o piaţă bătută de vântul tânguitor. Într-un capăt, sclipeau lumini într-o venerabilă clădire din cărămidă, care găzduise cândva birourile Reţelei Naţionale de Căi Ferate şi care nu mai fusese folosită după abandonarea căii ferate până când a fost cumpărată şi restaurată, devenind cea mai strălucitoare şi elegantă clădire cu care se putea lăuda oraşul: cazinoul Inverness. Banquo intrase acolo doar o singură dată şi într-o clipă a ştiut că nu este un local pe gustul său. Sau, ca să fim exacţi, el nu era genul lor

de client. El se integra mai curând în localul Obelisc, unde clienţii nu erau prea bine îmbrăcaţi, băuturile nu erau aşa de scumpe şi prostituatele nu erau atât de frumoase, nici atât de discrete.

— Noapte bună, Banquo.

— Noapte bună, Macbeth. Somn uşor!

Banquo observă un scurt fior traversând trupul prietenului său, apoi dinţii albi ai lui Macbeth strălucind în întuneric.

— Salută-l pe Fleance din partea mea şi spune-i că tatăl lui a făcut o treabă extraordinară în seara asta. Ce n-aş fi dat să-l văd pe Kenneth în cădere liberă de pe propriul său pod…

Banquo auzi chicotitul şoptit al prietenului său în timp ce dispărea în Piaţa Muncitorilor, învăluit de întuneric şi ploaie, dar şi când el însuşi încetă să râdă o nelinişte puse stăpânire pe el. Macbeth nu era doar un coleg şi un prieten, era ca un fiu, un Moise într-un coş, pe care Banquo îl iubea aproape la fel de mult ca pe Fleance.

De aceea Banquo aşteptă până când îl văzu pe Macbeth reapărând de cealaltă parte a pieţei şi păşind în lumina de la intrarea cazinoului, de unde o femeie înaltă, cu păr lung de un roşu-aprins, îmbrăcată într-o rochie roşie lungă, ieşi şi îl îmbrăţişă, ca şi cum o fantomă o avertizase că iubitul ei se îndrepta spre ea.

Lady.

Poate că ea aflase despre evenimentele ce avuseseră loc în această seară. O femeie ca Lady nu ar fi ajuns unde era acum fără ajutorul unor informatori care să îi spună ce avea nevoie să ştie despre tot ce mişca în oraş.

Încă se îmbrăţişau. Ea era o femeie frumoasă şi poate că altădată fusese şi mai frumoasă. Nimeni nu părea să ştie vârsta lui Lady, dar cu siguranţă avea mult mai mult decât cei treizeci şi trei de ani ai lui Macbeth. Dar poate că era adevărat ce se spunea: dragostea adevărată învinge orice.

Sau poate nu.

Poliţistul mai bătrân se întoarse şi porni spre nord.

În Fife, şoferul şefului inspectoratului de poliţie viră pe aleea pietruită, conform instrucţiunilor. Pietrişul se sfărâmă sub roţile maşinii.

— Poţi opri aici. Restul drumului îl fac pe jos, spuse Duff.

Şoferul frână. În liniştea ce urmă, puteau auzi greierii şi freamătul copacilor.

— Nu vrei să îi trezeşti, spuse Duncan, privind de-a lungul aleii, unde o casă albă mică stătea sub clar de lună. Şi sunt de acord. Să-i lăsăm pe cei dragi să doarmă neştiutori şi liniştiţi. Ai o casă frumoasă aici.

— Mulţumesc. Şi iartă-mă de ocol.

— Toţi trebuie să facem ocoluri în viaţă, Duff. Data viitoare când mai primeşti un pont, ca în cazul Norse Riders, să faci un ocol pe la mine. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Duncan îşi plimbă degetul arător pe bărbie.

— Scopul nostru este să facem acest oraş un loc mai bun pentru toată lumea, Duff. Dar asta înseamnă ca toate forţele Binelui să lucreze împreună şi să se gândească la interesul superior al comunităţii, nu doar la al lor.

— Desigur. Şi aş vrea să spun că sunt dispus să îndeplinesc orice sarcină, cât timp serveşte poliţia şi oraşul, domnule.

Duncan zâmbi.

— În acest caz, eu trebuie să îţi mulţumesc, Duff. A, o ultimă chestiune…

— Da?

— Ai spus că paisprezece membri ai grupării Norse Riders, inclusiv Sweno, a fost mai mult decât ai anticipat şi ar fi fost mai înţelept din partea lor să trimită doar vreo doi oameni care să preia camionul?

— Da.

— Te-ai gândit că poate şi Sweno a fost avertizat? Poate că s-a aşteptat să fii acolo. Aşa că teama ta de o scurgere de informaţii nu a fost, poate, neîntemeiată. Noapte bună, Duff.

— Noapte bună.

Duff se îndreptă spre casa lui inspirând aroma pământului şi a ierbii deja înrourate. Se gândise la această posibilitate şi acum Duncan îi dăduse glas. O scurgere de informaţii. Un informator. Şi el, Duff, avea să-l găsească. Chiar a doua zi.

Macbeth stătea întins pe o parte, cu ochii închişi. În spatele lui, o auzea

cum respiră constant, iar de jos, din cazinou, se auzea basul, ca nişte bătăi nedesluşite ale inimii. Inverness era deschis toată noaptea, dar acum era târziu chiar şi pentru jucătorii împătimiţi şi alcoolicii însetaţi. Afară, pe hol, treceau oaspeţii de peste noapte şi se închideau în camerele lor. Unii singuri, alţii cu soţiile. Câţiva cu alt fel de companie. Nu erau aspecte cărora Lady să le dea atenţie, atâta timp cât femeile care frecventau cazinoul respectau regulile ei nescrise de a fi mereu discrete, frumos aranjate, cumpătate cu alcoolul, sănătoase şi întotdeauna, dar întotdeauna, atractive.

La puţin timp după ce au devenit un cuplu, Lady l-a întrebat de ce nu se uita la ele. A râs când el i-a răspuns că nu o făcea pentru că avea ochi doar pentru ea. Doar mai târziu ea a înţeles că el chiar asta a vrut să spună. El nu avea nevoie să se uite în jur ca să o vadă, trăsăturile ei îi erau imprimate pe retină. Tot ce trebuia el să facă – oriunde ar fi fost – era să închidă ochii şi ea i se arăta. Nu mai fusese nimeni înaintea lui Lady. Ei bine, mai fuseseră femei care îi făcuseră inima să bată mai tare şi, cu siguranţă, şi inimile altor femei bătuseră mai tare din pricina lui. Dar niciodată nu a avut relaţii intime cu ele. Şi, desigur, a fost o anume femeie care i-a rănit inima. Când Lady şi-a dat seama şi l-a întrebat, râzând, dacă i s-a trimis un virgin adevărat, el i-a istorisit povestea sa. Povestea pe care, până atunci, o ştiau doar două persoane. Iar ea i-a spus, la rându-i, povestea ei.

Aşternuturile din mătase ce-i acopereau trupul gol păreau a fi grele şi scumpe. Se simţea de parcă ar fi avut febră, cald şi rece în acelaşi timp. După ritmul respiraţiei, el ştia că este trează.

— Ce este? şopti ea somnoroasă.

— Nimic, spuse el. Doar că nu pot dormi.

Ea se cuibări lângă el, iar mâna ei îi dezmierdă pieptul şi umerii. Din când în când, ca acum, respirau la unison. Ca şi când ar fi fost o singură fiinţă, precum gemenii siamezi care îşi împărtăşesc plămânii – exact aşa se simţise atunci când îşi spuseseră reciproc poveştile lor şi a ştiut că nu mai este singur.

Mâna ei îi alunecă pe braţ, peste tatuaje, coborî spre antebraţ unde îi mângâie cicatricile. Îi istorisise şi despre ele. Şi despre Lorreal. Pur şi

simplu, nu aveau secrete unul faţă de altul. Mai erau detalii sumbre de care el o implorase să îl scutească. Ea îl iubea, asta era tot ceea ce conta, asta era tot ceea ce el trebuia să ştie despre ea. El se întoarse pe spate. Mâna ei îi alunecă peste abdomen, se opri şi aşteptă. Ea era regina. Iar vasalul ei se ridică ascultător sub aşternuturile mătăsoase.

Când Duff se strecură în pat lângă soţia lui, ascultându-i ritmul constant al respiraţiei şi simţindu-i căldura trupului, parcă amintirea celor petrecute în acea noapte începuse deja să pălească. Acest loc avea acest efect asupra lui, întotdeauna l-a avut. Se întâlniseră pe când el era student. Ea provenea dintr-o familie înstărită din partea vestică a oraşului şi, chiar dacă părinţii ei fuseseră sceptici la început, după un timp l-au acceptat pe tânărul harnic şi ambiţios. În opinia socrului său, şi Duff provenea dintr-o familie respectabilă. Restul s-a întâmplat aproape de la sine. Căsătoria, copiii, o casă în Fife, unde copiii puteau creşte fără a inhala aerul toxic din oraş, cariera, viaţa de zi cu zi. Multe responsabilităţi în viaţa de zi cu zi, cu ore îndelungate şi o promovare care îi făcea cu mâna. Iar timpul nu stă în loc. Acesta este mersul lucrurilor. Ea era o bună femeie şi o bună soţie, nu asta era problema. Isteaţă, iubitoare şi loială. Şi el, el nu era un soţ bun? Nu le asigura cele necesare, economisea bani pentru educaţia copiilor şi construia o cabană pe malul lacului? Da, nici ea, nici tatăl ei nu prea aveau motive să se plângă. El era aşa cum era, nu avea ce face în această privinţă. Nu conta. Erau multe de spus despre ce însemna să ai o casă, o familie, dar îi conferea linişte. Avea propriul ritm, propria agendă şi nu prea îi păsa despre ce era în exterior. Nu cu adevărat. Şi de acea percepţie asupra realităţii – sau a lipsei ei – avea el nevoie, trebuia să o aibă. Din când în când.

— Ai ajuns acasă… mormăi ea.

— La tine şi la copii, răspunse el.

— …târziu, completă ea.

El rămase întins, ascultând liniştea dintre ei. Încercă să hotărască dacă era benefică sau nu. Apoi ea îşi apropie mâna de umărul lui. Apăsă uşor cu vârful degetelor muşchii istoviţi, în locul în care ştia că îi alină.

El închise ochii.

Şi imaginea îi reapăru.

Stropul de ploaie atârnând de marginea vizierei. Bărbatul îngenuncheat în faţa lui. Nemişcat. Casca încornorată. Duff voia să îi spună ceva, dar nu putea. În schimb, puse arma la umăr. Nu putea măcar să se mişte? Curând, stropul de ploaie avea să cadă.

— Duff! spuse Macbeth din spatele lui. Duff, nu…

Stropul căzu.

Duff trase. Încă o dată. Şi încă o dată.

Trei focuri.

Bărbatul îngenuncheat în faţa lui căzu într-o parte.

Se aşternu o linişte asurzitoare. Se ghemui lângă bărbatul mort şi îi dădu casca jos. Când a văzut că nu era Sweno, parcă a turnat cineva peste el o găleată cu apă rece ca gheaţa. Ochii tânărului lipsit de viaţă erau închişi; părea că doarme în pace acolo unde căzuse lat. Duff se întoarse, privindu-l pe Macbeth. Simţi cum lacrimile îi îneacă ochii şi, încă incapabil să spună ceva, doar clătină din cap. Macbeth dădu din cap în loc de răspuns şi îndepărtă şi casca celuilalt. Tot un tânăr. Duff simţi un nod în gât şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Peste suspinele sale, auzi rugăminţile tânărului reverberând ca strigătele unui pescăruş peste câmpiile pustii.

— Nu, nu o face! Nu am văzut nimic! Nu voi spune nimănui! Te rog, oricum nu mă va crede nici un juriu. Eu…

Vocea amuţi. Duff auzi un trup izbindu-se de asfalt, un scurt bolborosit, apoi se făcu linişte. Se întoarse. Doar acum observă că tânărul celălalt purta haine albe. Erau îmbibate de sângele care curgea din gaura din gâtul lui.

Macbeth stătea în spatele bărbatului, cu un cuţit atârnându-i în mână. Respira cu greutate.

— Acum… spuse el ursuz.

Îşi drese vocea.

— Acum mi-am plătit datoria faţă de tine, Duff.

Duff apăsă cu degetul pe locul în care ştia că doare. Cu cealaltă mână acoperea gura bărbatului ca să îi înăbuşe ţipetele şi să îl ţintuiască de patul de spital. Bărbatul trase cu disperare de cătuşele ce îi ţineau mâinile legate de capul patului. În lumina zorilor ce se iţea pe fereastră, Duff putea vedea cu claritate reţeaua vaselor mici de sânge din jurul pupilelor dilatate,

negre de furie, în ochii larg deschişi sub tatuajul de pe fruntea lui. Degetele arătător şi mijlociu se înroşiseră cum apăsau pe sub bandaj, plescăind în rana din umăr.

Orice, se gândi Duff, cât timp serveşte poliţiei şi oraşului.

Repetă întrebarea:

— Cine este informatorul vostru din poliţie?

Îşi scoase mâna din rană. Bărbatul încetă să ţipe. Duff luă mâna de pe gura lui. Bărbatul nu răspunse. Duff rupse bandajul şi introduse toate degetele în rană. Ştia că avea să obţină un răspuns, era doar o chestiune de timp. Oricine are o limită după care cedează, încalcă orice jurământ tatuat şi face orice – absolut orice – credea că nu va face niciodată. Pentru că loialitatea eternă este neomenească, pe când trădarea este omenească.

CAPITOLUL 4

Trecură douăzeci de minute.

Douăzeci de minute de când Duff intrase în spital şi îşi înfipsese degetele în rana din umărul bărbatului tatuat pe frunte şi până când ieşise de acolo, uimit, cu suficiente informaţii referitoare la cine, unde şi când ce nu puteau fi negate de persoana în cauză decât dacă era nevinovat. Uimit pentru că – lucrurile se agravaseră într-atât încât aveau o cârtiţă printre ei – aproape că era prea frumos să fie adevărat.

Se scurseră treizeci de minute.

Treizeci de minute de când Duff urcase în maşină, mersese printre picăturile de ploaie ce se prăbuşeau peste oraş ca un bătrân pricăjit, parcase în faţa sediului inspectoratului, secretara inspectorului-şef îi făcuse semn cu capul că putea să intre şi până când se găsise înaintea lui Duncan şi rostise unicul cuvânt. Cawdor. Iar inspectorul-şef se aplecase peste birou, îl întrebase pe Duff dacă era sigur, la urma urmei vorbeau despre şeful unui departament, se lăsase înapoi pe speteaza scaunului, îşi trecuse mâna peste faţă şi pentru prima dată Duff îl auzise pe Duncan înjurând.

Trecură patruzeci de minute.

Patruzeci de minute de când Duncan anunţase că Cawdor avea o zi liberă, pusese mâna pe telefon şi îi ordonase lui Macbeth să îl aresteze şi până când opt membri ai trupelor speciale înconjuraseră casa lui Cawdor, aflată pe o suprafaţă destul de mare de teren cu vedere la mare, atât de departe înspre vest, încât gunoiul era ridicat şi oamenii fără adăpost îndepărtaţi, iar primarul Tourtell era cel mai apropiat vecin. Cei chemaţi să intervină parcaseră maşinile la o oarecare distanţă şi se furişaseră spre casă, câte doi oameni din fiecare direcţie.

Macbeth şi Banquo se aşezară pe trotuar cu spatele la zidul înalt din

partea sudică a casei, lângă poarta de la intrare. Cawdor – la fel ca majoritatea vecinilor săi – pusese cioburi de sticlă în partea de sus a zidului, dar echipa de intervenţie avea echipamente cu care să depăşească astfel de obstacole. Raidul fuse executat conform procedurii standard, echipa raportând prin staţiile de emisie-recepţie odată ajunşi în poziţiile prestabilite. Macbeth aruncă o privire peste stradă, unde un băiat de vreo şase sau şapte ani arunca cu mingea în peretele unui garaj atunci când sosiseră ei. Acum se oprise şi se uita la ei cu gura căscată. Macbeth îşi duse un deget în dreptul buzelor şi băiatul dădu încet din cap în semn că înţelesese. Avea aceeaşi expresie ca tânărul îmbrăcat în alb ce stătuse îngenuncheat pe asfalt cu o noapte în urmă, se gândi Macbeth.

— Trezeşte-te! îi şopti Banquo la ureche.

— Ce?

— Toată lumea este pe poziţii!

Macbeth inspiră de câteva ori. Trebuia să îndepărteze orice alte gânduri acum, trebuia să intre în zonă. Apăsă pe butonul de emisie:

— Intrăm în cincizeci de secunde. Nord? Terminat.

Îi răspunse Angus, cu vocea sa mieroasă ca a unui preot:

— Totul în regulă. Nu văd nimic mişcându-se înăuntru. Terminat.

— Vest? Terminat.

— Totul este OK.

Aceea era vocea înlocuitorului, Seyton. Monotonă, calmă.

— Aşteaptă, s-a mişcat perdeaua din sufragerie. Terminat.

— Bine, spuse Macbeth.

Nici nu avea nevoie să gândească, aceasta era partea din procedură pe care o repetau zilnic.

— E posibil să ne fi observat. Oprim numărătoarea inversă şi intrăm. Trei, doi, unu… intraţi!

Şi iat-o, „zona“. Zona era ca o încăpere în care, odată închisă uşa în urma ta, nu mai exista altceva decât oamenii tăi şi misiunea.

Se ridicară şi, în timp ce Banquo punea suportul peste cioburile de pe zid, Macbeth îl văzu pe băiatul cu mingea făcându-le semn cu mâna liberă, încet, cu o mişcare robotică.

În câteva secunde se regăsiră dincolo de zid şi alergând prin grădină, iar

Macbeth avea sentimentul că putea simţi tot în jurul lui. Putea auzi o ramură trosnind în bătaia vântului, putea vedea o cioară luându-şi zborul de marginea acoperişului casei vecine, putea mirosi un măr putregăit dintre firele de iarbă. Urcară treptele alergând şi Banquo se folosi de patul armei să spargă fereastra de lângă uşa de la intrare. În timp ce intrau în casă, auziră sunete de geam spart şi în alte părţi ale casei. Opt împotriva unuia singur. Când Macbeth îl întrebase pe Duncan dacă era vreun motiv să creadă că inspectorul Cawdor va opune rezistenţă, Duncan răspunsese că nu acesta era motivul pentru care dorea o intervenţie în forţă.

— Ideea este să transmitem un mesaj, Macbeth. Nu îi tratăm pe ai noştri cu indulgenţă. Dimpotrivă. Spargeţi geamuri, doborâţi uşi, faceţi mult zgomot şi scoateţi-l pe Cawdor încătuşat pe uşa din faţă, ca toţi să vadă şi să povestească şi altora.

Macbeth intră primul. Cu arma de asalt lipită de umăr, cercetă cu atenţie holul. Stătea cu spatele lipit de zidul de lângă uşa camerei de zi. Treptat, ochii i se obişnuiră cu întunericul după lumina orbitoare de afară. Părea că toate draperiile din casă erau trase. Banquo veni lângă el şi intră în sufragerie.

Când Macbeth se împinse în zid ca să îl urmeze, se întâmplă. Atacatorul apăru brusc şi fără zgomot din bezna ce înconjura una dintre scările interioare, îl lovi pe Macbeth în piept, doborându-l pe spate.

Macbeth simţi o respiraţie caldă în dreptul gâtului, dar reuşi să interpună ţeava armei între el şi câine şi să îi împingă botul într-o parte, astfel că dinţii uriaşi i se înfipseră în schimb în umăr. Ţipă de durere în timp ce un cap imens şi mârâitor trăgea de piele şi carne. Macbeth încercă să îl lovească, dar mâna liberă îi era prinsă în cureaua puştii.

— Banquo!

Cawdor nu trebuia să aibă un câine. Întotdeauna verificau înaintea unor astfel de acţiuni. Dar acesta era cu siguranţă un câine şi era puternic. Câinele împinse ţeava puştii în lateral. Voia să-i atace gâtul. Curând avea să îi reteze artera carotidă.

— Banq…

Câinele împietri. Macbeth îşi întoarse privirea şi se uită fix în ochii ficşi ai câinelui. Apoi trupul câinelui se moleşi, prăbuşindu-se peste el.

Macbeth îl dădu la o parte şi privi în sus.

Seyton stătea deasupra lui, întinzându-i o mână.

— Mulţumesc, spuse Macbeth, ridicându-se singur în picioare. Unde este Banquo?

— El şi Cawdor sunt înăuntru, răspunse Seyton, făcând semn cu capul spre uşa sufrageriei.

Macbeth intră. Dăduseră draperiile la o parte şi în lumina puternică de afară văzu doar spatele lui Banquo ce privea spre tavan. Deasupra lui atârna un înger cu o aură strălucitoare, cu capul aplecat ca şi când implora iertare.

A fost nevoie de o oră.

O oră, din momentul în care Macbeth strigase „Intraţi!“, până când Duncan adună tot toţii şefii de direcţii şi servicii în sala mare de conferinţe din sediul central. Duncan urcă la pupitru şi îşi aruncă privirea pe nişte foi de hârtie; Duff ştia că îşi notase acolo câteva cuvinte în ordinea pe care voia să le spună, dar că avea să improvizeze în funcţie de moment şi de situaţie. Nu pentru că inspectorul-şef era slobod de gură, nici gând. Duff ştia că are noţiunea termenilor, că este un bărbat pasional, dar şi raţional, care vorbea după cum simţea şi viceversa. Un bărbat care se cunoştea pe sine însuşi şi care, prin urmare, îi înţelegea şi pe ceilalţi, se gândi Duff. Un lider. Cineva pe care oamenii îl urmează. Cineva în locul căruia Duff îşi dorea să fie, sau putea să fie.

— Ştiţi cu toţii ce s-a întâmplat, spuse Duncan pe o voce joasă, solemnă, dar răsunând ca şi când ar fi strigat. Voiam doar să vă informez pe deplin înaintea conferinţei de presă din această după-amiază. Unuia dintre cei mai de încredere ofiţeri ai noştri, inspectorul Cawdor, i-a fost adusă o gravă acuzaţie de corupţie. Şi, în acest moment, se pare că suspiciunea este întemeiată. În lumina legăturii sale strânse cu gruparea Norse Riders – împotriva căreia am derulat o operaţiune de succes ieri – exista în mod evident riscul, dată fiind situaţia, să încerce să distrugă probe sau să fugă. Din acest motiv, în această dimineaţă, la ora 10:00, am ordonat trupelor speciale să îl aresteze de îndată pe inspectorul Cawdor.

Duff sperase că numele lui avea să fie menţionat, dar, în acelaşi timp, era conştient că Duncan nu avea să divulge nici un detaliu. Dacă înveţi

ceva în poliţie, acel lucru este că regulile sunt reguli, chiar şi cele nescrise. Aşa că fu surprins când Duncan ridică privirea şi spuse:

— Domnule inspector Macbeth, sunteţi amabil să veniţi aici şi să ne prezentaţi pe scurt cum a decurs operaţiunea?

Duff se întoarse şi îl privi pe colegul său mergând printre şirurile de scaune, spre pupitru. Evident, şi el fusese luat prin surprindere. În mod normal, în astfel de situaţii, inspectorul-şef nu lăsa cuvântul altora. De obicei, spunea ce avea de spus, scurt şi la obiect, încheind şedinţa pentru ca toţi să îşi continue activitatea de a face oraşul un loc mai bun. Macbeth nu se simţea în largul său acolo. Încă purta uniforma neagră specifică trupelor speciale, însă în dreptul gâtului fermoarul era deschis suficient cât să vadă cu toţii bandajul de un alb strălucitor de pe umărul său drept.

— Deci, începu el.

Nu tocmai un început elegant, dar nimeni nu avea pretenţia ca şeful trupelor speciale să fie elocvent. Macbeth îşi verifică ceasul, ca şi când ar fi avut o întâlnire. Toţi cei din încăpere ştiau de ce: era reacţia mecanică a ofiţerilor de poliţie cărora li s-a ordonat să raporteze şi nu erau siguri de ei înşişi. Îşi verifică ceasurile de parcă reperele temporale obligatorii ale evenimentelor petrecute sunt scrise acolo sau ca şi când cadranul le va împrospăta memoria.

— La ora 10:54, spuse Macbeth şi tuşi de două ori, trupele de intervenţie au descins la locuinţa lui Cawdor. Uşa unui balcon era deschisă, dar nu erau semne de violenţă sau de intrare prin efracţie ori că fusese cineva acolo înaintea noastră. Cu excepţia unui câine. Nu era nici un indiciu că a făcut-o altcineva decât Cawdor…

Doar în acest moment îşi luă Macbeth ochii de la ceas şi privi spre cei adunaţi în sală.

— Un scaun era răsturnat, dincolo de pragul uşii de la balcon. Nu voi anticipa concluzia medicilor legişti, dar se pare că Cawdor nu doar a păşit dincolo de scaun, ci a sărit de pe el şi din cauza mişcării de balans scaunul a fost aruncat prin cameră. Este adevărat şi că excrementele sale erau împrăştiate pe podea. Trupul era rece, sinuciderea părea evidentă, iar unul dintre băieţi a întrebat dacă putem sări peste procedură şi să îl dăm jos, având în vedere că Cawdor a fost poliţist o viaţă întreagă. Am spus nu.

Duff luă aminte la pauza dramatică pe care o făcuse Macbeth. Parcă intenţionat făcută, astfel încât audienţa să-i asculte liniştea. Era un truc pe care îl putea folosi şi Duff, o metodă pe care Duncan o folosea cu siguranţă, dar nu-şi imaginase că pragmaticul de Macbeth o are în repertoriu. Şi poate că nu o avea, pentru că acum se uita iar la ceas.

— …la 11:59.

Macbeth ridică privirea şi trase mâneca peste ceas, lăsând să se înţeleagă că a terminat.

— Prin urmare, Cawdor încă atârnă acolo. Nu din motive ce privesc ancheta, ci pentru că era un poliţist corupt.

Era aşa de linişte în sală, încât Duff auzea ploaia biciuind ferestrele. Macbeth se întoarse spre Duncan şi salută dând din cap. Apoi coborî de la pupitru şi se aşeză la locul său.

Duncan aşteptă până când Macbeth luă loc în sală, după care vorbi.

— Mulţumesc, Macbeth. Ceea ce ai spus ultima dată nu va face obiectul conferinţei, dar cred că este un final adecvat pentru această şedinţă internă. Şi ţineţi minte că o condamnare a ceea ce este rău şi slab în oameni poate fi văzută şi ca un omagiu optimist a ceea ce este bun şi puternic. Deci toată lumea înapoi la muncă.

Tânăra asistentă rămase în dreptul uşii şi se uită la pacient în timp ce se dezbrăca de hainele ce îi acopereau trunchiul. El îşi dădu părul lung şi negru pe spate, iar medicul îndepărtă bandajul de pe umărul său stâng. Tot ce ştia ea despre pacient era că este un ofiţer de poliţie. Musculos.

— Hopa! spuse medicul. Va trebui să punem câteva copci. Şi să-ţi facem o injecţie antitetanos, aşa procedăm mereu în cazul muşcăturilor de câine. Dar, mai întâi, puţin anestezic. Maria, poţi să te ocupi…

— Nu, spuse pacientul ţintuind peretele cu privirea.

— Vreţi să repetaţi?

— Fără anestezic.

Nimeni nu mai spuse nimic.

— Fără?

— Fără.

Medicul se pregătea să spună ceva despre durere, când observă urmele de pe antebraţ. Urme vechi. Însă erau genul de urme pe care le văzuse prea

des după ce se mutase în acest oraş.

— Înţeleg, spuse. Fără anestezic.

Duff se lăsă pe speteaza scaunului din biroul său şi duse receptorul la ureche.

— Eu sunt, dragă. Ce faci?

— Emilie a plecat să înoate cu nişte prietene. Pe Ewan îl doare un dinte, o să mergem la dentist.

— Bine. Azi voi veni mai târziu.

— De ce?

— Voi avea multe de făcut şi trebuie să rămân în oraş peste noapte.

— De ce? repetă ea.

Vocea ei nu trăda nici deranj, nici frustrare. Suna ca şi cum era o informaţie de care avea nevoie, poate, pentru a da explicaţii copiilor. Nu pentru că avea nevoie de el. Nu pentru că…

— Va fi în curând la ştiri, spuse el. Cawdor s-a sinucis.

— O, Doamne. Cine este Cawdor?

— Nu ştii?

— Nu.

— Şeful de la Grupări Criminale. Era un candidat serios la conducerea Direcţiei de Combatere a Criminalităţii Organizate.

Linişte.

Ea nu arătase niciodată un interes deosebit pentru munca lui. Lumea ei erau Fife, copiii şi – cel puţin la început, când era acasă – soţul. Ceea ce pentru el era bine. În sensul că nu trebuia să îi implice în partea scabroasă a muncii lui.

Pe de altă parte, faptul că ea nu-i împărtăşea aspiraţiile însemna că nu înţelegea întotdeauna impactul pe care munca sa îl avea asupra timpului. Nu înţelegea sacrificiul pe care îl făcea. Ce… îi trebuia, la naiba!

— Şeful Direcţie de Combatere a Criminalităţii Organizate, care este numărul trei în ierarhia de comandă aici, la sediul central, după Duncan şi Malcolm, inspectorul-şef adjunct. Aşa că da, este ceva important şi asta înseamnă că trebuie să fiu aici. Probabil că şi în zilele următoare.

— Măcar spune-mi că vei fi acasă pentru mini-petrecere.

Mini-petrecerea. La naiba! Era o tradiţie a lor, cu o zi înainte de

sărbătorirea propriu-zisă a zilei de naştere a copilului erau doar ei patru, cu supa tradiţională şi cadourile de la mama şi tata. Chiar uitase de ziua de naştere a lui Ewan? Poate că pierduse şirul zilelor cu tot ce se întâmplase în ultimele zile, dar cumpărase deja ceea ce Ewan spusese că îşi doreşte după ce Duff îi povestise cum lucrau ofiţerii sub acoperire de la Narcotice, cum se deghizau uneori pentru a nu fi recunoscuţi. În sertarul din faţa lui Duff era un cadou frumos împachetat conţinând o barbă falsă şi lipici, ochelari falşi şi o pălărie verde din lână, toate pe măsura unui adult, pentru a-l putea asigura pe Ewan că era exact ce purta tatăl său şi ceilalţi din Brigada Anti-Drog.

Un beculeţ de la telefonul său licări. Un apel din secţie. Se întrebă cine putea să fie.

— Aşteaptă o clipă, draga mea.

Apăsă pe butonul de sub bec.

— Da?

— Duff? Duncan. Te sun în legătură cu conferinţa de presă din această după-amiază.

— Da?

— Vreau să arăt că evenimentul nu a dus la blocarea activităţii, că privim spre viitor, aşa că vreau să dau publicităţii numele noului şef interimar de la Combaterea Criminalităţii Organizate.

— De la Combaterea Criminalităţii Organizate? Ăăă, deja?

— Oricum era programată pentru finalul lunii, dar din moment ce direcţia nu mai are un şef, este mult mai oportun să numim un interimar de îndată. Poţi să vii la mine în birou?

— Desigur.

Convorbirea se întrerupse. Duff stătea jos şi se uita fix la beculeţul care se stinsese. Era neobişnuit ca inspectorul-şef să sune personal, de obicei întâlnirile erau anunţate de secretară sau de unul dintre consilieri. Şef interimar. Care probabil avea să preia postul când formalităţile – etapa de căutare, deliberările asupra cererilor celor care au aplicat etc. – aveau să fie finalizate. Zări cu privirea lumina aprinsă la unul dintre celelalte beculeţe ale telefonului. Uitase complet că soţia aştepta pe altă linie.

— Draga mea, a intervenit ceva, trebuie să închid.

— Da? Nimic grav, sper.

— Nu, râse Duff. Nimic grav. Absolut nimic grav. Dragă, cred că ar trebui să asculţi ştirile după-amiezei la radio, să vezi ce au de spus despre noul şef de la Criminalitate Organizată.

— Ei?

— Te sărut pe gât.

Era o formă de a-şi lua rămas-bun pe care nu o mai folosiseră de ani buni. Duff puse receptorul jos şi fugi – nu se putea abţine – afară şi sus pe scări, la ultimul etaj. Sus, sus, tot mai sus.

Secretara îl rugă pe Duff să intre direct.

— Vă aşteaptă, zâmbi ea.

Zâmbi. Ea nu zâmbea niciodată.

În jurul mesei rotunde, de stejar, din biroul spaţios şi aerisit, dar sobru decorat, al inspectorului-şef, stăteau, în afară de Duncan însuşi, alte patru persoane. Inspectorul-şef adjunct, Malcolm, prematur încărunţit şi cu ochelari. Studiase filozofie şi economie la Universitatea din Capitol, vorbea ca atare şi mulţi de la sediul central îl priveau ca pe un străin. Era un vechi prieten de-ai lui Duncan, care afirmase că îl alesese pe el pentru că aveau nevoie de expertiza deosebită a lui Malcolm în management. Alţii erau de părere că motivul era acela că Duncan avea nevoie de „DA“-ul fără rezerve al lui Malcolm la şedinţele ce vizau problemele de management. Lângă Malcolm, albinosul Lennox stătea aplecat pe birou, nerăbdător ca întotdeauna. Unitatea lui, Anticorupţie, fusese creată cu ocazia reorganizării făcute de Duncan. Ar fi fost o scurtă dezbatere cu privire la necesitatea folosirii expresiei „anti“ în denumire, unii susţinând că ei nu spuneau Direcţia Anti-Narcotice sau Direcţia Anti-Omucideri. Raţiunea includerii particulei „anti“ fusese aceea că sub conducerea lui Kenneth, Narcoticele erau denumite în limbajul local „Direcţia Corupţie“.

De cealaltă parte a lui Duncan stătea consiliera lui, scriind minuta întâlnirii, iar, lângă ea, inspectorul Caithness.

Pentru că Duncan nu permitea să se fumeze în biroul său, pe masă nu era nici o scrumieră cu mucuri de ţigară care să-i indice lui Duff de când erau acolo, dar observă că unele dintre carneţelele de pe birou erau pătate cu cafea, iar unele ceşti de cafea erau aproape goale. Iar atmosfera

deschisă, lejeră, aproape relaxată arăta că ajunseseră la o concluzie.

— Mulţumesc pentru promptitudine, Duff, spuse Duncan, făcându-i semn cu mâna deschisă spre ultimul scaun liber. Voi trece direct la subiect. Aşa cum am spus, grăbim fuziunea direcţiei tale cu cea dedicată grupărilor criminale în Direcţia de Combatere a Criminalităţii Organizate. Aceasta este prima noastră criză de când am preluat funcţia…

Duff privi spre direcţia pe care Duncan o indicase făcând semn cu capul, spre birou.

Scaunul inspectorului-şef era generos şi avea un spătar înalt, dar nu părea prea primitor. Era puţin prea drept. Nu avea tapiţerie moale. Era un scaun pe placul lui Duff.

— … aşa că eu cred că este important să acţionăm.

— Este o decizie înţeleaptă, spuse Duff.

Şi regretă imediat, părea că îşi imagina că fusese chemat să evalueze raţionamentul conducerii.

— Adică am convingerea că aşa este înţelept.

Urmă un moment de linişte printre cei aşezaţi în jurul mesei. Trecuse în cealaltă extremă, sugerând că el nu are vreo opinie?

— Persoana trebuie să fie una cu privire la care suntem sută la sută convinşi că nu este coruptă, spuse Duncan.

— Desigur, răspunse Duff.

— Nu doar pentru că nu ne permitem probleme similare celei de-acum, cu Cawdor, ci pentru că avem nevoie de cineva care ne poate ajuta să prindem peştele cu adevărat mare. Şi nu vorbesc despre Sweno, ci despre Hecate.

Hecate. Liniştea aşternută în birou la auzul numelui era grăitoare.

Duff se îndreptă de spate. Aceasta era cu adevărat o sarcină importantă. Însă era evident, acesta era preţul funcţiei, uciderea dragonului. Şi asta era minunat. Pentru că aici începea. Să fie alt om, mai bun.

— Ai condus acest raid de succes împotriva grupării Norse Riders, spuse Duncan.

— Nu am fost singur, domnule, spuse Duff.

Era bine să dea dovadă de puţină modestie şi cel mai propice moment era mai ales în situaţiile în care nu era necesar să facă asta.

— Întocmai, răspunse Duncan. Macbeth te-a ajutat. Destul de mult chiar, din câte am înţeles. Care este impresia ta generală despre el?

— Impresia, domnule?

— Da, aţi fost în acelaşi an la Academia de Poliţie. A făcut o treabă extraordinară la trupele speciale şi toţi îi apreciază calităţile de lider. Dar, desigur, trupele de intervenţie sunt o unitate specializată. Pentru că îl cunoşti, vrem să auzim opinia ta, dacă crezi că Macbeth poate fi persoana potrivită pentru o astfel de funcţie.

Duff trebui să înghită în sec de două ori înainte să îşi recapete vocea.

— Dacă Macbeth poate fi cel care va conduce Direcţia de Combatere a Criminalităţii Organizate, vreţi să spuneţi?

— Da.

Duff avu nevoie de câteva secunde. Îşi duse mâna la gură, se încruntă şi speră să lase impresia că se gândeşte profund – şi nu că era profund dezamăgit.

— Ei bine, Duff?

— Una este să conduci oamenii în timpul asaltului asupra unei case, să împuşte infractori şi să salveze ostatici, spuse Duff. Iar Macbeth este bun, fără îndoială. Conducerea Direcţiei de Combatere a Criminalităţii Organizate impune însă alte calificări, deşi nu foarte diferite.

— Suntem de acord, spuse Duncan. Necesită calificări puţin diferite, dar nu complet diferite. A fi lider înseamnă a fi lider. Ce crezi despre caracterul său? Este de încredere?

Duff îşi prinse buza superioară între degetul mare şi cel arătător. Macbeth. Blestematul de Macbeth! Ce să spună? Promovarea aceasta era a lui, a lui Duff, nu a unuia care putea la fel de bine să ajungă jongler sau aruncător de cuţite la un circ ambulant! Îşi fixă privirea pe tablourile de pe peretele din spatele biroului. Oameni zâmbitori, mărşăluind. Potrivit lui Duncan, semnificau un viitor optimist, unitate, autoritate şi solidaritate. Îşi reaminti scena de pe drumul de ţară. Macbeth, el însuşi, cei doi tineri morţi. Ploaia ce spăla sângele.

— Da, spuse Duff. Macbeth este de încredere. Dar el este în principiu un meşteşugar. Poate că aţi observat asta din modul în care s-a prezentat astăzi la pupitru.

— Sunt de acord şi cu asta, spuse Duncan. De asta l-am şi chemat în faţă, să văd cum se descurcă. Şi noi, cei de aici din jurul mesei, considerăm că ceea ce a arătat astăzi a fost un excelent exemplu al respectului practicianului pentru rutina de a da rapoarte, dar, în acelaşi timp, şi al abilităţii unui adevărat lider de a inspira şi însufleţi. „Cawdor încă atârnă acolo pentru că a fost un poliţist corupt.“

Cei aflaţi în jurul mesei râseră pe înfundate de modul în care Duncan imită asprul dialect estic al lui Macbeth.

— Dacă are într-adevăr aceste calităţi, spuse Duff şi auzi cum o voce interioară îi spunea să tacă, trebuie să vă întrebaţi de ce nu a ajuns mai departe de atât de când a terminat academia.

— Aşa este, interveni Lennox. Dar, ştii, acesta este unul dintre cele mai puternice argumente în favoarea lui Macbeth.

Începu să râdă pe un ton deplasat, aprins, energic.

— Nici unul dintre noi, din jurul acestei mese, nu am avut poziţii însemnate sub conducerea fostului inspector-şef. Pentru că noi, ca şi Macbeth, nu am făcut parte din joc, am refuzat să luăm mită. Am surse care ştiu cu certitudine că asta a dus la stagnarea carierei lui Macbeth.

— Atunci aţi răspuns deja la această întrebare, spuse Duff cu răceală. Şi, desigur, aţi luat în considerare şi relaţia lui cu patroana cazinoului.

Malcolm privi scurt spre Duncan. Primi încuviinţare printr-un semn din cap şi luă cuvântul.

— Direcţia Criminalitate Economico-Financiară duce în prezent o ofensivă împotriva afacerilor care au păcălit radarul sub vechea administraţie şi în acest context tocmai au verificat temeinic cazinoul Inverness. Concluzia lor este clară, Inverness are o situaţie exemplară în ceea ce priveşte contabilitatea, dările către stat şi angajaţii. Ceea ce nu este puţin lucru în industria de resort. În acest moment, aruncă o privire mai atentă la registrele – zâmbi ironic – Cazinoului Obelisc. Şi ţin să spun că este o cu totul altă poveste. To be continued, cum se spune. Dar, cu privire la Lady şi localul ei, nu avem nici o obiecţie.

— Macbeth este din partea estică, un outsider, spuse Duncan. În timp ce noi, cei aflaţi la această masă, suntem percepuţi ca făcând parte dintr-un cerc restrâns. Suntem recunoscuţi pentru că ne-am opus lui Kenneth, că

reprezentăm schimbarea culturii organizaţionale în Poliţie, dar şi pentru că am avut parte de o educaţie scumpă şi că provenim din familii privilegiate. Cred că este un semn bun că în poliţie, în poliţia noastră, oricine poate ajunge sus, indiferent de istoric şi de legături, dacă munceşte mult şi cinstit. Accentuez cuvântul cinstit.

— Este un semnal pozitiv, spuse Malcolm. Mai ales dacă lăsăm presa să afle de rolul pe care l-a jucat Macbeth în raidul împotriva grupării Norse Riders.

— Bine gândit, spuse Lennox.

— Bine. Duncan îşi împreună palmele: Duff, vrei să adaugi ceva?

Nu aţi văzut urmele de pe braţele lui?

— Duff?

Nu aţi văzut urmele de pe braţele lui?

— Duff, s-a întâmplat ceva?

— Nu, domnule. Nu am nimic de adăugat. Sunt sigur că Macbeth este o alegere bună.

— Perfect. Atunci, vă mulţumesc tuturor că aţi participat la această şedinţă.

Macbeth se uita pierdut la luminile roşii din trafic, în timp ce ştergătoarele alunecau pe parbrizul Volvo-ului PV544 al lui Banquo. Maşina semăna puţin cu Banquo; mult mai bătrână decât cele din jurul ei, dar puternică şi de încredere. Era ceva la designul maşinii, mai ales la botul în relief, stratificat, ce o făcea să pară că este de dinainte de război. Dar în interior şi sub capotă, după spusele mândrului ei proprietar, avea tot ceea ce un bărbat putea să ceară de la o maşină modernă. Ştergătoarele abia dacă îndepărtau ploaia, iar apa care se scurgea îi amintea lui Macbeth de sticla topită. Un băiat cu o haină udă traversă strada alergând prin faţa lor şi Macbeth văzu că lumina semaforului pentru pietoni se schimbase dintr-un omuleţ verde într-unul roşu. Un trup acoperit de sânge din cap până în picioare. Macbeth se înfioră.

— Ce este? întrebă Banquo.

— Cred că am febră, spuse Macbeth. Am vedenii.

— Vedenii şi semne, spuse Banquo. Atunci ai febră. Nici nu e de mirare, de altfel, ud leoarcă ieri, şi azi muşcat de câine.

— Că tot veni vorba de câine. Ai aflat de unde a venit?

— Doar că nu aparţinea proprietarului casei. Trebuie să fi intrat pe uşa deschisă de la balcon. Mă întrebam cum a murit.

— Nu ţi-am spus? L-a omorât Seyton.

— Ştiu, dar nu am văzut nici o urmă pe el. L-a strangulat?

— Nu ştiu, întreabă-l pe el.

— L-am întrebat, dar nu a dat un răspuns clar, doar a…

— Tată, este verde.

Băiatul aflat pe bancheta din spate se iţi printre cei doi bărbaţi. Macbeth îl privi scurt pe lunganul de nouăsprezece ani. Fleance moştenise mai mult din modestia mamei sale, decât din jovialitatea tatălui său.

— Copile, tu conduci, sau tatăl tău? spuse Banquo, zâmbind călduros şi accelerând.

Macbeth se uită la oamenii de pe trotuar, la casnicele aflate la cumpărături, la bărbaţii şomeri stând la coadă în faţa birturilor. În ultimii zece ani, oraşul era tot mai animat dimineaţa. Ar fi trebuit, poate, să lase impresia unui oraş agitat, însă realitatea era total opusă, chipurile apatice, resemnate păreau mai curând a fi ale unor zombi. În ultimele luni, căutase semne ale schimbării. Să vadă dacă autoritatea lui Duncan a avut vreun impact. Cel mai evident, infracţiunile grave de pe străzi se reduseseră, poate, pentru că patrulau mai des. Sau poate pentru că erau comise pe străzile lăturalnice, în întuneric.

— Cursuri după-amiaza la Academia de Poliţie, spuse Macbeth. Pe vremea mea, nu era aşa ceva.

— Nu este nici un curs, spuse băiatul. Eu şi cu alţi câţiva vom avea un colocviu.

— Colocviu? Ce este ăsta?

— Fleance şi câţiva dintre cei mai sârguincioşi lucrează împreună înainte de examen, spuse Banquo. Este o idee bună.

— Tata spune că trebuie să studiez Dreptul, că Academia de Poliţie nu este suficientă. Tu ce crezi, unchiule Macbeth?

— Cred că ar trebui să îl asculţi pe tatăl tău.

— Dar nici tu nu ai fost la Drept, obiectă tânărul.

— Şi iată unde a ajuns, râse Banquo. Haide, Fleance, trebuie să ţinteşti

mai sus decât amarâtul de taică-tău şi prăpăditul ăsta.

— Îmi zici că nu am calităţi de lider, spuse Fleance.

Macbeth ridică o sprânceană şi se uită la Banquo.

— Serios? Credeam că datoria unui tată este să îi facă pe copiii lui să creadă că pot face orice dacă vor cu adevărat.

— Da, spuse Banquo. Şi nu am spus că nu are stofă de conducător, ci abilităţi. Şi asta înseamnă că trebuie să muncească pentru ele. Este isteţ, trebuie doar să înveţe să se bazeze pe propria judecată, să ia iniţiativa, nu să îi urmeze mereu pe alţii.

Macbeth se întoarse spre bancheta din spate.

— Exigent tată ai, Fleance!

Fleance ridică din umeri.

— Întotdeauna unii vor comanda şi decide, în timp ce alţii nu, este ceva rău în asta?

— Nu, spuse Banquo. Dar, dacă vrei să realizezi ceva, va trebui să încerci să te schimbi.

— Dar tu te-ai schimbat? întrebă Fleance pe un ton nervos.

— Eram ca tine, răspunse Banquo. Mă mulţumeam să îi las pe alţii să decidă. Dar îmi doresc să fi avut pe cineva care să îmi spună că părerile mele sunt la fel de bune ca ale oricui altcuiva. Şi, uneori, mai bune. Şi, dacă ai idei mai bune, ar trebui să preiei conducerea, este datoria ta faţă de comunitate.

— Ce crezi, unchiule, poţi să te schimbi, pur şi simplu, şi să devii un lider?

— Nu ştiu, spuse Macbeth. Cred că unii sunt născuţi să fie lideri şi, lucru de la sine înţeles, ajung să fie. Ca inspectorul-şef Duncan. Oameni care îţi transmit propria lor convingere, care te pot determina să îţi dai viaţa pentru o cauză. Pe când alţii pe care îi ştiu eu, care nu au nici o putere de convingere sau abilităţi, sunt mânaţi atât de mult de dorinţa de ascensiune pe scara socială, încât ajung într-un final într-o poziţie de conducere. Poate că au inteligenţă, şarm şi perseverenţă, dar nu-i înţeleg cu adevărat pe oameni. Pentru că nu îi văd. Pentru că ei înţeleg şi văd un singur lucru: pe ei înşişi.

— Vorbeşti despre Duff? zâmbi Banquo.

— Cine este Duff? întrebă cu interes Fleance.

— Nu are importanţă, spuse Macbeth.

— O, haide, unchiule, sunt aici să învăţ, nu?

Macbeth oftă.

— Duff şi cu mine am fost prieteni la orfelinat şi la Academia de Poliţie, iar acum el este şeful Direcţiei Narcotice. Dar există întotdeauna speranţa că va învăţa ceva pe parcurs şi că asta îl va schimba.

— Nu cred, râse Banquo.

— Direcţia Narcotice, spuse Fleance. Este cel cu cicatricea ce-i crestează faţa pe diagonală?

— Mda, răspunse tatăl lui.

— Cum s-a ales cu ea?

— Aşa s-a născut, spuse Macbeth. Iată şcoala. Să fii cuminte!

— Da, unchiule Macbeth.

Fleance i se adresa cu „unchiule“ încă de când era mic, însă acum îl folosea mai curând cu ironie. Dar, privindu-l pe băiat alergând prin ploaie şi trecând poarta Academiei de Poliţie, sufletul lui Macbeth se înflăcăra oricum.

— Este un băiat bun, spuse el.

— Ar trebui să faci copii, spuse Banquo, îndepărtându-se de bordură. Sunt un dar al vieţii.

— Ştiu, dar probabil este târziu pentru Lady.

— Atunci cu una mai tânără. Poate cu o femeie de-o vârstă cu tine?

Macbeth nu răspunse, continuând să privească ţintă prin parbriz.

— Când am văzut omuleţul roşu al semaforului, m-am gândit la moarte, spuse el.

— Te-ai gândit la Cawdor, răspunse Banquo. Apropo, am vorbit cu Angus cât se uita la Cawdor cum se balansează.

— Meditaţie religioasă?

— Nu. Spunea doar că nu-i înţelege pe oamenii bogaţi şi privilegiaţi care se sinucid. Chiar dacă Cawdor îşi pierduse slujba şi era pasibil de puţină închisoare, tot era aranjat pentru o viaţă lungă, lipsită de griji. A trebuit să îi explic puştiului că tocmai prăbuşirea este cauza. Şi dezamăgirea când vezi că viitorul nu corespunde aşteptărilor avute. De

aceea este important să nu ai aşteptări prea mari, să începi încet, să nu reuşeşti prea repede. Să iei lucrurile treptat, corect?

— Tu îi promiţi fiului tău o viaţă mai bună dacă studiază Dreptul.

— În cazul fiilor este altceva. Ei sunt o prelungire a propriei tale vieţi. Este sarcina lor să-şi asigure acea creştere treptată.

— Nu era Cawdor.

— Ce?

— Nu mă gândeam la Cawdor.

— Hm?

— Ci la unul dintre cei doi tineri de pe drumul de ţară. Era… Macbeth privi pe geam. Roşu. Plin de sânge.

— Nu-ţi bate capul.

— Sânge rece.

— Rece… Ce vrei să spui?

Macbeth inspiră adânc.

— Cei doi tineri de pe drumul spre Forres, se predaseră. Însă Duff l-a împuşcat oricum pe cel care purta casca lui Sweno.

Banquo scutură din cap.

— Ştiam eu că aşa ceva s-a întâmplat. Şi celălalt?

— Era martor.

Macbeth făcu o grimasă.

— Fugiseră de la petrecere şi purta doar o cămaşă albă udă leoarcă şi pantaloni albi. Mi-am scos cuţitele. A început să implore, ştia ce urma.

— Iar eu nu vreau să ştiu restul.

— M-am aşezat în spatele lui. Dar nu am putut să o fac. Am stat acolo, cu un cuţit în aer, paralizat. Dar apoi l-am văzut pe Duff. Îşi ascundea faţa în mâini, plângea ca un copil. Atunci am acţionat.

În depărtare se auzea sunet de sirenă. O maşină de pompieri. Ce dracu’ ardea pe ploaia asta? se întrebă Banquo.

— Nu ştiu dacă a fost din cauză că avea hainele leoarcă, spuse Macbeth. Dar sângele l-a acoperit cu totul. Şi cămaşa, şi pantalonii. Şi cum stătea acolo pe asfalt, cu braţele pe lângă corp şi puţin într-o parte, mi-a amintit de lumina semaforului. Stop. Opreşte-te acum.

Merseră mai departe în linişte, intrară în garajul de la subsolul sediului

central. Doar şefii direcţiilor şi ofiţerii cu grade superioare aveau locuri de parcare acolo. Banquo viră spre parcarea din spatele clădirii. Frână şi opri motorul. Ploaia lovea plafonul maşinii.

— Înţeleg, spuse Banquo.

— Ce înţelegi?

— Duff ştia că, dacă îl arestaţi pe Sweno şi îl aduceaţi în faţa unui judecător lacom din cel mai corupt oraş al ţării, cât primea? Doi ani? Maxim trei? Achitare totală? Şi te înţeleg şi pe tine.

— Da?

— Da. Cât ar fi primit Duff dacă lacheii lui Sweno ar fi depus mărturie împotriva lui? Douăzeci de ani? Douăzeci şi cinci? În poliţie avem grijă de ai noştri, nimeni altcineva nu are. Şi, mai important, alt scandal politic ar fi făcut foarte mult rău acum, când avem un inspector-şef care este pe cale să redea cetăţenilor încrederea în lege şi ordine. Este important să vezi imaginea de ansamblu. Iar uneori cruzimea face parte din arsenalul binelui, Macbeth.

— Poate.

— Nu te gândi la asta, dragul meu Macbeth.

Apa ce se scurgea pe parbriz distorsiona imaginea clădirii sediului central din faţa lor. Încă stăteau în maşină, ca şi cum cele spuse trebuiau digerate înainte să poată ieşi.

— Duff ar trebui să fie recunoscător, spuse Banquo. Dacă nu o făceai, ar fi trebuit să o facă el însuşi, amândoi ştiaţi asta. Dar acum vă aveţi la mână. O balanţă a fricii. Este cea care îi ajută pe oameni să pună capul pe pernă.

— Duff şi cu mine nu suntem SUA şi Uniunea Sovietică.

— Nu? Dar ce sunteţi? La Academia de Poliţie eraţi nedespărţiţi, dar acum abia dacă mai vorbiţi. Ce s-a întâmplat?

Macbeth ridică din umeri.

— Nimic deosebit. Eram oricum o pereche nepotrivită. El este un Duff, familia lui avea multe proprietăţi odinioară, iar lucruri de genul ăsta nu se uită. Limbajul, manierele alese. La orfelinat, îl izolau şi expuneau, aşa că, întâmplător, s-a apropiat de mine. Am devenit o pereche cu care nu voiai să ai de-a face, însă la Academia de Poliţie era atras de cei de teapa lui. Ca

un leu dresat care se dezlănuţie odată eliberat în junglă. A mers la facultate, şi-a găsit o fată din înalta societate şi s-a însurat cu ea. Copii. Pur şi simplu, ne-am îndepărtat unul de celălalt.

— Sau te-ai săturat că se purta precum un ticălos arogant şi egoist?

— Adesea, oamenii se înşală cu privire la Duff. La Academia de Poliţie, ne-am promis că îi vom prinde pe cei mai periculoşi. Duff chiar vrea să schimbe oraşul, Banquo.

— De asta i-ai salvat pielea?

— Duff este talentat şi a trudit din greu, este pregătit să preia Direcţia de Combatere a Criminalităţii Organizate, toţi ştiu asta. Aşa că de ce o mică greşeală făcută în toiul acţiunii să pună capăt carierei unei persoane care poate face mult bine pentru noi toţi?

— Pentru că nu îţi stă în fire să omori în felul acela pe cineva lipsit de apărare.

Macbeth ridică din umeri.

— Poate m-am schimbat.

— Oamenii nu se schimbă. Dar acum îmi dau seama că ai privit situaţia ca fiind doar datoria ta de soldat. Tu, eu şi Duff luptăm pe aceeaşi parte a baricadei în acest război. Ai scurtat vieţile a doi membri din Norse Riders pentru ca ei să nu mai continue să le scurteze pe ale copiilor noştri cu otrava lor. Dar nu îţi faci datoria cu plăcere, înţeleg cât te costă, dacă vezi duşmanii morţi în luminile semafoarelor. Eşti o persoană mai bună decât mine, Macbeth.

Macbeth râânji.

— Vezi mai bine decât mine prin ceaţa războiului, bătrâne, aşa că inima mi-este mai uşoară dacă am iertarea ta.

Banquo clătină din cap.

— Nu văd mai bine decât alţii, sunt doar o moară stricată călăuzită doar de îndoieli.

— Îndoiala, da. Nu te macină uneori?

— Nu, răspunse Banquo, privind prin parbriz. Nu uneori. Tot timpul.

Din parcare, Macbeth şi Banquo se îndreptară spre intrarea cadrelor din spatele sediului central, o clădire veche de două sute de ani chiar în inima Districtului 3 Est. La vremea ei, clădirea fusese închisoare şi circulau

poveşti despre execuţii şi zvonuri referitoare la torturi. Câţiva dintre cei care lucrau peste program susţineau şi că simţeau un frig inexplicabil care se lăsa prin birouri şi că auzeau strigăte îndepărtate. Banquo îi spusese lui Macbeth că era vorba doar de îngrijitorul cam excentric care oprea căldura la ora cinci fix în fiecare zi şi care ţipa când vedea că cineva plecase de la birou fără să stingă becul.

Macbeth observă două femei cu trăsături asiatice tremurând pe trotuar printre bărbaţii şomeri, privind în jurul lor ca şi cum aşteptau pe cineva. Prostituatele din oraş obişnuiau să se adune pe Strada Cumpătării, în spatele birourilor Reţelei Naţionale de Căi Ferate, până când consiliul le gonise în urmă cu câţiva ani, iar acum piaţa era segmentată în două categorii: cele suficient de atractive să lucreze în cazinouri şi cele obligate să suporte condiţiile dure ale străzii, care se simţeau mai în siguranţă să îi aibă de vecini pe cei chemaţi să aplice legea. În plus, când la insistenţele periodice ale politicienilor sau presei poliţia „curăţa“ străzile de „sexul murdar“ operând arestări în masă, era preferabil pentru toţi ca debarasarea să fie rapidă şi de scurtă durată. Curând totul era ca mai înainte. Nici nu puteai ignora faptul că o parte a clientelei fetelor era chiar din sediul central al poliţiei. Însă Macbeth refuzase ofertele fetelor de atâtea ori, încât îl lăsau în pace. Aşa că, atunci când le văzu pe cele două venind înspre el şi Banquo, presupuse că erau noi în zonă. În plus, le-ar fi recunoscut. Chiar şi conform standardelor străzii, înfăţişarea lor nu făcea o impresie prea bună. Puţina experienţă nu îi permitea lui Macbeth să aproximeze vârsta femeilor asiatice, dar, indiferent ce vârstă aveau acestea două, avuseseră o viaţă grea. Se vedea în ochii lor. Erau ochi reci, impenetrabili, care nu trădează nimic, doar reflectă ce este în jurul lor şi pe ei înşişi. Erau cocoşate şi îmbrăcate în haine ieftine, dar altceva îi atrase atenţia, ceva ce nu se potrivea: chipurile lor desfigurate. Una dintre ele deschise gura şi lăsă să se întrevadă un rând de dinţi murdari, maronii, neîngrijiţi.

— Regret, doamnelor, spuse Macbeth pe un ton vesel înainte ca ele să vorbească. Am vrea să spunem da, dar eu am o soţie extrem de geloasă şi el o teribilă boală venerică.

Banquo murmură ceva şi clătină din cap.

— Macbeth, spuse una dintre ele, cu un accent sacadat şi pe un ton piţigăiat ca de păpuşă, în dezacord cu privirea rece.

— Banquo, spuse cealaltă femeie, cu acelaşi accent şi voce identică.

Macbeth se opri. Ambele femei îşi pieptănaseră părul lung şi negru peste faţă, cu siguranţă ca să ascundă malformaţiile, dar nu-şi puteau ascunde nasurile non asiatice, roşii ca focul, ce spânzurau deasupra gurilor lor precum sticla incandescentă din ţeava de suflat a unui maestru sticlar.

— Ştiţi cum ne cheamă? întrebă el. Deci cum vă putem ajuta, doamnelor?

Ele nu răspunseră. Doar făcură semn cu capul spre casa de vizavi. Şi acolo, din penumbra unei arcade, păşi în lumină o a treia persoană. Contrastul cu celelalte două nu putea fi mai mare. Această femeie – dacă era femeie – era înaltă şi cu umeri laţi ca un luptător şi îmbrăcată în haine strâmte, cu model de leopard care îi punea în valoare formele feminine în acelaşi mod în care un escroc subliniază falsele beneficii ale produselor pe care le vinde. Dar Macbeth ştia ce avea ea de vânzare, sau cel puţin ce vindea pe vremuri. Şi falsele beneficii. Totul la ea era dus la extrem: înălţimea, lăţimea, sânii plini, unghiile roşii ca nişte gheare încovoiate pe degetele ei puternice, ochii larg deschişi, machiajul exagerat, cizmele mulate cu tocuri-cui. Însă un singur lucru îl şocă: nu se schimbase deloc. Anii care trecuseră nu lăsaseră nici o urmă asupra ei.

Ea traversă strada, parcă din doi paşi uriaşi.

— Domnilor, spuse ea cu o voce atât de groasă, încât lui Macbeth i se păru că aude ferestrele din spatele lui vibrând.

— Strega, spuse Macbeth. A trecut mult timp.

— Aşa este. Pe atunci erai doar un băiat.

— Deci îţi aminteşti de mine?

— Îi ţin minte pe toţi clienţii mei, domnule inspector Macbeth.

— Şi acestea două cine sunt?

— Surorile mele, zâmbi Strega. Îţi transmitem felicitări din partea lui Hecate.

Macbeth observă că, la auzul numelui Hecate, Banquo îşi băgă din reflex mâna în interiorul hainei, unde avea pistolul.

— Felicitări pentru ce?

— Postul de la Combaterea Criminalităţii Organizate, spuse Strega. Mărire ţie!

— Mărire ţie! repetară surorile.

— Despre ce vorbeşti? spuse Macbeth în timp ce îi scruta cu privirea pe şomerii de pe trotuarul de vizavi.

Observase ceva mişcare când Banquo îşi verificase arma.

— Unul pierde, altul câştigă, spuse Strega. Asta este legea junglei. Mai mulţi morţi, mai mult de mâncare. Şi cine va rămâne cu pâinea, mă întreb, dacă moare inspectorul-şef Duncan?

— Hei!

Banquo făcu un pas spre ea.

— Dacă asta este o ameninţare din partea lui Hecate, atunci…

Macbeth îl opri. Acum vedea clar. Trei bărbaţi de peste stradă ridicaseră privirile, pregătindu-se. Stăteau deoparte şi aveau o trăsătură comună; purtau pardesie gri.

— Lasă-le să vorbească, îi şopti Macbeth.

Strega zâmbi.

— Nu este nici o ameninţare. Hecate nu va face nimic, doar face o afirmaţie interesantă. Crede că tu vei ajunge şeful Inspectoratului de Poliţie.

— Eu? râse Macbeth. Cu siguranţă, postul îi va reveni inspectorului-şef adjunct şi numele lui este Malcolm. Dispăreţi.

— Profeţiile lui Hecate nu dau greş niciodată, spuse femeia. Şi tu ştii asta.

Stătea în faţa lui Macbeth fără să se mişte, iar Macbeth realiză că ea încă era mai înaltă decât el.

— Ei bine? spuse ea. Doamna de la cazinou te ţine curat?

Banquo văzu cum Macbeth se încordează. Şi se gândi că această Stega putea fi bucuroasă că face parte din categoria femeilor. Macbeth pufni, păru că vrea să spună ceva, dar se răzgândi. Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Deschise iar gura să spună ceva. Nici de această dată nu reuşi să articuleze ceva. Apoi se întoarse şi merse hotărât spre intrarea în sediul poliţiei.

Femeia înaltă îl urmări cu privirea.

— Iar cât te priveşte pe tine, Banquo, nu eşti curios să ştii ce îţi rezervă viitorul?

— Nu, spuse el şi îl urmă pe Macbeth.

— Sau pe fiul tău, Fleance?

Banquo se opri brusc.

— Un băiat bun, muncitor, spuse Strega. Iar Hecate promite că, dacă el şi tatăl său se poartă frumos şi respectă regulile jocului, şi el va deveni până la urmă inspector-şef.

Banquo se întoarse spre ea.

— O creştere treptată, spuse ea.

Făcu o scurtă plecăciune şi zâmbi, se întoarse şi le luă pe celelalte două de braţe.

— Haideţi, fetelor.

Banquo rămase nemişcat şi se holba la ciudatul trio până când femeile se făcură nevăzute după colţul clădirii sediului poliţiei. Apariţia lor fusese atât de stranie, încât, după ce dispărură, se întrebă dacă fuseseră cu adevărat acolo.

— Mulţi nebuni pe străzi în zilele noastre, spuse Banquo ajungându-l din urmă pe Macbeth pe hol, în faţa biroului recepţiei.

— În zilele noastre? spuse Macbeth apăsând nerăbdător pe butonul de la lift. Nebunia a avut mereu condiţii prielnice în oraşul ăsta. Ai observat că doamnele erau păzite?

— Armata invizibilă a lui Hecate?

Uşa liftului se deschise.

— Duff, spuse Macbeth păşind într-o parte. Dar cum…?

— Macbeth şi Banquo, spuse bărbatul blond şi se grăbi spre ieşire.

— Măi să fie! spuse Banquo. Ce om stresat!

— Aşa este atunci când ai cea mai înaltă funcţie, zâmbi Macbeth, intră în lift şi apăsă butonul pentru subsol. Etajul trupelor speciale.

— Ai băgat de seamă că pantofii lui Duff mereu scârţâie?

— Pentru că şi-i ia mereu un număr prea mare, răspunse Macbeth.

— De ce?

— Nu ştiu, spuse Macbeth şi reuşi să oprească uşile liftului să se închidă în faţa unui poliţist ce venea alergând dinspre biroul de la recepţie.

— Tocmai am primit un telefon din biroul inspectorului- şef, spuse el, aproape fără suflare. Ne-a spus să te rugăm să urci de îndată ce ajungi.

— Da, bine, spuse Macbeth eliberând uşile.

— Probleme? întrebă Banquo după ce se închiseră uşile liftului.

— Probabil, răspunse Macbeth, apăsând butonul pentru etajul patru.

Simţea cum copcile de la umăr încep să-l deranjeze.

CAPITOLUL 5

Lady intră în sala de jocuri. Lumina din imensele candelabre cădea încet pe mahonul întunecat unde se juca blackjack şi poker, pe fetrul verde unde zarurile urmau să danseze mai târziu, seara, pe spirala aurită în formă de spadă care se înălţa asemenea unui minaret în mijlocul ruletei. Comandase candelabrele după modelul candelabrului de patru tone şi jumătate din Palatul Dolmabahçe din Istanbul, în timp ce spirala din tavan, orientată către masă, era o copie a spiralei de la masa cu ruleta.

Candelabrele erau legate cu corzi de balustradele mezaninului astfel încât să poată fi coborâte în fiecare zi de luni, şi sticla să poată fi curăţată. Acesta era genul de detaliu peste care majoritatea clienţilor îl trecea cu vederea. Ca şi micuţele flori de crin pe care le dorise ţesute în covoarele groase, de un roşu burgund, care înăbușeau zgomotele şi pe care le cumpărase din Italia pentru o mică avere. Dar aceste detalii nu erau trecute cu vederea de către ea, pentru că ea observa spirele care se potriveau şi doar ea ştia ce anume comemorau acei crini. Şi asta era de ajuns. Pentru că acest loc era al ei.

Crupierii se ridicau automat ori de câte ori trecea pe lângă ei.

Ei îşi cunoşteau meseria, erau eficienţi şi atenţi, îi tratau pe clienţi cu politeţe, dar erau fermi, aveau mâinile cu manichiura făcută, îşi îngrijeau părul şi erau îmbrăcaţi impecabil în uniformele cazinoului Inverness, cu roşu şi negru, care erau schimbate de la an la an şi făcute la comandă de un croitor, pentru fiecare membru al personalului. Şi, ceea ce este mai important decât toate, erau cinstiţi. Asta nu era ceva ce își închipuia, era ceva ce *vedea* şi *auzea*. *Vedea* în ochii oamenilor, în ticurile involuntare, răsucirile involuntare de muşchi sau în stările de relaxare. *Auzea* în micile modulaţii ale timbrului vocal. Moştenise o sensibilitate înnăscută de la mama și bunica ei. Dar în timp ce această sensibilitate le condusese, pe

măsură ce îmbătrâniseră, înspre umbrele negre ale nebuniei, Lady se folosise de abilităţile ei pentru a elimina necinstea. Departe de valea nefericitei copilării, până în locul în care se afla acum. Rundele de inspecţie aveau două roluri. Unul era să-i ţină pe angajaţii ei pregătiţi, puţinul acela cât se cerea, astfel încât zi şi noapte, în fiecare zi, ei să demonstreze că sunt cel puţin cu o clasă deasupra celor de la Obelisc. Al doilea rol era să descopere orice urmă de furt. Chiar dacă angajaţii fuseseră cinstiţi şi onorabili ieri, oamenii erau ca un lut umed: erau formaţi de oportunităţi, motivaţie şi de ceea le spuneai în ziua respectivă, şi erau în stare să facă orbeşte ceea ce cu o zi înainte li se păruse de neconceput. Într-adevăr, acela era singurul lucru care era fix, singurul lucru pe care te puteai baza: inima e lacomă. Lady ştia asta. Inclusiv ea avea o astfel de inimă. O inimă pe care când o blestema, când se considera fericită să o aibă, ceea ce îi adusese influenţă, dar o privase de orice altceva. Oricum, aceea era inima care îi bătea în piept. Nu poţi schimba nimic, nu poţi opri nimic, tot ceea ce poţi să faci este să urmezi cursul lucrurilor.

Ea salută feţele cunoscute adunate în jurul ruletei. Clienţi de-ai casei. Fiecare avea un motiv să vină aici şi să joace. Erau cei care aveau nevoie să se relaxeze după o zi stresantă de muncă şi cei care, după o zi plictisitoare de muncă aveau nevoie de o provocare. Şi cei care nu aveau nici muncă, nici provocări, dar aveau bani. Cei care nu aveau de nici unele ajungeau la Obelisc, unde primeau un prânz insipid, dar gratuit dacă jucau mai mult de cinci sute.

Existau idioţi care îşi închipuiau că au un sistem care le promite câștiguri pe termen lung, o rasă care era pe cale de dispariţie, dar în mod curios nu murea niciodată. Şi apoi existau cei care – iar asta nu recunoştea nici un proprietar de cazino – formau temelia afacerii lor. Cei care trebuiau să joace. Cei care se simţeau obligaţi să vină aici pentru că nu se puteau înfrâna să nu rişte totul, noapte de noapte, fascinaţi de bila ruletei vâjâind în jurul roţii strălucitoare, ca un mic glob prins în câmpul gravitaţional al soarelui, acel soare care le conferea zilnic viaţă, dar care într-un final, cu inevitabilitatea legilor fizicii, îi va arde şi pe ei. Erau cei dependenţi. Ei erau pâinea şi sarea pentru Lady.

Că veni vorba despre dependenţă. Lady se uită la ceas. Nouă. Era încă puţin prea devreme, dar şi-ar fi dorit ca mesele să fie mai pline. Rapoartele de la Obelisc insinuau că ei continuă să le fure din afaceri, în ciuda investiţiilor masive pe care le făcuse ea în designul interior, al modernizării bucătăriei şi a camerelor de hotel. Unii credeau că este pe cale să supratarifeze şi altfel să se scoată singură de pe piaţă, şi pentru că Obeliscul, cu o vechime de trei ani, era foarte bine stabilit în percepţia oamenilor drept alternativa mai rezonabilă, ar fi fost nevoie să scadă şi ea standardele şi cheltuielile. La urma urmei, nu şi-ar pierde statutul de opţiune exclusivistă din oraş. Dar ei nu o cunoşteau pe Lady. Ei nu ştiau că pentru ea aceasta era linia de bază, aceea de cazinou exclusivist. Nu numai că era mai elegant decât Obeliscul, dar era şi mai bun, din toate punctele de vedere. Cazinoul Inverness al lui Lady trebuia să fie locul în care doreai să fii văzut, locul cu care doreai să te asocieze oamenii. Şi ea, Lady, trebuia să fie persoana cu care să te asocieze lumea. Cei cu bani veneau aici, precum şi politicieni de top, actori şi personalităţi din sport, scriitori, frumuseţi, hipsteri şi intelectuali – toată lumea venea la mesele de joc ale lui Lady, se înclinau respectuos, îi sărutau mâna, îi înfruntau refuzul tăcut cu care ea le întâmpina întrebarea discretă despre jucatul pe credit cu un zâmbet, şi apoi acceptau un Bloody Mary din partea casei. Cu profit sau fără, ea nu bătuse tot acest drum doar ca să conducă un jeg de bordel, aşa cum făceau cei de la Obelisc, ca să ia doar rămăşiţele, cei pe care ea ar fi preferat să nu îi vadă sub candelabrele din Inverness.

Candelabre originale. Dar bineînţeles că a venit refluxul. Creditorii începuseră să pună întrebări. Şi răspunsul ei nu le era pe plac: la Inverness nu era nevoie de băuturi mai ieftine, ci de candelabre tot mai multe şi mai mari.

Acum nu se gândea la afacerea ei. Se gândea la dependenţă. Şi la faptul că Macbeth nu sosise încă. Întotdeauna o anunţa dacă întârzia. Şi ceea ce se întâmplase în timpul raidului Sweno îl afectase. Nu spusese asta, dar ea simţise. Uneori era ciudat de sensibil, aşa i se părea ei – un om pe care-l văzuse cu ochii ei cum omoară. Ea văzuse determinarea calculată înainte de ucidere, eficienţa rece din timpul omuciderii şi zâmbetul lipsit de remuşcări de după aceea.

Dar asta fusese altceva, şi ea ştia asta. Omul fusese lipsit de apărare. Şi chiar dacă, uneori, îi era greu să înţeleagă codul de onoare pe care Macbeth şi oamenii lui îl respectau, ştia că acest tip de problemă l-ar putea face să se piardă cu firea. Ea străbătu încăperea, surprinse privirile insistente a doi bărbaţi de la bar. Ambii mai tineri decât ea. Dar pe ea nu o interesau. Cu toate că întotdeauna făcuse totul pentru a se simţi dorită, dispreţuia bărbaţii care o doreau. Cu o singură excepţie.

La început, o surprinsese faptul că cineva îi putea acapara gândurile şi inima cu aşa o forţă. Şi adeseori se întrebase de ce ea, care nu iubise niciodată nici un bărbat, îl iubeşte pe acest om. Ajunsese la concluzia că asta se datora faptului că el iubea la ea acea parte care îi înspăimânta pe ceilalţi bărbaţi. Puterea ei. Voinţa ei. O inteligenţă care le era superioară lor şi care nu se sinchisea să se ascundă sub un paravan. A fost nevoie de un bărbat să iubească asta la o femeie. Ea stătea în picioare lângă fereastra principală care dădea spre Piaţa Muncitorilor, se uita spre Bertha, locomotiva neagră care păzea intrarea gării dezafectate. Ea se uita la mlaştina aceea în care, de-a lungul anilor, văzuse mulţi oameni împotmolindu-se şi înecându-se. Oare el…?

— Iubito…

De câte ori nu auzise această voce şoptindu-i acest cuvânt la ureche? Şi totuşi de fiecare dată era ca prima dată. Îşi ridică părul lung şi roşu şi îl dădu într-o parte, simţind curenţii furnicând-o prin tot corpul când buzele o atinseră pe gât. Era neprofesionist – era conştientă că cei doi bărbaţi de la bar se uită – dar îi ignoră. El era aici.

— Pe unde ai fost?

— În noul meu birou, spuse el, punându-şi un braţ pe talia ei.

— Un nou birou?

Ea îl mângâie pe antebraţ şi pipăi cicatricea cu vârful degetelor.

El îi spusese motivul pentru care cicatricile erau acolo, fiindcă fusese nevoit să se injecteze pe întuneric şi nu-şi văzuse venele, deci îşi dibuia rana de la injecţia anterioară şi se înţepa în acelaşi loc. Dacă faci asta de mai multe ori, timp de mai mulţi ani, plus câte o infecţie inevitabilă din când în când, ajungi cu antebraţele ca ale lui, care arătau de parcă ar fi fost trecute prin sârmă ghimpată. Dar ea nu detectă de data aceasta vreo rană

proaspătă. El se lăsase de câţiva ani. Cu atât de mult timp în urmă, încât uneori, dintr-un entuziasm copilăresc, ea îl considera vindecat.

— Nu credeam că hrubele alea pot fi numite birouri.

— Sunt la etajul trei, spuse Macbeth.

Lady se întoarse spre el.

— Ce?

Dinţii lui albi străluceau în barba lui întunecată.

— Aveţi în faţa dumneavoastră proaspătul şef al crimei organizate în acest oraş.

— E adevărat?

— Da.

Ea râse.

— Şi acum eşti la fel de şocată cum îmi imaginez că am fost şi eu în biroul lui Duncan.

— Nu sunt şocată, dragostea mea. Sunt… Sunt doar fericită! Meriţi din plin! Ce ţi-am tot spus eu? Nu ţi-am spus eu că meriţi mai mult decât un birou la subsol?

— Da, mi-ai spus. Iar şi iar, iubita mea. Dar tu ai fost singura.

Macbeth se lăsă pe spate şi râse din nou.

— Şi acum suntem în ascensiune, dragostea mea. Din bezna pivniţei tale! Sper că le-ai cerut un salariu bun.

— Salariu? Nu, am uitat să întreb. Singura mea solicitare a fost ca Banquo să-mi fie adjunct, şi amândoi au fost de acord. E destul de nebunesc…

— Nebunesc? Deloc. E o numire în funcţie înţeleaptă.

— Nu numirea. Pe drumul către sediul central am întâlnit trei surori trimise de Hecate, care a profeţit că îmi voi face treaba.

— Ţi-au profeţit?

— Da!

— Probabil că ştiau.

— Nu. Când am ajuns la biroul lui Duncan, a spus că decizia a fost luată cu doar cinci minute înainte de sosirea mea.

— Hm. Vrăjitorie curată şi nimic mai mult.

— Probabil că erau foarte drogate şi au îndrugat verzi şi uscate. Mi-au

prezis şi că voi fi inspector-şef. Şi ştii ceva? Duncan mi-a sugerat să sărbătorim numirea mea aici, la Inverness!

— Stai aşa! Ce ţi-au zis?

— El vrea să sărbătorim numirea mea aici. Nu ar prinde bine reputaţiei tale ca un ofiţer de poliţie să organizeze o petrecere în cazinoul tău?

— Nu, stai! Eu mă refer la surori. Ţi-au spus ele că vei fi inspector-şef?

— Da, dar dă-le-ncolo, iubito! I-am sugerat lui Duncan să petrecem astă-seară, iar el şi toţi oamenii care locuiesc afară din oraş pot rămâne peste noapte în hotel. Ai destul de multe camere neocupate în prezent, aşa că…

— Bineînţeles că aşa vom face. Apoi îl mângâie uşor pe obraz: Simt din vocea ta că eşti fericit, dar tot arăţi foarte palid, dragostea mea.

El ridică din umeri.

— Nu ştiu… Cred că mă paşte o boală. Văd oameni morţi la semafoare.

Ea îl prinse de braţ.

— Haide! Am eu exact ceea ce îţi trebuie, băiete!

El îi zâmbi.

— Da, aşa este.

Au străbătut cazinoul. Ea ştia că tocurile o făceau să fie cu o jumătate de cap mai înaltă decât el. Ştia că silueta ei tânără, rochia ei de seară elegantă, mersul ei apăsat îi vor face pe bărbaţii de la bar să se uite în continuare în urma ei. De aşa ceva nu aveau parte la Obelisc.

*

Duff era întins pe patul dublu mare, holbându-se la tavan, la vopseaua crăpată pe care o ştia atât de bine.

— După aceea, când plecam de la întâlnire, Duncan m-a luat deoparte şi m-a întrebat dacă sunt dezamăgit, începu el să povestească. A spus că amândoi ştiam că o să fiu candidatul ideal pentru post.

Fisura din tavan părea să aibă crăpături care se răspândeau în mod aleatoriu, dar când îşi miji ochii, pierzându-şi astfel concentrarea, fisura păru să aibă un tipar şi să formeze o imagine.

Pur şi simplu nu putea să-şi dea seama ce era.

— Şi ce i-ai răspuns? auzi vocea care acoperi sunetul apei care curgea

în baie.

Chiar şi acum, după atâta amar de vreme de când se cunoşteau, ei îi displăcea ca el să o vadă înainte să fie gata. Pe el nu părea să-l deranjeze.

— Am răspuns că da, am fost dezamăgit. Când a spus că îl doreau pe Macbeth tocmai *deoarece* nu făcea parte din cercul interior, faptul că eu fusesem unul dintre cei care susţinuseră proiectul lui Duncan încă de la început s-a întors împotriva mea.

— Păi, asta e adevărat. Ce a…?

— Duncan a zis că a fost un alt motiv, dar că nu voia să-l menţioneze în prezenţa altora. Raidul contra lui Sweno fusese doar un succes parţial, întrucât Sweno a scăpat. Şi s-a dovedit că primisem pontul îndeajuns de devreme, şi aş fi avut timp să-l informez. Am fost cât pe ce să distrug munca sub acoperire făcută preţ de un an, din orgoliu. Şi Macbeth împreună cu echipa de intervenţii speciale salvase întreaga operaţiune. De aceea ar fi părut suspect să mă aleagă pe mine în defavoarea lui. Dar cel puţin mi-a dat un premiu de consolare.

— Ţi-a dat Departamentul de Omucideri, ceea ce nu e rău, nu?

— Este mai mic decât Narcoticele, dar cel puţin am scăpat de umilinţa de a fi ofiţer subordonat la Departamentul Criminalitate Organizată.

— Cine l-a convins pe Duncan?

— Ce vrei să zici?

— Cine a susţinut numirea lui Macbeth? Duncan este un bun ascultător; îi place consensul şi merge pe deciziile luate de grup.

— Crede-mă, draga mea, nimeni nu face lobby pentru Macbeth. Mă îndoiesc că el ştie măcar ce înseamnă cuvântul. Tot ceea ce îşi doreşte în viaţă este să prindă răufăcători şi să se asigure că regina cazinoului este fericită.

— Apropo.

Ea se postă în dreptul uşii de la baie. Neglijeul vaporos mai degrabă îi dezvăluia corpul, în loc să-l acopere. Lui Duff îi plăceau multe lucruri la această femeie. Pe unele dintre ele nici nu putea să le articuleze, dar ceea ce adora era destul de simplu: tinereţea ei. Strălucirea lumânărilor de pe podea făcea ca ochii ei umezi, buzele ei roşii, dinţii ei albi să strălucească.

Şi cu toate acestea, în seara aceasta avea nevoie de ceva mai mult. Nu

avea chef. După ce se întâmplase, nu se mai simţea ca un armăsar, aşa cum se simţise la începutul zilei. Dar totul se putea schimba.

— Dă-o jos! îi ordonă.

Ea râse.

— Abia ce m-am îmbrăcat.

— E un ordin. Stai acolo unde eşti şi dă-o jos! Încet.

— Hm. Probabil că o s-o dau jos. Dacă mi se dă un ordin mai clar…

— Caithness, ţi se ordonă de către un ofiţer superior să te întorci cu spatele, să-ţi ridici ceea ce porţi peste cap, să te apleci şi să ţii bine de tocul uşii.

Duff o auzi cum chicoteşte surprinsă. Poate că se îmbrăcase aşa de dragul lui, sau poate că nu. Nu-l interesa asta. Simţea că începe să se înfierbânte.

Hecate se plimbă pe cimentul rece al gării centrale, printre pereţi scorojiţi şi drogaţi care mormăiau ceva pe limba lor. El observă privirea fixă a doi tipi aplecaţi deasupra unei linguri şi a unei seringi pe care evident păreau să o împartă. Nu-l cunoşteau. Nimeni nu-l cunoştea. Poate că aveau impresia că bărbatul corpolent, îmbrăcat în haina galben-muştar din caşmir, atent bărbierit, cu un păr nefiresc de negru şi având un Rolex foarte greu la mână, ar putea fi prada perfectă care tocmai intrase în cuşca leului. Sau poate că aveau alte bănuieli; poate că exista ceva în mersul ţanţoş, cu paşi siguri, sau în bastonul cu măciulie aurită, care scotea un toc-toc în ritm cu sunetul pantofilor cu toc ai femeii înalte, cu umeri laţi, care mergea la doi paşi în urma lui. Dacă era o femeie. Poate că avea legătură şi cu cei trei bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în haine gri deschis din stofă fină, care intraseră în gară chiar înaintea lui şi se postaseră lângă perete. Poate că de aceea simţiseră că sunt în cuşca lui. El era leul.

Hecate se opri şi-o lăsă pe Strega să coboare prima pe scările înguste care puţeau a urină până la toaletă. Îi văzu pe cei doi drogaţi lăsându-şi capetele în jos şi concentrându-se pe ceea ce aveau de făcut – să încălzească şi să se injecteze. Dependenţi. Pentru Hecate, aceasta era o afirmaţie *de facto*, fără dispreţ şi fără nervozitate. La urma urmei, ei erau cei care îi aduceau profitul.

Strega deschise uşa din capătul coridorului, îl ridică în picioare pe omul

care dormea acolo, îşi dezveli dinţii ca să-şi arate starea de spirit şi îi arătă cu un deget încotro să o apuce. Hecate a urmat-o printre toaletele şi chiuvetele din care curgea apă. Duhoarea din interior era atât de puternică, încât Hecate simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Dar treaba asta avea şi un alt rol: acela de a-i feri de privirile curioşilor, deoarece chiar şi cei mai înrăiţi drogaţi scurtau vizitele cât se putea de mult. Strega şi Hecate au intrat în cea mai îndepărtată toaletă, pe care scria pe uşă DEFECT şi cu un vas de toaletă plin de excremente până la margine. Neonul de pe tavan fusese dat jos, deci era imposibil să-ţi vezi venele sau să ţi le nimereşti. Strega îndepărtă o bucată de faianţă aflată deasupra WC-ului nefuncţional, apăsă pe un mâner şi împinse. Peretele se dădu la o parte şi ei pătrunseră în altă încăpere.

— Închide repede, zise Hecate tuşind.

Cercetă încăperea cu privirea. Aceasta fusese o încăpere de depozitare, şi cealaltă încăpere ducea către tunelul cu liniile spre sud. Îşi mutase aici linia de producţie în urmă cu doi ani, după ce traficul feroviar fusese sistat. Fusese nevoit să alunge câteva târfe şi câţiva drogaţi şi, deşi nu venea nimeni aici şi inspectorul-şef Kenneth îi protejase, el instalase totuşi camere de supraveghere camuflate în tunel şi deasupra scărilor până la toaletă. În total, erau doisprezece oameni în tura de seară, cu toţii purtând măşti şi haine albe. De această parte a peretelui de sticlă ce împărţea încăperea în două, poţiunea era mărunţită, cântărită şi împachetată în punguliţe de plastic de şapte oameni. Lângă uşa tunelului erau doi gardieni înarmaţi care îi supravegheau pe muncitori şi camere de supraveghere. În interiorul spaţiului delimitat de sticlă se afla ceea ce ei numeau sanctum-ul interior, sau simplu, bucătăria. Acolo era cazanul, la care doar surorile aveau acces. Bucătăria fusese izolată ermetic din multe motive. În primul rând, ca nimic din exterior să nu poată contamina procesele din interior, şi deoarece vreun idiot ar putea, fără intenţie, să aprindă o brichetă, sau să arunce pe jos vreun muc de ţigară, şi atunci i-ar arunca pe toţi în aer. Dar mai ales deoarece toată lumea din încăpere ar deveni dependentă, dacă ar inhala moleculele care se învârteau prin aer în fiecare zi.

Hecate le descoperise pe surori într-o magherniţă din Bangkok, unde îşi

creaseră un laborator acasă pentru a face heroină din opiumul din Chang Rai. El nu ştia prea multe despre ele, doar că fugiseră din China împreună cu oamenii lui Chiang Kai-Shek, că boala care îşi lăsase amprenta pe feţele lor îi molipsise pe toţi locuitorii din satul din care veneau ele, şi că, atâta timp când el le plătea regulat, ele vor continua să producă ceea ce le-a cerut.

Ingredientele erau bine-cunoscute, proporţiile erau aceleaşi, şi alţii puteau să urmărească procedura prin peretele de sticlă. Cu toate acestea, era un mister modul în care amestecau şi încălzeau ingredientele. Şi Hecate nu vedea nici un motiv să infirme zvonurile că ar fi folosit glande de broască, aripi de buburuze, suc din cozi de şobolan şi chiar că îşi suflau mucii în cazan. Asta conferea un fel de aură de magie neagră, şi dacă exista ceva ce oamenii plăteau în vieţile lor mult prea reale era tocmai asta: magia neagră. Şi poţiunea era asemenea efectului magiei. Hecate niciodată nu văzuse atât de mulţi oameni devenind disperat de dependenţi într-un timp atât de scurt. Dar era în mod egal evident că în ziua în care surorile vor produce o substanţă cu efecte mai slabe, atunci va trebui să se descotorosească de ele. Aşa era. Este un timp pentru toate, este un ciclu pentru toate. Asemenea celor două decenii sub Kenneth. Vremurile bune. Şi acum cu Duncan, cel care, dacă i s-ar fi permis să-şi urmeze calea, ar fi însemnat vremuri negre pentru magia lui Hecate. Este evident că, dacă zeii aduc vremuri bune şi vremuri grele, vieţi scurte pentru oameni şi moarte, atunci trebuie să te asiguri că devii tu însuţi un zeu. Este mai uşor decât ai crede. Majoritatea oamenilor nu pot atinge statut de zeitate pentru că le este frică şi sunt superstiţioşi, şi în resemnarea lor temătoare, ei cred că există o morală, un set de reguli dictate de ceruri care se adresează tuturor oamenilor. Dar aceste reguli sunt făcute tocmai de acei oameni care îţi spun că sunt zei, şi într-un fel ciudat, legile sunt în avantajul acestor zei. Ei bine, nu toată lumea poate să fie zeu, dar orice zeu are nevoie de adepţi, o clientelă de bază. O piaţă. Un oraş. Mai multe oraşe.

Hecate s-a postat la capătul încăperii, şi-a pus mâinile pe măciulia bastonului şi a rămas acolo în picioare. Fabrica lui. El era proprietarul fabricii. Într-o industrie care tot creştea. Va trebui să se extindă. Dacă nu acoperea cererea, atunci alţii o vor acoperi, acestea sunt regulile simple

ale capitalismului. De mult plănuise să preia una din fabricile dezafectate din oraş, să creeze o afacere-paravan în timp ce producea poţiunea în încăperile din dos. Gărzi, garduri de sârmă ghimpată, propriile maşini de transport care vin şi pleacă.

Ar putea creşte producţia de zece ori şi să exporte şi în restul ţării. Dar ar fi mult mai vizibil şi ar necesita protecţie din partea poliţiei. Ar fi necesar un şef al poliţiei pe care să-l aibă la mână. Ar fi nevoie de un Kenneth. Şi ce te faci dacă moare Kenneth? Faci rost de un altul şi îi netezeşti calea.

Fu întâmpinat de nişte zâmbete crispate şi nişte saluturi scurte din cap de la cei care mărunţeau şi împachetau marfa, care apoi se întoarseră la muncă cu forţe proaspete. Erau înspăimântaţi. Acela era scopul principal al inspecţiilor. Nu să oprească ciclul – asta era inevitabil – ci să-l încetinească. Toată lumea din această încăpere va încerca la un moment dat să-l tragă pe sfoară, să ia câteva grame pe care să le vândă mai departe. Ei vor fi demascaţi şi sentinţa va fi pusă în aplicare fără ezitare. De către Strega. Ei îi plăceau sarcinile diverse pe care le avea de îndeplinit. De exemplu, să fie un mesager împreună cu surorile.

— Ei bine, Strega, zise el. Crezi că seminţele sădite în Macbeth vor creşte?

— Ambiţia omenească întotdeauna se va înălţa către soare asemenea ciulinilor şi va adumbri şi va ucide tot ceea ce o înconjoară.

— Să sperăm.

— Sunt ciulini. Nu se pot abţine. Sunt malefici şi proşti. Dacă oamenii văd că prima profeţie a unui profet se îndeplineşte, atunci vor crede orbeşte în următoarea lui prorocire. Şi acum Macbeth a aflat că este noul şef al Departamentului de Criminalitate Organizată. Singura întrebare este dacă Macbeth are suficiente însuşiri din însuşirile ciulinilor. Şi cruzimea necesară pentru a merge până la capăt.

— Macbeth nu o are, spuse Hecate. Dar ea, da.

— Ea?

— Lady, dominatoarea lui preaiubită. Nu am cunoscut-o niciodată, dar îi cunosc cele mai ascunse secrete şi o înţeleg mai bine decât te înţeleg pe tine, Strega. Lady nu are nevoie decât de un răstimp în care să ajungă la

concluzia inevitabilă. Crede-mă!

— Care este?

— Că trebuie să ne descotorosim de Duncan.

— Şi după aia?

— După aia, zise Hecate, bătând cu bastonul în podea, toc-toc. Vremurile bune se vor întoarce.

— Eşti sigur că-l putem ţine sub control pe Macbeth? Acum că s-a lăsat, probabil că a devenit… moralist, nu-i aşa?

— Draga mea Strega, singura persoană mai previzibilă decât un drogat sau un moralist este un drogat îndrăgostit şi moralist.

Banquo zăcea în pat în dormitorul de la primul etaj, ascultând ploaia, tăcerea din încăpere, trenul care nu mai venea niciodată. Calea ferată trecea prin faţa casei şi el îşi imagină pietrişul ud şi lucios, din care câteva şine şi traverse fuseseră scoase. Mda, mai exact, furate. El şi Vera fuseseră fericiţi aici. Avuseseră parte de vremuri fericite. El o întâlnise pe Vera când aceasta lucra la bijutierul Jacobs & Sons, unde oamenii mai de soi intrau să cumpere verighete şi cadouri. Într-o seară, se declanşase alarma şi Banquo, care era de serviciu şi patrula, a ajuns la magazin, cu sirenele pornite, într-un singur minut. Înăuntru, o tânără speriată ţipa disperată ca să acopere alarma, că ea doar ce încuia magazinul, că era nouă în magazin şi că probabil făcuse ceva greşit când setase alarma. El nu înţelesese decât câte un cuvânt pe sărite, şi avusese la dispoziţie mai mult timp ca să o observe. Şi când, într-un final, ea izbucnise în plâns, el o îmbrăţişase cu blândeţe. Avusese senzaţia că prinsese un pui cald de pasăre, tremurând. În timpul săptămânilor care au urmat, s-au dus la cinema, s-au plimbat pe partea însorită a tunelului şi el o sărutase lângă poartă. Ea provenea din clasa muncitoare şi locuia cu părinţii. Încă de la o vârstă fragedă trebăluise în casă şi muncise la fabrica Estex, ca şi părinţii ei. Asta până când a apucat-o o tuse puternică, şi fusese sfătuită în mod neoficial de către un doctor să lucreze altundeva, şi primise recomandarea pentru un loc de muncă la Jacobs.

— E mai prost plătit, a spus, dar vei trăi mai mult.

— Şi mai tuşeşti?

— Doar în zilele ploioase.

— Atunci trebuie să ne asigurăm că ai parte de mai mult soare. Încă o plimbare pe duminică?

După şase luni, Banquo s-a dus la bijutier şi a întrebat-o dacă îi poate recomanda un inel de logodnă. Ea a părut atât de răvăşită, încât el a izbucnit în râs.

După ce s-a căsătorit, s-au mutat într-un apartament înghesuit, cu două camere, cu nişte vecini jos la parter. Făcuseră economii, cumpăraseră mobilă, şi făcuseră dragoste în patul acesta în care el stătea întins acum. Din respect pentru vecinii lor, Vera, care era o femeie pasională dar timidă, obişnuia să aştepte sosirea trenului ca să termine şi ea. Când trenul duduia în trecere, şi pereţii şi lampadarele se zguduiau, venea şi valul ei de plăcere, când ţipa şi îşi înfigea unghiile în spatele lui. La fel a făcut şi când i-a dat naştere lui Fleance, în acelaşi pat, a aşteptat până când a sosit trenul, apoi şi-a înfipt unghiile în mâna lui şi a scos din ea un fiu.

Au cumpărat şi parterul în anul care a urmat, ca să aibă mai mult spaţiu. Acum erau trei şi în curând aveau să fie mai numeroşi. Dar cinci ani mai târziu, au rămas doar doi: un băiat şi un bărbat. Plămânii ei cedaseră. Doctorii puseseră asta pe seama aerului poluat, a noxelor de la fabrici care erau apăsate de către presiunea atmosferică joasă şi care zăceau deasupra oraşului asemenea unui capac. Şi cu plămânii care deja erau afectaţi… Banquo se învinovăţea pe el. Nu fusese în stare să adune destui bani ca să-şi mute familia pe cealaltă parte a tunelului, în Fife, într-un loc în care să existe un pic de soare şi aer curat.

Acum aveau prea mult spaţiu. Auzea radioul de la parter şi ştia că Fleance îşi făcea temele. Fleance era conştiincios, şi dorea foarte mult să aibă rezultate bune. Era o consolare gândul că cei cărora şcoala li se părea uşoară şi prindeau un loc bun de start adesea îşi pierdeau entuziasmul când viaţa îi punea la încercare. Iar elevi precum Fleance, care a fost forţat să-şi formeze o rutină strictă de lucru şi care ştia că învăţatul necesită efort, ajungeau să fie apreciaţi. Da, totul va fi bine. Şi, cine ştie, poate că băiatul va întâlni o fată şi se va aşeza la casa lui. Aici în casa aceasta, de exemplu. Poate că veneau vremuri noi şi mai bune. Poate că ei toţi vor putea să-l ajute pe Duncan şi mai mult, acum că Macbeth preluase lupta împotriva criminalităţii organizate din oraş. Vestea îi luase prin surprindere pe

Banquo, precum şi pe majoritatea celor de la sediul central. Jos, în celula departamentului de forţe speciale, Ricardo spusese clar: nu şi-i putea imagina pe Macbeth şi pe Banquo stând la birouri, îmbrăcaţi în costume şi purtând cravate. Desenând diagrame şi prezentând bugete. Sau făcând conversaţie de complezenţă la petrecerile cu cocktailuri cu alţi inspectori de poliţie, membri din consiliu şi alţi oameni de soi.

Dar rămânea de văzut. Voinţă exista. Şi probabil că acum venise rândul oamenilor precum Macbeth, care ştiu că este nevoie de schimbări pentru a-şi atinge scopurile.

Nu mai era altcineva la sediul central decât Duff, care ştia cât de dependent de *speed* fusese Macbeth în adolescenţă, cât de tare îl înnebunise, cât de lipsită de speranţă fusese viaţa lui. Banquo fusese de serviciu, şi patrula pe străzile bătute de ploaie, când a dat peste un băiat ghemuit pe o bancă, într-un adăpost în staţia de autobuz, şi care evident îşi pierduse cunoştinţa din cauza drogurilor. L-a trezit, vrând să îl alunge, dar văzuse ceva în ochii lui căprui. Ceva din mişcările lui alerte când s-a ridicat în picioare, ceva din trupul lui compact şi antrenat l-a făcut pe Banquo să-şi dea seama că băiatul acela se iroseşte. Ceva din el care s-ar fi putut dezvolta. Ceva care încă ar mai putea fi salvat. În noaptea aceea, Banquo l-a luat acasă pe băiatul de cincisprezece ani care se bâlbâia puţin, i-a dat nişte haine uscate. Vera i-a dat mâncare şi un pat cald. A doua zi, duminică, Vera, Banquo şi băiatul au mers cu maşina prin tunel, au ieşit pe partea însorită şi au făcut o lungă plimbare pe dealurile înverzite. Macbeth a vorbit la început cu o uşoară bâlbâială, apoi bâlbâiala a dispărut, şi le-a povestit că a crescut într-un orfelinat şi că visa să lucreze la circ. Le-a arătat ce jonglerii poate să facă, şi apoi s-a dat cinci paşi în spate faţă de un stejar, şi a aruncat briceagul de buzunar al lui Banquo înspre trunchi, unde lama cuţitului s-a împlântat şi a vibrat. Băiatului i-a fost mai greu să le arate cicatricile de pe antebraţ şi să vorbească despre ele. Asta nu s-a întâmplat decât mai târziu, atunci când a înţeles că Banquo şi Vera erau oameni în care putea avea încredere. Dar chiar şi atunci le-a povestit doar faptul că a început să consume droguri după ce a fugit de la casa de copii, dar nu a spus şi ce a fost factorul declanşator. După aceea au fost mai multe duminici şi mai multe conversaţii şi plimbări. Dar Banquo îşi

amintea în mod deosebit de asta, pentru că Vera îi şoptise la ureche în drum spre casă: „Haide să facem şi noi un băiat ca acesta.“ Şi apoi, patru ani mai târziu, un Banquo mândru îl acompania pe Macbeth la colegiul pentru agenţi de poliţie, Fleance avea trei ani deja, iar Macbeth era curat de tot atâta vreme.

Banquo se răsuci şi privi fotografia de pe noptieră. Era cu el şi Fleance; stăteau sub un măr uscat din grădină. Prima zi de şcoală pentru Fleance la colegiul pentru agenţi de poliţie. El era îmbrăcat în uniformă, era dimineaţă devreme, soarele răsărise şi umbra fotografului se profila deasupra lor.

Auzi un scaun tras şi apoi pe Fleance tropăind prin casă. Nervos, frustrat. Nu era întotdeauna uşor să prinzi totul din prima. Este nevoie de timp ca să acumulezi cunoştinţe. Tot aşa cum este nevoie de timp şi de voinţă ca să renunţi la droguri, la acel mijloc de evadare de care ai devenit atât de dependent. Tot aşa cum este nevoie de timp ca să remaniezi un oraş, să restabileşti justiţia, să elimini sabotorii, politicienii corupţi şi reţelele de crimă organizată, şi să le dai locuitorilor un aer în care să poată respira din nou.

Se făcuse linişte la parter. Fleance revenise la biroul lui.

Funcţiona dacă lucrai în fiecare zi, şi dacă făceai munca necesară. Într-o bună zi, trenurile vor fi repuse în circulaţie.

Ascultă. Era linişte totală. Şi ploaie. Dar, dacă îşi închidea ochii, nu cumva auzea respiraţia Verei lângă el, în pat?

Respiraţia gâfâită a lui Caithness se domoli încet.

— Trebuie să sun acasă, zise Duff, sărutând-o pe fruntea transpirată şi dându-şi jos picioarele din pat.

— Acum? exclamă ea.

Îşi dădu seama din felul în care îşi muşcă buza de jos că reacţia ei fusese mult mai furioasă decât intenţionase. Cine zicea că el nu-i înţelege pe oameni?

— Pe Ewan l-a durut un dinte ieri. Trebuie să merg să văd cum se simte.

Ea nu-i răspunse. Duff se plimbă dezbrăcat prin apartament. Aşa obişnuia, deoarece era un apartament la mansardă şi nimeni nu putea să vadă înăuntru. În plus, nu-l deranja să fie văzut gol. Era mândru de corpul

lui. Poate că îi plăcea puţin cam mult propriul corp, pentru că el crescuse cu sentimentul de ruşine din cauza cicatricii care îi străbătea faţa. Apartamentul era mare, mai spaţios decât ţi-ar fi imaginat, pentru o tânără doamnă care lucrează la stat. El se oferise să o ajute să plătească chiria, deoarece el petrecuse atât de multe nopţi acolo, dar ea i-a spus că tatăl ei se ocupa de astfel de chestiuni.

Duff intră în biroul de lucru, închise uşa în urma lui şi sună la numărul din Fife.

Ascultă ploaia bătând pe fereastra de la mansardă, chiar deasupra capului lui. Ea a răspuns după al treilea ţârâit. Întotdeauna după al treilea ţârâit. Indiferent unde s-ar fi aflat în casă.

— Eu sunt, zise el. Cum a fost la dentist?

— Se simte mai bine acum, răspunse ea. Nu sunt sigură că a fost o durere de dinţi.

— Hm? Atunci ce să fie?

— Există alte lucruri care dor. Plângea şi, când l-am întrebat de ce plânge, nu a vrut să-mi spună şi mi-a zis primul lucru care i-a trecut prin cap. Este în pat acum.

— Hm. Vin acasă mâine dimineaţă şi atunci o să port o discuţie cu el. Cum este vremea?

— E senin. Se vede lumina lunii. De ce?

— Am putea să mergem la lac mâine, cu toţii. Ca să facem o baie.

— Unde eşti, Duff?

El încremeni pentru că simţi ceva din intonaţia vocii ei.

— Unde? La Grand Hotel, desigur. Şi adăugă pe un ton exagerat de vesel: E vremea de culcare pentru bărbaţii obosiţi, ştii?

— Am sunat la Grand în seara asta. Mi-au spus că nu te-ai cazat.

El se ridică şi stătu drept cu telefonul în mână.

— Te-am sunat pentru că Emilie avea nevoie de ajutor la nişte exerciţii de matematică. Şi, după cum ştii, eu nu ştiu nici cât fac doi cu doi. Deci unde eşti?

— În biroul meu, zise Duff respirând greu pe gură. Dorm pe canapeaua din birou. Am treabă până peste cap. Îmi pare rău că ţi-am spus că sunt la hotel, dar am crezut că tu şi copiii nu trebuie să ştiţi câte greutăţi am

acum.

— Greutăţi?

Duff înghiţi în sec.

— Toată munca. Şi încă nu am fost promovat.

Îl trecură fiorii. Îşi auzea propriul glas şi i se părea că sună atât de patetic, de parcă ar fi rugat-o să-l slăbească din menghină din milă.

— Ei bine, oricum ai primit un departament. Şi un nou birou, din câte aud?

— Ce?

— La etajul superior. Aud ploaia cum cade pe o fereastră. Acum am să închid.

Se mai auzi un clic şi ea dispăru.

Duff se cutremură. Camera era răcoroasă, iar el ar fi trebuit să-şi pună ceva pe el, nu ar fi trebuit să stea dezbrăcat.

Lady ascultă respiraţia lui Macbeth şi se cutremură.

De parcă un val de aer rece ar fi trecut prin cameră. O fantomă. Fantoma unui copil. Ea trebuia să iasă din negura care o apăsa, trebuia să se forţeze să iasă din închisoarea mentală care le luase pe mama şi bunica ei şi să ajungă la lumină. Trebuia să se lupte pentru libertatea ei, trebuia să sacrifice orice era nevoie pentru a ajunge soare. Să fie o stea. O mamă strălucitoare care se consuma pe sine în timpul acestui proces şi dădea viaţă altora. Dar, în timp ce ea ardea, să fie ea centrul universului. Da. Să ardă. Aşa cum îi ardeau acum respiraţia şi pielea, înfruntând frigul din cameră. Îşi trecu o mână peste corp şi simţi furnicături pe piele. Aceeaşi idee, aceeaşi decizie ca atunci. Lucrul acela trebuia să fie făcut, nu exista altă cale. Singurul drum era cel înspre înainte, indiferent de ce obstacol le stă în cale, trebuia să meargă înainte asemenea glonţului tras dintr-un pistol.

Îi puse mâna pe umăr lui Macbeth. Dormea ca un copil.

Dar aceea era ultima dată. Ea îl scutură.

El se răsuci către ea, mormăind, şi o luă în braţe. Întotdeauna era la dispoziţia ei.

Ea îi strânse mâinile cu putere.

— Dragul meu, şopti ea, trebuie să-l ucizi.

El îşi deschise ochii; străluceau în noapte. Ea îi dădu drumul la mâini. Îl mângâie pe obraz. Aceeaşi hotărâre ca şi atunci.
— Trebuie să-l ucizi pe Duncan.

CAPITOLUL 6

Lady şi Macbeth se cunoscuseră într-o seară de vară târzie în urmă cu patru ani. Fusese una dintre acele zile deosebite când soarele strălucea pe un cer fără nori şi Lady a fost sigură că i s-a părut că aude o pasăre cântând în dimineaţa respectivă. Dar, când soarele apusese şi a început tura de noapte, o lună malefică se înălţase deasupra cazinoului Inverness. Ea stătuse în picioare la intrarea principală a cazinoului, în lumina lunii, când el şi-a făcut apariţia într-un vehicul SWAT blindat.

— Lady? întrebă el uitându-se în ochii ei.

Ce anume a văzut ea? Forţă şi voinţă. Probabil. Sau poate că era din cauză că asta era îşi dorea să vadă în acel moment.

Ea încuviinţă. Dacă stătea puţin să se gândească, el i se părea prea tânăr. Dacă se gândea la omul din spatele lui, un domn în vârstă cu părul alb şi cu privirea liniştită, el părea mai degrabă să corespundă profilului necesar pentru acea muncă.

— Sunt inspectorul Macbeth. Au apărut ceva schimbări, doamnă?

Ea făcu semn din cap că nu.

— OK, există vreun punct din care îi putem vedea?

— De la mezanin.

— Banquo, strânge oamenii şi eu merg în recunoaştere.

Înainte de a urca scările la mezanin, tânărul ofiţer de poliţie i-a şoptit să-şi dea jos pantofii cu toc ca să facă mai puţină gălăgie. Asta însemna ca ea să nu mai fie mai înaltă ca el. La mezanin, ei au stat puţin mai în spate, pe lângă ferestrele care dădeau spre Piaţa Muncitorilor, astfel că nu puteau fi reperaţi din sala de jocuri de sub ei. S-au apropiat până la jumătatea distanţei faţă de balustradă. Erau parţial ascunşi de sfoara care ducea la candelabrul central şi de o armură maximiliană, din secolul al XVI-lea, pe care ea o cumpărase la o licitaţie din Augsburg. Se gândise că jucătorii vor

vedea armura acolo şi se vor simţi protejaţi, sau poate urmăriţi. Conştiinţa lor va decide în favoarea uneia dintre aceste două posibilităţi. Lady şi ofiţerul s-au ghemuit şi au aruncat o privire în jos, înspre sală, unde în urmă cu douăzeci de minute clienţii şi angajaţii fugiseră în mare panică. Lady stătuse pe acoperiş uitându-se la luna plină şi simţind instinctiv răul, când a auzit izbitura şi ţipetele de jos. A coborât, l-a înşfăcat pe unul dintre ospătarii care fugeau şi care i-a spus că un individ oarecare a tras cu arma în candelabru şi îl ţinea captiv pe Jack.

Ea deja calculase costul unui candelabru nou, dar era cert că asta va fi nimic în comparaţie cu arma – care în clipa de faţă era îndreptată către capul lui Jack, cel mai bun crupier al ei – care se descărcase încă o dată. În definitiv, ceea ce cazinoul ei oferea era distracţie şi relaxare în condiţii de siguranţă; o vreme nu mai trebuia să te gândeşti la crimele de afară. Dacă se crea impresia că Inverness nu putea să ofere aşa ceva, sala de jocuri putea să fie în curând la fel de goală ca acum. Singurii doi oameni care rămăseseră stăteau la masa de blackjack, sub mezanin, în cealaltă parte a sălii. Bietul Jack era ţeapăn şi alb ca varul.

Chiar în spatele lui, ţinând un pistol în mână, era clientul.

— Ar fi greu de ucis de la aşa o depărtare, cât timp se ascunde în spatele crupierului tău, şopti Macbeth, scoţând un mic telescop din uniforma lui neagră. Trebuie să ne apropiem mai mult. Cum îl cheamă şi ce anume vrea?

— Ernest Collum. Zice că îl va ucide pe crupierul meu dacă nu i se restituie tot ceea ce a pierdut la jocuri.

— Şi este o sumă mare?

— Este mai mult decât numerarul pe care îl avem noi aici. Collum este unul dintre cei dependenţi. Este inginer şi un geniu al numerelor, deci ştie care sunt şansele. Ăştia sunt cei mai răi. I-am spus că vom încerca să-i restituim banii, dar băncile sunt închise, deci poate să dureze o vreme.

— Nu mai avem mult timp la dispoziţie. Eu intru.

— De unde ştii?

Macbeth se trase înapoi de la balustradă şi îşi vârî telescopul înapoi în uniformă.

— După pupilele lui. Este drogat şi va trage.

Apăsă butonul de pe walkie-talkie.

— Cod patru şase. Acum. Preia comanda, Banquo! Terminat.

— Banquo pe poziţii! Terminat.

— Merg cu tine, zise Lady urmându-l pe Macbeth.

— Nu cred că…

— Ăsta este cazinoul meu. Crupierul *meu*.

— Ascultă, doamnă!

— Collum mă cunoaşte şi femeile îl calmează.

— Asta este o treabă a poliţiei, spuse Macbeth şi o luă în fugă pe scări în jos.

— Vin şi eu, rosti Lady şi fugi după el.

Macbeth se opri şi îi ţinu calea.

— Uită-te la mine! porunci el.

— Nu, tu să te uiţi la mine, ripostă ea. Chiar ţi se pare că *nu* voi merge cu tine? Se aşteaptă ca eu să-i aduc banii.

El se uită la ea. El arăta bine. O privea la fel cum o priveau şi alţi bărbaţi. Dar şi într-un mod în care nici bărbaţii, nici femeile nu se uitau la ea. Se uitau la ea cu groază şi admiraţie, respect şi dorinţă, ură, iubire sau umilinţă, o măsurau din priviri, o judecau sau o judecau greşit. Dar acest tânăr se uita la ea de parcă, în sfârşit, ar fi găsit ceva. Ceva ce recunoştea. Ceva ce căutase.

— Vino atunci, decise el. Dar ţine-ţi gura, doamnă!

Covorul gros estompă sunetul paşilor lor când intrară în încăpere.

Masa la care stăteau doi bărbaţi era mai puţin iluminată decât de obicei din cauza candelabrului spart. Faţa lui Jack, încremenită într-o mască ce exprima starea de şoc, nu schiţă nimic când îi zări pe Lady şi pe Macbeth apropiindu-se. Lady observă cum se ridică piedica pistolului.

— Tu cine eşti?

Vocea lui Collum era seacă.

— Sunt inspectorul Macbeth de la echipa de intervenţie, îi zise poliţistul, care îşi trase un scaun şi se aşeză.

Îşi puse ambele mâini pe masă, ca să le aibă la vedere.

— Treaba mea este să negociez cu tine.

— Nu este nimic de negociat, inspectore! Am fost tras pe sfoară de

acest cazinou jegos ani de zile. M-a ruinat complet. Au aranjat cărţile. Ea aranjează cărţile.

— Şi tu ai ajuns la concluzia asta după nişte poţiune? îl întrebă Macbeth bătând darabana silenţios pe fetrul de pe masă. Să ştii că distorsionează realitatea.

— Realitatea, inspectore, este că am un pistol şi că îl văd mai bine ca oricând şi, dacă nu-mi daţi banii, am să-l împuşc prima dată pe Jack, apoi pe tine, când vei încerca să-ţi scoţi pistolul, şi apoi pe Lady, aşa numita Lady, care după aceea va încerca fie să fugă, fie să mă răpună cu forţa, dar va fi prea târziu pentru oricare dintre variante. Apoi, mă voi împuşca pe mine poate, dar trebuie să vedem dacă nu voi fi mai bine dispus după ce vă expediez pe voi trei în iad şi după ce arunc şandramaua asta în aer.

Chicoti.

— Nu văd nici un ban şi, prin urmare, aceste negocieri au luat sfârşit. Haideţi să începem.

Cocoşul pistolului se ridică mai sus. Lady se crispă şi aşteptă bubuitura.

— Dublu sau nimic, zise Macbeth.

— Poftim? zise Collum.

Pronunţie perfectă. Bărbierit perfect şi un smoching perfect cu o cămaşă imaculată călcată la dungă. Lady bănuia că avea şi lenjeria de corp curată. El ştiuse dinainte că era prea puţin probabil ca el să plece de la cazinou cu o geantă diplomat doldora de bani. Avea să fie cărat afară la fel de lefter ca atunci când a intrat. Dar, oricum, imaculat.

— Tu şi cu mine vom juca o rundă de blackjack. Dacă vei câştiga, o să primeşti dublul sumei pe care ai pierdut-o aici. Dacă eu câştig, îţi iau pistolul cu toate gloanţele şi tu vei renunţa la cerinţele tale.

Collum râse.

— Joci la cacealma?

— Diplomatul cu bani pe care l-ai cerut a sosit şi se află în maşina poliţiei, parcată afară. Proprietara mi-a spus că este dispusă să dubleze suma dacă noi batem palma. Pentru că noi *ştim* că există un mişmaş cu cărţile, şi ce-i corect e corect. Ce zici, Ernest?

Lady se uită la Collum, la ochiul lui stâng, singurul vizibil din spatele capului lui Jack. Ernest Collum nu era prost; ba din contră. El nu credea

povestea cu servieta. Şi cu toate acestea… Uneori i se părea că cei mai inteligenţi clienţi erau cei care refuzau să vadă forţa inevitabilă a norocului. Dacă li se acorda destul timp, toţi erau sortiţi să piardă în favoarea cazinoului.

— De ce ai face una ca asta? zise Collum.

— Ei bine? zise Macbeth.

Collum clipi de două ori.

— Eu sunt dealerul şi tu eşti jucătorul, propuse el. Ea face cărţile.

Lady se uită la Macbeth, care încuviinţă. Ea luă pachetul de cărţi, le amestecă şi aşeză două cărţi cu faţa în sus în dreptul lui Macbeth.

Un şase. Şi un rege de cupă.

— Dulce şaisprezece.

Collum rânji.

Lady puse jos două cărţi în faţa lui Collum, dintre care una cu faţa în sus. As de treflă.

— Încă una, zise Macbeth, întinzând mâna.

Lady îi dădu prima carte din pachet. Macbeth o duse la piept şi aruncă o privire sub carte. Se uită rapid şi la Collum.

— Se pare că ai dat greş, dulce tinereţe, zise Collum. Să vedem.

— Ah, sunt chiar fericit cu mâna mea de cărţi, zise Macbeth, zâmbindu-i lui Collum.

Apoi azvârli cartea în partea dreaptă, unde masa era parţial umbrită. Collum se înclină automat un pic ca să vadă cartea mai bine.

Restul s-a petrecut atât de rapid, încât lui Lady i s-a părut doar o străfulgerare. Mişcarea rapidă a unei mâini, licărul oţelului în bătaia luminii în timp ce zbura peste masă, licărul din ochiul lui Collum care se holba direct la ea, cu ochii mari şi îndureraţi, lumina strălucind într-o cascadă de sânge şiroind pe ambele muchii ale lamei care îi spintecau artera carotidă. Apoi sunetele. Sunetul înfundat al pistolului căzând pe mocheta groasă şi mult prea scumpă. Jetul de sânge care a ţâşnit pe masă. Bolborositul lui Collum, în timp ce ochiul stâng i se întuneca. Plânsul cu icnete al lui Jack.

Şi ea îşi amintea cărţile. Nu asul, nu şasele. Ci regele de cupă. Şi, pe jumătate în umbră, o damă de pică. Ambele stropite cu sângele lui Ernest

Collum.

Ceilalţi au intrat îmbrăcaţi în uniformele lor negre, mişcându-se rapid, în linişte, ascultând de fiecare ordin. Nu l-au atins pe Collum; l-au condus afară pe Jack, care plângea. Ea a refuzat să primească ajutor. Se uita la tânărul şef al echipei de intervenţii speciale, care se lăsă pe spătarul scaunului cu o expresie de mulţumire pe faţă. Ca cineva care a câştigat jocul.

— Collum a tras cartea norocoasă, zise ea.

— Ce?

— Asta dacă nu o găsim noi.

— Ce să găsim?

— Nu ai auzit ce a zis? *După ce vă expediez pe voi trei în iad şi după ce arunc toată şandramaua asta în aer*.

El se uită la ea câteva secunde, mai întâi surprins, apoi cu altceva. Aprobare. Respect. Apoi strigă:

— Ricardo! Este o bombă!

Ricardo era un tip de la trupele speciale, care dovedea calm şi stăpânire de sine în privire, mişcări şi în ordinele pe care le dădea pe un ton plăcut. Avea pielea atât de neagră, încât Lady crezu că îşi vede propria imagine reflectându-se în ea. Lui Ricardo şi echipei sale le luă patru minute să găsească ceea ce căutau, într-un separeu de la toaletă. O servietă dungată ca o zebră pe care Collum o adusese înăuntru după ce paznicul de la uşă îi verificase conţinutul. Collum îi spusese că sunt patru lingouri de aur. El intenţiona să le folosească drept mizã la masa de poker, unde, până când Comitetul de Pariuri şi de Cazinouri nu le interzisese, acceptaseră bani, ceasuri, verighete, obiecte depuse la amanet, chei de maşină şi orice altceva, cât timp jucătorii erau de acord. În spatele lingourilor de fier poleite cu auriu, inginerul şi geniul în numere Collum, plasase o mică bombă făcută de el, pe care ulterior, expertul din cadrul trupelor de intervenţie o lăudase pentru ingeniozitate. Lady nu îşi mai amintea câte minute mai rămăseseră pe cronometrul bombei. Dar îşi amintea cărţile.

Regele de cupă şi dama de pică. În seara aceea se întâlniseră sub o lună de rău augur.

Lady l-a invitat să servească cina în seara următoare la ea, la cazinou. El

a acceptat invitaţia, dar a refuzat aperitivul. A zis pas la vin, dar a acceptat apa. Masa se afla la mezanin, aşezată înspre Piaţa Muncitorilor, unde ploaia picura şi curgea şiroaie încet peste piatra cubică de la gară până la Inverness. Arhitecţii construiseră gara câţiva metri mai sus, pentru că se gândiseră că greutatea marmurei şi a trenurilor precum Bertha vor face ca baza să se afunde, cu timpul, în terenul mocirlos şi îmbibat de apă din oraş.

Au vorbit despre una, despre alta. Au evitat subiectele prea personale. Au evitat să vorbească despre cele petrecute în seara precedentă. Pe scurt, s-au simţit bine. Şi el era – dacă nu politicos – foarte fermecător şi isteţ. Şi neobişnuit de atrăgător în costumul gri, puţin cam prea fix, pe care spunea că îl primise de la colegul lui mai în vârstă, Banquo. Ea a ascultat povestea despre orfelinat, despre un amic numit Duff şi despre un circ ambulant căruia i se alăturase şi el într-o vară, pe când fusese flăcău. Şi despre agitatul îmblânzitor de lei care întotdeauna era răcit, despre surorile slăbănoage care erau trapeziste şi nu mâncau decât mâncare cu formă alungită, despre magicianul care invita spectatorii în ring şi le făcea obiectele personale, precum o verighetă, o cheie sau un ceas, să plutească în faţa ochilor. Şi el a ascultat-o cu mare interes pe Lady povestindu-i despre cazinoul pe care îl construise din nimic. Şi, în final, când ea simţea deja că îi spusese tot ce se putea spune, a ridicat un pahar de vin şi l-a întrebat:

— De ce crezi că a făcut-o?

Macbeth a ridicat din umeri.

— Poţiunea lui Hecate îi înnebuneşte pe oameni.

— L-am ruinat, asta e drept, dar cărţile nu sunt măsluite.

— Nici nu am crezut asta.

— Dar în urmă cu doi ani am avut doi crupieri care lucrau împreună cu câţiva jucători de la masa de poker şi îi furau pe ceilalţi jucători. I-am dat afară, desigur, dar am auzit că s-au înhăitat cu nişte finanţişti şi au depus o cerere la Consiliu ca să se construiască un nou cazinou.

— Obelisc? Da, am văzut planurile.

— Poate că ştii şi faptul că unii dintre jucătorii cu care erau pe mână erau politicieni şi oamenii lui Kenneth?

— Da, am auzit asta.

— Deci cazinoul se va construi. Şi îţi garantez că oamenii ca Ernest Callum vor avea toate motivele să creadă că sunt înşelaţi.

— Mă tem că ai dreptate.

— Acest oraş are nevoie de conducători noi. De un nou început.

— Bertha, zise Macbeth, înclinând capul înspre fereastra care dădea către gară, unde bătrâna locomotivă neagră strălucea în ploaie pe piedestalul de la intrarea principală, cu roţile fixate pe opt metri de şine originale care duceau către Capitol. Banquo zice că trebuie să fie pornită din nou. Avem nevoie de o nouă industrie, sănătoasă. Şi în acest oraş există şi energii benefice.

— Să sperăm că există. Dar revenind la aseară…

Ea îşi învârtea încetişor paharul de vin. Ştia că el se uită la decolteul ei. Ea era obişnuită ca bărbaţii să facă asta şi nu simţea nimic; ea ştia doar că însuşirile ei feminine puteau fi folosite când şi când, uneori nu trebuiau folosite deloc, aşa cum se procedează cu orice alt instrument de business. Dar ochii lui erau diferiţi. *El* era diferit. El nu era cineva de care ea avea nevoie, ci doar un poliţist drăgălaş, aflat pe treptele inferioare ale scării. Deci de ce îşi pierdea timpul cu el? Bineînţeles că ea ar fi putut să-i arate un alt semn de apreciere, altul decât propria-i prezenţă. Îi cercetă mâinile când el prinse paharul cu apă în mână. Venele groase de pe mâna bronzată. Era evident că el făcea tot posibilul să scape din oraş ori de câte ori putea.

— Ce ai fi făcut în cazul în care Collum nu ar fi fost de acord să joace blackjack?

— Nu ştiu, zise el şi se uită la ea.

Ochi căprui. Oamenii din oraşul acesta aveau ochi albaştri, dar evident că ea cunoscuse înainte şi bărbaţi cu ochi căprui. Dar nu ca aceştia. Nu atât de… puternici. Şi cu toate acestea, vulnerabili. Doamne, oare se îndrăgostea de el? Atât de târziu în viaţă?

— Nu ştii? îl întrebă ea.

— Ai spus că era dependent jocuri. Am mizat pe faptul că nu va putea să reziste tentaţiei de a paria încă o dată. Pe tot.

— Ai umblat prin cazinouri, văd, remarcă ea.

— Nu, răspunse el râzând. (Un râs de copil.) Nici măcar nu ştiu dacă am

avut cărţi bune.

— Şaisprezece contra unui as? N-aş zice că nu au fost bune. Dar cum de ai fost sigur că va juca? Povestea pe care i-ai spus-o nu a fost tocmai convingătoare.

El ridică din umeri. Ea se uită în paharul ei de vin. Şi văzu ceea ce ştia. El cunoştea puterea dependenţei.

— Te-ai îndoit vreo secundă că vei putea să-l opreşti înainte să-l împuşte pe Jack?

— Da.

— Da?

Tânărul poliţist sorbi din pahar. Nu prea părea să-i facă plăcere acest subiect de conversaţie. Oare ar trebui să nu-l mai bată la cap? Ea se aplecă peste masă.

— Spune-mi mai mult, Macbeth.

El îşi puse paharul pe masă.

— Pentru ca o persoană să-şi piardă cunoştinţa înainte de-a avea timp să apese pe trăgaci într-o astfel de situaţie, trebuie fie să-l împuşti în cap, fie să-i tai carotida. Şi după cum ai văzut, tăierea arterei a produs un jet scurt, dar puternic de sânge, apoi restul doar s-a scurs. Ei bine, oxigenul de care are nevoie creierul se află în primul jet, deci asta înseamnă că el îşi pierduse cunoştinţa înainte ca sângele să fi ajuns pe masă măcar. Există două probleme. Prima, distanţa ideală de aruncare a cuţitului este de cinci paşi. Eu stăteam mult mai aproape, dar din fericire, pumnalele pe care le folosesc eu sunt echilibrate. Asta le face mai greu de mânuit de cineva neexperimentat, dar pentru un aruncător profesionist este mai uşor să adapteze rotaţiile. A doua problemă era că el stătea într-o poziţie în care eu nu puteam să ajung decât la artera de pe partea stângă a feţei lui. Iar eu trebuia să arunc cuţitul cu mâna dreaptă. Şi eu, ca şi tine, sunt stângaci. Am avut nevoie de un dram de noroc. Şi de obicei nu sunt chiar atât de norocos. Apropo, ce carte a fost aceea?

— Damă de pică. Ai pierdut.

— Vezi?

— Tu nu eşti norocos?

— În mod cert nu la cărţi de joc.

— Şi la altceva?

El căzu pe gânduri. Apoi scutură din cap.

— Mda. Nu sunt norocos nici în dragoste.

Au râs împreună. Au ciocnit paharele şi au continuat să râdă. Ascultau cum cade ploaia. Şi ea a închis ochii pentru o clipă. I se părea că a auzit clinchet de cuburi de gheaţă în pahare, undeva la bar. Sunetul bilei care se rostogoleşte de jur împrejur în ruletă. Propriile ei bătăi ale inimii.

— Ce este?

El clipi de câteva ori în dormitorul întunecat.

Ea repetă cuvintele:

— Trebuie să-l ucizi pe Duncan.

Lady auzi sunetul propriilor ei cuvinte, le simţi crescând în gura ei şi făcându-i inima să palpite.

Macbeth se ridică în fund în pat, privind-o cu atenţie.

— Eşti trează, sau vorbeşti în somn, iubita mea?

— Nu. Sunt aici. Şi tu ştii ce trebuie făcut.

— Ai un coşmar. Şi acum…

— Nu! Gândeşte-te! E logic. Ori el, ori noi.

— Crezi că ne vrea răul? Doar ce m-a promovat.

— Poate că tu eşti şeful Direcţiei de Criminalitate Organizată, dar în realitate eşti la cheremul toanelor lui. Dacă vrei să închizi Obeliscul, dacă vrei să alungi traficanţii de droguri din zona Inverness-ului şi să creşti efectivele poliţiei pe străzi, astfel ca oamenii să se simtă în siguranţă, atunci trebuie să fii şeful poliţiei. Şi astea sunt doar lucrurile mărunte. Gândeşte-te la toate lucrurile măreţe pe care le-am putea înfăptui cât timp tu vei ocupa o poziţie de conducere, dragul meu.

Macbeth chicoti.

— Dar Duncan e pus pe fapte mari.

— Nu mă îndoiesc că îşi doreşte în modul cel mai sincer asta, dar ca să facă fapte măreţe, un inspector-şef trebuie să aibă sprijinul unui număr mare de cetăţeni. Şi pentru locuitorii acestui oraş, Duncan nu este decât un snob care a aterizat în postul de conducere, aşa cum a făcut şi Kenneth, şi tot aşa cum Tourtell a obţinut primăria. Nu cuvintele frumoase sunt cele care câştigă încrederea oamenilor de rând, ci omul. Iar tu şi cu mine facem

parte dintre ei, Macbeth. Noi ştim ceea ce ştiu şi ei. Noi vrem ceea ce vor şi ei. Ascultă-mă! *Din popor. Pentru popor. Cu poporul*. Înţelegi? Noi suntem singurii care putem spune asta.

— Înţeleg, dar…

— Dar ce?

Ea îl mângâia pe piept.

— Nu ţi-ar plăcea să deţii puterea? Nu eşti tu omul care vrea să fie în vârf? Te mulţumeşti să lingi firimiturile de la masa altora?

— Normal că nu! Dar, dacă aşteptăm, vom ajunge acolo oricum. Ca şef al Direcţiei de Criminalitate Organizată deţin locul numărul trei.

— Dar postul de inspector-şef nu este pentru cei de teapa ta, dragul meu! Gândeşte-te numai! Ţi s-a dat acest post ca să *pară* că noi suntem la fel de buni ca ei. *Niciodată* nu-ţi vor da ţie postul de conducere. Nu de bună voie. Va trebui să ţi-l *iei*.

El se răsuci pe partea cealaltă, cu spatele întors la ea.

— Să uităm de asta, draga mea. Tot aşa cum ai uitat că Malcolm va fi numit şef dacă i se întâmplă ceva lui Duncan.

Ea îl prinse de umăr şi îl trase înapoi cu faţa la ea.

— Nu am uitat nimic. Nu am uitat că Hecate ţi-a spus că vei fi inspector-şef, şi asta înseamnă că el are un plan. Noi ne ocupăm de Duncan şi el se va ocupa de Malcolm. Şi nu am uitat seara în care te-ai ocupat de Ernest Collum. Duncan este Collum, dragul meu. El ţine un pistol îndreptat spre capul visului nostru. Şi tu trebuie să-ţi găseşti curajul pe care l-ai avut în seara aceea. Trebuie să redevii omul care ai fost în noaptea aceea, Macbeth. Pentru mine. Pentru noi.

Ea îşi puse mâna pe obrazul lui şi îşi îndulci glasul.

— Viaţa nu le oferă oamenilor ca noi prea multe şanse, dragul meu. Trebuie să profităm de cele câteva care ni se oferă.

El zăcea acolo. Tăcut. Ea aştepta. Asculta, dar nici un cuvânt nu mai acoperea acum bătăile inimii ei. El avea ambiţie, visuri, şi avea şi voinţa necesară, ea ştia asta, întrucât acestea îl ridicaseră din situaţia groaznică în care se aflase – tot ele îl transformaseră dintr-un tânăr dependent de droguri într-un cadet şi ulterior în şef al trupelor de intervenţie. Aceasta era afinitatea dintre ei. Amândoi ajunseseră departe, amândoi plătiseră

scump. Să se oprească tocmai acum, la mijloc de drum, fix înainte de-a fi ajuns să se bucure de recompensă? Înainte de-a fi putut să se bucure de respect şi de-a admira priveliştea? El era un om de acţiune curajos şi nemilos, dar avea lipsuri care puteau să-l coste scump. O lipsă de răutate. Răul de care este nevoie, chiar şi numai pentru o secundă decisivă. Secunda în care trebuie să nu ai o etică restrictivă de partea ta, când nu trebuie să pierzi din vedere imaginea de ansamblu, când nu trebuie să te chinuieşti întrebându-te dacă faci lucrul care se cuvine în această poziţie, cea neînsemnată. Macbeth iubea ceea ce el numea justiţie, şi devotamentul lui în faţa legilor impuse de alţii era o slăbiciune pentru care ea îl putea iubi. Pe timp de pace. Şi pentru care îl putea urî acum, pentru că sunau clopotele războiului. Ea îşi trecu mâna de la obraz până la gâtul lui, încet peste piept şi peste abdomen. Şi apoi reluă traseul în sus. Asculta. Respiraţia lui era regulată, calmă. Dormea.

Macbeth respira profund, de parcă ar fi dormit. Ea îşi luă mâna de pe el. Se răsuci ca să se întindă lângă spatele lui. Acum şi ea respira calm. El încerca să respire în acelaşi ritm cu ea. *Să-l ucidă pe Duncan?* Imposibil. Bineînţeles că era imposibil.

Atunci de ce nu putea dormi? De ce cuvintele ei îi răsunau în urechi, şi de ce ideile i se învârteau în minte asemenea unor lilieci?

Viaţa nu le oferă oamenilor ca noi prea multe şanse, dragul meu. Noi trebuie să profităm de cele câteva care ni se oferă. El se gândea la oportunităţile pe care i le dăduse viaţa. Şansa de la orfelinat, pe care o primise într-o noapte şi nu a prins-o. Şi şansa aceea pe care Banquo i-o dăduse şi pe care el *a prins-o*. Cum prima şansă aproape că-l dusese la pieire, şi a doua îl salvase. Dar nu se întâmplă să nu fructifici anumite oportunităţi care ţi se oferă pentru că te condamnă, oricum, la nefericire, oportunităţi care te vor face să ai regrete pentru tot restul vieţii, indiferent dacă le accepţi sau nu? Ah, nemulţumirea insidioasă care mereu va otrăvi cea mai deplină fericire. Şi totuşi. Soarta îi deschisese o uşă care se va închide în curând? Oare îl părăsea curajul din nou, tot aşa cum îl părăsise în noaptea aceea, la orfelinat? El şi-l imagină pe bărbatul de pe vremuri, stând în pat, dormind, fără nici o bănuială. Lipsit de apărare. Un bărbat care stătea între el şi libertatea pe care orice fiinţă omenească o merită.

Între el şi demnitatea pe care orice fiinţă omenească şi-ar dori-o. Între Macbeth şi puterea pe care el le va dobândi, şi respectul, şi iubirea.

Se mijea de ziuă când el o trezi pe Lady.

— Dacă aş face asta… zise el, aş fi în puterea lui Hecate.

Ea îşi deschise ochii de parcă ar fi fost trează în tot acest timp.

— De ce crezi asta, iubitule? Hecate a prezis ceva ce se va întâmpla, deci nu vei avea nici o datorie de plătit pentru asta.

— Atunci ce ar avea el de câştigat de pe urma numirii mele în postul de şef al poliţiei?

— Ar trebui mai bine să-l întrebi pe el, dar este evident – el trebuie să fi auzit că Duncan a jurat să nu aibă linişte până când nu-l arestează pe Hecate. Şi probabil că ştie că nu este exclus ca tu să pui accentul pe acţiunea împotriva reţelelor de traficanţi de droguri care folosesc violenţa şi care se împuşcă unii pe alţii pe străzi.

— Norse Riders, cei cărora deja le-am rupt gâtul?

— Sau împotriva autorităţilor care îi înşală pe oamenii buni, luându-le economiile.

— Obeliscul?

— De exemplu.

— Hm. Tu ziceai ceva despre lucrurile măreţe pe care le-am putea înfăptui. Te gândeai la ceva bun pentru oraş?

— Bineînţeles. Aminteşte-ţi că un inspector-şef este cel care decide cine dintre politicieni trebuie să fie investigat şi cine nu. Şi oricine are măcar habar despre consiliul local ştie că toţi cei care deţin o funcţie acolo au venituri care nu ar trece de o analiză mai amănunţită. Şi aminteşte-ţi că fiecare dintre ei, la rândul lui, a cerut o plată. Sub Kenneth, ei nu trebuiau să se sinchisească să camufleze corupţia, întrucât dovezile erau pretutindeni la vedere. Noi ştim asta, ei ştiu asta şi asta înseamnă că noi putem să-i controlăm după cum vrem, iubirea mea.

Ea îl mângâie pe buze cu degetul arătător. Ea îi spusese din prima noapte pe care au petrecut-o împreună că îi iubeşte buzele. Erau atât de moi şi aveau o piele atât de subţire, încât putea să simtă gustul sângelui doar printr-o mică muşcătură.

— Să-i facem să se ţină de promisiuni ca să implementeze iniţiative

care ar salva acest oraş, şopti el.

— Exact.

— Să o facem pe Bertha să funcţioneze din nou.

— Da.

Ea trase încetişor de buza lui inferioară şi el simţi tremurul, al ei şi al lui, inimile bătându-le nebuneşte.

O strânse în braţe.

— Te iubesc, şopti el.

Macbeth şi Lady. Lady şi Macbeth. Amândoi respirau acum în acelaşi ritm.

CAPITOLUL 7

Lady se uită la Macbeth. Era atât de arătos îmbrăcat în smoching. Ea se întoarse, verifică dacă ospătarul îşi pusese mănuşi albe aşa cum îi ceruse. Şi dacă paharele de şampanie de pe tăvile de argint erau cele înguste. Mai mult de amuzament, aşezase un tel mic şi delicat pe tavă, chiar dacă foarte puţini clienţi văzuseră aşa ceva înainte, şi chiar şi mai puţini oameni ştiau la ce serveşte. Macbeth se legăna pe vârfuri şi pe călcâie, cufundându-se în mocheta groasă din Inverness, şi privea încordat în podea. Fusese agitat toată ziua. Doar când trecuseră prin toate detaliile practice ale planului îşi redobândise concentrarea şi redevenise poliţistul profesionist al unei unităţi de intervenţii, putând să uite că ţinta lui purta un nume. Duncan.

Gardienii de afară deschiseră uşa, şi un val de ploaie pătrunse înăuntru.

Primii oaspeţi. Lady afișă cel mai fericit şi mai entuziasmat zâmbet, şi îl prinse pe Macbeth de braţ. Simţi cum el se încordează instinctiv.

— Banquo, prieten vechi! exclamă ea. L-ai adus şi pe Fleance. S-a transformat într-un tânăr foarte chipeş. Chiar mă bucur că nu am fiice!

Îmbrăţişări şi clinchet de pahare.

— Lennox! Tu şi cu mine ar trebui să schimbăm o vorbă împreună, dar mai întâi să bem nişte şampanie. Şi uite-o pe Caithness! Arăţi splendid, draga mea! Eu de ce nu pot să-mi găsesc rochii aşa de frumoase? Inspectore-şef adjunct Malcolm! Dar titulatura dumneavoastră este pur şi simplu prea lungă. Putem să vă spunem mai simplu şef? Nu spuneţi nimănui, dar uneori îi spun lui Macbeth să-mi zică director general doar ca să aud cum sună.

Ea abia dacă schimbase o vorbă cu majoritatea dintre ei înainte de eveniment, şi cu toate acestea reuşea să-i facă să se simtă de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile. Pentru că putea să vadă prin ei, vedea cum doresc ei să fie văzuţi – acesta era atuul, printre multe dezavantaje, pe care i-l

dădea sensibilitatea cu care era înzestrată. Asta însemna că putea să sară peste discuţiile frivole de prezentare şi să treacă direct la subiect. Poate că maniera ei lipsită de pretenţii îi făcea pe toţi să aibă încredere în ea. Sparse gheaţa povestindu-le detalii aparent intime din viaţa ei, iar asta îi făcu şi pe ceilalţi mai îndrăzneţi, şi când îşi dădeau seama că micile lor secrete erau recompensate printr-un „Ah“ şi un râs conspirativ, atunci prindeau curaj să divulge secrete şi mai mari. Era puţin probabil ca cineva din oraş să ştie mai multe despre locuitorii oraşului decât ştia gazda din această seară.

— Inspector-şef Duncan!

— Lady, îmi cer scuze pentru întârziere!

— Nu este nici o problemă. Onoarea este de partea noastră. Nu ne dorim un comandant-şef care să ajungă primul. Eu întotdeauna mă asigur că sosesc ultima, ca să ştie toţi cine este regina.

Duncan râse încetişor şi ea îşi puse mâna pe braţul lui.

— Dacă tu râzi, atunci din perspectiva mea această seară deja este un succes, dar ar trebui să încerci şampania noastră excelentă, dragă domnule inspector-şef! Presupun că gărzile tale de corp nu vor…

— Nu, probabil că vor lucra toată noaptea.

— Toată noaptea?

— Atunci când îl ameninţi pe Hecate în mod public, trebuie când dormi cu un ochi deschis. Eu dorm cu ambii ochi deschişi.

— Apropo de dormit. Bodyguarzii au camera alăturată apartamentului tău, cu o uşă de acces, aşa cum ai cerut. Cheile sunt la recepţie. Dar insist ca gărzile să guste măcar limonada făcută în casă, şi garantez că nu a fost făcută folosind apă potabilă din oraş.

Ea îi făcu semn chelnerului care ţinea o tavă cu două pahare.

— Noi… începu să zică un bodyguard, dregându-şi glasul.

— Mă voi simţi insultată dacă refuzaţi, îl întrerupse Lady.

Bodyguarzii avură un schimb de priviri cu Duncan, apoi se întinseră după pahare, dădură limonada peste cap şi aşezară paharele înapoi pe tavă.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, doamnă, să daţi această petrecere, zise Duncan.

— Măcar atâta pot să fac şi eu după ce l-aţi promovat pe soţul meu şef

la secţia de Crimă Organizată.

— Soţul? Nu ştiam că sunteţi căsătoriţi.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Sunteţi un om al formalităţilor?

— Dacă prin formalităţi vă referiţi la reguli, da, probabil că sunt. Aceasta este natura muncii mele. Aşa cum este şi în munca dumneavoastră, presupun.

— Un cazinou rezistă sau se prăbuşeşte în măsura în care toţi ştiu că regulile se aplică în toate cazurile şi nu există excepţii.

— Trebuie să mărturisesc că niciodată nu am pus piciorul într-un cazinou, doamnă. Ştiu că trebuie să vă îndepliniţi rolul de gazdă, dar aş putea să vă rog să-mi faceţi un mic tur al cazinoului când aveţi timp?

— Desigur, cu plăcere! îi zâmbi Lady şi îl prinse de braţ: Haideţi!

Îl conduse pe Duncan sus la mezanin. Dacă, în timp ce urca scările în faţa lui, ochii lui şi gândurile lui se îndreptau către crăpătura înaltă a rochiei, atunci se ascundea foarte bine. Au stat lângă balustradă. Era o seară liniştită. Erau patru clienţi la masa de ruletă; masa de blackjack era goală, patru jucători de poker se aflau la masa de sub ei. Ceilalţi invitaţi la petrecere se adunaseră în jurul barului, pe care îl aveau aproape în întregime la dispoziţia lor. Lady urmărea gesturile nervoase ale lui Macbeth, care se juca cu paharul de apă în timp ce stătea cu Malcolm şi Lennox, încercând să dea impresia că îi ascultă.

— În urmă cu doisprezece ani, aceasta a fost o ruină, distrusă de apă, după ce administraţia căilor ferate se mutase de aici. După cum ştiţi, noi suntem singurul district din ţară care permite funcţionarea cazinourilor.

— Mulţumită lui Kenneth.

— Să fie binecuvântat! Masa de ruletă a fost construită conform principiului Monte Carlo. Puteţi să pariaţi pe căsuţe identice, pe ambele părţi ale ruletei, care este făcută în mare parte din mahon, puţin lemn de trandafir şi fildeş.

— Sincer, este foarte impresionant ceea ce aţi creat aici, Lady!

— Mulţumesc, dar toate au avut un preţ.

— Înţeleg. Uneori ne întrebăm ce anume ne împinge de la spate, pe noi oamenii.

— Atunci spuneţi-mi ce anume vă stimulează pe dumneavoastră.

— Pe mine? El aşteptă intenţionat o secundă sau două: Speranţa că într-o zi acest oraş va fi locul unde să ai o viaţă liniştită.

— Dincolo de asta. Dincolo de principiile frumoase pe care le putem rosti cu atâta claritate. Care sunt motivele egoiste şi emoţionale? Care este motivaţia din umbră, cea care vă şopteşte noaptea la ureche şi care vă bântuie după ce toate alocuţiunile au fost făcute?

— E o întrebare indiscretă, Lady.

— E singura întrebare esenţială.

— Probabil. El îşi roti umerii uşor pe sub haina de gală: Poate că nu a fost nevoie de vreo motivaţie foarte puternică. S-a nimerit să primesc nişte cărţi de joc norocoase atunci când m-am născut într-o familie relativ influentă, în care educaţia, ambiţia şi cariera erau lucruri de la sine înţelese. Tatăl meu era direct şi vorbea pe faţă despre corupţia din sectorul public. Poate că de aceea nu a ajuns prea departe. Eu cred că i-am călcat pe urme şi am preluat de unde rămăsese el şi am învăţat din greşelile de strategie pe care le-a comis el. Politica este arta posibilului, şi uneori trebuie să te foloseşti de forţa răului ca să înfrunţi răul. Eu fac tot ceea ce am de făcut. Eu nu sunt sfântul pe care îl descrie presa, doamnă.

— Sfinţii obţin prea puţin, în afară de faptul că sunt canonizaţi. Eu sunt adepta aceleiaşi şcoli la care aderaţi şi dumneavoastră, domnule inspector-şef. Aşa am fost dintotdeauna.

— Înţeleg. Şi chiar dacă nu cunosc detaliile vieţii dumneavoastră, ştiu că aţi avut o cale mai lungă şi mai abruptă de urmat decât am avut eu.

Lady râse.

— O să mă găsiţi printre filele îngălbenite de vreme din arhivele dumneavoastră. M-am bazat pe cea mai veche profesie din lume preţ de câţiva ani, nu este un secret. Dar cu toţii avem un trecut, aşa cum bine aţi spus şi dumneavoastră, şi am făcut ceea ce a trebuit să facem. Domnului inspector-şef îi place să joace jocuri de noroc? Dacă da, atunci vă invit să jucaţi în seara aceasta din partea casei.

— Vă mulţumesc pentru generozitate, Lady, dar asta ar însemna să-mi încalc regulile.

— Chiar şi în calitate de persoană privată?

— Când devii inspector-şef, viaţa privată încetează să mai existe. În plus, eu nu joc jocuri de noroc, doamnă. Prefer să nu mă bazez pe zeii sorţii, ci prefer să îmi merit câştigurile.

— Oricum aţi ajuns unde sunteţi, aşa cum aţi spus, pentru că zeii v-au dăruit cărţi bune la naştere.

El îi zâmbi.

— Am spus „prefer“. Viaţa este un joc în care fie joci cărţile pe care le ai, fie te dai bătut.

— Pot să vă întreb ceva, domnule inspector-şef? De ce zâmbiţi?

— M-a amuzat întrebarea dumneavoastră, doamnă. Cred că mă veţi întreba oricum.

— Voiam doar să zic că eu cred că dumneavoastră, dragă domnule Duncan, sunteţi un om excepţional de vertical. Sunteţi un om cu coloană vertebrală şi eu vă respect pe dumneavoastră şi ceea ce reprezentaţi. Nu în ultimul rând pentru că aţi avut curajul să îi acordaţi unui om necunoscut, ca Macbeth, o poziţie cu un rang atât de înalt în echipa dumneavoastră.

— Mulţumesc, doamnă! Totul i se datorează lui Macbeth.

— Această numire este parte din campania dumneavoastră anticorupţie?

— Corupţia e ca o ploşniţă. Uneori trebuie să demolezi întreaga casă ca să scapi de infestare. Şi să reconstruieşti totul cu materiale noi, neinfestate. Aşa cum e Macbeth. El nu făcea parte din încrengătură, deci nu a fost infestat.

— Ca acel Cawdor.

— Ca acel Cawdor, doamnă.

— Ştiu cât de greu este să îndepărtezi carnea infestată. Şi eu am avut doi angajaţi necinstiţi.

Lady se aplecă peste balustradă şi arătă cu capul înspre masa cu ruleta.

— Şi tot mi-a părut rău când i-am dat afară. Tentaţia banilor şi a faimei sunt două slăbiciuni foarte răspândite. Şi am fost mult prea bună la suflet, în loc să strivesc ploşniţele sub călcâiul meu, le-am dat drumul. Şi care a fost mulţumirea? Au preluat ideile *mele*, experienţa pe care eu le-o dădusem şi probabil că banii pe care i-au furat de aici i-au folosit pentru a alcătui o altă afacere murdară care nu doar că distruge reputaţia acestei industrii, ci ia pâinea de la gurile oamenilor care au creat această piaţă,

adică de la noi. Dacă alungi ploşniţele, ele se vor întoarce. Nu, şi eu aş fi făcut ca dumneavoastră, domnule inspector-şef.

— Ca mine, doamnă?

— Cu Cawdor.

— Nu am putut să-l las să scape basma curată pentru că a lucrat cu Sweno.

— Adică, vreau să spun, aţi făcut o treabă aşa cum trebuie. Tot ceea ce aveaţi împotriva lui era mărturia unui membru al grupării Norse Riders, despre care şi cel mai prost procuror şi judecător ştie că ar fi fost dispus să declare poliţiei orice ca să se salveze pe el însuşi de la închisoare. Cawdor ar fi putut să scape.

— Am avut mai multe dovezi împotriva lui decât atât, doamnă.

— Dar nu îndeajuns de multe pentru o condamnare. Cawdor, ploşniţa, ar fi *putut* să se întoarcă. Şi atunci scandalul ar fi tărăgănat la nesfârşit. Un caz la curtea de justiţie cu destul rahat împrăştiat care ar fi putut cu uşurinţă să lase pete ici şi colo. Nu asta îi trebuie poliţiei atunci când încercăm să recâştigăm încrederea cetăţenilor din oraş. Aveţi toată încrederea mea, domnule inspector-şef. Trebuie să-i zdrobiţi. Roata trebuie să se învârtească o singură dată şi s-a terminat.

Duncan îi zâmbi.

— E o analiză destul de detaliată, dar sper că nu sugeraţi că am avut vreo legătură cu moartea prematură a lui Cawdor, doamnă.

— Nu, Doamne fereşte! Vreau doar să spun ceea ce obişnuieşte Banquo să spună mereu: există mai multe modalităţi de a jupui o pisică.

— Cum ar fi?

— Hm. Cum ar fi cineva care îl sună şi îl spune că Ziua Judecăţii de Apoi a sosit. Dovezile sunt atât de copleşitoare, încât se va trezi cu echipa la uşă în câteva minute; va fi umilit în public, deposedat de toate medaliile, numele lui va fi târât în noroi. Nu are la dispoziţie decât câteva minute.

Duncan studie masa de poker de la parter.

— De-aş avea un binoclu, zise el. Aş putea să văd cărţile.

— Aţi putea.

— Dumneavoastră de unde v-aţi cumpărat binoclul, doamnă? Un talent

din născare?

Ea râse.

— Nu, a trebuit să mi-l cumpăr. Cu experienţa. A costat foarte mult.

— Bineînţeles că eu nu am zis nimic, dar Cawdor fusese în echipa de intervenţie de mulţi ani. Ca majoritatea dintre noi, el nu a fost sută la sută nici bun, şi nici rău. Poate că el merita, poate că familia lui merita să aibă posibilitatea de a alege un final pentru drumul pe care a păşit.

— Sunteţi un om mai nobil decât mine, domnule inspector-şef. Şi eu aş fi procedat la fel, dar exclusiv din motive egoiste. *Santé*!

Au ridicat paharele şi au dat noroc.

— Că tot vorbeam despre binoclu, zise Lady, făcându-i semn cu capul înspre cei de la bar. Văd că inspectorul Duff şi tânăra Caithness stau cu antenele ridicate.

— Hm? Duncan îşi arcui o sprânceană: Stau la capete opuse la bar, din câte văd.

— Exact. Păstrează distanţa maximă dintre ei. Şi verifică tot la cincisprezece secunde unde este celălalt.

— Nu prea vă scapă nimic, observ.

— Am observat ceva atunci când v-am întrebat ce motivaţie ascunsă şi egoistă aveţi.

Duncan izbucni în râs.

— Vedeţi şi pe întuneric, cumva?

— Acuitatea vizuală pe întuneric este un talent moştenit, domnule inspector-şef. Merg ca o somnambulă în cel mai dens întuneric fără să mă accidentez.

— Bănuiesc că motivaţia pentru cea mai caritabilă muncă poate să fie numită egoistă, dar umila mea părere este că scopul final justifică motivaţia.

— Deci v-ar plăcea să primiţi o statuie aşa cum a primit Kenneth? Sau v-ar plăcea să primiţi dragostea oamenilor, acea dragoste pe care el nu a primit-o?

Duncan îi susţinu privirea, verifică dacă gărzile de corp din spatele lor erau tot în afara razei de acoperire, şi apoi îşi goli paharul şi tuşi.

— În ceea ce mă priveşte, eu îmi doresc să am sufletul împăcat,

doamnă. Să am satisfacţia că mi-am făcut datoria. Să ştiu că am menţinut şi ridicat casa înaintaşilor mei, ca să zic aşa. Ştiu că este pervers, deci vă rog să nu spuneţi nimănui ce v-am zis.

Lady inspiră adânc, se desprinse de balustradă şi afişă un zâmbet larg şi fericit.

— Dar ce gazdă mai sunt şi eu! Îmi interoghez invitaţii, când aici ar trebui să petrecem! Ce ziceţi, ne alăturăm celorlalţi? Şi apoi am să cobor în pivniţă şi am să aduc o sticlă care aşteaptă un prilej fix ca acesta ca să fie deschisă.

După ce îndură o analiză laborioasă a lui Malcolm pe tema lipsurilor noii legi a taxării, Duff se scuză şi se duse să stea la bar ca să se premieze cu un whisky.

— Ei bine? zise o voce în spatele lui. Cum a fost ziua liberă petrecută cu familia?

— A fost bine, mulţumesc! zise el fără să se întoarcă.

Arătă cu degetul spre o sticlă şi din degete îi explică chelnerului că vrea o dublă.

— Şi la noapte? îl întrebă Caithness. Mai vrei să rămâi la… hotel?

Acela era numele de cod pentru patul ei. Dar el nu auzi şi faptul că întrebarea se referea nu doar la noaptea aceasta, ci şi la cele viitoare. Ea se aştepta ca el să-i repete vechiul refren: asigurarea că el o dorea, că el *nu* voia să se întoarcă la familia lui în Fife. Dar toate acestea necesitau timp, întrucât erau multe aspecte de luat în calcul. Pentru el era ceva de neînţeles faptul că Caithness nu-l cunoştea deja şi că ea se îndoia că şi el şi-ar fi dorit asta cu adevărat. Poate că de aceea el îi răspunse sfidător, zicându-i că i se oferise un pat la cazinou.

— Şi asta doreşti? Să rămâi aici?

Duff suspină. Ce doresc femeile? Oare toate femeile îl vor lega, sprijinit cu spatele de tăblia patului şi îl vor hrăni la bucătărie, ca să-i poată goli portofelul şi boaşele ca să-i toarne mai mulţi plozi şi să-i crească doza de remuşcări?

— Nu, zise el şi se uită către Macbeth.

Ţinând cont de faptul că el era în centrul atenţiei la această petrecere, se comporta neobişnuit de apăsat şi de stânjenit. Oare responsabilitatea şi

greutatea noului său post îl intimidase pe tânărul acela fericit şi lipsit de griji care era? Ei bine, acum era prea târziu, atât pentru Macbeth, cât şi pentru el însuşi.

— Dacă pleci tu prima, am să aştept o vreme şi am să te urmez.

El observă că ea ezită în spatele lui. Îi întâlni privirea în oglinda din spatele rafturilor cu băuturi. Observă că era pe punctul de a-l atinge. O săgetă cu o privire severă. Ea renunţă. Şi plecă. *Doamne!*

Duff îşi dădu paharul peste cap. Se ridică şi se duse la Macbeth care stătea sprijinit de tejghea în capătul barului. Era timpul să-l felicite cum se cuvine. Dar chiar în momentul acela Duncan se puse între ei; oamenii roiau în jurul lui, şi Macbeth era înghiţit de mulţime. Şi când Duff îl revăzu, Macbeth tocmai ieşea din sală, grăbindu-se după fusta lui Lady, pe care tocmai o zărise ieşind din încăpere.

Macbeth o prinse din urmă pe Lady în clipa în care deschidea uşa pivniţei.

— Nu pot s-o fac, îi zise el.

— Ce?

— Nu pot să-l ucid.

Ea se uită la el. Îl prinse de reverul hainei şi îl trase înăuntru în pivniţă şi închise uşa.

— Nu mă dezamăgi acum, Macbeth. Duncan şi gărzile lui sunt aranjaţi în camerele lor. Totul este pregătit. Cheia este la tine, nu-i aşa?

Macbeth scoase cheia din buzunar şi o ţinu în faţa ochilor ei.

— Ia-o! Eu nu pot să fac asta.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nici, nici. *Nu vreau* să o fac pentru că *nu pot* să găsesc atâta forţă pentru aşa o mârşăvie. Este greşit. Duncan este un bun inspector-şef şi eu nu pot să fac nimic mai bun decât el. Deci care e rostul, în afară de a-mi alimenta ambiţia?

— Ambiţia *noastră*! Pentru că, după înfometare, frig, teamă şi dorinţă, nu mai există altceva decât ambiţie, Macbeth. Pentru că onoarea este cheia care duce la respect. Şi aceea este cheia principală. Foloseşte-o!

Ea îl ţinea în continuare de reverul hainei, şi gura ei era atât de aproape de a lui, încât putea mirosi furia care emana din gura ei.

— Iubito, începu el.

— Nu! Dacă tu crezi că Duncan este aşa un om onorabil, află că l-a omorât pe Cawdor ca să-şi salveze pielea de la dezvăluirile jenante care ar fi ieşit la iveală dacă Cawdor ar fi rămas în viaţă.

— Nu este adevărat!

— Întreabă-l!

— Tu doar spui aşa ca să… ca să…

— Ca să te îmbărbătez, îi zise ea.

Ea îi dădu drumul şi îşi puse palmele pe pieptul lui ca şi cum ar fi vrut să-i audă bătăile inimii.

— Gândeşte-te numai că vei ucide un ucigaş, aşa cum l-ai ucis şi pe acel Norse Rider, şi atunci îţi va fi mai uşor.

— Eu nu *vreau* să fie uşor.

— Dacă ai mustrări de conştiinţă, atunci aminteşte-ţi că mi-ai făcut o promisiune noaptea trecută, Macbeth. Sau vrei să-mi spui că ceea ce am văzut şi am interpretat drept curaj atunci când l-ai ucis pe Ernest Collum nu a fost decât gestul nesăbuit al unui tânăr, pentru că nu viaţa ta era în pericol, ci viaţa crupierului meu? Iar acum, când şi tu ai ceva de riscat, îţi iei tălpăşiţa ca o hienă laşă.

Vorbele ei nu erau rezonabile, dar cu toate acestea îşi atinseră ţinta.

— Tu ştii că nu este aşa, îi spuse el disperat.

— Atunci cum de *nu poţi* să te ţii de promisiunea pe care mi-ai făcut-o, Macbeth?

El înghiţi în sec. Îşi căuta disperat cuvintele.

— Eu… Poţi să-mi spui că tu te ţii de *toate* promisiunile?

— Eu? *Eu*? izbucni ea într-un râs plin de uluire. Pentru a-mi ţine mie o promisiune, mi-am smuls pruncul de la piept şi i-am zdrobit capul de perete. Deci cum aş putea să-mi încalc promisiunea faţă de tine, dragul meu?

Macbeth rămase cu privirea aţintită asupra ei. Acum inhala aerul expirat de ea, aerul acela otrăvitor. Simţea cum cu fiecare respiraţie devine tot mai slab.

— Dar tu nu îți dai seama, nu-i aşa? Că, dacă planul eşuează, atunci Duncan îţi va lua capul şi ţie?

— Nu va eşua. Ascultă-mă! Îi voi da lui Duncan un pahar din acest vin de Burgundia, şi am să insist ca bodyguarzii lui să-l *guste* măcar. Nu vor observa nimic, dar vor deveni puţin ameţiţi în cursul serii. Şi vor dormi buştean când se vor duce la culcare…

— Da, dar…

— Şşş! Îţi vei folosi pumnalul ca să eliminăm riscul de a-i trezi. După aceea vom şterge sângele de pe lamă pe hainele gărzilor şi vom lăsa pumnalul în patul lor. Şi mai târziu, când îi vei trezi…

— Îmi amintesc planul. Dar are o hibă şi…

— Este planul *tău*, dragostea mea.

Ea îl prinse de bărbie cu o mână şi îl muşcă de lobul urechii.

— Şi este perfect. Toată lumea va crede că au fost plătiţi de Hecate şi că au fost prea beţi ca să mai şteargă urmele crimei.

Macbeth îşi închise ochii.

— Tu poţi să dai naştere doar la băieţi, nu-i aşa?

Lady chicoti pe înfundate şi îl sărută. Macbeth o prinse de umeri şi o îndepărtă de el.

— De mâinile tale am să mor, Lady, ştii asta?

Ea îi zâmbi.

— Şi tu ştii că eu te voi urma, oriunde te-ai duce.

CAPITOLUL 8

Cina s-a ţinut la restaurantul cazinoului. Duff era aşezat lângă gazda evenimentului, iar Duncan stătea pe partea cealaltă. Macbeth stătea în faţa lor, cu Caithness lângă el. Duff observă că nici Caithness, nici Macbeth nu vorbeau şi nu mâncau prea mult, dar atmosfera tot era plăcută şi masa era atât de lată încât era greu să porţi o conversaţie peste ea. Lady sporovăia şi părea să se simtă foarte bine cu Duncan, în timp ce Duff îl asculta pe Malcolm şi se concentra să nu caşte.

— Caithness arată minunat în seara aceasta, nu-i aşa?

Duff se întoarse către ea. Era Lady. Ea îi zâmbi, cu ochii ei albaştri şi inocenţi ivindu-se de sub părul roşu aprins.

— Da, aproape la fel de minunat ca dumneavoastră, doamnă, îi zise Duff, dar vorbele lui nu aveau acea sclipire care să le fi insuflat viaţă.

— Nu este doar frumoasă, spuse Lady. Bănuiesc că, în calitate de femeie angajată la poliţie, trebuie să fi renunţat la multe ca să ajungă unde este. Cum ar fi ideea de familie, de exemplu. Văd că a renunţat la ideea de a avea o familie. Nu poţi să renunţi şi tu, Duff?

Ochii ei erau cenuşii. Cenuşii, nu albaştri.

— Toate femeile care îşi doresc să avanseze trebuie să sacrifice ceva, bănuiesc, zise Duff, ducându-şi paharul de vin la gură, dar descoperi că era gol din nou. Familia nu este scopul final pentru toată lumea. Nu sunteţi de acord cu mine, doamnă?

Lady ridică din umeri.

— Noi, oamenii, suntem practici. Dacă deciziile pe care le-am luat odată nu mai pot fi schimbate, atunci facem tot ce ne stă în putinţă ca să le apărăm, astfel încât greşelile noastre să nu ne bântuie şi să nu ne chinuiască prea tare. Cred că aceasta este reţeta pentru o viaţă fericită.

— Deci vă este teamă că aţi fi nefericită dacă v-aţi vedea deciziile în

adevărata lor lumină?

— Dacă o femeie vrea să obţină ceea ce doreşte, trebuie să gândească şi să acţioneze ca un bărbat şi să nu se gândească la familie. Nici la propria familie, nici la familiile altora.

Duff bătu în retragere. El încercă să-i surprindă privirea, dar ea se înclinase în faţă ca să umple paharele invitaţilor din jurul ei. În secunda următoare Duncan bătu uşor în pahar, se ridică în picioare şi îşi drese glasul.

Duff îl urmări pe Macbeth în timpul discursului de mulţumire, în care Duncan aducea omagii atât cinei organizate şi gazdelor, cât şi misiunii la care se angajaseră cu toţii: să transforme oraşul într-un loc în care era posibil să trăieşti. Şi îşi încheie discursul prin a spune că după o săptămână solicitantă au meritat din plin odihna pe care bunul Dumnezeu le-a dat-o şi ar fi înţelept să se folosească de ea pentru că există şanse mari ca inspectorul-şef să nu fie un zeu la fel de îngăduitor în săptămânile care vor urma.

Le-a urat noapte bună, şi-a înghiţit un căscat şi a propus un nou toast în cinstea gazdelor. În timpul aplauzelor, Duff s-a uitat la Macbeth, întrebându-se dacă va răspunde cu o alocuţiune la rândul lui, doar Duncan era inspector-şef. Dar Macbeth pur şi simplu stătea acolo, palid şi ţeapăn ca un buştean, aparent fusese prins cu garda jos în această nouă postură, cu noile cerinţe cărora trebuia să le facă faţă.

Duff trase scaunul pentru Lady.

— Mulţumesc pentru această seară, doamnă!

— Şi eu îţi mulţumesc, Duff. Ai primit cheia de la cameră?

— Hm, cred că voi dormi… altundeva.

— Acasă în Fife?

— Nu, la un verişor. Dar voi fi aici mâine dimineaţă devreme ca să-l preiau pe Duncan. Noi locuim în Fife, care nu e departe de aici.

— Ah, la ce oră?

— La şapte. Duncan şi cu mine amândoi avem copii şi… Ştiţi, este weekend. Pleacă toţi acasă, ştiţi cum e.

— De fap, nu ştiu, îi răspunse Lady cu un zâmbet. Somn uşor şi transmite-i salutări vărului tău, Duff!

Unul câte unul, invitaţii au părăsit barul şi mesele de jocuri şi s-au retras în camerele lor sau la casele lor. Macbeth stătea la recepţie, dând noroc cu toată lumea şi repeta mecanic formule de rămas-bun. Cel puţin acolo nu trebuia să facă conversaţie cu cei de la bar.

— Nu arăţi prea bine, îi zise Banquo uşor tărăgănat.

Tocmai ieşise de la toaletă şi îşi lăsă mâna lui grea pe umărul lui Macbeth.

— Du-te la culcare acum, ca nu cumva să le dai boala şi altor oameni.

— Mulţam, Banquo. Dar Lady este la bar şi întreţine atmosfera.

— Dar a trecut mai bine de oră de când şeful s-a dus la culcare, deci ai şi tu voie să te duci. Îmi termin paharul la bar şi apoi Fleance şi cu mine vom pleca şi noi. Şi nu vreau să te mai văd aici la recepţie ca pe un portar. OK?

— OK. Noapte bună, Banquo!

Macbeth se uită după prietenul lui care mergea oarecum clătinându-se înapoi la bar. Verifică ceasul. Douăsprezece fără şapte minute. Se va întâmpla în şapte minute. Aşteptă încă trei. Apoi se ridică, se uită prin uşile duble de la bar, unde Lady stătea şi-i asculta pe Malcolm şi pe Lennox. În momentul acela, de parcă i-ar fi simţit prezenţa, se întoarse şi privirile li se intersectară. Dădu imperceptibil din cap în semn de aprobare. Apoi râse de ceva ce îi spunea Malcolm, dându-le o replică ce îi făcu pe ambii bărbaţi să izbucnească în râs. Era pricepută la asta.

Macbeth urcă scările şi intră în apartamentul lui Lady. Îşi lipi urechea de uşa bodyguardului. Sforăitul din cameră se auzea uniform, repetat. Aproape natural. Se aşeză pe pat. Îşi trecu mâna peste cuvertura fină. Mătasea îi şoptea de sub degetele aspre. Da, Lady era tare. Mai bună decât ar fi putut el să fie vreodată. Şi poate că ei puteau să ducă planul la bun sfârşit, poate că ei doi, Macbeth şi Lady, puteau să facă ceva notabil, să schimbe înfăţişarea oraşului după bunul lor plac, să continue ceea ce începuse Duncan şi să ducă planurile mai departe decât şi-ar fi putut imagina acesta. Ei încă aveau voinţa necesară, încă aveau forţa necesară şi puteau să-i atragă pe oameni de partea lor. Din popor. Pentru popor. Cu poporul.

Degetele lui pipăiră cele două pumnale pe care le aşeză pe pat. Din

pricină că puterea corupe şi otrăveşte, erau nevoiţi să facă asta. Dacă inima lui Duncan ar fi fost curată şi idealistă, atunci ar fi putut să discute problema, şi Duncan ar fi văzut atunci că Macbeth era cel mai potrivit om pentru a îndeplini visul său de a scoate oraşul din întuneric. Indiferent ce visuri ar fi avut Duncan, oamenii obişnuiţi ai urbei nu l-ar fi urmat pe vreun necunoscut dintr-o castă superioară de la Capitol, nu-i aşa? Nu, aveau nevoie de unul de-al lor. Duncan ar fi putut să fie navigatorul, dar Macbeth ar fi putut să fie căpitanul, atâta timp cât putea face echipajul să-i asculte comenzile, să ghideze vaporul în direcţia în care doreau amândoi să meargă, spre un port care să ofere siguranţă. Dar chiar dacă el ar fi acceptat acel transfer de putere pentru binele oraşului, Duncan nu ar fi renunţat niciodată la postul lui în favoarea lui Macbeth. Duncan, în ciuda virtuţii sale, nu era o persoană mai potrivită pentru o funcţie cu putere: el îşi punea ambiţiile personale mai presus de orice altceva. Uită-te cum i-a ucis pe cei care puteau să-i lezeze reputaţia sau care îi ameninţau autoritatea. Trupul lui Cawdor era cald încă atunci când au ajuns la el.

Nu aşa a fost? Ba da, aşa a fost. Aşa a fost, aşa a fost. Ora douăsprezece.

Macbeth închise ochii. Trebuia să intre în zonă. Numără descrescător de la zece. Deschise ochii. Înjură, închise ochii iar şi numără încă o dată de la zece la unu. Verifică ora. Înşfăcă pumnalele şi le îndesă în suportul special de pe umăr, care era prevăzut cu buzunare pentru cuţite, câte una pe fiecare parte. Apoi ieşi pe coridor. Trecu de uşa bodyguarzilor şi se opri în faţa uşii lui Duncan. Ciuli urechile. Nimic. Inspiră adânc. Evaluările diverselor scenarii fuseseră făcute dinainte; un singur lucru îi rămânea de făcut: actul în sine. Introduse cheia în încuietoare, îşi văzu chipul reflectat în mânerul strălucitor de bronz şi apoi puse mâna pe el şi îl răsuci.

Analiză ce putea să facă în lumina de pe coridor, apoi intră şi închise uşa după el.

Îşi ţinu respiraţia pe întuneric şi ascultă respiraţia lui Duncan. Calmă, regulată.

Ca a lui Lorreal, directorul de la orfelinat. Nu, nu lăsa acele gânduri să te năpădească acum!

După respiraţia lui Duncan îşi dădu seama că era în pat şi că dormea. Macbeth se duse la uşa de la baie, aprinse lumina din interior şi lăsă uşa

puţin întredeschisă. Era destulă lumină pentru ceea ce intenţiona să facă.

Ce intenţiona să facă?

Stătea în dreptul patului şi se uita în jos la omul adormit care nu bănuia nimic. Atunci îşi îndreptă spatele. Ce ironie a sorţii! Ridică un pumnal. Să omori un om lipsit de apărare, oare există ceva mai uşor decât atât? Decizia fusese luată, acum nu-i mai rămânea decât să o pună în aplicare. Îşi ucisese deja prima victimă nevinovată în drum spre Forres, deja îşi pierduse virginitatea, își plătise datoria faţă de Duff atunci pe loc, cu aceeaşi monedă ca şi Duff: cu sânge rece. Văzuse sângele fierbinte al lui Lorreal scurgându-se pe cearşaful alb, sângele care părea negru pe întuneric. Atunci ce anume îl oprea acum? În ce fel diferea această conspiraţie de acea conspiraţie în care el şi Duff modificaseră locul crimei astfel încât dovezile găsite la Forres să se potrivească perfect cu relatarea pe care ei doi conveniseră să o spună? Şi povestea de la orfelinat pe care căzuseră de acord să o spună. *Şi câteodată cruzimea este de partea binelui, Macbeth*. Îşi înălţă privirea de la lama scânteind în lumina profilată de la baie.

Îşi lăsă pumnalul în jos. Nu avea sânge să o facă.

Dar trebuia să o facă. Trebuia să o facă. Trebuia să-şi facă sânge să o facă. Dar ce putea să facă dacă nu putea să o facă nici măcar în Zonă?

Trebuia să devină celălalt Macbeth, acela pe care îl îngropase atât de adânc, acel cadavru viu care muşcă din carne vie şi care jurase că nu va mai revedeni niciodată.

*

Banquo se uita fix la locomotiva mare şi lipsită de viaţă, în timp ce se descheia la prohab. Se legănă în bătaia vântului. Era puţin beat, ştia asta.

— Haide, tată, se auzi vocea lui Fleance din spatele lui.

— Cât este ceasul, fiule?

— Nu ştiu, dar a răsărit luna.

— Atunci e trecut de doisprezece. S-a anunţat furtună în noaptea aceasta.

Tocul pentru armă atârna între prima şi a doua gaură de la curea şi îl incomoda. El o desprinse şi i-o pasă lui Fleance. Fiul lui o luă cu un

mormăit resemnat.

— Tată, ăsta e un loc public. Nu poţi să…

— Este un pisoar public, asta este, îngăimă el şi în momentul acela a simţit cum o persoană îmbrăcată în negru ieşea de după locomotiva pe aburi.

— Dă-mi arma, Fleance!

Lumina căzu pe faţa omului.

— Ah, tu erai!

— Ah, tu eşti, nu? zise Macbeth.

— Am ieşit să iau nişte aer.

— Eu a trebuit să-l scot la aer pe micuţul meu, zise Banquo cu limba împleticită. Și nu, nu intenţionam să mă piş pe Bertha. La urma urmelor, acum că au închis biserica St Joseph, asta ar fi fost o profanare a ultimului lucru sfânt în acest oraş.

— Da, poate.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Banquo, încercând să se calmeze.

Era întotdeauna încordat când trebuia să se uşureze cu străini în jur, dar cu Macbeth şi cu fiul lui de ce ar fi fost?

— Nu, zise Macbeth pe un ton neobişnuit de neutru.

— Le-am visat pe cele trei surori în noaptea trecută, zise Banquo. Nu am mai vorbit despre asta, dar profeţiile lor s-au îndeplinit întocmai, nu-i aşa? Ce crezi despre asta?

— Ah, uitasem de ele. Hai să vorbim despre asta altă dată.

— Cum vrei, zise Banquo simţind cum vine jetul.

— Ei bine, zise Macbeth. De fapt voiam să te întreb, acum că eşti adjunctul meu la Criminalitate Organizată, dar să presupunem că s-ar întâmpla ceva exact după cum prevestiseră surorile?

— Da? mormăi Banquo.

Îşi pierduse răbdarea, începea să se forţeze, şi cu asta, jetul se opri.

— Aş aprecia dacă m-ai însoţi.

— Să devin adjunctul tău? Ha, ha, da, întocmai.

Banquo îşi dădu apoi seama că Macbeth nu glumeşte.

— Bineînţeles, fiule, bineînţeles. Ştii că întotdeauna sunt dispus să urmez pe oricine ar lupta pentru o cauză nobilă.

Se priviră în ochi. Şi atunci, ca şi cum cineva ar fi făcut magie, se produse jetul. Banquo privi în jos: magnificul jet auriu curgea cu intermitenţe peste roata din spate a locomotivei şi se scurgea pe şine.

— Noapte bună, Banquo!

— Noapte bună, Fleance!

— Noapte bună, Macbeth! răspunseră tatăl şi fiul la unison.

— Unchiul Mac era băut? îl întrebă Fleance după ce Macbeth plecă.

— Băut? Ştii că nu bea.

— Da, dar s-a comportat atât de straniu.

— Straniu? Banquo rânji amar în timp ce se uita satisfăcut la jetul continuu. Crede-mă, băiatul ăla nu este straniu când consumă ceva.

— Şi ce face atunci?

— O ia razna cu totul.

Jetul lui fu deviat dintr-o dată de o rafală puternică de vânt.

— Furtuna, spuse Banquo, încheindu-se la şliţ.

Macbeth dădu o tură în jurul gării. Când se întoarse, Banquo şi Fleance plecaseră, şi el se duse în sala de aşteptare. Se uită prin încăpere şi îi sortă instantaneu pe indivizii de acolo în cele patru categorii: cei care vindeau, cei care consumau, cei care le făceau pe amândouă, şi cei care aveau nevoie de un loc unde să doarmă, un loc adăpostit de ploaie, şi care în scurt timp i se vor alătura uneia dintre primele trei categorii. Aceea era şi calea pe care el însuşi o urmase. De la fugar de la orfelinat, primind mâncare şi băutură de la ofiţerii Armatei Salvării, la consumator care îşi plătea drogurile şi mâncarea cu banii pe care îi primea din vânzarea de droguri.

Macbeth se duse la un bătrân rotofei care era într-un cărucior.

— Un sfert de gram de poţiune, zise el, şi vorbele lui sunară de parcă ceva care hibernase în interiorul lui tocmai s-ar fi trezit.

Omul din scaunul cu rotile îşi ridică privirea către el.

— Macbeth, zise el scuipând numele într-o ploaie de salivă. Îmi amintesc de tine şi tu îţi aminteşti de mine. Eşti poliţist şi eu nu-ţi vând droguri, OK? Deci du-te naibii de lângă mine!

Macbeth înaintă până la următorul dealer, un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă şi care era atât de tripat încât nu putea să stea locului.

— Mă iei de prost? ţipă el. Mă rog, chiar sunt un prost. Altfel nu aş fi aici, nu? Dar să-i vând unui poliţist droguri şi să ajung la mititica pentru douăzeci şi patru de ore când ştii şi tu că nu poţi rezista patru ore fără o doză?

Se lăsă pe spate şi râsul lui reverberă sub tavanul înalt. Macbeth avansă şi mai mult, de-a lungul coridorului până la sala pentru plecări şi atunci auzi strigătul dealerului din spatele lui:

— Poliţist sub acoperire, băieţi!

— Salut, Macbeth, se auzi o voce subţire şi fără vlagă.

Macbeth se întoarse într-acolo. Era un tânăr cu un bandaj pe ochi. Macbeth se duse la el şi se lăsă pe vine lângă perete. Peticul negru i se ridicase de pe ochi, arătându-i lui Macbeth întunericul misterios din orbită.

— Am nevoie de o doză, zise Macbeth. Mă poţi ajuta?

— Nu, îi zise tipul. Nu pot ajuta pe nimeni. Tu mă poţi ajuta?

Macbeth recunoscu ceva din expresia de pe chipul lui. Parcă s-ar fi uitat în oglindă. Ce naiba voia să facă de fapt? El reuşise, cu ajutorul unor oameni mărinimoşi, să scape, şi acum se întorcea aici? Ca să facă un act de ticăloşie de la care s-ar abţine şi cel mai disperat dependent de droguri? El putea încă să refuze. Putea să-l ia pe băiat cu el la Inverness. Putea să-i dea mâncare, un duş şi un pat. Noaptea aceasta mai putea încă să fie foarte diferită faţă de cum o plănuise, încă mai exista posibilitatea aceasta. Posibilitatea de a se salva. De-a salva băiatul. Pe Duncan. Pe Lady.

— Hai! Hai să… începu Macbeth să zică.

— Macbeth. (Vocea din spatele lui se rostogoli ca un tunet prin coridor.) Rugăciunile ţi-au fost ascultate. Am eu ce-ţi trebuie.

Macbeth se întoarse într-acolo. Îşi ridică privirea mai sus. Şi mai sus.

— De unde ai ştiut că sunt aici, Strega?

— Avem ochi şi urechi peste tot. Poftim un cadou de la Hecate.

Macbeth se uită în jos la micuţul plic care îi căzu în mâini.

— Vreau să plătească… Cât costă?

— Vrei să plăteşti pentru un cadou? Cred că Hecate se va simţi insultat. Noapte bună!

Strega se răsuci şi plecă.

— Atunci nu accept, strigă Macbeth şi aruncă plicul după ea, dar ea deja dispăruse în întuneric.

— Dacă nu… zise vocea piţigăiată cu un singur ochi. Este OK dacă eu…?

— Stai pe loc, mârâi Macbeth fără să se clintească.

— Ce vrei să faci? îl întrebă băiatul.

— Ce vreau? repetă Macbeth. Niciodată nu faci ceea ce *vrei*, ci ceea ce trebuie să faci.

Se duse apoi după plic şi-l ridică de pe jos. Apoi făcu cale întoarsă. Trecând pe lângă mâna întinsă a băiatului.

— Hei, nu ai de gând să…?

— Du-te dracului! mârâi Macbeth.

— Ne vedem acolo.

Macbeth coborî scările înspre baia împuţită, alungă o femeie întinsă pe jos, deschise plicul, vărsă praful în chiuveta de sub oglinzi, mărunţi cocoloaşele cu partea boantă a pumnalului şi apoi folosi lama ca să mărunţească totul în bucăţi mai mici. Apoi rulă o bancnotă şi trase pe nări pudra alb-gălbuie mai întâi pe o nară, apoi pe cealaltă. Substanţelor chimice le trebui un timp surprinzător de scurt ca să treacă prin mucoasă în sânge. Şi ultimul gând care îi trecu prin minte înainte ca sângele contaminat de droguri să-i pătrundă în creier a fost acela că s-a reîntâlnit cu o fostă iubită. O iubită mult prea frumoasă, mult prea periculoasă, care nu îmbătrânise nici măcar o zi în toţi aceşti ani.

— Ce ţi-am spus eu? Hecate bătu cu bastonul în podea, lângă monitoarele de supraveghere.

— Mi-ai spus că nimic nu este mai previzibil decât un drogat îndrăgostit şi un moralist.

— Mulţumesc, Strega!

Macbeth se opri în capul scărilor în faţa gării. Piaţa Muncitorilor se legăna asemenea mării în faţa lui; talazurile se spărgeau de pavaj, sunând ca un clănţănit de dinţi, când se înălţau şi se prăbuşeau.

Şi jos Inverness era o navă cu zbaturi, care răsuna de chiote şi de

muzică şi de râsete, şi lumina o făcea să strălucească pe apa care se rostogolea din roata ei uriaşă care se rotea încet.

Apoi se porni. Prin noaptea ca smoala, înapoi la Invernes. Părea să alunece prin aer, iar picioarele nu atingeau pământul. Levită prin uşa de la intrare şi apoi în recepţie. Recepţionerul se uită la el şi îl salută prietenos. Macbeth se îndreptă către sala de jocuri şi îi văzu pe Lady, Malcolm şi Duff acolo, discutând la bar. Apoi urcă treptele de parcă ar fi zburat, străbătu coridorul până când se opri la uşa lui Duncan.

Macbeth vârî cheia în încuietoare, răsuci mânerul şi intră în cameră.

Se întorsese. Totul era neschimbat. Uşa de la baie era tot întredeschisă şi lumina din interior era aprinsă. Se duse încet la pat. Se uită în jos la poliţistul care dormea, îşi duse mâna stângă în haină şi dibui mânerul pumnalului.

Ridică mâna. Acum îi veni mult mai uşor. Ţinti către inimă. Tot aşa cum mai demult ţintise cu pumnalul spre o inimă scrijelită pe scoarţa unui stejar. Şi cuţitul făcuse o tăietură între cele două nume scrise acolo. Meredith şi Macbeth.

— Nu mai dormi! Macbeth ucide somnul!

Macbeth încremeni. Oare inspectorul-şef vorbise sau drogurile, sau el însuşi?

Se uită în jos la faţa lui Duncan. Nu, ochii lui erau tot închişi, şi avea respiraţia calmă şi regulată. Dar, în timp ce îl privea, ochii lui Duncan se deschiseră. Îl privi calm.

— Macbeth?

Privirea inspectorului-şef căzu pe pumnal.

— Mi s-a părut că aud sssunete de aici, îi zise Macbeth. Verific.

— Gărzile mele…

— I-am aaauzit sforăind.

Duncan ascultă câteva momente. Apoi căscă.

— Bine. Lasă-i să doarmă. Aici ştiu că sunt în siguranţă. Mulţumesc, Macbeth.

— Pentru puţin, domnule!

Macbeth se duse încet către uşă. Nu mai levita. Un sentiment de uşurare, chiar de *fericire* i se răspândi în trup. Era salvat. Inspectorul şef îl

salvase. Lady nu avea decât să zică şi să facă ce pofteşte, dar el se oprea aici. Cinci paşi. Prinse mânerul uşii cu mâna în care nu ţinea nimic.

Apoi zări o mişcare în imaginea reflectată pe bronzul lustruit.

Apoi, ca într-o oglindă dintr-un parc de distracţii, în lumina care venea dinspre baie, ca într-un film absurd şi distorsionat îl zări pe inspectorul-şef scoţând ceva de sub pernă şi îndreptându-l către el. Un pistol. Cinci paşi. Distanţa optimă de aruncare. Macbeth reacţionă instinctiv. Se răsuci ca vântul. Îşi pierdu echilibrul şi pumnalul porni din mâna lui când Macbeth se afla încă în mişcare.

CAPITOLUL 9

Bineînţeles că Duff fusese cel care le abordase pe cele două fete şi le rugase să vină la masa lor. Macbeth s-a dus la bar şi le-a adus tuturor bere, şi pe când se întorcea la masă, l-a auzit pe Duff zicând cum Macbeth şi cu el erau cei mai buni cadeţi din ultimul an la şcoala de agenţi de poliţie. Viitorul lor e roz, şi fetele ar trebui să preia iniţiativa, dacă ştiu ce este bine pentru ele, mai zicea el. Cele două fete au râs şi ochii fetei numite Meredith au scăpărat, dar şi-a lăsat privirea în pământ când Macbeth a încercat să se uite în ochii ei. Când barul s-a închis, Macbeth a condus-o pe Meredith până la poartă şi a fost recompensat cu un salut cordial de mâini şi un număr de telefon. A doua zi dimineaţă, în timp ce Duff descria cu lux de amănunte ce servicii i-a adus prietenei Rita, într-un pat îngust, din căminul pentru asistente medicale, Macbeth, a sunat-o pe Meredith şi, cu o voce tremurândă, a invitat-o în oraş în seara aceleiaşi zile.

El rezervase o masă la restaurantul Lyon, şi şi-a dat seama că făcuse o greşeală în momentul în care a observat privirea atotştiutoare a chelnerului. Costumul elegant pe care Duff i-l împrumutase era mult prea larg, deci a trebuit să-l ia pe al lui Banquo, care era cu două numere mai mici şi ieşit din modă de douăzeci de ani. Din fericire, rochia, frumuseţea şi firea calmă şi politicoasă ale lui Meredith au echilibrat balanţa.

Singura parte din meniul francez pe care o înţelegea era cea cu preţurile. Dar Meredith i-a explicat şi i-a spus cum sunt francezii: refuzau să accepte că vorbeau o limbă care nu mai era internaţională, şi erau atât de slabi la engleză, încât nu puteau să suporte dubla nedreptate de a părea nişte idioţi în limba nativă a rivalilor lor.

— Aroganţa şi nesiguranţa adesea merg mână în mână, zise ea.

— Eu nu sunt sigur pe mine, zise Macbeth.

— Mă gândeam la prietenul tău, Duff, spuse ea. De ce ai fi tu atât de

nesigur pe tine?

Macbeth i-a povestit atunci trecutul lui. Orfelinatul. Banquo şi Vera.

Colegiul pentru agenţi de poliţie. Îi venea atât de uşor să vorbească cu ea, încât aproape că a fost tentat să-i povestească totul, într-o clipă de nebunie, inclusiv despre Lorreal. Dar bineînţeles că nu a făcut-o. Meredith i-a povestit cum ea crescuse în partea vestică a oraşului, cu părinţi care se asiguraseră că nici unuia dintre copii nu îi lipsea nimic, dar care aveau şi aşteptări foarte mari de la ei şi erau ambiţioşi, mai ales pentru fraţii ei.

— Protejaţi, privilegiaţi şi plicticoşi, a conchis ea. Ştii, nu am fost niciodată în Districtul 2 din est.

A râs când Macbeth a refuzat s-o creadă.

— Da, este! Nu am fost niciodată!

Deci după cină el a dus-o până la albia râului. S-au plimbat de-a lungul drumului plin de gropi uriaşe, care trecea pe lângă casele degradate până la pod. Şi când el a spus noapte bună în faţa porţii, ea s-a aplecat în faţă şi l-a sărutat pe obraz.

Când s-a întors în camera lui, Duff era încă treaz.

— Hai, zi tot! ordonă el. Încet şi în detaliu.

Două zile mai târziu. La cinema. *Împăratul muştelor*. S-au plimbat până acasă. Sub aceeaşi umbrelă, cu mâna lui Meredith sub braţul său.

— Cum se poate ca nişte copii să fie atât de cruzi şi de însetaţi de sânge? îl întrebă ea.

— De ce ar avea copiii mai puţină cruzime decât adulţii?

— S-au născut inocenţi!

— Inocenţi şi fără nici un simţ al moralei. Adulţii îi obligă pe copii să înveţe pasivitatea pacifistă, doar ca să ne recunoaştem locul în societate şi să-i lăsăm să facă ce vor cu noi.

S-au sărutat la poartă. Şi duminică el a dus-o la o plimbare în pădurea de dincolo de tunel. El pregătise un coş pentru picnic.

— Ştii să găteşti! a exclamat ea entuziasmată.

— Banquo şi Vera m-au învăţat. Veneam chiar în acest loc.

Apoi s-au sărutat, ea a gâfâit şi mâna lui a alunecat în sus pe rochia ei de bumbac.

— Aşteaptă…! îi zise ea.

Şi el a aşteptat. În schimb, a sculptat o inimă pe scoarţa marelui stejar şi s-a folosit de vârful cuţitului ca să inscripţioneze numele lor. Meredith şi Macbeth.

— Este coaptă, gata să fie culeasă, a fost de părere Duff după ce Macbeth s-a întors acasă şi i-a relatat detaliile. Eu mă duc la Rita miercuri. Invit-o la noi pe Meredith.

Macbeth deschisese o sticlă de vin şi aprinsese lumânări înainte ca Meredith să sune la uşă. El era pregătit. Dar nu pentru ceea ce a urmat, când ea i-a desfăcut cureaua de la pantaloni imediat ce a intrat pe uşă şi şi-a vârât mâna în pantalonii lui.

— Nu, nu, protestă el.

Ea se uită uimită la el.

— Ooopreşte-te!

— De ce te bâlbâi?

— Nu, nu vreau să faci asta.

Ea şi-a retras mâna. Îi ardeau obrajii de ruşine. După aceea au băut un pahar de vin în tăcere.

— Trebuie să mă trezesc devreme mâine dimineaţă, spuse ea. În curând încep examenele şi…

— Bineînţeles.

Au trecut alte trei săptămâni. Macbeth a încercat să o sune de câteva ori, dar de fiecare dată i-a răspuns Rita, spunându-i că Meredith nu era acasă.

— Tu şi Meredith nu vă mai întâlniţi, să înţeleg? l-a întrebat Duff.

— Nu.

— Nici eu nu mai sunt cu Rita. Te deranjează dacă îmi dau întâlnire cu Meredith?

— Mai bine ai întreba-o pe ea!

— Am făcut asta deja.

Macbeth înghiţi în sec. Se simţea de parcă o gheară îi strângea inima.

— Ah, da? Şi ce ţi-a zis?

— A zis da.

— Serios? Şi când urmează să…?

— Ieri. Doar ca să mâncăm ceva împreună, dar a fost… frumos.

În ziua care a urmat, Macbeth s-a trezit cu o stare de rău. Şi doar mai

târziu şi-a dat seama de ce boală suferea şi că nu există remedii pentru o inimă frântă. Trebuie să suferi până îţi trece, şi el aşa a făcut. A suferit în tăcere fără să pomenească numele ei nimănui, cu excepţia unui stejar bătrân de pe partea tunelului care nu era dărăpănată. Şi, după o vreme, a trecut. Aproape complet. Şi apoi a descoperit că nu era adevărat ce zic oamenii, cum că ne putem îndrăgosti o singură dată. Dar, spre deosebire de Meredith, Lady a fost şi boala, şi remediul, combinate. Sete şi apă. Dorinţă şi satisfacţie. Şi acum vocea ei îl bântuia de dincolo de mare, dincolo de negura nopţii.

— Iubitule…

Macbeth străbătu şi apa şi văzduhul, şi lumina şi întunericul.

— Trezeşte-te!

Deschise ochii. Zăcea în pat. Trebuie să fi fost încă noapte, pentru că încăperea era cufundată în întuneric. Dar exista un element înceţoşat, un fel de gri-cenuşiu imperceptibil care prevestea zorile.

— În sfârşit! şuieră ea la urechea lui. Unde ai fost?

— Unde am fost? întrebă Macbeth încercând să se agaţe de un crâmpei de vis. Nu am fost aici?

— Corpul tău a fost, da, dar încerc de câteva ore să te trezesc. Parcă ţi-ai fi pierdut cunoştinţa. Ce ai făcut?

Macbeth încă se agăţa de vis, dar brusc nu mai putu discerne dacă era un vis bun sau un coşmar. Pe Duncan. Se desprinse din vis şi imaginile se învălătuciră în negură.

— Pupilele tale, rosti ea ţinându-i faţa în mâini. Te-ai drogat, de-aia!

El se feri, se feri de ea şi de lumină.

— Aveam nevoie de droguri.

— Dar ai făcut-o?

— Dacă am făcut-o?

Ea îl zgâlţâi.

— Macbeth, dragul meu, răspunde-mi! Ai făcut ce mi-ai promis că vei face?

— Da! mormăi el şi îşi trecu mâna peste faţă. Nu, nu ştiu…

— Nu ştii?

— Îl văd în faţa ochilor mei cu un pumnal înfipt în el, dar nu ştiu dacă

s-a întâmplat de-adevăratelea sau doar am visat.

— Mai este un pumnal curat aici, pe noptieră. Trebuia să aşezi ambele pumnale în camera bodyguarzilor după ce îl ucideai pe Duncan. Câte un pumnal lângă fiecare bodyguard.

— Da, da, îmi amintesc.

— Celălalt pumnal este la ei? Adună-te! Nu mai dormi!

— Macbeth omoară somnul!

— Ce?

— El a zis asta. Sau am visat.

— Mai bine intrăm să verificăm.

Macbeth îşi închise ochii, voind să apuce visul, probabil visul i-ar fi putut zice. Mai bine se întoarce în el. Dar visul deja îi scăpase printre degete. Când îşi redeschise ochii, Lady stătea cu urechea lipită de perete.

— Încă sforăie. Vino!

Ea luă pumnalul de pe noptieră. Macbeth trase aer adânc în piept. Ziua şi lumina ei revelatoare vor ajunge aici în curând. Îşi dădu jos picioarele din pat şi descoperi că era complet îmbrăcat.

Au ieşit pe coridor. Nu se auzea nici un sunet. Cei rămaşi la Inverness nu obişnuiau să se trezească devreme.

Lady descuie uşa camerei în care dormeau gărzile de corp şi intră împreună cu Macbeth. Fiecare dormea profund pe câte un fotoliu. Dar pumnalele nu erau nicăieri, şi nu era nici un pic de sânge mânjit pe costumele şi pe cămăşile lor, aşa cum plănuiseră.

— Am visat doar, şopti Macbeth. Haide, hai s-o lăsăm baltă!

— Nu! mârâi Lady şi se îndreptă către uşa care ducea la camera lui Duncan.

Ea ridică pumnalul pe care îl ţinea în mâna dreaptă. Apoi, fără ezitare, trase de uşă şi intră în încăpere.

Macbeth aşteptă şi ascultă atent. Nimic.

Se duse încet la uşă.

Lumina cenuşie se infiltra pe fereastră.

Ea stătea pe partea cealaltă a patului, ţinând pumnalul în dreptul gurii. Cu ambele mâini încleştate pe mâner, ochii ei se dilatară de groază.

Duncan era în pat. Avea ochii deschişi şi părea să se uite fix la ceva

aflat lângă uşă. Totul era stropit de sânge. Cuvertura, pistolul de pe cuvertură, mâna cu care ţinea pistolul. Şi mânerul pumnalului se ivea din grumazul lui Duncan, asemenea unui cârlig.

— O, iubitule! şopti Lady. Bărbatul meu, eroul meu, salvatorul meu, Macbeth!

Macbeth deschise gura ca să zică ceva, dar în momentul acela, liniştea totală a zilei de duminică fu întreruptă de un ţârâit abia perceptibil, dar continuu, ce venea de undeva de la etajul inferior.

Lady se uită la ceas.

— Trebuie să fie Duff. A venit mai devreme! Iubitule, du-te jos şi ţine-l ocupat o vreme, până aranjez eu aici.

— Ai trei minute la dispoziţie, zise Macbeth. Nu atinge sângele. Este semicoagulat şi păstrează amprentele. OK?

Ea îşi înclină capul către el şi îi zâmbi.

— Salut! zise ea. Aici erai.

Şi el ştia la ce se referă. În sfârşit el era acolo. În zonă.

Stând în faţa uşii de la Inverness, Duff tremura de frig şi-şi dorea să fie în patul cald al lui Caithness. Era pe punctul de a apăsa soneria încă o dată, când uşa se deschise.

— Domnule, intrarea la cazinou este pe acea uşă.

— Am venit să-l iau pe inspectorul-şef Duncan.

— Ah, în regulă. Poftiţi. Am să sun să-i zic că aţi sosit. Inspectorul Duff, am reţinut bine?

Duff încuviinţă din cap. Aveau personal de primă clasă la Inverness. Se cufundă într-unul dintre fotolii.

— Nu răspunde, domnule! îl informă recepţionerul. Şi nici la camera bodyguarzilor nu mi-au răspuns.

Duff se uită la ceas.

— Ce cameră are inspectorul-şef?

— Două sute treisprezece, domnule.

— Vă deranjează dacă merg personal să-l trezesc?

— Nu este nici o problemă.

Duff urca scările când un chip familiar se ivi şi ieşi în întâmpinarea lui.

— Bună dimineaţa, Duff! zise Macbeth voios. Jack, te rog, ne aduci

două ceşti de cafea tare de la bucătărie?

Recepţionerul porni de îndată.

— Mulţumesc, Macbeth, dar trebuie să-l iau pe Duncan.

— Este aşa de urgent? Nu ai venit puţin cam devreme?

— Am stabilit o oră de sosire acasă, şi mi-am amintit că Podul Kenneth este în continuare închis, deci trebuie să facem un ocol peste vechiul pod.

— Relaxează-te! Macbeth chicoti şi-l prinse pe Duff de sub braţ. Sper că soţia nu a pornit vreun cronometru sau ceva. Şi mi se pare că eşti extenuat, deci dacă ai de gând să conduci maşina ai nevoie de nişte cafea tare. Haide, vino să ne aşezăm!

Duff ezită.

— Mulţumesc, amice, dar nu pot.

— O ceaşcă de cafea, şi nu va detecta damful de whisky atât de uşor.

— Mă gândesc să mă las de alcool, ca şi tine.

— Serios?

— Băutura are trei urmări: un nas roşu, somnolenţă şi pişare. În cazul lui Duncan, evident, somnolenţă. Am să urc şi …

Macbeth îl prinse de braţ.

— Şi băutura este măscăriciul dorinţei, aşa am auzit. Îţi creşte pofta şi reduce performanţele. Cum ţi-ai petrecut noaptea? Ia zi-mi. Încet şi în detaliu.

Duff îşi arcui o sprânceană. Încet şi în detaliu. Oare folosea tehnica interogatoriului de pe vremea când era la colegiul pentru agenţi de poliţie în glumă, sau ştia ceva? Nu, Macbeth nu vorbea în cimilituri. Nu avea nici răbdarea, nici abilitatea.

— Nu sunt multe de povestit. Am stat la un văr.

— Da? Nu mi-ai spus niciodată că ai rude. Am crezut că bunicul a fost ultima ta rudă. Uite, a venit cafeaua. Las-o pe masă, Jack. Şi încearcă să-l suni pe Duncan din nou.

Liniştit că recepţionerul preluase sarcina lui, Duff coborî treptele şi se grăbi să ia ceaşca. Dar rămase în picioare.

— Da, familia, zise Macbeth. Este un izvor nesecat de mustrări de conştiinţă.

— Da, poate, zise Duff, care se fripsese la limbă cu prima înghiţitură de

cafea şi acum sufla în ceaşcă.

— Şi ei ce fac? Cum le place viaţa în Fife?

— Tuturor le place viaţa în Fife.

— Duncan tot nu răspunde la telefon, domnule.

— Mulţumesc, Jack! Mai insistă. Mulţi oameni au somnul greu dimineaţa.

Duff îşi puse ceaşca jos.

— Macbeth, cred că merg să-l trezesc mai întâi şi îmi beau cafeaua după aceea, ca să putem să ne pornim.

— Am să merg cu tine. Are camera alăturată de a noastră, zise Macbeth, sorbind o gură de cafea.

Vărsă cafea peste mână şi pe mâneca hainei.

— Hopa! Ai un şervet de hârtie, Jack?

— Eu o să…

— Stai puţin, Duff. Aşa! Gata! Mulţumesc, Jack!

— Haide, să mergem! Au urcat scările.

— Te-ai rănit? întrebă Duff.

— Nu, de ce?

— Nu te-am văzut niciodată urcând scările atât de lent.

— Cred că mi-am întins un muşchi în timpul operaţiunii Norse Riders.

— Hm.

— Şi altfel… Ai dormit bine?

— Nu, îi răspunse Duff. A fost o noapte cumplită. Tunete, fulgere şi ploaie.

— Da, a fost o noapte cumplită.

— Deci nici tu nu ai dormit?

— Păi, am dormit…

Duff se întoarse şi se uită la el.

— După ce s-a domolit furtuna aceea cumplită, completă fraza Macbeth. Am ajuns.

Duff bătu la uşă. Aşteptă şi bătu din nou. Prinse de mânerul uşii. Uşa era încuiată. Şi avea un presentiment că ceva nu este aşa cum trebuie.

— Există o cheie de rezervă?

— Mă duc să-l întreb pe Jack, zise Macbeth.

— Jack! strigă Duff. Şi apoi din nou, cât îl ţinea gura: Jack!

După câteva secunde apăru recepţionerul în capul scărilor.

— Da, domnule?

— Aveţi o cheie de rezervă?

— Da, domnule.

— Vino aici şi deschide uşa asta imediat.

Recepţionerul veni în fugă la ei, cu paşi mărunţi, scotoci prin buzunar şi scoase o cheie pe care o introduse în încuietoare şi răsuci mânerul.

Duff deschise uşa.

Rămaseră cu gura căscată. Recepţionerul fu primul care a vorbit:

— Doamne sfinte!

Macbeth examină scena, simţind pragul uşii prin talpa pantofului, şi îl auzi pe Duff spărgând geamul de la alarma de incendiu, care imediat începu să urle. Pumnalul fusese scos din partea dreaptă a gâtului şi Lady mai adăugase o înjunghiere în partea stângă. Şi pistolul de pe cuvertură fusese îndepărtat. Altfel, totul părea să fie ca înainte.

— Jack! strigă Duff cât să acopere alarma. Scoate-i pe toţi din camere şi adună-i în recepţie acum. Nu sufli o vorbă despre ce ai văzut aici, bine?

— Bi-bine, domnule!

Uşile din capătul coridorului se deschiseră. Din acea încăpere venea Lady, cu picioarele goale şi îmbrăcată în halat.

— Ce se întâmplă, iubitule? Un incendiu?

Era pricepută. Reveniseră la planul agreat şi el încă se afla în zonă, şi Macbeth simţi în secunda aceea, în clipa aceea, în ciuda întregului haos, că totul decurge de fapt conform planului. Chiar acum el şi femeia pe care o iubea erau invincibili, chiar acum ei deţineau controlul total – al oraşului, al sorţii, al orbitelor stelare. Şi asta simţea acum, era ca o doză de drog, la fel de puternică precum cea mai tare marfă pe care i-ar fi putut-o oferi Hecate.

— Unde naiba sunt gărzile lui? strigă Duff furios.

Nu îşi imaginaseră că rolul martorului îl va juca Duff, ci doar unul dintre musafirii perplecşi şi înspăimântaţi, care înnoptaseră acolo şi care fuseseră cazaţi în camerele alăturate, cum ar fi Malcolm. Dar acum Duff era aici şi era imposibil de ignorat.

— Intră aici, iubito! zise Macbeth.

— Şi tu, Duff!

Îi împinse pe amândoi în camera lui Duncan şi închise uşa. Îşi scoase pistolul de serviciu din tocul prins pe cureaua de la pantaloni.

— Ascultaţi-mă cu atenţie acum. Uşa a fost încuiată şi nu a existat nici un semn de spargere. Singura persoană care are o cheie de rezervă de la această cameră este Jack…

— Şi cu mine, adăugă Lady. Aşa cred…

— În afară de asta, nu mai rămâne decât o singură posibilitate.

Macbeth indică spre uşa camerei alăturate.

— Propriii lui bodyguarzi? rosti oripilată Lady şi îşi acoperi gura cu mâna.

Macbeth ridică piedica pistolului.

— Intru să verific.

— Vin cu tine, zise Duff.

— Nu, nu vii! răspunse Macbeth. E treaba mea, nu a ta.

— Eu decid cum să…

— Tu decizi ce să faci când îţi zic eu, inspectore Duff.

Macbeth zări iniţial surprinderea de pe chipul lui Duff. După aceea, începu să accepte încet ideea: şeful departamentului de Criminalitate Organizată îi era superior şefului de la Omucideri.

— Ai grijă de Lady, Duff!

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Macbeth deschise uşa de la camera gardienilor, intră şi închise uşa în urma lui. Bodyguarzii erau încă în fotoliile lor. Unul dintre ei mormăi; poate că alarma de incendiu pătrundea dincolo de vălul greu al drogurilor.

Macbeth îl bătu cu dosul palmei.

Privirea ochiului întredeschis i se plimbă prin toată încăperea şi se opri asupra lui Macbeth. Rămase fixată pe el până când îşi redobândi controlul asupra corpului.

Andrianov observă că haina neagră a costumului şi cămaşa albă erau pline de sânge, şi atunci a simţit că lipseşte ceva. Greutatea pistolului din tocul armei. Îşi duse mâna în haină la tocul pistolului, unde degetele îi detectară altceva decât oţelul rece al armei sale, ceva lipicios…

Bodyguardul îşi retrase mâna şi se uită la ea. Sânge? Oare visa? Mormăi, o parte a creierului său primea semnale de pericol; încercă disperat să se adune, uitându-se în mod mecanic în jur, şi acolo, pe podea, lângă scaun văzu pistolul. Şi văzu şi pistolul colegului său, chiar în dreptul fotoliului unde zăcea adormit.

— Ce…? bâigui Andrianov, uitându-se la gura ţevii de pistol pe care îl aţintea asupra lui bărbatul din faţă.

— Poliţia! strigă omul.

Era Macbeth. Noul şef al… al…

— Ţineţi armele la vedere sau trag!

Andrianov clipi confuz. De ce se simţea pe parcă ar fi fost într-o mlaştină? Ce substanţă consumase?

— Lasă pistolul! strigă Macbeth. Nu!!!

Ceva îi zicea lui Andrianov că nu ar trebui să încerce să ia arma de pe jos. Bărbatul din faţa lui nu-l va împuşca dacă stă nemişcat. Dar asta nu a contat. Poate toate acele ore, toate acele zile şi toţi acei ani cât lucrase ca bodyguard îi creaseră un instinct, o reacţie care nu îi era supusă voinţei, *să apere fără preget cu preţul vieţii*. Sau poate că aşa era el, motiv pentru care îşi şi alesese meseria.

Andrianov se întinse după pistol, iar viaţa şi firul gândurilor lui fură întrerupte de un glonţ care îi străpunse fruntea, creierul şi speteaza fotoliului, oprindu-se în peretele acoperit de tapetul cu fir auriu pe care Lady îl cumpărase pentru o mică avere din Paris. Explozia generă o convulsie puternică prin corpul colegului său, dar el nu mai apucă să-şi redobândească cunoştinţa înainte de a fi şi el împuşcat în frunte.

Duff se năpusti asupra uşii după prima împuşcătură.

Dar Lady îl ţinu locului.

— El a zis să…

O altă împuşcătură se auzi şi Duff se eliberă din prinsoarea ei. Năvăli pe uşă şi rămase în mijlocul încăperii uitându-se în jur. Doi bărbaţi, fiecare pe fotoliul său, fiecare cu un al treilea ochi înfipt în frunte.

— Norse Riders, zise Macbeth, punându-şi arma fumegândă înapoi în toc. Aici e mâna lui Sweno.

Pe coridor răsunau strigăte şi se auziră bătăi la uşa camerei.

— Lasă-i să intre, zise Macbeth.

Duff făcu aşa cum i se spuse.

— Ce se întâmplă? gâfâi Malcolm fără suflu. Doamne sfinte, aştia sunt…? Cine…?

— Eu! spuse Macbeth.

— Şi-au scos armele, adăugă Duff.

Ochii lui Malcolm îl priviră uluiţi pe Duff, apoi pe Macbeth.

— Împotriva ta? De ce?

— Pentru că aveam de gând să-i arestez, zise Macbeth.

— Pentru ce? se interesă Lennox.

— Omucidere.

— Domnule, zise Duff uitându-se la Malcolm, cred că avem nişte veşti proaste.

El văzu cum ochii lui Malcolm se îngustează în spatele ochelarilor pătraţi, şi cum se înclină puţin în faţă, asemenea unui boxer care se pregăteşte pentru lovitura pe care nu o vede încă, dar pe care o simte venind către el. Toată lumea se întoarse către persoana care se ivi în tocul uşii de la camera alăturată.

— Inspectorul-şef Duncan a murit, zise Lady. A fost înjunghiat în somn.

Ultima propoziţie îl făcu pe Duff să se întoarcă automat către Macbeth. Nu pentru că îi spunea ceva neştiut, ci pentru că era ecoul aceleiaşi propoziţii rostite, în zorii unei zile, la un orfelinat, în urmă cu foarte mulţi ani.

Privirile li se intersectară pentru o secundă, apoi amândoi priviră în altă parte.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 10

Dimineaţa în care inspectorul-şef Duncan a fost găsit mort în patul lui la Inverness a fost a doua oară în istorie când Lady a hotărât ca întreaga clădire să fie evacuată şi să pună semnul cu ÎNCHIS pe uşă.

Caithness a sosit împreună cu toţi cei de la Investigaţii Criminalistice pe care i-a putut aduna şi ei au închis perimetrul întregului etaj.

Ceilalţi ofiţeri care rămăseseră peste noapte se adunaseră în jurul mesei de la ruletă, în sala de jocuri pustie.

Duff se uită la inspectorul-şef adjunct şef Malcolm care stătea în celălalt capăt al mesei de conferinţe. Acesta îşi dăduse jos ochelarii, probabil ca să-i cureţe, cel puţin cu asta se îndeletnicea atunci când stătea cu privirea pironită pe fetrul verde, de parcă toate răspunsurile la întrebările lui ar fi fost adunate acolo. Malcolm era ofiţerul cel mai mare în grad, şi Duff se întrebase uneori dacă motivul pentru care Malcolm – un birocrat înconjurat de oameni cu experienţă în poliţie – mergea atât de aplecat în faţă nu era cumva sentimentul că se află pe teren minat şi atunci automat îşi înclina corpul, de parcă ar fi vrut să prindă orice fel de sfat sau orice aluzie rostită în şoaptă. Probabil că paloarea lui Malcolm nu se datora băuturii din noaptea precedentă, ci faptului că brusc devenise şef interimar.

Malcolm îşi aburi ochelarii, continuând să-i lustruiască. Nu-şi ridică ochii. De parcă nu ar fi îndrăznit să înfrunte toate privirile aţintite asupra lui, mai ales privirile colegilor care aşteptau să vorbească cu el.

Duff era probabil prea dur. Toată lumea ştia că atunci când a fost fasonat programul lui Duncan, Malcolm fusese şi dalta, şi ciocanul. Dar oare putea să le fie lider acum? Ceilalţi aveau ani de experienţă în conducerea departamentelor lor, în timp ce Malcolm îşi petrecuse zilele cu doi paşi în urma lui Duncan, asemenea unui asistent cu salariu cam mare.

— Domnilor, zise Malcolm uitându-se fix la fetrul verde. Un om deosebit a plecat dintre noi. Şi în această conjunctură doar atât doresc să spun despre Duncan.

Îşi puse ochelarii pe nas, îşi ridică privirea şi îi studie pe toţi cei aflaţi în jurul mesei.

— În calitate de inspector-şef, el nu ne-ar fi permis să ne înecăm în sentimentalisme şi disperare la un asemenea deces, ci ne-ar fi cerut să facem ceea ce suntem plătiţi să facem: să găsim vinovatul, sau vinovaţii şi să-i punem în spatele gratiilor. Lacrimile şi cuvintele ar fi urmat după aceea. La această întâlnire haideţi să facem planul şi să ne coordonăm ce să facem mai întâi. Prima întâlnire se va ţine în seara aceasta, la ora şase, la sediul central. Vă sugerez ca primul lucru pe care-l faceţi după această întrevedere să fie acela de a vă suna nevestele etc…

Privirea lui Malcolm se opri asupra lui Duff, dar Duff nu îşi dădu seama dacă acela este vreun subtext intenţionat.

— Şi spuneţi-le că nu veţi veni acasă o vreme.

Apoi făcu o pauză.

— Pentru că mai întâi veţi aresta persoana care l-a luat pe inspectorul-şef Duncan dintre noi.

Pauză lungă.

— Duff, tu te ocupi de departamentul de Omucideri. Vreau un raport preliminar pentru întâlnire într-o oră, incluzând detaliile pe care Caithness şi echipa ei le-au găsit sau nu la locul crimei.

— Am înțeles.

— Lennox, vreau o verificare completă a istoricului gărzilor de corp şi detalii despre acţiunile întreprinse de ei înainte de crimă. Unde au fost, cu cine au vorbit, ce au cumpărat, orice fel de schimbare survenită în conturile lor bancare, un interogatoriu dur al membrilor familiilor lor şi al prietenilor lor. Apelaţi la orice resurse crezi că vă sunt necesare.

— Mulţumesc, domnule!

— Macbeth, tu deja ai contribuit îndeajuns la acest caz, dar am nevoie de mai mult. Verifică dacă departamentul de Criminalitate Organizată poate să facă legătura dintre crimă şi marii jucători, cei care ar profita cel mai tare dacă s-ar descotorosi de Duncan.

— Nu este evident? întrebă Macbeth. Am aruncat drogurile lui Sweno în râu, i-am ucis pe doi membri ai Norse Riders şi i-am arestat pe încă jumătate dintre ei. Asta este răzbunarea lui Sweno şi…

— Nu este evident, i-o reteză Malcolm.

Ceilalţi se uitară surprinşi la inspectorul-şef adjunct.

— Sweno are totul de câştigat dacă Duncan îşi continuă proiectul.

Malcolm bătu cu degetul în câteva jetoane care mai rămăseseră pe masă după ce locul a fost evacuat în grabă.

— Care a fost prima promisiune pe care Duncan i-a făcut-o acestui oraş? Urma să-l aresteze pe Hecate. Şi acum, că Norse Riders au fost puşi la pământ şi li se numără până la zece, Duncan şi-ar fi folosit toate resursele tocmai pe asta. Şi, dacă lui Duncan i-ar fi reuşit acest plan, ce ar fi făcut?

— Ar fi curăţat piaţa drogurilor pentru Sweno, care ar fi revenit unde a fost, zise Lennox.

— Acum sincer! izbucni Macbeth. Chiar credeţi că un Sweno răzbunător ar gândi atât de raţional?

Malcolm îşi ridică o sprânceană aproape imperceptibil.

— Un om care vine din clasa muncitoare, fără educaţie şi fără alt ajutor, care a condus una dintre cele mai profitabile afaceri din oraş mai mult de treizeci de ani, poate să fie raţional când vine vorba de bani? Ar fi el capabil să-şi ţină în frâu dorinţa de răzbunare, când ştie cât de mult bine îi va prinde afacerii lui?

— OK, îi răspunse Duff. Hecate este cel care ar avea cel mai mult de câştigat de pe urma dispariţiei lui Duncan, deci presupui că el se află în spatele crimei.

Se uită la Malcolm.

— Nu presupun nimic, dar faptul că Duncan a pus pe lista de priorităţi vânătoarea lui Hecate a generat, după cum ştim cu toţii, discuţii aprinse, şi din punctul de vedere al lui Hecate oricine ar fi mai bun decât Duncan.

— Mai ales dacă succesorul lui ar avea puncte slabe pe care Hecate le cunoaşte, zise Duff.

Dându-şi seama ce a insinuat, închise ochii.

— Scuze. N-am vrut să …

— E în regulă, îl linişti Malcolm. Putem să vorbim şi să gândim liber aici, şi ceea ce tu ai spus este un corolar a ceea ce am zis eu. Hecate ar putea crede că ar avea vremuri mai uşoare decât cu Duncan la conducere. Deci haideţi să-i arătăm cât de mult greşeşte.

Malcolm împinse toate jetoanele înapoi pe negru.

— Deci ipoteza noastră este Hecate, dar haideţi să sperăm că vom avea mai multe informaţii până la ora şase. Treceţi la treabă!

Banquo simţi cum somnul se risipeşte. Simţi cum se desprinde din visare. Simţi cum se desprinde de Vera. Clipi. Oare clopotele bisericii îl treziseră? Nu. Era cineva în încăpere. O persoană care stătea la fereastră şi se uita în jos la fotografia înrămată. Fără să se uite în sus, îl întrebă:

Mahmur?

— Macbeth? Cum…?

— Fleance m-a lăsat să intru. Mi-a preluat camera, văd. Mi-a luat chiar şi pantofii pe care mi i-ai cumpărat.

— Cât este ceasul?

— Şi eu care credeam că pantofii cu vârf ascuţit au ieşit din modă!

— De aceea i-ai şi lăsat aici. Dar Fleance ar purta orice a fost al tău.

— Cărţi şi caiete peste tot. Este foarte silitor. Are atitudinea corectă pentru a ajunge în vârf.

— Da, va ajunge acolo.

— Dar, după cum ştim, asta nu este întotdeauna suficient ca să ajungi în vârf. Este o chestiune de noroc. Dacă ai abilităţile şi curajul ca să prinzi ocazia atunci când ţi se arată. Îţi aminteşti cine a făcut această fotografie?

Macbeth ridică poza. Fleance şi Banquo sub mărul uscat.

Umbra fotografului proiectată asupra lor.

— Tu ai făcut-o. Ce vrei?

Banquo îşi frecă faţa. Macbeth avea dreptate: chiar era mahmur.

— Duncan a murit.

Mâinile lui Banquo căzură flasc pe cuvertură.

— Ce-ai spus?

— Gărzile lui de corp l-au înjunghiat în timp ce dormea la Inverness ieri noapte.

Banquo simţi cum greaţa urcă din stomac, şi fu nevoit să inspire de

câteva ori ca să nu vomite.

— Asta este şansa, îi zise Macbeth. Adică aici drumurile se depart. De aici, unul porneşte spre iad, celălalt spre rai. Am venit să te întreb ce anume preferi.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să ştiu dacă mă vei urma.

— Deja ţi-am răspuns. Şi răspunsul este da.

Macbeth se întoarse spre el. Îi zâmbi.

— Şi poţi să spui asta fără să întrebi dacă drumul ne duce în rai sau în iad?

Avea faţa palidă, pupilele anormal de mici. Probabil că era din cauza luminii de dimineaţă, pentru că altfel, dacă Banquo nu l-ar fi cunoscut pe Macbeth, ar fi jurat că s-a reapucat de droguri. Dar chiar în momentul în care era pe punctul de a alunga ideea, certitudinea îi izbi asemenea unui potop de apă rece ca gheaţa.

— Tu ai făcut-o? întrebă Banquo. Tu l-ai ucis?

Macbeth îşi înclină capul într-o parte cercetându-l pe Banquo. Îl studia aşa cum ai studia un echipament de paraşutism înainte de a sări, sau o femeie înainte de-a o săruta pentru prima dată.

— Da, recunoscu el. Eu l-am ucis pe Duncan.

Banquo simţea că se sufocă. Îşi închise ochii şi îi strânse cu putere. Spera că Macbeth şi toate vor dispărea când va redeschide ochii.

— Şi acum?

— Acum trebuie să-l ucidem pe Malcolm, veni răspunsul lui Macbeth. Adică tu trebuie să-l ucizi pe Malcolm.

Banquo deschise ochii.

— Pentru mine, adăugă Macbeth. Şi pentru prinţul moştenitor Fleance.

CAPITOLUL 11

Banquo stătea în lumina difuză din pivniță, ascultând sunetul paşilor, stâng-drept, urcând pe scări. Băiatul voia să iasă afară. Să se întâlnească cu amicii. Poate cu vreo fată. N-ar fi rău.

Banquo lăsă lanţul să-i alunece printre degete.

Îi spusese da lui Macbeth. De ce? De ce încălcase limita atât de uşor? Oare din cauza promisiunii lui Macbeth care zisese că este un om din popor, de partea poporului şi pentru popor, aşa cum un om din burghezie, ca Malcolm, nu putea să fie? Nu, era pur şi simplu pentru că nu puteai spune nu când venea vorba despre un fiu. Şi cu atât mai mult cu cât era vorba despre doi. Macbeth descrisese asta ca pe o provocare a sorţii, eliberarea căii către biroul de inspector-şef. Nu spusese nimic despre Lady, care fusese creierul întregului plan. Nici nu fusese nevoie. Macbeth prefera planurile simple. Planurile care nu necesitau prea multă gândire în situaţii critice. Banquo închise ochii. Încercă să-şi imagineze. Macbeth preluând rolul de inspector-şef şi conducând oraşul cu puteri absolute, în felul în care o făcuse Kenneth, dar cu intenţia sinceră de a transforma oraşul într-un loc mai bun pentru toţi locuitorii săi. Dacă vrei să faci toate schimbările care sunt necesare, lentoarea democraţiei şi libertatea pe care o acordă minţilor simple nu te ajută cu nimic.

O mână de fier justiţiară. Iar când Macbeth va fi prea bătrân, îl va lăsa pe Fleance la cârmă. Până atunci Banquo va fi murit fericit, de bătrâneţe. Poate că de aceea nu-şi putea imagina.

Banquo auzi uşa de la intrare trântindu-se.

Dar era evident, chiar dacă viziunile de această natură au nevoie de timp pentru a se clarifica pe deplin.

Îşi puse mănuşile.

Era cinci şi jumătate şi ploaia ropotea pe pavaj şi pe parbrizul maşinii

lui Malcolm, un Chevrolet Chevelle 454 SS, în timp ce acesta făcea slalom pe străzi. Era conştient că era stupid să-şi cumpere o maşină cu motor mare ce consumă mult, în mijlocul unei crize a petrolului, şi chiar dacă o cumpărase la mâna a doua, la un preţ considerat rezonabil, clar pierduse la capitolul responsabilitate. În primul rând, în ochii fiicei lui ecologiste, apoi în ochii lui Duncan, care subliniase că liderii trebuie să fie modești. În cele din urmă, Malcolm spusese adevărul: de mic îi plăceau mașinile americane, iar Duncan afirmase că maşinile acelea dovedeau că şi economiştii sunt oameni.

Făcu o scurtă oprire acasă pentru a face un duş şi pentru a se schimba, dar din fericire nu durase prea mult pentru că era duminică şi traficul era redus. O mulţime de ziarişti îl aşteptau la intrarea în sediul central, sperând probabil să primească vreun comentariu sau o lămurire mai bună decât ar fi primit la conferinţa de presă de la şapte şi jumătate. Primarul Tourtell deja dăduse declaraţii la televizor. „De neconceput“, „tragedie“, „toate gândurile noastre se îndreaptă către familia Duncan“ şi „oraşul trebuie să rămână unit în faţa forţelor răului“, asta declarase, numai că mai cu înfloriturі. Comentariul succint al lui Malcolm, pe de altă parte, fusese să ceară înţelegere din partea presei; ţinta lui era acum investigaţia şi le-a spus să participe la conferinţa de presă.

Malcolm conduse încet pe rampă în jos, până la garajul de la subsol, îl salută printr-o înclinare a capului pe paznic, care ridică bariera, şi se strecură înăuntru. Distanţa de la locul de parcare la lift era direct proporţională cu locul pe care îl deţineai în ierarhie. Şi când Malcolm porni în marşarier, îl frapă faptul că, din punct de vedere formal, ar fi putut de fapt să parcheze pe locul cel mai apropiat de lift.

Era pe punctul de a scoate cheia din contact, când cineva deschise portiera dreaptă şi se strecură pe locul din spatele şoferului. Şi pentru prima dată de la uciderea lui Duncan, Malcolm înfruntă şi gândul morţii. Odată cu funcţia de inspector-şef venea şi privilegiul de a parca pe locul cel mai apropiat de lift, dar şi ameninţarea cu moartea, oricând şi oriunde; siguranţa era un privilegiu acordat celor care parcau mai departe.

— Porneşte maşina! ordonă vocea de pe bancheta din spate.

Malcolm privi în oglinda retrovizoare. Persoana se mişcase atât de

repede şi fără să scoată un sunet, încât nu puteai decât să admiri eficienţa antrenamentului trupelor de intervenţie.

— S-a întâmplat ceva, Banquo?

— Da, domnule. Am descoperit planuri de atentat asupra vieţii dumneavoastră.

— Aici, în sediul central?

— Da. Conduceţi încet, vă rog. Trebuie să plecăm. Nu ştim cine este implicat încă, dar credem că sunt aceiaşi oameni care l-au ucis pe Duncan.

Malcolm ştia că ar trebui să îi fie teamă. Şi chiar îi *era* frică, dar nu atât de frică pe cât ar fi putut să-i fie. Adesea conjuncturile banale – cum ar fi să se suie pe o scară sau să fie înconjurat de viespi – puteau să-i declanşeze reacţii de panică. Dar acum, exact ca în dimineaţa aceasta, situaţia prezentă nu îi permitea să simtă genul acela de teamă; din contră, îi accentuă viteza de reacţie şi gândirea analitică, îl îmbărbătă şi, culmea, îl calmă.

— Dacă ăsta-i adevărul, de unde ştiu eu că nu eşti şi tu unul dintre ei, Banquo?

— Dacă voiam să vă ucid, atunci eraţi deja mort, domnule!

Malcolm dădu din cap. Ceva din tonul lui Banquo îi zicea că acel om mai în vârstă şi mai mic de statură decât el ar fi avut destulă forţă cât să-l ucidă cu mâinile goale dacă ar fi vrut.

— Deci unde mergem?

— În port, în zona cu containere, domnule!

— De ce nu acasă la…

— Nu vrei ca familia să fie prinsă în mizeria asta, domnule! Vă explic când ajungem acolo. Conduceţi! Eu mă las jos pe banchetă. E mai bine să nu fiu văzut.

Malcolm conduse spre ieşire, paznicul îi răspunse printr-o înclinare a capului, bariera fu ridicată şi el ieşi în ploaie.

— Am o întâlnire în…

— Se va rezolva şi aceea.

— Şi conferinţa de presă?

— Şi aceea. Acum ar trebui să vă gândiţi doar la dumneavoastră. Şi la fiica dumneavoastră.

— Julia?

Acum Malcolm începea să simtă. Panica.

— Vom avea grijă de ea, domnule. Acum conduceţi. Ajungem imediat.

— Şi ce vom face?

— Orice se impune.

După cinci minute intrau cu maşina prin porţile portului de containere, care în ultimii ani fuseseră lăsate descuiate pentru că toate eforturile lor de a-i ţine la distanţă pe oamenii străzii şi pe hoţi fuseseră soldate cu porţi şi lacăte distruse. Era duminică şi cheiurile erau pustii.

— Parcaţi în spatele depozitului acela, ordonă Banquo.

Malcolm se conformă şi parcă lângă un Volvo Saloon.

— Semnaţi aici, îi comandă Banquo, întinzându-i o foaie de hârtie şi un pix.

— Ce-i asta? se interesă Malcolm.

— Câteva rânduri scrise la maşina dumneavoastră de scris, răspunse Banquo. Citiţi cu voce tare.

— *„Norse Riders au ameninţat că-mi vor ucide fiica…“*

Malcolm se opri.

— Continuaţi, zise Banquo.

Malcolm îşi drese vocea.

— *„Julia, dacă nu i-aş ajuta să-l omoare pe inspectorul-şef,“* citi el. *„Dar acum ei mă au la mână şi mi-au spus să le mai fac alte servicii. Ştiu că, atâta timp cât sunt în viaţă, ameninţarea la adresa fiicei mele va fi mereu prezentă. Şi de aceea – şi din cauza ruşinii pe care o simt pentru ceea ce am făcut – am decis să mă înec.“*

— De fapt, e adevărat, zise Banquo. Doar semnarea acestei scrisori poate să vă salveze fata.

Malcolm se întoarse către Banquo pe scaunul din spate. Se holbă în ţeava armei pe care Banquo o ţinea cu o mână înmănuşată.

— Deci nu există nici un atentat împotriva mea. M-ai minţit!

— Da şi nu, zise Banquo.

— M-ai păcălit să vin aici ca tu să mă poţi ucide şi să mă arunci în acest canal.

— Te vei arunca singur, aşa cum scrie în scrisoare.

— De ce-aş face-o?

— Pentru că alternativa este să te împuşc în cap chiar acum, să merg cu maşina până la tine acasă şi atunci biletul de adio va arăta aşa.

Banquo îi înmânã o altă bucată de hârtie.

— Doar finalul a fost modificat.

— *„Atâta timp cât fiica mea şi cu mine suntem în viaţă, ameninţarea va fi mereu prezentă. De aceea eu am ales să ne luăm vieţile şi să o scutesc de toată ruşinea pe care am adus-o asupra ei prin ceea ce am făcut, şi să o scutesc de o viaţă trăită în infinită frică.*“

Malcolm clipi. Înţelegea cuvintele, aveau sens, cu toate acestea, el tot simţi nevoia să recitească scrisoarea.

— Semnează acum, Malcolm!

Vocea lui Banquo sună aproape liniştitor.

Malcolm închise ochii. Era atât de linişte în maşină încât auzea arcul trăgaciului scârţâind în pistolul lui Banquo. Apoi deschise ochii, luă pixul şi semnă prima scrisoare. Un zgomot de lanţ se auzi pe bancheta din spate.

— Ţine! zise Banquo. Leagă-ţi-le în jurul taliei, pe sub haină.

Malcolm prinse lanţurile de cauciuc pentru iarnă, pe care Banquo i le pasă. O greutate.

Le luă şi le înfăşură în jurul taliei, în timp ce creierul lui se străduia să găsească o cale de scăpare.

— Ia să văd! spuse Banquo, strângând lanţurile.

Apoi trecu un lacăt prin capetele lanţului şi-l încuie. Aşează scrisoarea semnată pe scaunul din dreapta, şi deasupra puse cheia care Malcolm bănuia că este pentru lacăt.

— Hai!

Au ieşit în ploaie. Cu arma lui, Banquo îl împinse de la spate pe Malcolm lângă cheiuri, pe lângă un canal îngust care conducea către containerele ce stăteau ca nişte ziduri de ambele părţi ale canalului.

Chiar dacă trecătorii s-ar fi plimbat pe cheiuri, tot nu ar vedea unde sunt Malcolm şi Banquo.

— Stop! strigă Banquo.

Malcolm se uita fix către mare, care era nemişcată, fără valuri şi îmblânzită de ploaia torenţială. Îşi lăsă privirea în jos şi se uită la apele

negre-verzui acoperite de o pâclă de ulei, apoi se întoarse către mare şi îşi aţinti privirea asupra lui Banquo.

Banquo ridică pistolul.

— Sari, domnule!

— Nu arăţi ca un om care intenţionează să ucidă, Banquo.

— Cu tot respectul, domnule, dar nu cred că ştii cum arată un astfel de om.

— Adevărat. Dar sunt un bun cunoscător al caracterului omului. Am fost până acum.

Malcolm îşi întinse braţele în lateral.

— Atunci împinge-mă!

Banquo îşi umezi buzele şi strânse mai tare pistolul.

— Ei bine, Banquo? Arată-mi-l pe ucigaşul din tine.

— Eşti foarte calm pentru un domn la costum, domnule!

Malcolm îşi lăsă braţele în jos.

— Asta pentru că ştiu câte ceva despre pierdere, Banquo. Ca şi tine. Am învăţat că ne putem permite să pierdem majoritatea lucrurilor pe care le deţinem. Dar există lucruri pe care nu ne permitem să le pierdem, căci ne-ar anihila existenţa mai mult decât dacă ne-am pierde viaţa. Ştiu că ţi-ai pierdut soţia în urma unei boli pe care acest oraş le-a dăruit-o locuitorilor săi.

— Ah, da? Şi de unde ştii asta?

— Pentru că mi-a spus Duncan. Şi el a făcut asta pentru că şi eu mi-am pierdut soţia, care a căzut victimă aceleiaşi boli. Şi am povestit despre cum am putea să creăm un oraş în care asta să nu se mai întâmple, în care chiar şi magnaţii cei mai puternici din domeniul industriei să fie aduşi în faţa justiţiei pentru încălcarea legii, unde o crimă este o crimă, indiferent dacă este făcută cu o armă, sau dacă este făcută prin gazarea locuitorilor oraşului, până când ochii lor se îngălbenesc şi trupurile le miros a hoit.

— Deci deja ai pierdut ceva nepreţuit.

— Nu. Îţi poţi pierde soţia şi viaţa ta poate să-şi păstreze semnificaţia. Pentru că ai un copil. O fiică. Un fiu. Copiii tăi sunt cei nepreţuiţi, Banquo. Dacă eu o salvez pe Julia şi mor acum, tot merită. Şi vor fi alţii după mine şi după Duncan. Poate că nu mă crezi, dar lumea aceasta este

plină de oameni care doresc binele, Banquo.

— Şi cine decide ce este binele? Tu şi ceilalţi şefi?

— Întreabă-ţi inima, Banquo. Creierul te va înşela. Întreabă-ţi inima!

Malcolm văzu cum Banquo îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Gura lui Malcolm şi gâtlejul îi erau uscate, răguşise deja.

— Poţi să atârni câte lanţuri vrei pe noi, Banquo, chiar nu va conta, pentru că vom ieşi la suprafaţă. Ceea ce este bun iese la suprafaţă. Îţi jur că voi ieşi la suprafaţă pe undeva, şi îţi voi dezvălui faptele mârşave.

— Nu sunt ale mele, Malcolm.

— Ale lui Hecate. Ale tale. Sunteţi în aceeaşi barcă. Şi ştim amândoi ce se va întâmpla şi unde vei ajunge în curând.

Banquo încuviinţă încet.

— Hecate, spuse el. Exact.

— Ce?

Banquo păru să se uite într-un punct fix din fruntea lui Malcolm.

— Aveţi dreptate, domnule. Lucrez pentru Hecate.

Malcolm încercă să descifreze zâmbetul misterios al lui Banquo. Apa îi curgea şiroaie pe faţă de parcă ar fi plâns, se gândi Malcolm. Oare ezita? Malcolm ştia că trebuia să continue să vorbească, pentru a-l face pe Banquo să vorbească, pentru că fiecare cuvânt, fiecare secundă îi prelungea viaţa. Astfel îi creşteau şansele, şi aşa foarte slabe, de a-l determina pe Banquo să se răzgândească sau ca cineva să apară.

— De ce ai ales înecul, Banquo?

— Hm?

— Dacă mă împuşcai în maşină şi dacă făceai ca totul să pară sinucidere, ar fi fost mai uşor.

Banquo ridică din umeri.

— Există mai multe modalităţi de a jupui o pisică. Locul crimei este sub apă. Nu rămân urme, dacă se suspectează că a fost omucidere. Şi înecul este mai drăguţ. E ca şi cum te-ai duce la culcare.

— Ce te face să crezi asta?

— Ştiu cum e. Era să mă înec de două ori când eram tânăr.

Ţeava pistolului lui Banquo coborâse un milimetru. Malcolm estimase distanţa dintre ei.

Malcolm închiţi în sec.

— Cum de-a fost să te îneci, Banquo?

— Am crescut în districtul de est al oraşului şi nu am învăţat să înot. Nu-i aşa că-i amuzant că aici în oraş, la malul mării, există oameni care ar muri dacă ar cădea în apă? Apoi am încercat să-l învăţ pe fiul meu să înoate. Ciudat este că nici el nu a învăţat să înoate. Poate pentru că încerca să-l înveţe cineva care la rândul lui nu ştie să înoate. Dacă ne ducem la fund, şi ei se duc la fund, aşa se moștenește soarta noastră. Dar cei ca tine ştiu să înoate, Malcolm.

— De aceea ai ales şi lanţurile, presupun.

— Da.

Ţeava pistolului se ridică iar. Ezitarea dispăruse şi în ochii lui Banquo se citea din nou hotărârea. Malcolm trase adânc aer în piept. Şansa lui de salvare fusese acolo şi acum nu mai era.

— Oameni buni sau nu, zise Banquo, voi aveţi flotabilitatea care nouă ne lipseşte. Şi trebuie să fim siguri că vei rămâne sub apă. Şi că nu te vei ridica niciodată la suprafaţă. Dacă nu rămâi sub apă, atunci eu nu-mi voi fi îndeplinit sarcina primită. Mă înţelegi?

— Dacă înţeleg?

— Dă-mi insigna de poliţie!

Malcolm îşi scoase insigna de bronz din buzunarul hainei şi i-o dădu lui Banquo care imediat după aceea o aruncă. Zbură peste malul cheiurilor, izbi apa şi se scufundă.

— Este bronz. Străluceşte, dar se va duce fix pe fundul mării. Asta este gravitaţia, domnule, trage totul după ea până în mâlul din albie. Trebuie să dispari, Malcolm. Să dispari pentru totdeauna.

În sala de şedinţe, Macbeth se uită la ceas. Şase şi douăzeci şi nouă de minute. Uşa se deschise din nou şi o persoană pe care Macbeth o recunoscu ca fiind asistenta lui Lennox îşi vârî capul pe uşă şi spuse că tot nu reuşise să dea de Malcolm. Cu toţii ştiau că el sosise la sediul central, făcuse cale întoarsă şi părăsise garajul, şi nimeni, nici măcar fiica lui, Julia, nu ştia unde se află.

— Muţumesc, Priscilla! zise Lennox şi se întoarse către ceilalţi. Atunci cred că trebuie să declarăm şedinţa deschisă la…

Macbeth ştia că acela este momentul. Momentul la care se referise Lady, momentul în care poziţia de conducere era liberă, când toată lumea va privi, în mod inconştient, persoana care lua iniţiativa ca pe un şef. De aceea, intervenţia lui răsună clar şi răspicat.

— Scuză-mă, Lennox!

Macbeth se întoarse înspre uşă.

— Priscilla, ai putea să organizezi o căutare pentru Malcolm şi maşina lui? Pentru moment, doar maşini de patrulă cu radio. Şi să faci totul pe un ton cât mai rezervat cu putinţă. „Sediul central doreşte să-l contacteze de URGENŢĂ!“ Ceva de genul acesta. Mulţumesc!

Apoi se întoarse către ceilalţi.

— Iartă-mă că m-am folosit de asistenta ta, Lennox, dar cred că majoritatea dintre noi suntem neliniştiţi. OK, să începem şedinţa! Aveţi obiecţii dacă preiau eu scaunul lui Malcolm până vine el?

Se uită la masă. Caithness. Lennox. Duff. Îi urmărea pe toţi cum se forţau să gândească raţional. Ajunseră la aceeaşi părere cu Lennox care rosti sec, după ce-şi drese glasul:

— Tu urmezi în ierarhie, Macbeth. Hai!

— Mulţumesc, Lennox! Apropo, pot să te rog să închizi geamul din spatele tău? Haideţi să începem cu bodyguarzii. Departamentul Anticorupţie are ceva de spus aici?

— Deocamdată nu, răspunse Lennox, încercând să închidă încuietorile. Nu există nimic care să sugereze nereguli sau ceva care să trezească suspiciuni. De fapt, lipsa de nereguli este singurul lucru suspect.

— Nimic suspect, nici conexiuni noi, nici achiziţii de bunuri de lux, şi nici transferuri bancare?

Lennox scutură din cap.

— Par curaţi ca lacrima.

— Bănuiala mea este că ei într-adevăr *au fost* curaţi, adăugă Duff. Dar chiar şi cei mai neprihăniţi cavaleri pot să fie otrăviţi şi corupţi, dacă găseşti o fisură în armura lor. Şi Hecate a găsit acea fisură.

— Atunci putem să o identificăm şi noi, zise Macbeth. Continuă căutările, Lennox.

— Bine.

Tonul lui sugeră un spaţiu liber pentru „domnule“ la final. Cuvântul nu fuse rostit, dar toată lumea îl auzi.

— Ai menţionat că ai vorbit cu băieţii care lucrează sub acoperire din departamentul tău, Duff?

— Ei susţin că vestea omuciderii a căzut ca o bombă asupra tuturor celor de pe stradă. Nimeni nu ştia nimic. Dar tuturor li se pare de la sine înţeles că Hecate se află în spatele urzelii. Un tânăr de la gara centrală a menţionat ceva despre un ofiţer de poliţie care cerea droguri. Nu ştiu dacă a fost unul dintre poliţiştii noştri sub acoperire, dar în mod cert nu a fost nici unul dintre bodyguarzi. Vom continua să căutăm indicii care să ne conducă la locul în care se află Hecate. Dar asta este, după cum ştim, cel puţin la fel de dificil ca şi cum l-am căuta pe Sweno.

— Mulţumesc, Duff! Criminaliştii? Caithness?

— Am găsit urmele bănuite, zise ea uitându-se pe notiţele din faţa ei. Am identificat diverse amprente în camera defunctului şi ele s-au potrivit cu amprentele uneia dintre cele trei femei de serviciu, cu amprentele bodyguarzilor şi ale celor care au fost în încăpere: Lady, Macbeth şi Duff. Am mai găsit şi o serie de amprente pe care nu le-am putut identifica o vreme, dar acum ştim că se potrivesc cu amprentele fostului locatar al camerei. Deci când spun că avem amprentele scontate, asta nu este pe de-a-ntregul adevărat; de obicei camerele de hotel sunt pline de amprente neidentificate.

— Proprietara de la Inverness ia curăţenia *foarte* în serios, remarcă sec Macbeth.

— Medicul legist confirmă că moartea a survenit din cauza a două înjunghieri. Rănile se potrivesc cu pumnalele care au fost găsite. Şi, deşi pumnalele au fost curăţate de cearşaf şi pe hainele gardienilor, tot a rămas îndeajuns de mult sânge pe lame şi pe mânere ca să se confirme cu certitudine că sângele îi aparţine celui decedat.

— Putem să zicem Duncan? întrebă Macbeth. În loc de decedat?

— Cum doreşti. Un pumnal are mai mult sânge decât celălalt, pentru că acesta a fost cel cu care s-a secţionat carotida defunc… ăă… lui Duncan, de unde a rezultat şi sângele care a împroşcat cuvertura, aşa cum vedeţi în fotografia aceasta.

Caithness împinse o fotografie alb-negru în mijlocul mesei, pe care ceilalţi o examinară conştiincios.

— Raportul complet al autopsiei va fi gata mâine dimineaţă. Atunci vom putea spune mai multe.

— Mai *multe* despre ce? întrebă Duff. Ce a mâncat la cină? După cum ştim, cu toţii am mâncat acelaşi meniu. Sau să aflăm de ce boală suferea, din cauza căreia nu a murit? Dacă vrem să ţinem pasul, acum este esenţial să ne concentrăm pe informaţia care este importantă.

— *O autopsie*, zise Caithness, şi Macbeth observă tremurul vocii ei, poate să confirme sau să infirme secvenţa presupusă a evenimentelor. Şi eu bănuiesc că asta este destul de important.

— Da, aşa este, Caithness, fu de acord Macbeth. Altceva?

Ea arătă mai multe fotografii, vorbi despre alte dovezi medicale sau ştiinţifice, dar nici una dintre ele nu arăta în altă direcţie faţă de cea consimţită: Faptul că cei doi bodyguarzi l-au ucis pe Duncan. Mai era şi consensul că bodyguarzii nu aveau motiv, prin urmare alte forţe trebuiau să se ascundă în spatele crimei, iar discuţia dacă altcineva în afară de Hecate ar putea fi responsabil nu duse nicăieri.

Macbeth sugeră amânarea conferinţei de presă până la ora zece, aşteptând localizarea lui Malcolm şi informarea acestuia despre demersuri. Lennox punctă faptul că ora nouă era mai potrivită pentru o conferinţă, întrucât presa deja avea termene de predare pentru ziua de duminică.

— Mulţumesc, Lennox! zise Macbeth. Dar agenda noastră este cea care contează, nu cifrele de vânzări de la prima oră a dimineţii.

— Asta mi se pare o prostie, îl contrazise Lennox. Noi formăm noua echipă de conducere şi nu este înţelept să ne facem nepopulari în faţa presei cu prima ocazie care se iveşte.

— Punctul tău de vedere a fost notat, zise Macbeth. Dacă nu cumva apare Malcolm şi ne zice să facem altfel, atunci ne reîntâlnim aici la ora nouă şi trecem prin punctele pe care să le prezentăm la conferinţă.

— Şi cine va ţine conferinţa? întrebă Duff.

Înainte ca Macbeth să aibă timp să răspundă, se deschise uşa. Era Priscilla, asistenta lui Lennox.

— Scuze că vă deranjez, zise ea. O patrulă de poliţie a raportat că maşina lui Malcolm este parcată lângă containere în port. Este goală şi Malcolm nu este de găsit.

Macbeth simţi tăcerea din încăpere. Savură momentul din prisma informaţiilor pe care ceilalţi nu le aveau. Şi se simţi puternic datorită forţei prin care deţinea controlul.

— Unde lângă containerele din port? întrebă Macbeth.

— Pe chei, lângă unul dintre canale.

Macbeth dădu încet din cap.

— Trimite scafandri.

— Scafandri? se miră Lennox. Nu crezi că este un pic cam prematur…?

— Cred că Macbeth are dreptate, interveni Priscilla şi ceilalţi se uitară către ea uimiţi. Ea înghiţi în sec şi adăugă: S-a găsit o scrisoare pe scaunul din maşină.

CAPITOLUL 12

Conferinţa de presă începu fix la ora zece. Când Macbeth intră în sala Scone şi se îndreptă către podium, blitzurile fulgerară din toate unghiurile proiectând umbre groteşti pe peretele din spatele lui. Îşi aşeză hârtiile pe pupitrul din faţa lui, se uită la ele câteva secunde, apoi tuşi şi scană din priviri rândurile de scaune ocupate în întregime. Niciodată nu îi făcuse plăcere să vorbească în public. Odată, demult, simpla idee de a ţine un discurs i se păruse mai grea decât cea mai periculoasă dintre misiuni. Dar cu timpul situaţia se ameliorase. Şi acum, în seara aceasta, se simţea fericit. Avea să se simtă bine. Pentru că el deţinea controlul şi ştia ceva ce ceilalţi nu ştiau. Şi pentru că tocmai trase o liniuţă. Asta era tot ceea ce îi trebuia.

— Bună seara. Sunt inspectorul Macbeth, şeful departamentului de Crimă Organizată. După cum ştiţi, inspectorul-şef Duncan a fost găsit mort la cazinoul Inverness în această dimineaţă la ora 6:42. Imediat după aceea, cei doi suspecţi preliminari, bodyguarzii lui Duncan, ofiţerul de poliţie Andrianov şi ofiţerul Hennessy, au fost împuşcaţi şi ucişi de către poliţie în camera alăturată, unde cei doi opuseseră rezistenţă la tentativa de luare în arest. În urmă cu o oră vi s-a dat un raport detaliat al cursului evenimentelor, al descoperirilor noastre actuale şi al presupunerilor noastre despre caz, astfel încât cazul să poată fi rezolvat rapid. Dar aş vrea să adaug câteva detalii de natură tehnică.

Macbeth îşi trase răsuflarea şi unul dintre jurnalişti nu fu în stare să se abţină.

— Ce ştiţi despre Malcolm? se auzi întrebarea.

— Este mort? întrebă un alt jurnalist.

Macbeth îşi lăsă privirea în jos, înspre notiţe. Le puse deoparte.

— Dacă aceste întrebări înseamnă că presa consideră că ne-am

îndeplinit datoria de a raporta despre omuciderea inspectorului-şef Duncan, atunci putem să trecem să vorbim despre dispariţia inspectorului-şef adjunct.

— Nu, dar trebuie să luăm lucrurile în ordinea priorităţii, strigă unul dintre jurnaliştii mai în vârstă. Suntem aproape la limită cu termenele impuse.

— OK, spuse Macbeth. Inspectorul-şef adjunct Malcolm nu şi-a făcut apariţia la şedinţa noastră de la sediul central de la ora şase, după cum se pare că sunteţi informaţi. Într-o zi în care inspectorul-şef a fost găsit mort, este într-adevăr ceva îngrijorător. Astfel încât am dispus să se facă nişte căutări, şi maşina lui Malcolm a fost localizată în după-amiaza aceasta la zona containerelor din port. Ulterior, zona a fost cercetată şi de către scafandri. Şi ei au găsit…

— Trupul lui?

— … Asta. Macbeth ridică o piesă rotundă de metal care sclipi în lumina reflectoarelor de televiziune. Aceasta este insigna de poliţie a lui Malcolm, şi a fost găsită pe fundul mării, lângă cheiuri.

— Credeţi că cineva l-a ucis?

— Posibil, zise Macbeth, fără să clipească, în tăcerea apăsătoare care s-a aşternut în sală. Dacă în termenul *cineva* îl includem şi pe Malcolm însuşi. Îşi plimbă privirile asupra audienţei şi continuă: S-a găsit o scrisoare pe locul din faţă al maşinii.

Macbeth dădu citire. Îşi drese vocea.

„*Norse Riders m-au ameninţat că îmi vor ucide fiica, Julia, dacă nu îi voi ajuta să-l ucid pe inspectorul-şef. Dar acum ei mă au la mână şi mi-au spus să le mai fac alte servicii. Ştiu că atâta timp cât sunt în viaţă, ameninţarea la adresa fiicei mele va fi mereu prezentă. Şi de aceea – şi din cauza ruşinii pe care o simt pentru ceea ce am făcut – am decis să mă înec.*“ Este semnată de inspectorul-şef adjunct.

Macbeth îşi ridică privirea la jurnaliştii adunaţi în sală.

— Prima întrebare pe care ne-am pus-o noi – şi bănuiesc că şi dumneavoastră – este dacă această scrisoare este adevărată. Departamentul nostru de Investigaţii Criminalistice a confirmat că scrisoarea a fost redactată la maşina de scris a lui Malcolm. Hârtia conţine amprentele lui

Malcolm şi semnătura este a lui Malcolm.

Cei din sală păreau să aibă nevoie de câteva secunde să digere informaţia. Apoi izbucniră rafalele de întrebări.

— Ştiţi dacă există alte dovezi care să confirme că Malcolm a fost vinovatul pentru omuciderea lui Duncan?

— Cum ar fi putut Malcolm să îi ajute pe Norse Riders să-l ucidă pe Duncan?

— Care este legătura dintre Malcolm şi bodyguarzii lui Duncan?

— Credeţi că există alţi ofiţeri de poliţie implicaţi?

Macbeth ridică mâinile ca să stăvilească avalanşa de întrebări.

— Nu voi răspunde la nici una dintre întrebările legate de uciderea lui Duncan, întrucât nu sunt decât speculaţii. Nu răspund decât la întrebările despre dispariţia lui Malcolm. Adresaţi întrebările pe rând, vă rog!

Tăcere. Atunci, singurul jurnalist femeie din sală a zis:

— Să înţelegem de aici că s-a descoperit insigna de poliţie a lui Malcolm, iar că trupul lui Malcolm *nu* a fost găsit?

— Trebuie să ne luptăm cu noroiul de pe fundul mării, iar apele din portul nostru nu sunt tocmai cele mai curate. O insignă de bronz nu se scufundă în noroi, aşa cum o face un corp uman, şi bronzul reflectă lumina. Va fi nevoie de timp ca scafandrii să-l găsească pe Malcolm.

Macbeth îi urmărea pe jurnalştii apleacaţi deasupra carneţelelor ca să ia notiţe.

— Nu este limpede că cel mai plauzibil motiv este că leşul poate fi luat de curenţi? rosti o voce care vorbea cu r rulat.

— Ba da, admise Macbeth, zărind faţa celui care vorbise.

Era unul dintre puţinii jurnalişti care nu luau notiţe. Walt Kite. Nici nu avea nevoie să o facă; microfonul postului de radio era plasat chiar în faţa lui Macbeth.

— Dacă Malcolm l-a ucis pe Duncan, atunci de ce…?

— Stop! zise Macbeth ridicând mâna în sus. După cum v-am anunţat, nu voi răspunde la nici o întrebare despre omuciderea lui Duncan până când nu aflu mai multe. Şi acum vă rog să înţelegeţi că trebuie să ne întoarcem la lucru. Prioritatea noastră acum este să investigăm cazul cât se poate de repede şi de eficient cu resursele de care dispunem. Mai trebuie să numim

şi un inspector-şef cât se poate de repede, astfel încât să avem continuitate în restul muncii pe care o desfăşoară poliţia în numele acestui oraş.

— Este adevărat că acum dumneavoastră ocupaţi postul de inspector-şef interimar, domnule Macbeth?

— Conform procedurii, da.

— Şi în practică?

— În practică…

Macbeth făcu o pauză. Se uită în jos la foaia din faţa lui. Îşi umezi buzele.

— Suntem un grup de şefi de departamente cu experienţă care deja am preluat conducerea, şi nu mă tem să afirm că ţinem situaţia sub control. Dar, pe de altă parte, preluarea funcţiei lui Duncan va lua ceva timp. Duncan a fost un om vizionar, un erou care a murit în lupta împotriva forţelor răului, care astăzi îşi imaginează că au repurtat o victorie. (Strânse pupitrul cu putere şi se înclină înainte.) Dar ne-au făcut să fim şi mai hotărâţi să transformăm această bătălie pierdută în începutul marşului către victoria finală a binelui. Pentru justiţie. Pentru securitate. Şi astfel, să pornim la reconstruirea, restabilirea şi redobândirea prosperităţii. Dar nu putem să facem asta singuri; pentru a face asta, avem nevoie de încrederea voastră şi de încrederea oraşului. Dacă avem încrederea voastră, vom continua munca pe care Duncan a început-o. Şi aş vrea, zise el ridicându-şi mâna ca şi cum ar depune un jurământ, să garantez personal că nu ne vom opri până când nu ne vom fi atins ţelurile pe care Duncan le-a trasat pentru acest oraş şi pentru toţi, *toţi* cetăţenii săi.

Macbeth îşi luă mâinile de pe pupitru şi se îndreptă. Privi toate chipurile care se înceţoşau într-o mare de ochi şi de guri căscate în faţa lui. Nu, nu îi era teamă. Vedea efectul produs şi încă savura răsunetul propriilor cuvinte. Cuvintele lui Lady. Se înclinase în faţă exact când fusese momentul ales. Ea îl instruise în faţa unei oglinzi şi îi explicase cum un limbaj corporal agresiv dădea impresia unei înflăcărări spontane şi a unei pofte nestăvilite de luptă, şi că limbajul trupului era mai important decât cuvintele folosite de el, pentru că trecea dincolo de mintea omului şi i se adresa direct inimii.

— Următoarea conferinţă de presă va avea loc mâine dimineaţă la ora

unsprezece, tot aici. Mulţumesc!

Macbeth îşi adună hârtiile şi se auzi un mormăit de dezamăgire, care se transformă ulterior într-un vaier de proteste şi de întrebări. Macbeth se uită în toată sala. Voia să mai rămână câteva secunde. Reuşi, destul de greu însă, să-şi înfrâneze în ultima secundă zâmbetul.

„Arată ca un căpitan de vapor“, se gândi Duff, care şedea pe un scaun din primul rând. „Ca un căpitan feroce care se uită peste marea învolburată din mijlocul unei furturi. Cineva l-a învăţat să spună asta. Nu e acel Macbeth pe care îl ştiu eu. Pe care îl ştiam eu.“

Macbeth dădu din cap scurt, străbătu cu paşi apăsaţi podiumul şi dispăru pe uşa pe care i-o deschisese Priscilla.

— Deci ce zici, Lennox? întrebă Duff în timp ce jurnaliştii strigau după Macbeth în spatele lor.

— Sunt emoţionat, zise inspectorul roşcat. Şi inspirat.

— Exact. A fost mai degrabă un discurs electoral decât o conferinţă de presă.

— Poţi să o interpretezi aşa, sau poţi să o interpretezi ca fiind o mutare tactică isteaţă şi responsabilă.

— Responsabilă? pufni Duff.

— Un oraş, o ţară se bazează pe concepte. Conceptul că bancnotele pot să fie preschimbate în aur, conceptul că liderii noştri se gândesc la tine şi la mine, şi nu la propriile interese, şi la infracţiunile care vor fi pedepsite. Dacă nu am crede în acele concepte, societatea civilizată s-ar dezintegra într-un răstimp înfricoşător de scurt. Şi în situaţia în care anarhia bate la uşă, Macbeth tocmai ne-a asigurat că instituţiile publice ale oraşului sunt absolut intacte. A fost un discurs demn de un om de stat.

— Sau femeie de stat.

— Crezi că alea au fost cuvintele lui Lady, şi nu ale lui Macbeth?

— Femeile înţeleg inimile şi ştiu cum să li se adreseze. Deoarece inima este femeia din noi. Chiar dacă creierul este mai mare, vorbeşte mai mult şi crede că bărbatul conduce în casă, inima este cea care ia deciziile. Discursul ţi s-a dus la inimă şi atunci mintea îţi urmează inima. Crede-mă, Macbeth nu are asta în sânge; acest discurs a fost făcut de ea.

— Şi ce dacă? Cu toţii avem nevoie de un partener mai bun decât noi.

Atâta timp cât ajungem la rezultatele scontate, nu mai contează nici dacă diavolul în persoană se ascunde în spatele lor. Eşti invidios pe Macbeth, nu-i aşa, Duff?

— Invidios? pufni Duff. De ce aş fi? Arată şi vorbeşte ca un lider adevărat, şi dacă se comportă ca un lider este spre binele tuturor că el e la conducere şi nu altcineva.

Se auzea cum scaunele sunt împinse pe podea, în spatele lor. Macbeth nu se întorsese şi termenul lor limită se apropia.

Mai era o oră până la miezul nopţii. Vântul se mai domolise, dar gunoaiele şi resturile de la furtuna din timpul nopţii erau măturate de vânt pe străzile oraşului. Vântul umed dinspre nord-est se comprima şi era accelerat prin coridoarele gării, trecând peste o grămadă aflată lângă zid, la câţiva metri depărtare – era un om cu un fular care îi acoperea nasul şi gura.

Strega s-a dus la el.

— Ţi-e teamă să nu te recunoască cineva, Macbeth?

— Şşş, nu-mi rosti numele! Am ţinut un discurs în seara aceasta şi mă tem că mi-am pierdut anonimatul.

— Am văzut ştirile de la ediţia de seară, mda. Arătai bine acolo. Am crezut aproape tot ce ai declarat. Dar feţele chipeşe au acest efect asupra mea.

— Cum se face că apari imediat după ce vin eu încoace, Strega?

Ea îi zâmbi.

— Poţiune?

— Ai şi altceva? Speed? Cocaină? De la poţiunea aia am coşmaruri cumplite.

— Furtuna a fost cea care ţi-a dat coşmaruri, nu poţiunea, Macbeth. Eu nu mă ating de droguri, şi totuşi am visat că toţi câinii din oraş au înnebunit de la tunete. I-am văzut cum se atacau unii pe alţii şi cum le curgeau spume albe din fălci. Şi cum se mâncau de vii. M-am trezit udă de sudoare şi uşurată.

Macbeth arătă cu degetul spre grămăjoara care se profila pe coridor.

— Uite-ţi visul acolo.

— Ce este?

— Este cadavrul unui câine mâncat pe jumătate, nu vezi?

— Cred că tu eşti cel care îşi imaginează lucruri din nou. Poftim, îi zise el şi îi puse în mână o punguţă. Poţiune. Nu te pierde cu firea acum, Macbeth. Ţine minte, calea este simplă, merge drept înainte.

În timp ce Macbeth trecea pe lângă Bertha cu paşi grăbiţi, apoi prin Piaţa Muncitorilor care era pustie, şi cobora spre faţada luminată a cazinoului Inverness, zări silueta cuiva care stătea în întuneric şi în ploaie. Şi când se apropie mai mult observă cu surprindere că era Banquo.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Macbeth.

— Te aştept pe tine, răspunse Banquo.

— La mijlocul distanţei dintre Bertha şi Inverness, unde nici una dintre ele nu te poate adăposti?

— Nu m-am putut decide, recunoscu Banquo.

— Încotro s-o apuci?

— Nu, ce să fac cu Malcolm.

— Ce? Nu l-ai legat cu lanţurile, asta vrei să zici?

— Ce?

— Scafandrii încă nu au găsit leşul. Dacă nu era o greutate care să-l ţină la fundul apei, l-au luat curenţii.

— Nu-i asta.

— Atunci? Haide să intrăm la Inverness în loc să stăm afară şi să îngheţăm.

— Pentru mine este prea târziu. Am îngheţat până în adâncul inimii. Te-am aşteptat aici pentru că sunt reporteri înăuntru, în cazinou. Te aşteaptă pe tine, noule inspector-şef.

— Atunci trebuie să rezolvăm treaba rapid. Ce s-a întâmplat? Spune!

— Am jupuit pisica într-un alt mod. Nu trebuie să te temi. Malcolm a dispărut pentru totdeauna şi nu se va întoarce niciodată. Şi, chiar dacă se întoarce, n-o să aibă habar că ai jucat un rol în asta. El crede că a fost mâna lui Hecate în toate.

— Despre ce vorbeşti? Malcolm *trăieşte*?

Banquo se cutremură.

— Malcolm crede că sunt omul lui Hecate şi că eu am fost cel care i-a manipulat pe bodyguarzii lui Duncan. Ştiu că nu aşa ne-am înţeles. Dar am

rezolvat problema şi am salvat viaţa unui om bun.

— Unde este Malcolm acum?

— A dispărut.

— Unde? întrebă Macbeth şi observă din reacţia lui Banquo că ridicase tonul.

— L-am condus la aeroport şi l-am pus într-un avion spre Capitol. De acolo va pleca în străinătate. Ştie că dacă încearcă să contacteze pe careva sau dacă dă un semn oricât de mic că este în viaţă, fiica lui, Julia, va fi lichidată pe loc. Malcolm este tată, Macbeth. Şi eu ştiu ce înseamnă asta. El nu va risca niciodată viaţa fiicei lui, niciodată. Mai bine lasă un oraş întreg să se ducă de râpă. Crede-mă, până şi în ultima magherniță, înfometat, înfrigurat şi însingurat, Malcolm se va trezi în fiecare dimineaţă şi îi va mulţumi Creatorului că fiica lui a apucat să mai trăiască o zi.

Macbeth îşi ridică mâna şi atunci în ochii lui Banquo licări ceva ce nu văzuse decât o singură dată în viaţa lui. Ceva ce nu văzuse în nici una dintre operaţiunile la care participaseră împreună, împotriva unor oameni disperaţi sau nebuni care îşi luaseră copiii ostatici. Nici în dăţile în care Banquo înfruntase un adversar care era mai mare, mai puternic decât el şi era conştient că urma să ia bătaie, şi chiar luase. Macbeth mai văzuse expresia asta pe faţa lui Banquo o singură dată, şi asta atunci când se întorsese acasă de la spital unde o vizitase pe Vera şi doctorul îi comunicase rezultatul ultimelor analize. Frică. Frică în cea mai pură formă. Şi din acest motiv, Macbeth suspectă faptul că lui Banquo nu îi era frică pentru el, ci pentru altcineva.

— Mulţumesc! zise Macbeth.

Îşi lăsă palma să cadă greu pe umărul lui Banquo.

— Mulţumesc, dragul meu prieten, pentru că ai fost milos atunci când eu nu am fost. M-am gândit că un om reprezintă un sacrificiu mic pentru un ţel atât de măreţ ca al nostru. Dar ai dreptate: un oraş nu poate fi salvat de la pieire dacă lăsăm oameni buni să moară, fără ca asta să fie necesar. Viaţa acestui om putea să fie cruţată. Şi poate că tu ne-ai salvat pe amândoi pentru că nu ne-ai lăsat să ajungem în iad pentru un act de cruzime cumplit.

— Mă bucur atât de mult că şi tu vezi lucrurile astfel! exclamă Banquo, şi Macbeth simţi cum muşchii din umărul lui Banquo se relaxează sub mâna lui.

— Du-te acasă şi dormi acum, Banquo. Transmite-i salutări lui Fleance din partea mea.

— Îi transmit. Noapte bună!

Macbeth, îngândurat, străbătu piaţa. Uneori se întâmpla să moară fără rost şi oameni buni. Şi uneori era necesar ca ei să moară. Pătrunse în lumina de la Inverness, ignoră jurnaliştii care lătrau întrebări despre Malcolm, despre bodyguarzii lui Duncan, dacă el fusese într-adevăr cel care îi împuşcase pe ambii.

Înăuntru, îi veni în întâmpinare Lady.

— Întreaga conferinţă de presă a fost difuzată la televizor, şi ai fost fantastic, zise ea şi-l luă în braţe.

Nu-i venea să-i dea drumul din braţe. O strânse până când simţi căldura cuprinzându-i corpul. Simţi magnificii curenţi electrici care îi străbătură şira spinării când buzele ei îi atinseră urechea şi şoptiră: „Domnule inspector-şef“.

Acasă. Cu ea. Ei doi împreună. Asta era tot ceea ce îşi dorea. Dar pentru a primi asta, trebuia să merite. Aşa se întâmplă în lumea aceasta. Şi, se gândi el, şi pe lumea cealaltă.

*

— Ai sosit acasă?

Duff intră pe uşa de la camera copiilor, spre surprinderea vocii din spatele lui. Meredith se îmbrăcase în cămaşă de noapte şi stătea cu braţele încrucişate, tremurând.

— Am venit în treacăt, şopti el. Nu am vrut să te trezesc. Ewan nu vrea să doarmă la el în cameră? arătă el înspre fiul lui, care dormea chircit lângă sora lui mai mare.

Meredith suspină.

— A început să meargă la Emilie ori de câte ori nu poate să doarmă. Am crezut că vei rămâne în oraş cât timp lucrezi la anchetele acelea oribile.

— Da. Dar a trebuit să evadez pentru o vreme. Să-mi iau nişte haine curate. Să văd dacă tu şi toţi ceilalţi mai existaţi. M-am gândit să dorm câteva ore în camera de oaspeţi şi apoi să plec.

— În regulă, am să-ţi fac patul. Ai mâncat ceva?

— Nu mi-e foame. Am să mănânc un sandvici mâine dimineaţă.

— Pot să-ţi pregătesc ceva pentru micul dejun. Oricum nu pot dormi.

— Nu, du-te şi culcă-te, Meredith. Eu mai stau puţin şi apoi îmi fac patul.

— Cum vrei.

Ea stătea acolo cu mâinile încrucişate peste piept, uitându-se la el, dar în întuneric el nu putea să-i vadă ochii. Apoi ea se întoarse cu spatele şi plecă.

CAPITOLUL 13

— Dar vreau să ştiu de ce, insistă Duff punându-şi coatele pe masă şi sprijinindu-şi bărbia în mâini. De ce nu au fugit Andrianov şi Hennessy? De ce ar rămâne doi bodyguarzi care şi-au ucis şeful să doarmă în camera alăturată, acoperiţi de sânge şi de probe? Haideţi, sunteţi detectivi, trebuie să aveţi măcar câteva *sugestii*, ce dracu'!

Se uită în jur. Câţiva dintre cei doisprezece angajaţi ai departamentului de omucideri stăteau în cameră în faţa lui, dar doar unul deschise gura şi acela ca să caşte. Era luni dimineaţa – poate de aceea erau atât de necomunicativi, şi nu se simţeau în apele lor şi erau fără chef? Nu, aceste feţe vor arăta la fel de obosite şi mâine, dacă cineva nu prelua hăţurile. Era un motiv pentru care departamentul de omucideri fusese lipsit de un lider formal în cele două luni de când Duncan îi dăduse un ultimatum şefului departamentului: demisia sau se va iniţia o anchetă pentru corupţie. Nu a existat nici un candidat calificat. Sub Kenneth, departamentul de omucideri avusese cea mai scăzută rată de succes din ţară, şi asta nu doar din cauza corupţiei. În timp ce unitatea de omucideri din Capitol îi adunase pe cei mai buni din domeniu, departamentul de omucideri de la sediul central avea doar rămăşiţele: cei apatici şi nefuncţionali.

— Lucrurile trebuie să se schimbe, zisese Duncan. De succesul sau eşecul departamentul de omucideri depinde în mare măsură încrederea în poliţie. De aceea îl numesc aici pe unul dintre cei mai străluciţi ofiţeri. Tu, Duff.

Duncan ştiuse cum să transmită veşti proaste membrilor unităţii într-un mod inspiraţional. Duff se cutremură. Avea un teanc de rapoarte lângă el, şi majoritatea dintre ele erau mai lipsite de valoare decât hârtia pe care fuseseră scrise – declaraţii inutil de amănunţite luate de la invitaţii de la cazinoul Inverness, care toate relatau acelaşi lucru: că nu văzuseră şi nu

auziseră nimic, cu excepţia furtunii cumplite de afară. Duff ştia că tăcerea din jurul mesei probabil se datora faptului că erau înspăimântaţi de furia lui, dar i se rupea. Nu era un concurs de popularitate, şi, dacă trebuiau să fie înspăimântaţi ca să facă ceva, foarte bine.

— Deci noi suntem de părere că bodyguarzii au dormit ca nişte prunci nevinovaţi, aşa e? Haideţi, că şi aşa am avut o zi grea la muncă. Care sunt idioţii care votează pentru?

Nici o reacţie.

— Şi cine *nu* crede că asta s-a întâmplat?

— Nu ca pruncii nevinovaţi, zise Caithness, care tocmai intrase pe uşă. Ca unii aflaţi sub efectul medicamentelor. Scuze pentru întârziere, dar a trebuit să aduc asta. (Flutură ceva care părea un raport medical. Şi chiar asta era, observă Duff când foaia ateriză pe teancul de hârtii. Mai precis, raportul autopsiei.) Probele de sânge prelevate de la Andrianov şi de la Hennessy arată că aveau destulă benzodiazepină în corp încât să doarmă douăsprezece ore.

Caithness se aşează pe unul dintre scaunele libere.

— Bodyguarzi care iau somnifere? Duff pufni neîncrezător.

— Te calmează, adăugă un tip care se legăna pe un scaun, în spatele încăperii. Dacă vrei să-ţi ucizi şeful, probabil că devii puţin anxios. Mulţi spărgători de bănci iau benzo.

— Şi de aceea o şi dau în bară, zise un detectiv cu ticuri ale muşchilor din jurul nasului, şi care purta un toc de armă peste un polo alb.

Râsete. Scurte.

— Tu ce crezi, Caithness? zise Duff.

Ea ridică din umeri.

— Munca de detectiv nu este aria mea profesională, dar mie mi se pare destul de clar că au trebuit să ia ceva pastile ca să se calmeze, dar nu cunoşteau destul de bine drogurile, deci au greşit doza. În timpul crimei, drogul a funcţionat conform planului. Reflexele lor erau încă rapide, dar nervozitatea dispăruse şi tăieturile curate demonstrează o mână sigură. Dar după crimă, după ce substanţele chiar au început să aibă efect, ei au scăpat situaţia de sub control. S-au mânjit cu sânge pe haine şi, într-un final, pur şi simplu au adormit amândoi pe fotolii.

— Tipic, declară tipul cu polo alb. Odată am prins doi spărgători de bancă care erau drogaţi şi care au adormit la semafor. Nu glumesc! Criminalii sunt atât de proşti încât poţi să…

— Mulţumesc, îl întrerupse Duff. De unde ştii că reflexele lor erau încă bune?

Caithness ridică din umeri.

— Cine l-a înjunghiat prima dată a reuşit să-şi retragă mâna de pe cuţit înainte ca sângele să ţâşnească. Specialistul nostru în pete de sânge spune că sângele de pe mâner provine din jetul iniţial. Nu a curs pe mâner, nu a picurat şi nu a fost mânjit pe mâner.

— În cazul acesta eu sunt de acord cu toate concluziile voastre, zise Duff. Cine nu este de acrod?

Nici o reacţie.

— Este de acord cineva?

Încuviinţări tacite.

— Bine, haideţi să zicem că avem răspunsul. Acum haideţi să ne îndreptăm spre celălalt fir al poveştii care nu se leagă. Sinuciderea lui Malcolm. (Duff se ridică în picioare.) Scrisoarea lui spune că Norse Riders l-au ameninţat cu uciderea fiicei lui, dacă nu îi ajută să-l ucidă pe Duncan. Întrebarea mea este: în loc să procedeze aşa cum doresc Sweno şi Norse Riders, şi în loc să-şi ia viaţa, de ce nu s-a dus la Duncan ca să o ducă pe fiica lui într-un loc unde ar fi fost în siguranţă? Ameninţările nu sunt tocmai ceva nou pentru poliţie. Ce credeţi?

Ceilalţi priviră în podea, sau unii la alţii, sau afară pe geam.

— Nici o opinie? Serios? Un întreg departament plin cu detectivi şi nu este…

— Malcolm ştie că Sweno are legături cu poliţia, spuse poliţistul care se legăna pe scaun. Ştie că Sweno ar fi găsit-o pe fiica lui oricum.

— Bun, să zicem, zise Duff, înclinat de spate şi plimbându-se în stânga şi în dreapta prin faţa lor. Să presupunem că Malcolm crede că fiica lui poate fi salvată dacă face cum i-a ordonat Sweno. Sau, prin sinuciderea lui Malcolm, Sweno nu mai are nici un motiv să-i ucidă fiica. OK?

Vedea pe feţele celor prezenţi în sală că habar nu aveau încotro voia să meargă.

— Deci dacă Malcolm, aşa cum sugerează scrisoarea, nu poate să trăiască la gândul că îşi va pierde fiica dacă nu îl ucide pe Duncan, atunci el de ce nu s-a sinucis înainte de a-l ucide pe Duncan şi astfel să-i salveze pe amândoi?

Toţi l-au privit cu gura căscată.

— Aş putea să… începu Caithness.

— Vă rog, inspectore!

— Întrebarea dumneavoastră s-ar putea să fie logică, dar psihicul omului nu funcţionează aşa.

— Nu? se miră Duff. Ba eu cred că da. Există ceva în sinuciderea lui Malcolm care nu se leagă. Creierul nostru întotdeauna va pune în balanţă argumentele pro şi contra şi apoi va lua o decizie logică imposibil de combătut, şi asta cu mare precizie şi bazându-se pe informaţiile disponibile.

— Dacă logica este de fier, atunci de ce, în ciuda faptului că nu avem informaţii proaspete, uneori avem remuşcări?

— Remuşcări?

— Remuşcări, inspectore Duff. (Caithness îl privi fix în ochi.) Este acel sentiment pe care îl au oameni cu calităţi omeneşti, sentiment care ne arată că am dori să putem şterge cu buretele ceva ce am făcut. Nu putem exclude posibilitatea ca Malcolm să fi fost într-adevăr aşa.

Duff scutură din cap.

— Remuşcarea este un semn de boală. Einstein a spus că dovada nebuniei este când cineva parcurge absolut acelaşi proces iar şi iar, sperând să primească un răspuns diferit.

— Atunci concluzia lui Einstein poate fi combătută prin faptul că oamenii, de-a lungul vremii, au ajuns la răspunsuri diferite. Nu pentru că informaţia s-ar fi schimbat, ci pentru că oamenii s-au schimbat.

— Oamenii nu se schimbă!

Duff văzu că ceilalţi se treziseră şi urmăreau cu atenţie dialogul. Probabil că suspectau faptul că schimbul de replici dintre el şi Caithness nu mai era strict legat de moartea lui Malcolm.

— Poate că Malcolm s-a schimbat, sugeră Caithness. Poate că moartea lui Duncan l-a schimbat. Posibilitatea aceasta nu poate fi exclusă.

— Şi nu putem exclude nici posibilitatea ca el să scrie o scrisoare de adio, să-şi arunce insigna în mare şi să o şteargă din loc, zise Duff. Dacă tot veni vorba despre calităţile omeneşti şi toate chestiile alea.

Uşa se deschise. Era unul dintre ofiţerii de la departamentul de narcotice.

— Avem un apel pentru tine, inspector Duff! Spune că este despre Malcolm şi este urgent. Şi nu vrea să vorbească *decât* cu tine.

Lady stătea în mijlocul dormitorului, uitându-se la bărbatul care dormea în patul ei. În patul *lor*. Era trecut de nouă, ea luase de mult micul dejun, dar trupul de sub cearşafurile de mătase încă nu dădea semne de viaţă.

Se aşeză pe marginea patului, îl mângâie pe obraz, îl trase încetişor de cârlionţii negri şi deşi, apoi îl scuturǎ. De sub pleoape se ivi o dungă mică albă.

— Inspectore! Trezeşte-te! A luat foc oraşul!

Ea râse când Macbeth mormăi în vis ceva şi se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele la ea.

— Cât este ceasul?

— Târziu.

— Am visat că era duminică.

— Ai visat multe, cred.

— Da, şi blestemata aia de…

— Ce?

— Nimic. Am auzit clopotele de furtună. Dar apoi mi-am dat seama că erau clopotele bisericii. Îi chemau pe enoriaşi la spovedanie şi la un botez.

— Ţi-am spus să nu mai zici cuvântul acela.

— Botez?

— Macbeth!

— Scuze.

— Conferinţa de presă începe în mai puţin de două ore. Şi oamenii se vor întreba ce s-a întâmplat cu inspectorul-şef.

Îşi dădu jos picioarele din pat. Lady îl opri şi îi prinse faţa între mâini, uitându-se atentă la el. Pupilele lui erau mici. Din nou. Îi smulse un fir rebel din sprânceană.

— De asemenea, avem cină diseară, zise ea, căutând un alt fir. Nu ai

uitat, nu?

— Se cuvine oare să dăm o cină atât de repede după moartea lui Duncan?

— Este un dineu pentru a cultiva relaţii, nu este un banchet. Şi mai trebuie şi să mâncăm, dragul meu.

— Cine vine?

— Toţi cei pe care i-am invitat. Primarul. Câţiva dintre colegii tăi. (Ea identifică un fir argintiu, dar îi scăpă printre unghiile lungi şi roşii.) Se va discuta despre cum să aplicăm regulamentele pentru cazinouri. Articolul de fond din ziar este că Obeliscul deţine un bordel, de fapt, iar cazinoul este doar o faţadă, prin urmare ar trebui închis.

— Nu ajută la nimic faptul că prietenul tău editor la ziar scrie ceea ce îi dictezi tu, atâta vreme cât nimeni nu citeşte ziarul.

— Nu. Dar acum am un soţ care este inspector-şef.

— Au!

— Ar trebui să îţi facem rost de câteva fire de păr sure. Dă bine la şefi să fie grizonaţi. Am să vorbesc cu coafeza mea astăzi. Poate ştie cum să te vopsească discret pe la tâmple.

— Tâmplele mele nu se văd.

— Tocmai! De aceea va trebui să-ţi tăiem părul, ca să devină vizibile.

— Niciodată!

— Primarul Tourtell poate va fi de părere că oraşul are nevoie de un şef de poliţie care arată ca un adult, nu ca un băieţandru.

— Cum? Eşti îngrijorată?

Lady ridică din umeri.

— În mod normal, primarul nu se amestecă în ierarhia poliţiei, dar el este cel care numeşte în funcţie pe noul inspector-șef. Trebuie doar să ne asigurăm că nu-i vine vreo idee ciudată.

— Şi cum putem să facem asta?

— Păi am putea să ne asigurăm că avem ceva ce putem să folosim împotriva lui Tourtell în cazul puţin probabil în care acesta devine mai dificil. Dar nu-ţi face tu griji pentru asta, dragul meu.

— Bine. Apropo de dificil…

Ea se opri din căutatul firelor rebele. Ea a recunoscut tonul acela.

— Este ceva ce nu mi-ai spus, dragule?

— Banquo…

— Ce e cu el?

— Am început să mă întreb dacă pot să mă încred în el. Dacă nu cumva a făcut vreun plan viclean pentru el şi Fleance. (El trase aer adânc în piept şi ea presimţi că el urmează să îi spună ceva important.) Banquo nu l-a ucis pe Malcolm ieri, ci l-a trimis la Capitol. Mi-a zis el acolo ceva cum că prin cruţarea aceste vieţi nu riscăm nimic.

Ea ştia că el se aşteaptă la reacţia ei. Când nu veni nici o reacţie, el băgă de seamă că ea nici nu părea foarte surprinsă.

Ea îi zâmbi.

— Nu sunt vremurile în care să fim surprinşi. Ce crezi că pune la cale?

— El pretinde că l-a înspăimântat pe Malcolm şi el nu o să vorbească nimic, dar bănuiesc că au plănuit ceva, iar Banquo va primi o răsplată mai bună şi mai sigură decât ar primi de la mine.

— Dragul meu, doar nu crezi că bătrânul şi dragul de Banquo ar avea ambiţii de a deveni inspector-şef?

— Nu, nu, Banquo întotdeauna a fost genul care vrea să fie condus, nu să conducă. Aici este vorba despre fiul lui, Fleance. Eu sunt doar cu cincisprezece ani mai mare decât Fleance, dar până când mă voi pensiona Fleance va fi bătrân şi cărunt la rândul lui. Deci este mai bine pentru el să fie prinţul moştenitor al unui om bătrân ca Malcolm.

— Eşti doar epuizat, dragul meu. Banquo este mult prea loial ca să vrea să facă aşa ceva. Chiar tu ai spus că ar trece şi prin foc pentru tine.

— Da, a fost loial. Aşa cum i-am fost şi eu lui. (Macbeth se ridică şi se postă în faţa oglinzii cu rame aurite de pe perete.) Dar, dacă te uiţi mai atent, nu cumva această loialitate reciprocă a fost mai avantajoasă pentru Banquo? Nu a fost el hiena care urmăreşte urmele leului şi devorează prada pe care nu a prins-o el însuşi? L-am numit secundul meu în trupele speciale şi adjunctul de la Criminalitate Organizată. Aş zice că a fost bine răsplătit pentru micile servicii pe care mi le-a făcut.

— Încă un motiv în plus pentru care poţi conta pe loialitatea lui, dragostea mea.

— Da, aşa m-am gândit şi eu. Dar acum înţeleg… zise Macbeth

încruntându-se şi apropiindu-se de oglindă.

Îşi puse palma pe suprafaţa ei ca să vadă dacă era ceva acolo.

— M-a iubit aşa cum un tată îşi iubeşte fiul, dar dragostea aceea s-a preschimbat în ură când a băut băutura geloziei. L-am depăşit la gradaţii, şi în loc să-mi fie el şef, eu i-am devenit şef lui. Şi tot aşa cum, prin urmarea ordinelor mele, el a trebuit să tolereze dispreţul nerostit al propriului său fiu, Fleance, care a văzut cum tatăl lui îşi lasă capul în jos în faţa cucului din cuib care este Macbeth. Te-ai uitat vreodată în ochii căprui şi loiali ai unui câine care se uită în sus la tine, dând din coadă şi aşteptând mâncare? Şade acolo, aşteptând, pentru că asta a fost învăţat să facă. Şi tu îi zâmbeşti, îl mângâi pe cap şi nu poţi să nu vezi ura din spatele supunerii lui. Tu nu vezi că dacă ar avea ocazia, dacă ar avea şansa de a scăpa de pedeapsă, te-ar ataca, ţi-ar sări la jugulară; moartea ta ar fi gura lui de aer de libertate şi te-ar lăsa pe jumătate mâncat, undeva pe un coridor mizer.

— Dragul meu, ce s-a întâmplat cu tine?

— Asta am visat.

— Eşti paranoic. Banquo îţi este într-adevăr prieten! Dacă ar fi plănuit să te trădeze, s-ar fi dus direct la Malcolm şi i-ar fi spus ce pui tu la cale.

— Nu, el ştie că va deveni mai puternic dacă joacă asul la final. Mai întâi mă ucide pe mine, un criminal periculos, şi apoi îl aduce înapoi pe Malcolm la şefia poliţiei. Ce faptă eroică! Cum poţi să premiezi pe cineva ca acesta şi pe familia lui?

— Chiar crezi ce spui?

— Nu! zise Macbeth. (Stătea aproape de fereastră acum, cu nasul lipit de sticlă, care se aburise.) Nu cred asta, ştiu asta. Eu îi *văd*. Îi văd pe amândoi. Banquo şi Fleance. Trebuie să le dejoc planul, dar cum?

Se întoarse către ea.

— Cum? Tu eşti singura care mă poate ajuta. Trebuie să mă ajuţi pentru *noi*.

Lady îşi încrucişă mâinile. Gândurile care treceau prin mintea lui Macbeth aveau o logică. S-ar *putea* ca el să aibă dreptate. Şi dacă nu avea dreptate, Banquo rămânea tot un conspirator şi un potenţial martor şi ciripitor. Cu cât erau mai puţini, cu atât mai bine. Şi ce folos real aveau ei

de pe urma lui Banquo şi a lui Fleance? Nici unul. Ea oftă. După cum ar spune şi Jack, „Dacă ai mai puţin de doisprezece în blackjack, trebuie să mai ceri o carte. Pentru că nu ai cum să pierzi.“

— Invită-i aici într-o seară, propuse ea. Atunci ne vom da seama cum stăm.

— Şi să o facem aici?

— Nu, nu, au avut loc destule crime la Inverness, încă una şi am trezi suspiciuni împotriva noastră şi ne-am şi pune pe fugă clientela. O vom face pe stradă.

Macbeth încuviinţă din cap.

— Îi voi ruga pe Banquo şi pe Fleance să vină cu maşina. Le spun că am promis cuiva că-l transportă acasă cu maşina lor. Ştiu şi ce rută va alege, deci dacă le spun să fie punctuali, vom şti unde se află pe rută în fiecare minut. Ştii ceva, femeia visurilor mele?

Da, se gândi ea, în timp ce el o îmbrăţisa, dar îl lăsă oricum să o zică.

— Te iubesc mai presus de orice pe lumea asta.

Duff găsi băieţaşul stând pe o bornă de la marginea cheiurilor. Ploaia se oprise, şi prin stratul de nori albi pătrundea mai multă lumină ca de obicei. Dar dincolo de râu, noi trupe de nori albastru-cenuşii stăteau aliniaţi, gata să mărşăluiască purtaţi de vântul de nord-vest către ei: acesta era singurul lucru pe care puteai miza în acest oraş.

— Eu sunt Duff. Tu eşti persoana care m-a sunat în legătură cu Malcolm?

— Mişto maşină! exclamă băiatul prinzându-şi mai bine peticul la ochi. Mi-au spus că nu mai eşti şeful departamentului de narcotice, aşa e?

— Mi-ai spus că este urgent.

— Întotdeauna este urgent, narcobossule.

— Mie-mi convine. Scuipă tot!

— *Hai cu banu’*, cum se zice pe la noi.

— Aha, deci de-aia e urgent! Când trebuie să iei următoarea doză?

— Acum câteva ore. Şi, cum chestia asta este îndeajuns de importantă încât să-l fac pe bossul boşilor să apară, atunci el sare cu banu’ nu pentru o doză, ci pentru zece… Sau mai aştept o jumate de oră şi-ţi vând tot la jumate de preţ. Încă o jumătate de oră şi te costă jumate la jumate… Nu

zic că nu-i aşa, narcobossule, da’ întrebarea e: care din noi se grăbeşte mai tare? Citeam despre Malcolm în ziare azi dimineaţă şi l-am recunoscut din fotografii. Înecat, oareşcum. Inspector-şef adjunct şi tot restul. Chestii nasoale!

— Haide, băiete, zi-mi şi-ţi dau atâta cât face.

Băiatul cu un singur ochi chicoti.

— Sorry, boss, dar m-am dezvăţat să mă încred în copoi. Iată prima momeală pentru tine. Mă trezesc după ce m-am drogat, stau între şirurile de containere pe care le vezi acolo, unde poţi să-ţi bagi în vene şi să nu fii jefuit, ştii ce zic? Nu mă vede nimeni, dar eu îl văd, pe Malcolm, pe partea cealaltă a canalului. Ei bine, bossule? Prima injecţie e gratis, a doua te costă scump. Pe asta-i mai auzit-o?

Băiatul râse.

— Nu sunt sigur că m-ai făcut să muşc din momeală, zise Duff. Ştim că Malcolm a fost aici, pentru că aici i-am găsit maşina.

— Dar nu ştiaţi că nu a fost singur. Şi nu ştiţi cine a fost cu el aici.

Din experienţele lui anterioare, Duff ştia că un drogat îndrugă mai mult minciuni decât adevăr, mai ales dacă aşteaptă să-şi facă rost de următoarea injecţie. Dar, de regulă, un drogat preferă metode mai simple şi mai rapide de a te trage pe sfoară, decât să sune la sediul central şi să insiste să vorbească cu vreun şef de departament şi apoi să aştepte o oră în ploaie, şi toate astea fără vreo garanţie de plată.

— Şi tu ştii chestia asta? întrebă Duff. Cine este această persoană?

— L-am mai văzut înainte, da, da!

Duff îşi scoase portofelul. Numără câteva bancnote şi i le pasă băiatului.

— Mă gândeam să-l sun direct pe Macbeth, zise băiatul în timp ce număra banii. Dar mi-am dat seama că probabil ar refuza să mă creadă când o să îi spun cine a fost.

— Cine?

— Malcolm vorbea cu ajutorul lui Macbeth, zise băiatul. Un tip în vârstă, cu părul alb.

Duff icni involuntar.

— Banquo?

— Nu ştiu cum îl cheamă, dar l-am văzut aici cu Macbeth, la gară.

— Şi despre ce discutau Banquo şi Malcolm?

— Erau prea departe de mine.

— Atunci despre ce ţi s-a părut ţie că vorbeau? Râdeau? Sau vorbeau tare, pe un ton nervos?

— N-aş putea să-mi dau seama. Ploaia cădea în rafale pe containere şi în majoritatea timpului au stat cu spatele la mine. Poate că se certau. Mi s-a părut că bătrânul şi-a flendurat o vreme pistolul prin aer. Dar când lucrurile s-au calmat, s-au suit într-un Volvo şi au dispărut. Bătrânul conducea.

Duff se scărpină în cap. Banquo şi Malcolm într-o conspiraţie?

— Asta e prea mult, zise băiatul întinzându-i o bancnotă înapoi.

Duff se uită la el. Un drogat care îi dă rest? Luă bancnota.

— Nu mi-ai spus toate acestea doar pentru banii necesari pentru injecţii, nu-i aşa?

— Hm?

— Mi-ai spus că ai citit în ziar şi că ştiai că astea sunt lucruri nasoale. Şi sunt nasoale. Atât de nasoale încât, dacă i-ai fi vândut pontul unui jurnalist, ai fi primit de zece ori mai mult decât de la un copoi. Deci fie te-a trimis Hecate să împrăştii zvonuri false, fie ai altceva de gând.

— Du-te dracului, narcobossule!

Duff îl prinse pe drogat de guler şi îl smulse de pe bornă. Băiatul era uşor ca un fulg.

— Ascultă-mă! spuse Duff, încercând să nu inhaleze respiraţia puturoasă a băiatului. Te pot băga după gratii şi să vedem ce crezi când ajungi în cuşcă şi simţi cum vine pofta de drog şi prin faţa ta, timp de două zile, o să vezi deşertul. Acum îmi spui de ce ai venit la mine? Ai cinci secunde. Patru…

Băiatul se uită înapoi la Duff.

— Trei…

— Căcănar de poliţist ce eşti, fir-ai tu de…

— Doi…

— Ochiul meu.

— Unu…

— Ochiul meu, ţi-am zis!

— Ce e cu el?

— Eu doar am vrut să te ajut să-l prinzi pe omul care mi-a scos ochiul.

— Cine a fost?

Băiatul pufni dispreţuitor.

— Acelaşi tip care te bate pe tine la cur. Nu ştii cine se ascunde în spatele întregii mizerii? Doar o singură persoană din oraşul ăsta poate să ucidă un inspector-şef şi să scape basma curată, şi-l cheamă Mâna Invizibilă.

— Hecate?

CAPITOLUL 14

Macbeth conducea de-a lungul drumului murdar care trecea printre cele două fabrici vechi. Norul atârna atât de jos şi atât de cenuşiu-ca-ziua-de-luni deasupra coşurilor, încât era dificil să-ţi dai seama care scotea fum, dar unele porţi aveau semnul ÎNCHIS pe ele, sau nişte lanţuri care legau semnele asemenea unor papioane ironice.

Conferinţa de presă trecuse fără dificultăţi. Fără dificultăţi pentru că el fusese prea drogat ca să mai simtă ceva. Se concentrase să stea sprijinit de spătarul scaunului, într-o poziţie relaxată, cu braţele încrucişate pe piept şi lăsându-i pe Lennox şi Caithness să răspundă la întrebări. Cu excepţia întrebărilor direct adresate lui, la care răspunsese prin „Nu putem comenta cu privire la asta în prezent“, rostind cuvintele cu o expresie pe faţă care zicea că deţineau mult prea multe informaţii şi că totul era sub control. Calm şi sigur pe el. Aceea a fost impresia pe care spera să o fi lăsat. Un inspector-şef adjunct care nu îşi permitea să fie afectat de isteria din jurul lui, care răspundea la întrebările jurnaliştilor „Nu credeţi că publicul are dreptul să ştie?“ cu un zâmbet uşor dezolat şi tolerant.

După aceea Kite, reporterul care pronunţa „r“-ul rulat, spusese la emisiunea lui de radio, după conferinţa de presă, că inspectorul-şef interimar căscase mult, păruse neimplicat şi se uitase adesea la ceas. Dar să-l ia naiba pe Kite! La secţia de patrulă cu siguranţă se credea că noul inspector-şef era foarte implicat deoarece el însuşi trecuse pe acolo şi dirijase patrulele de la Districtul 2 Vest până la Districtul 1 Est. El a explicat că era timpul să patruleze şi în cartierele obişnuite. Acesta era un semnal important: poliţia nu se ocupă exclusiv de districtele cu bani şi influenţă.

Şi, dacă Kite fusese supărat, Banquo fusese cu atât mai fericit să primească o invitaţie la dineu, în care i se spunea să-l aducă şi pe Fleance.

— E bine ca băiatul să se obişnuiască să socializeze cu băieţii mari, adăugase Macbeth. Şi după aceea, cred că ar trebui să te gândeşti ce ai dori să faci. Să preiei trupele de intervenţie, Crima Organizată, sau să devii inspector-şef adjunct.

— Eu?

— Nu te stresa acum, Banquo! Doar *gândeşte-te* puţin la asta, OK?

Şi Banquo bombăni şi scutură din cap. Blând ca de obicei. De parcă nu ar avea nici un gând rău în minte. Sau cel puţin de parcă nu ar avea nici o remuşcare pentru gândul rău. Ei bine, în noaptea aceasta trădătorul se va confrunta cu creatorul şi cu distrugătorul lui.

Nu era nimeni la poarta clubului unde se adunau membrii Norse Riders. Probabil nu aveau pe nimeni care să stea de pază.

Macbeth ieşi din maşină şi intră în club. Se opri la intrare şi se uită în jur. Parcă trecuse o veşnicie de când stătuse acolo, lângă Duff, privind prin încăpere. Acum masa lungă dispăruse şi la bar erau trei bărbaţi cu burdihane atârnând greu, îmbrăcaţi în gecile de piele ale clubului, şi mai erau şi două femei cu sâni opulenţi. Una dintre ele avea un bebeluş, care se foia ţinut de mâna musculoasă a mamei pe care era tatuat numele „SEAN“,

— Colin, ăsta nu-i ăla…? şopti ea.

— Ba da, zise în şoaptă bărbatul complet chel cu o mustaţă ca de morsă care se afla lângă ea. Ăla l-a prins pe Sean.

Macbeth îşi aminti numele din raport. Era ciudat cum uita de repede numele oamenilor cu care se întâlnea, dar niciodată numele celor care apăreau în rapoarte. Sean. El era unul dintre cei care fuseseră de pază la poartă, cel pe care Macbeth îl înjunghiase în umăr şi pe care îl luaseră ostatic, unul dintre cei care se aflau încă în custodia poliţiei.

Bărbaţii, furioşi, se uitau ţintă la Macbeth. Macbeth trase adânc aer în piept. Era atât de linişte încât auzea scârţâitul podelelor sub apăsarea călcâielor în timp ce se îndrepta către bar. I se adresă gecii de piele aflate în spatele barului şi, chiar când se pregătea să vorbească, se gândi că poate nu ar fi trebuit să inhaleze şi liniuţa aceea înainte de a pleca din sediul central. Poţiunea avea tendinţa de a-l face înfumurat. Şi îngrijorarea lui fu confirmată de propoziţia care-i ieşi pe gură:

— Mda, nu prea sunteţi numeroşi azi. Unde sunt ceilalţi? Ah, da! Corect. La mititica. Sau la morgă. Un Glendoran, vă rog!

Macbeth observă privirea îngheţată a barmanului, şi îşi dădu seama că un atac din partea stângă era iminent şi că mai avea încă timp. Macbeth avusese întotdeauna reflexe bune, dar cu poţiunea la bord era ca o muscă: putea să caşte, să se scarpine pe spate şi să se uite la ceas, în timp ce venea o lovitură spre el. Apoi, chiar când Colin şi bărbatul cu mustaţă de morsă se gândeau că vor avea noroc, Macbeth se lăsă pe spate şi pumnul care se îndreptase spre părul lui proaspăt tuns atinse doar aerul. Macbeth îşi ridică cotul şi îl răsuci în lateral, abia simţind impactul; auzi doar un mormăit, un cartilaj zdrobindu-se, zgomot de paşi şonticăiţi şi scaune de la bar răsturnându-se.

— Cu gheaţă, spuse Macbeth.

Apoi se răsuci către bărbatul de lângă el, chiar în clipa în care acela îşi încleşta pumnul drept şi îşi trăgea umărul în spate, pregătindu-se să aplice o lovitură. Când lovitura veni, Macbeth îşi ridică mâna şi se întâlni cu mâna lui Colin la mijlocul distanţei. Dar, în loc de sunetul mult aşteptat, de os pe os, se auzi şfichiuitura fină produsă de oţelul care pătrunde în carne, urmat de o bufnitură surdă când articulaţiile mâinii atinseră pumnalul. Apoi urmă urletul prelung când victima văzu pumnalul urcând de-a lungul antebraţului până la subraţ. Macbeth scoase pumnalul cu o smucitură.

— Şi cu puţin sifon.

Bărbatul cu mustaţa de morsă căzu în genunchi.

— Ce naiba se petrece aici? răsună o voce care venea dinspre uşa garajului.

Acest bărbat avea o barbă deasă şi o geacă de piele cu trei epoleţi pe fiecare umăr. În plus, o puşcă în mâini.

— Comand ceva, zise Macbeth şi se răsuci către barmanul care încă nu se mişcase.

— Comanzi ce? întrebă bărbatul care se apropie.

— Whisky. Printre altele.

— Şi mai ce?

— Tu eşti sergentul. Tu conduci prăvălia când Sweno nu este aici, nu-i

aşa? Apropo, pe unde se ascunde acum?

— Spune ce vrei să spui şi ieşi de-aici, poliţai jegos!

— N-am auzit nici o vorbă rea despre locul ăsta, deşi serviciile ar putea fi mai prietenoase şi mai rapide. Ce zici să facem noi doi treaba asta undeva în linişte, într-o cămăruţă din spate, sergent?

Bărbatul se uită la Macbeth câteva clipe. Îşi lăsă puşca jos.

— Oricum, pe aici nu prea mai ai ce ravagii să faci.

— Ştiu. Şi lui Sweno îi va plăcea sarcina pe care i-o voi da, îţi garantez.

Micul birou al sergentului – pentru că asta era – avea postere cu motociclete pe perete şi o selecţie foarte mică de piese de motoare pe rafturi. Cu un birou, un telefon şi o etajeră. Şi un scaun pentru musafiri.

— Nu te face prea confortabil, poliţaiule!

— Vreau să comand o misiune.

Dacă sergentul era şocat nu a lăsat să se vadă.

— Nu ai venit unde trebuie. Nu mai facem astfel de servicii pentru poliţai.

— Deci ceea ce se zvoneşte este adevărat? Obişnuiaţi să organizaţi lovituri pentru oamenii lui Kenneth?

— Dacă nu se arăta altceva…

— Doar că de data aceasta nu trebuie să vă descotorosiţi de un competitor, zise Macbeth, înclinându-se în faţă. Ci de doi poliţişti. Şi plata este aceea că oamenii voştri din Norse Riders vor fi puşi în libertate imediat după aceea şi toate acuzaţiile vor fi retrase.

Sergentul ridică o sprânceană.

— Şi cum putem să facem asta?

— Eroare de procedură. Dovezi contaminate. Se întâmplă mereu. Dacă inspectorul-şef spune că nu avem un caz, nu avem un caz!

Sergentul îşi încrucişă braţele.

— Te ascult. Continuă.

— Persoana care trebuie să fie eliminată este cea care s-a asigurat că drogurile de care depindea existenţa voastră vor sfârşi în râu. Inspectorul Banquo. (Macbeth îl urmări pe sergent dând uşor din cap.) Celălalt este plodul copoiului, care se va afla în maşină cu el.

— Şi de ce ar trebui eliminaţi?

— Este aşa de important să ştii?

— De obicei nu întreb, dar aici vorbim despre agenţi de poliţie, şi asta înseamnă că vom fi în mari belele.

— Nu cu aceştia. Noi ştim că inspectorul Banquo lucrează cu Hecate, doar că nu o putem dovedi, deci trebuie să scăpăm de el în alt mod. Aceasta este cea mai bună opţiune din punctul nostru de vedere.

Sergentul dădu iar din cap. Macbeth miza pe faptul că sergentul va înţelege logica spuselor lui.

— Şi noi de unde vom şti că te vei ţine de partea ta de promisiune?

— Păi, zise Macbeth, uitându-se cu ochii mijiţi la fata din calendarul fixat pe perete deasupra capului sergentului. Avem cinci martori la bar care pot depune mărturie că inspectorul-şef interimar Macbeth a venit aici personal ca să vă dea un comision. Ştii şi tu că nu aş vrea să-ţi dau nici un motiv ca să dai totul în vileag, nu?

Sergentul se lăsă atât de mult pe spate, încât atinse peretele studiindu-l pe Macbeth în timp ce scotea nişte mormăieli şi jucându-se cu barba.

— Şi când şi unde să aibă loc acest comision?

— La noapte. Ştii unde este Dealul Spânzurătorii în Districtul 2 Vest?

— Ăla-i locul unde l-au spânzurat pe stră-străbunicul meu.

— Pe strada principală de după aleile unde îşi fac cumpărăturile cei din Vest se află o intersecţie mare.

— Ştiu locul.

— Se vor afla într-un Volvo PV negru la semafor undeva între şase şi jumătate şi şapte fără zece. Probabil fix la fără un sfert. Este un om punctual.

— Hm. Acolo tot timpul sunt multe maşini care patrulează.

Macbeth zâmbi.

— În noaptea asta nu vor fi.

— O, serios? Mă gândesc şi-ţi dau un răspuns la ora patru.

Macbeth chicoti.

— Sweno se va gândi, vrei să zici. Excelent! Ia un pix şi scrie numărul meu şi numărul de înmatriculare al maşinii. Şi încă ceva.

— Ce?

— Le vreau capetele.

— Ale cui?

— Ale celor doi poliţai. Le vreau capetele. Livrate la uşă.

Sergentul se holbă la Macbeth de parcă acesta şi-ar fi pierdut minţile.

— Clientul are nevoie de bon fiscal, adăugă Macbeth. Ultima dată când am comandat o misiune şi nu am cerut bon, s-au întâmplat nereguli. N-am primit ce am comandat.

De abia noaptea târziu reuşi Duff să ajungă la o concluzie.

Îşi disecase ideile ore în şir într-un creier în care traficul i se părea că se mişcă greu, şi în interiorul căruia drumul era la fel de plin de posibilităţi ca şi drumul dinaintea sa. Încă nu schimbaseră balustradele de pe Kenneth Bridge, deci traficul spre est era redirecţionat către vechiul pod şi coada ajungea până la Districtul 2, unde maşina lui Duff se mişca în ritm de melc de la o intersecţie la alta, iar singura întrebare rămăsese: stânga, dreapta, în faţă, pe unde ar fi mai rapid?

Duff ajunsese şi el la acest semafor:

Ar trebui să meargă la Macbeth şi la ceilalţi ca să le prezinte ceea ce aflase pe cheiuri? Ar trebui să ţină toate informaţiile pentru el? Dar dacă băiatul chior nu zicea adevărul, sau dacă Banquo reuşea să nege acuzaţiile? Care ar fi consecinţele pentru Duff dacă în această situaţie haotică ar fi făcut acuzaţii false împotriva lui Banquo, care, împreună cu Macbeth, devenise dintr-odată o persoană influentă?

Duff putea bineînţeles să prezinte pur şi simplu informaţia în modul în care îi parvenise şi lui şi să-i lase pe Lennox şi pe Macbeth să o evalueze singuri, dar atunci el ar fi pierdut o victorie de palmares – să-l areste de unul singur pe Banquo şi să-l demaşte.

Pe de altă parte, *nu* putea să-şi mai permită încă un eşec după cel din raidul de la containerele din port. Îl costase scump. Pierduse postul de la Criminalitate organizată; încă o greşeală îl putea costa acest loc de muncă.

Încă o intersecţie: Criminalitatea organizată avea iarăşi nevoie de un lider dacă Macbeth devenea inspector-şef, şi dacă Duff se folosea de şansă şi ieşea câştigător, atunci unitatea ar putea fi a lui.

Pusese în balanţă şi varianta de a se sfătui cu Caithness, dar apoi secretul lui ar fi fost dezvăluit şi ar fi fost silit să facă *ceva*. Să-şi asume nişte riscuri.

Drumul pe care şi l-a ales la final a fost unul pe care nu risca prea mult, dar dacă lucrurile mergeau cum spera el, atunci toate meritele îi reveneau.

Duff trecu peste micuţul pod făcut din şine de tren, şi trase maşina într-o curte aflată în faţa unei clădiri modeste din cărămidă, aflată vizavi. Îi luase mai mult de trei sferturi de oră ca să acopere mica distanţă de la sediul central până la adresa lui Banquo.

— Duff, zise Banquo care deschise uşa după câteva clipe. Ce se întâmplă?

— Se întâmplă o petrecere, după cum arăţi, zise Duff.

— Da, şi de aia nu reuşesc să decid dacă să-mi iau asta sau nu.

Banquo ridică în aer tocul de pistol.

— Lasă-l acasă. Nu face altceva decât să se vadă de sub costum. Dar nodul de la cravată nu este bun.

— Nu este? zise Banquo, lăsându-şi bărbia mult în piept, apăsând pe gulerul alb, într-o încercare inutilă de a vedea nodul. A fost bun vreme de cincizeci de ani, de când am fost la confirmare.

— E un nod de om sărac, Banquo. Haide să-ţi arăt…

Banquo îşi acoperi nodul de la cravată ca să se apere de mâna lui Duff care dorea să-l ajute.

— Eu *sunt* un om sărac, Duff. Şi bănuiesc că ai venit aici ca să primeşti ajutor, nu ca să te oferi tu să ajuţi.

— E destul de adevărat, Banquo. Pot să intru?

— Mi-ar fi plăcut să-ţi ofer sprijin şi cafea, dar mă tem că tocmai plecam.

Banquo îşi puse tocul pistolului pe raftul cuierului din spatele lui şi strigă înspre scări:

— Fleance!

— Vin! răsună şi răspunsul.

— Haide să ieşim afară, propuse Banquo, încheindu-se la haină.

Stăteau pe treptele albe. Ploaia se scurgea gâlgâind prin burlane. Banquo îi oferi lui Duff o ţigară, acesta refuză, şi atunci îşi aprinse pentru el una.

— Azi m-am întors în port, în zona containerelor, zise Duff. M-am întâlnit cu un băiat, unul dintre drogaţii tineri care a vrut să vorbească cu

mine. Are un singur ochi. Mi-a spus cum l-a pierdut pe celălalt.

— Îhâm.

— Era sevrat, dar nu avea nici un ban. La gara centrală s-a întâlnit cu un bătrân şi i-a cerşit bani. Bătrânul avea un baston cu măciulie de aur.

— Hecate?

— Bătrânul s-a oprit, a scos o pungă de droguri, a fluturat-o în faţa băiatului şi i-a spus că era poţiune de primă calitate direct din oală. Băiatul putea să o obţină dacă făcea două chestii pentru el. Prima era să răspundă la o întrebare: dacă ar fi să piardă un simţ, ce simţ i-ar fi cel mai frică să piardă? Când băiatul i-a răspuns că vederea, atunci bătrânul i-a spus că doreşte un ochi de-al lui.

— A fost într-adevăr Hecate.

— Când băiatul l-a întrebat pe bătrân de ce îi dorea ochiul, Hecate i-a răspuns că are de toate, deci tot ceea ce îşi mai dorea era ceea ce era cel mai valoros din perspectiva cumpărătorului, şi nu a lui. La urma urmelor, nu era decât jumătate din vedere, ei bine, nici măcar atât. Şi gândeşte-te cât de valoros va fi ochiul celălalt după aceea. Într-adevăr pierderea şi câştigul ar fi aproape egale.

— Nu înţeleg chestiile astea.

— Poate că nu, dar aşa sunt unii oameni. Doresc puterea în sine mai mult decât ceea ce le-ar putea oferi puterea. Ar prefera să deţină un pom fără valoare, decât să aibă fructele comestibile care cresc în el. Doar ca să poată arăta cu degetul înspre el şi să spună: „Este al meu.“ Şi apoi să-l taie.

Banquo făcu un nor de fum.

— Ce a decis băiatul să facă?

— A fost ajutat de un bărbat-femeie care îl însoţea pe bătrân şi care i-a scos ochiul. Şi după ce şi-a primit doza, toată durerea pe care o simţise a dispărut – ştersese toate cicatricile şi ştersese toate amintirile negre. Băiatul mi-a povestit că fusese atât de frumos, încât nici măcar astăzi nu poate spune că are vreun regret. Încă mai caută acea senzaţie, doza perfectă.

— Şi ce a vrut astăzi de la tine când te-ai întâlnit cu el?

— Acelaşi lucru. Plus persoana care i-a scos ochiul doar pentru că avea

puterea să i-l ia.

— Va trebui să stea la rând după ceilalţi care îl vânează pe Hecate.

— Se gândea cum ne-ar putea ajuta pe noi să-l prindem pe Hecate.

— Şi cum ar putea un amărât de sclav al drogurilor să facă asta?

— Aşa numita scrisoare de adio a lui Malcolm ne conduce spre Norse Riders. Dar băiatul crede că a fost mâna lui Hecate în toate. Atât în scrisoare, cât şi în uciderea lui Duncan. Şi Hecate este în cârdăşie cu Malcolm. Şi poate şi cu alţi poliţişti.

— O teorie răspândită în zilele noastre.

Banquo scutură scrumul ţigării şi se uită la ceas.

— A primit şi bani pentru asta?

— Nu, îi răspunse Duff. Nu a primit nimic până când nu mi-a spus că l-a văzut pe Malcolm la cheiuri înainte de a dispărea. Şi că atunci fusese cu tine.

Banquo îşi ducea ţigara către gură şi se opri. Râse.

— Eu? Nu cred.

— Te-a descris pe tine şi maşina ta.

— Nici eu şi nici maşina mea nu am fost acolo. Şi îmi vine greu să cred că ai plătit din banii statului pentru a afla o astfel de ipoteză. Deci care dintre voi doi joacă o festă? Drogatul atunci, sau tu acum?

O rafală de vânt rece suflă şi Duff se cutremură.

— Băiatul spune că l-a văzut pe Malcolm şi pe bărbatul mai în vârstă pe care-l văzuse cu Macbeth. Un Volvo PV. Şi un pistol. Tu nu ai fi plătit pentru o astfel de informaţie, Banquo?

— Doar dacă aş fi fost disperat. (Banquo îşi stinse ţigara pe balustrada de fier care străjuia treptele de-o parte şi de alta.) Şi nici măcar atunci, dacă ar fi fost despre un coleg din poliţie.

— Pentru că tu întotdeauna pui loialitatea mai presus de orice, nu-i aşa?

— Un poliţist nu poate să funcţioneze fără loialitate. Este o premiză necesară.

— Cât de departe merge loialitatea ta faţă de forţele de ordine?

— Sunt un om simplu, Duff, şi nu înţeleg la ce te referi.

— Dacă vorbeşti despre loialitate atunci trebuie să ni-l dai pe Malcolm. De dragul forţelor de ordine.

Duff arătă înspre supa cenuşie formată din ploaie şi ceaţă din faţa lor.

— De dragul acestui oraş. Unde în Capitol se ascunde ucigaşul lui Duncan?

Banquo suflă scrumul de ţigară şi puse chiştocul în buzunarul hainei.

— Nu ştiu nimic despre Malcolm. Fleance!!! Scuze, inspectore, dar trebuie să ajungem la o cină.

Duff fugi după Banquo, care coborâse cele trei trepte în ploaie.

— Vorbeşte cu mine, Banquo! Văd că te simţi copleşit de sentimente de vinovăţie şi de remuşcări. Tu nu eşti un om rău şi viclean. Tu doar ai fost ispitit de către cineva aflat mai sus decât tine pe scara ierarhică. Şi apoi ai fost trădat. El trebuie să fie prins, Banquo!

— Fleance!!! strigă Banquo în direcţia casei în timp ce îşi deschidea maşina din curte.

— Vrei să continuăm pe spirala asta în jos, înspre haos şi anarhie, Banquo? Strămoşii noştri au construit căi ferate şi şcoli. Noi construim bordeluri şi cazinouri.

Banquo se sui în maşină şi claxonă de două ori. Uşa casei se deschise şi un Fleance îmbrăcat la costum se ivi pe trepte, luptându-se să deschidă o umbrelă.

Banquo crăpă puţin geamul, probabil pentru că maşina se aburea pe interior, şi Duff îşi puse mâinile pe geam încercând să îl împingă mai jos în timp ce vorbea prin fanta îngustă.

— Ascultă-mă Banquo. Dacă faci asta, dacă mărturiseşti, nu pot să fac prea multe pentru tine, ştii asta. Dar îţi promit că nimeni nu se va atinge de Fleance. Viitorul lui nu trebuie să fie acela de fiu de trădător, ci acela de fiu al unui om care s-a sacrificat pentru acest oraş. Ai cuvântul meu!

— Salut! Inspectorul Duff, nu-i aşa?

Duff se ridică.

— Salut, Fleance. Aşa este. Să aveţi o cină plăcută.

— Mulţumim.

Duff aşteptă până când Fleance se aşeză în scaunul pasagerului şi Banquo porni motorul. Apoi porni şi el spre maşina lui.

— Duff!

Se răsuci.

Banquo deschise uşa.

— Nu este aşa cum crezi! strigă Banquo.

— Nu este?

— Nu! Ne vedem la Bertha la miezul nopţii.

Duff dădu din cap.

Volvo-ul intră în viteză, şi tată şi fiu trecură de poartă, şi se pierdură în ceaţă.

CAPITOLUL 15

Lady urcă ultimele trepte de fier ale scării care ducea la uşa ce se deschide spre acoperişul de la cazinoul Inverness. Deschise uşa şi privi în întuneric. Nu se auzea decât murmurul ploii. Totul şi toţi oamenii păreau cufundaţi în secretele lor. Era pe punctul de a se întoarce, când o fâşie de lumină se ivi pe acoperiş şi ea îl zări. Stătea la marginea acoperişului şi se uita de-a lungul Străzii Cumpătării, aflată în spatele cazinoului. Înainte ca ea să fi convins consiliul oraşului să cureţe strada, prostituatele stătuseră acolo pe strada slab iluminată şi nu doar că îşi ofereau trupul, dar adesea prestau servicii chiar acolo, pe sub porticuri, în maşini, pe maşini sau lipite de ziduri. Când Reţeaua Naţională a Căilor Ferate fusese acolo, se spunea că toate ferestrele care dădeau spre Strada Cumpătării fuseseră astupate cu cărămizi la ordinele directorului, pentru ca subordonaţii lui să se poată concentra la muncă şi nu la ce era afară.

Ea îşi deschise umbrela şi se duse lângă Macbeth.

— Stai aici în ploaie, iubitule? Te-am căutat. Invitaţii vor veni în curând.

Se uită în jos la zidurile netede şi fără ferestre care străjuiau marginea străzii, ca nişte ziduri de cetate. Cunoştea fiecare centrimetru al acelei străzi. Şi acela era un motiv îndeajuns de bun ca să astupe toate ferestrele cu cărămidă.

— Ce vezi acolo jos?

— Un abis, răspunse el. Frică.

— Dragul meu, nu fi atât de pesimist.

— Nu?

— Ce rost au toate victoriile noastre dacă nu ne aduc zâmbetul pe buze?

— Am câştigat doar câteva bătălii. Războiul abia a început. Şi deja mă consumă frica. Dumnezeu ştie de unde provine. Mai bine îmi dai un

motociclist care se îndreaptă fix către mine în locul acestui şarpe pe care l-am spintecat, dar nu l-am ucis.

— Opreşte-te, iubitule! Nimeni nu ne poate prinde acum.

— Duncan. Îl văd acolo jos. Şi îl invidiez. A murit – i-am oferit pace – în timp ce el îmi provoacă teamă şi toate aceste coşmaruri.

— Ai luat poţiune, nu? Poţiunea îţi provoacă coşmaruri.

— Iubito…

— Îţi aminteşti ce ai spus despre Collum? Ai spus că poţiunea îi înnebuneşte pe oameni. Trebuie să te laşi, sau vei pierde tot ceea ce am câştigat! Mă auzi? Nu mai iei nici un gram de poţiune!

— Dar coşmarurile nu sunt rodul imaginaţiei mele. M-a sunat sergentul. A acceptat misiunea. Sau ai uitat de măreţul nostru plan pentru diseară? Ai reprimat gândul că singurul meu tată şi cel mai bun prieten al meu vor fi măcelăriţi?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti şi nici tu nu ştii ce zici. După ce va fi făcut tot ce trebuie făcut, nimic nu te va mai frământa. Şi poţiunea nu-ţi va da nici alinare şi nici curaj. Acum sufletul tău îşi va primi răsplata. Deci fără poţiune de acum înainte! Pune-ţi o cravată acum, iubitule! Şi un zâmbet pe buze. (Îl prinse de mână.) Haide, să-i dăm gata cu şarmul nostru.

Caithness stătea într-un fotoliu cu un pahar de vin roşu în mână şi asculta ploaia căzând pe fereastra de la mansardă, şi pe Kite la radio. Acesta vorbea despre problema şefului interimar al poliţiei care avea mai multă putere decât un primar ales democratic, şi toate acestea i se datorau lui Kenneth, care prelucrase legile oraşului. Ei îi plăcea felul în care pronunţa „r“-ul rulat şi îi plăcea vocea lui calmă. Îi plăcea felul în care lui nu îi era teamă să-şi arate inteligenţa sclipitoare. Dar cel mai mult îi plăcea felul în care întotdeauna se împotrivea. I se împotrivise lui Kenneth, lui Tourtell, da, chiar şi lui Duncan, care, la rândul lui, se împotrivise atâtor lucruri. Probabil că se simţea singur. Şi cine ar alege să fie singur, dacă ar fi de ales?

Se întrebase uneori dacă să trimită o scrisoare anonimă la acest post de radio, în care să spună cât de reconfortant era să ştie că mai există oameni principiali ca el, care îşi luase o sarcină, aceea de câine de pază singuratic şi neînfricat. Apropo de asta. Oare nu auzise sunetul acela de la uşa din

faţă? Ea dădu radioul mai încet. Asculta. Sunetul veni din nou. Ea se duse la uşă şi-şi lipi urechea de ea. Un scârţâit familiar. Apoi deschise uşa.

— Duff. Ce faci?

— Eu… ăăă… stau aici. Şi mă gândesc.

Îşi vârî mâna adânc în buzunarele hainei şi se balansa în pantofii lui mult prea mari, ale căror tălpi scârţâiau.

— De ce nu ai sunat la uşă?

— Am sunat, îi răspunse Duff. Ăăă… Se pare că soneria nu funcţionează.

Ea deschise uşa larg, dar încă părea să fie cu mintea în altă parte.

— De ce eşti atât de posomorât, Duff?

— Sunt posomorât?

— Scuze, ştiu că nu prea sunt motive de veselie în perioada asta, dar vii, sau pleci?

El îşi plimbă privirea prin încăpere.

— Pot să rămân până la miezul nopţii?

— Bineînţeles. Haide înăuntru, te rog. Îngheţ aici.

Sergentul se sprijini cu mâinile pe ghidonul motorului Honda CB450 Black Bomber. Trecuseră mai puţin de cinci ani de când o cumpărase şi într-o zi norocoasă încă putea să calce acceleraţia până la 160 de kilometri pe oră. Cu toate acestea, motorul lui părea cam desuet acum, că ieşise pe piaţă modelul CB750. Se uită la ceas. Şapte fără şaisprezece. Ora de vârf trecuse deja şi se întunecase devreme. Aşteptând la marginea drumului, vedea fiecare maşină care se îndrepta spre intersecţia de la Dealul Spânzurătorii. Sweno le trimisese întăriri de la clubul din sud: trei membri, sau verişori, cum li se zicea, săriseră pe motoare şi ajunseseră în oraş în mai puţin de trei ore. Stăteau pe motoarele lor, pe poziţii, lângă staţia de benzină, pe drumul de pe care urma să vină maşina. Analizau modelele de maşini şi plăcuţele cu numărul de înmatriculare. Pe drum în jos, pe cealaltă parte a intersecţiei, îl văzu pe Colin urcându-se cu pantofi de căţărat pe unul dintre stâlpii de lângă cutia de reţea. Singurul amuzament pe care îl avuseseră până acum fusese când făcuseră o încercare şi Colin vârâse şurubelniţa în cutie şi răsucise. Frânele scârţâiseră pe asfalt când luminile, fără nici un alt avertisment, se

schimbaseră din verde în roşu. Şi câteva secunde mai târziu, când schimbaseră poziţia la verde, turaţia motoarelor crescuse încet şi prudent, şi maşinile au trecut de intersecţie în timp ce sergentul îi făcu semn lui Colin cu farurile că totul mergea conform planului.

Sergentul verifică ora din nou. Şapte fără un sfert.

Lui Sweno îi trebuise puţin timp ca să ia decizia corectă, dar sergentul avea presentimentul că avusese nevoie de timp din motive de precauţie mai degrabă decât din îndoială. Şi asta s-a confirmat când cei trei verişori din sud parcaseră în faţa porţii clubului cu un chopper Harley Davidson cu coarne înalte, un Harley FL 1200, Electra Glide şi un Ural rusesc cu un ataş în care era un suport de mitralieră. Tipul de pe Electra Glide avea o sabie la el, nu curbată ca a lui Sweno, dar va face treabă bună şi aceea.

Şapte fără paisprezece.

— Fleance…

Ceva din vocea tatălui său îl făcu pe Fleance să se uite la el. Tatăl lui era mereu calm, dar când era ceva grav, avea vocea şi mai calmă. Ca atunci când Fleance avusese şapte ani şi tatăl lui venise acasă de la spital după ce o vizitase pe mama şi îi rostise numele în modul acela bizar de liniştit.

— Schimbare de plan pentru seara aceasta. (Tatăl lui schimbă banda şi se băgă în spatele unui Ford Galaxy.) Şi pentru următoarele câteva zile.

— Serios?

— Tu vei merge la Capitol. La noapte.

— La Capitol?

— S-a întâmplat ceva. Vei avea multe nelămuriri, fiule, dar nu vei primi răspunsurile chiar acum. Mă laşi la Inverness, apoi vei porni imediat. Treci pe acasă, îţi iei ce îţi trebuie şi te duci la Capitol. Conduci constant, nu prea repede şi vei ajunge acolo pe timpul zilei. Ai priceput?

— Da, dar ce…?

— Fără întrebări. Trebuie să rămâi acolo câteva zile, poate câteva săptămâni. După cum ştii, mama ta a moştenit un mic apartament. Scoate caietul din torpedo.

— Garsoniera aia pe care o numea gaură de şobolan?

— Da. Nu-i de mirare că n-a reuşit niciodată s-o vândă. Din fericire, aş adăuga acum. Adresa este Strada Tăbăcăriei numărul 66, Districtul 6. Este

chiar lângă clubul de noapte numit Dolphin. Etajul doi, apartamentul din dreapta. Acolo vei fi în siguranţă. Ai notat?

— Da. (Fleance rupse pagina şi puse caietul înapoi în torpedo.) Dar am nevoie de o cheie, nu? Adică cine mă lasă să intru dacă e nelocuit?

— Nu este.

— Are chiriaşi?

— Nu chiar. L-am lăsat pe bătrânul meu văr Alfie să stea acolo. Este atât de bătrân şi de surd, încât s-ar putea să nu-ţi deschidă când suni la uşă, deci va trebui să improvizezi.

— Tată?

— Da?

— Asta are legătură cu ceea ce dorea să afle Duff? Mi s-a părut foarte… preocupat.

— Da, dar fără alte întrebări, Fleance. Va trebui să stai acolo, să iei nişte manuale cu tine şi să studiezi, să te plictiseşti, dar nu trebuie să suni, să scrii scrisori, nu trebuie să spui absolut nimănui unde te afli. Fă cum îţi spun şi voi trimite pe cineva după tine când te poţi întoarce în siguranţă.

— Dar atunci *tu* vei fi în siguranţă?

— Ai auzit ce ţi-am spus.

Fleance dădu din cap.

Au mers în continuare în linişte, cu ştergătoarele care scârţâiau pe parbriz şi care scoteau nişte sunete de parcă ar fi vrut să le spună ceva.

— Da, răspunse Banquo. Voi fi în siguranţă. Dar să nu bagi în seamă ştirile pe care le vei auzi de acum înainte, pentru că sigur vor fi minciuni. Acum mai locuieşte şi altcineva acolo. Cred că are o saltea pe jos, deci tu poţi să iei canapeaua. Dacă n-au ros-o şobolanii.

— Haha, ce amuzant eşti! Îmi promiţi că vei fi în siguranţă? Nu-ţi face griji…

— E roşu!

Banquo apăsă brusc pe frână şi a fost cât pe ce să lovească bara de protecţie din spate a maşinii Galaxy, care, după câte se pare, nu observase nici ea schimbarea semaforului.

— Poftim, îi zise Banquo dându-i un portofel gros şi uzat. Ia banii, va trebui să te descurci cu ei o vreme.

Fleance scoase bancnotele.

— A naibii de mult durează roşul ăsta! comentă Banquo.

Fleance aruncă o privire în oglinda laterală. Se formase deja o coadă lungă în spatele lor. Pe marginea şirului de maşini, venea un şir de motoare către ei.

— Straniu, zise tatăl lui, din nou pe un ton mult prea calm. Se pare că şi ceilalţi au roşu. Şi este aşa de ceva timp.

— Tată, vin nişte motoare.

Fleance văzu cum tatăl lui aruncă un ochi în oglinda retrovizioare preţ de o secundă. Apoi puse piciorul pe acceleraţie, smuci volanul la dreapta şi dădu drumul ambreiajului. Maşina aceea bărtrână sări pe asfaltul umed şi unsuros, dar se strecură pe marginea şirului de maşini. Janta se izbi de bordura înaltă, şi ambele maşini zgâriate scârţâiră parcă de durere atunci când Volvo-ul se frecă de Galaxy şi îi rupse oglinda laterală în trecere.

Se auzi un tunet cumplit de pe strada din faţă. Semaforul se schimbă în verde.

— Tată! Opreşte-te!

Dar tatăl lui nu se opri, ci dimpotrivă, acceleră la maxim. Zburară prin intersecţie pe traiectoria de coliziune cu un camion care venea din stânga şi un autobuz care venea din dreapta. Auzi două claxoane turbate de ambele părţi, urlând disonant când trecură printre ele. Fleance se uită în oglinda retrovizoare în timp ce se deplasau ca fulgerul pe Dealul Spânzurătorii, spre centru, şi sunetul agonizant din urma lor se estompă. Văzu că semaforul se schimbase la loc în verde şi că motocicletele deja trecuseră de intersecţie.

Macbeth stătea ferm pe dalele de la intrarea la cazinoul Inverness, cu toate acestea, tot se simţea de parcă ar fi fost pe mare. În faţa lui, un bărbat supraponderal îmbrăcat în costum negru se strădui să iasă de pe bancheta din spate a limuzinei. Ușierul de la Inverness îmbrăcat în livrea roşie ţinu uşa deschisă şi o umbrelă în mâini ezitând între a-l ajuta să iasă din maşină, sau a-l lăsa cu demnitatea intactă. După ce bărbatul reuşi în sfârşit să-şi termine treaba fără să primească ajutor, dar gâfâind din greu, Lady veni grăbită în întâmpinarea lui.

— Primarul nostru… primarul meu în persoană!

Ea îi zâmbi veselă şi-l îmbrăţişă. Iar asta nu era treabă uşoară, se gândi Macbeth, rânjind uşor în timp ce urmărea mâinile subţiri ale lui Lady atingând carapacea aceea de broască ţestoasă învelită bine în grăsime.

— Deveniţi din ce în ce mai arătos şi mai viril de câte ori de întâlnim, ciripi ea.

— Şi dumneavoastră Lady, mai frumoasă şi mai mincinoasă. Macbeth…

Macbeth dădu mâna cu el, fascinat de felul în care carnea de pe mâna primarului îi aluneca încet de sub degetul mare.

— Şi cine este acest tânăr domn? întrebă Lady.

Un băiat cu ochi căprui, cu tenul curat şi cu o înfăţişare feminină ieşi din limuzină şi veni roată către ei. El îi zâmbi descumpănit lui Tourtell de parcă ar fi cerut ajutor.

— Acesta, Lady, este fiul meu, îl prezentă Tourtell.

— Ei, dar nu aveţi copii, îl contrazise Lady, bătându-l uşor pe reverul hainei.

— Fiul meu *din afara căsătoriei*, adăugă Tourtell mângâindu-l pe spate pe băiat şi făcându-i cu ochiul lui Macbeth. Şi eu recent am aflat de el, ştii. Dar se vede asemănarea, nu-i aşa, Lady?

— Întotdeauna ai fost şi întotdeauna vei fi un vulpoi şiret, dragă Tourtell. Să-i dăm oare şi un nume?

— Ce zici de Kasi Tourtell Junior, zise primarul mângâindu-şi mustaţa de Salvador Dali şi izbucnind într-un râs răsunător atunci când Lady îşi dădu ochii peste cap.

— Haideţi să beţi ceva înăntru la căldură, zise Lady.

Amândoi trecură pragul, iar ea veni lângă Macbeth.

— Cum a îndrăznit porcul ăla pervers? zise Macbeth. Am crezut că Tourtell este respectabil.

— Este unul dintre cei respectaţi, şi asta este tot ceea ce contează, dragul meu. Puterea îţi conferă libertatea de a face ceea ce doreşti fără ca oamenii să-şi piardă respectul pentru tine. Cel puţin acum ai început din nou să zâmbeşti.

— Zâmbesc?

— Ca un clovn turbat. (Lady deja radia de fericire înspre taxiul care

trăgea în faţa intrării.) Nu e cazul să exagerezi cu rânjetul, dragule. El este Janovic. Vine din Capitol şi este investitor în proprietăţi.

— Alt necrofag care cumpără fabrici întregi pe un mizilic?

— Se uită după cazinouri. Fii politicos şi salută, şi la un moment dat să-i arunci pastila prin care să îl asiguri că infracţiunile de pe străzi sunt în declin.

Fleance ţipă instinctiv şi îşi plecă rapid capul când explodă luneta maşinii.

— Câţi sunt? îl întrebă tatăl lui calm, virând în forţă la dreapta, pe o străduţă laterală pietruită.

Fleance se întoarse. Duduitul motoarelor în spatele lor crescu în volum asemenea unui dragon înfuriat.

— Cinci sau şase, strigă Fleance. Dă-mi arma!

— A rămas acasă în seara aceasta, răspunse Banquo. Ţine-te bine!

Răsuci de volan, roţile se izbiră de bordură, şi Volvo-ul sări în sus şi tăie curba prin faţa unui magazin fiţos de haine, apoi intrară pe o străduţă şi mai îngustă.

Fleance înţelesese tactica: pe străduţele acestea cu sens unic motocicliştii nu puteau să-i flancheze şi să-i extermine. Dar se apropiau periculos de mult. În urma lor se auzi o nouă bubuitură. Fleance nu învăţase încă să facă diferenţa dintre toate tipurile de arme de foc, aşa cum ştia tatăl lui, dar până şi el îşi dădu seama că acela era sunetul unei puşti. Ceea ce, la urma urmelor, era mai bine decât…

Urmă o ploaie de bubuituri în caroseria maşinii.

… o mitralieră.

Tatăl lui făcu un alt viraj brusc în forţă, de parcă ar fi ştiut unde se îndreaptă. Se aflau chiar în mijlocul zonei pietonale, dar magazinele erau închise şi aproape pustii în ploaie. Oare tatăl lui ştia o ieşire din acest labirint? Drept răspuns, Banquo trase de volan brusc la dreapta şi trecu de un semn care nu prevestea decât lucruri rele.

— Tată, asta e o fundătură!

Banquo nu reacţionă.

— Tată!

Nici o reacţie nici de data aceasta, privea concentrat în faţă, strângând

cu putere volanul. Fleance de abia acum observă că tatălui lui îi curgea sânge pe faţă, pe gât în jos până la gulerul cămăşii, unde ţesătura albă, asemenea unei sugative, prinsese o nuanţă roşiatică. Şi de unde îi curgea sânge lipsea ceva. Fleance îşi întoarse privirea la volan. De aceea nu-i răspunsese. Urechea. Era lipită de bord, un petic îngust şi pal de piele, carne făcută zdrenţe şi sânge. Fleance îşi ridică privirea spre drum. Şi acolo văzu literalmente capătul. Fundătura se încheia cu o casă de lemn care părea să fie solidă. La parter era o vitrină parţial luminată.

Se apropiau rapid şi maşina nu dădea semne să încetinească.

— Centura, Fleance!

— Tată!

— Acum!

Fleance trase de centură, o prinse peste piept şi abia ce reuşise să o cupleze când maşina se izbi de bordură şi apoi urcă pe trotuar. Capota se izbi fix de mijlocul vitrinei şi Fleance avu sentimentul că se deschisese şi că zburau printr-o perdea de sticlă albă, înspre orice s-ar fi aflat în interior. Apoi, în timp ce se uită năucit în jur, îşi dădu seama că ceva se dislocase, că exista o pauză în cursul evenimentelor şi deduse că probabil îşi pierduse cunoştinţa. Urechile îi ţiuiau infernal. Tatăl lui stătea nemişcat cu capul pe volan.

— Tată!

Fleance îl scutură.

— Tată!

Nici o reacţie. Parbrizul dispăruse şi ceva strălucea pe capotă. Fleance trebui să clipească de câteva ori ca să-şi dea seama ce. Inele. Coliere. Brăţări. Şi pe peretele din faţa lui scria cu litere aurite: JACOBS & FIII. BIJUTERII. Intraseră cu maşina într-un afurisit de magazin de bijuterii. Şi ţiuitul acela pe care îl auzea nu venea din capul lui, ci de la alarmă. Acum înţelese. Alarma antifurt. Toate băncile, cazinourile şi magazinele de bijuterii din oraş erau conectate la panoul principal de la poliţie. Care imediat anunţa maşinile care patrulau în zonă. Tata ştiuse de la început încotro se îndreaptă.

Fleance încercă să-şi desprindă centura dar nu reuşi. Trase şi smulse în toate felurile, dar centura nu cedă.

Sergentul stătea pe motorul lui, numărând secundele şi se uita la maşina prinsă în magazinul din faţa lor. Alarma estompa aproape toate sunetele, dar el îşi dădu seama după fumul ţevii de eşapament că maşina era încă pornită.

— Ce naiba mai aşteptăm? zise cel de pe Electra Glide. (Glasul lui avea ceva iritant.) Hai să-i terminăm!

— Mai aşteptăm puţin, zise sergentul şi începu numărătoarea. Douăzeci şi unu, douăzeci şi doi.

— Şi cât aşteptăm, hă?

— Până când suntem siguri că tipul care a ordonat treaba asta s-a ţinut de promisiune, zise sergentul. Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase.

— Mă! Io vreau să termin treaba asta cu tăiat de capete şi să merg acasă după şpârla asta.

— Aşteaptă!

Sergentul se uită calm la el. Tipul părea să fie adult. Doi adulţi. Era lat ca uşa unui hambar şi avea muşchi peste tot, până şi pe faţă. Deşi avea aparat dentar, ca un puştan. Sergentul mai văzuse chestia asta înainte, în închisoare, unde puşcăriaşii trăgeau de fiare şi luau steroizi şi-şi dezvoltau aşa maxilare puternice, încât li se strâmbau dinţii. Douăzeci şi nouă, treizeci. Treizeci de secunde şi nici o sirenă.

— Du-te! ordonă sergentul.

— Mulţam!

Uşa de hambar scoase un Colt cu ţeavă lungă de la cingătoare şi-şi trase şi sabia din teacă, se dădu jos de pe motor şi porni către maşină. Cu nonşalanţă îşi trecu sabia de-a lungul zidului şi peste semnul de NU PARCAŢI. Sergentul se uita la geaca lui de piele. Avea un steag de pirat şi un craniu suprapus peste o svastică. Nici un pic de stil. Suspină.

— Colin, acoperă-l cu puşca!

Colin îşi netezi mustaţa de morsă cu mâna bandajată, apoi încărcă arma cu două gloanţe.

Sergentul văzu vreo două feţe la geamurile de peste drum, dar încă nu se auzeau sirene, doar alarma monotonă şi neîncetată, în timp ce individul intră în magazin şi se apropie de maşină. Îşi puse sabia sub braţ, trase de portiera de la locul pasagerului cu mâna liberă şi apoi ţinti revolverul spre

persoana care stătea acolo. Sergentul îşi încleştă dinţii automat, aşteptând bubuitura.

Fleance trăgea şi smucea centura, dar mecanismul din cataramă se stricase. Încercă să o smulgă. Fleance îşi ridică genunchii la piept, se răsuci pe scaun şi se propti cu picioarele în portieră ca să se împingă înspre tatăl lui şi înspre locul şoferului. În momentul acela îl zări pe bărbatul care intră în magazin, înarmat cu o sabie şi un revolver. Era prea târziu ca să mai scape acum, şi Fleance nici nu avu răgaz să-şi dea seama cât de speriat este.

Portiera din dreptul pasagerului se deschise. Fleance văzu sclipirea aparatului dentar şi cum un revolver se ridică înspre el şi atunci îşi dădu seama că individul era prea departe ca să-l lovească, aşa cum plănuise. Atunci, din disperare, se întinse cu un picior spre portiera deschisă. Un pantof normal nu ar fi încăput pe sub mânerul din interior, dar vechii pantofi ai lui Macbeth în stil Al Capone aveau un vârf subţire care intră imediat sub mâner. El întrezări întunericul eternităţii în ţeava revolverului, apoi trase de uşă cât de tare putu. Se auzi un bubuit când uşa se izbi de încheietura lui şi apoi i-o prinse în deschizătura dintre portieră şi toc. Un zgomot surd se auzi când revolverul se izbi de pământ.

Fleance auzi înjurături, trânti uşa cu o mână şi cu cealaltă mână căuta revolverul.

Uşa se smuci din nou, şi bărbatul cu aparat dentar stătea cu sabia ridicată deasupra capului lui. Fleance căută peste tot, pe sub scaun. Unde naiba s-a dus revolverul ăla? Aparatul dentar probabil că observase că spaţiul care se crease era prea îngust ca să poată secera cu sabia, deci va fi nevoit să înjunghie cu ea. Îşi trase cotul în spate, îndreptă vârful sabiei către Fleance şi se aruncă spre el. Fleance lovi cu picioarele şi îl contracară la jumătatea distanţei, aruncându-l în spate, clătinându-se, pentru ca într-un final să cadă pe spate şi să spargă o tejghea de sticlă în cădere.

— Colin! suspină sergentul. Intră tu acolo şi să terminăm odată comedia asta.

— Bine, şefu’!

Înainte de-a se da jos de pe motocicletă, Colin se asigură că va putea apăsa trăgaciul cu mâna la care avea tăietura făcută de Macbeth.

Fleance renunţase să mai lupte, dându-şi seama că era prins şi nu va reuşi să scape de sub centură în timp util. Deci stătea întins de-a curmezişul pe scaun, uitându-se la individul cu sabie care se ridica din spatele tejghelei, cu cioburi de sticlă care îi căzeau de pe umeri. Mai atent de data aceasta, se postă mai departe, astfel ca Fleance să nu ajungă la el. Verifică din nou să ţină strâns sabia. Fleance ştiu că ţinteşte undeva unde să producă cele mai mari daune. În abdomen.

— Afurisită şpârlă! mârâi individul, scuipă pe sabie, îşi îndoi cotul în spate, făcu un pas în faţă şi-şi arătă colţii încleştaţi.

Lumina difuză şi caldă din magazin îi făceau aparatul să sclipească, iar aceea păru pentru o clipă să facă parte din inventarul bijutierului. Fleance ridică revolverul şi trase. Zări expresia de uluire de pe chipul bărbatului şi o gaură mică neagră care se ivi în mijlocul aparatului dentar, apoi bărbatul căzu la pământ.

Sunetul catifelat şi notele discrete mângâiau urechile lui Macbeth.

— Dragi oaspeți, prieteni, colegi şi clienţi ai cazinoului, rosti el uitându-se la feţele celor din jur, chiar dacă nu a ajuns toată lumea, aş vrea, în numele femeii pe care o cunoaşteţi cu toţii şi de care vă temeţi cu toţii – se auziră râsete politicoase şi înclinări din cap către o Lady care râdea – să vă urez un călduros bun venit şi să propun un toast înainte de a ne aşeza la mese.

Colin se opri când îşi văzu vărul din sud cum cade morman la pământ. Bubuitul loviturii depăşise sunetul alarmei şi el văzu cum din maşină se iveşte o mână cu un revolver. Reacţionă rapid. Trase un foc. Văzu glonţul lovind, interiorul portierei deschise la culoare se înroşi, geamul portierei explodă şi revolverul căzu pe podeaua din magazin.

Colin se duse în grabă către maşină. Adrenalina îi ascuţise atât de tare simţurile încât devenise conştient de fiecare detaliu. Vibraţia abia perceptibilă a ţevii de eşapament, absenţa vreunui cap în dreptul portierei

din spate şi un sunet pe care abia îl auzi în vacarmul produs de alarmă. Uruitul scos de motor în marşarier. La naiba!

Colin alergă în sus pe scări până la uşa de la intrare. Pe scaunul şoferului stătea un băiat îmbrăcat la costum, într-o postură ciudat de contorsionată. Avea centura pusă, mâna era plină de sânge şi piciorul stâng se întinsese peste trupul neînsufleţit prăbuşit peste volan. Colin îşi ridică puşca în timp ce motorul se ambala, prinse avânt şi maşina porni în marşarier cu toată viteza. Portiera deschisă îl lovi pe Colin în piept, dar reuşi să-şi întindă braţul stâng şi să se agaţe de marginea de sus a portierei. Plecau în trombă din magazin, dar Colin nu dădu drumul portierei. Încă mai ţinea puşca în mâna dreaptă, care stătea arcuită, dar ca să poată trage ar fi trebuit să o treacă pe sub braţul stâng…

Fleance reuşise să ajungă la pedale şi să împingă piciorul tatălui său la o parte şi să apese ambreiajul, astfel încât să bage maşina în marşarier. Treptat, îşi ridică călcâiul de pe ambreiaj, în timp ce cu vârful pantofului apăsă pe acceleraţie. Portiera din dreapta era deschisă şi lovise un individ care încă se mai ţinea de ea, dar acum ieşiseră din magazin şi dădeau cu spatele. Fleance nu vedea absolut nimic, dar apăsă la maxim, sperând să nu se izbească de ceva.

Tipul care atârna de uşă se lupta să facă ceva şi într-o secundă îşi dădu seama ce intenţiona să facă. Gura unei ţevi de puşcă se ivi pe sub braţul stâng. În clipa următoare, trase.

Fleance clipi.

Tipul cu puşcă dispăru. La fel şi portiera. Se uită peste bord şi văzu că portiera şi individul erau înfăşurate în jurul semnului cu parcarea interzisă.

Şi zări o străduţă lăturalnică.

Călcă frâna şi apăsă ambreiajul înainte ca motorul să se oprească. Verifică oglinda. Văzu patru oameni dându-se jos de pe motociclete şi îndreptându-se către el. Motocicletele lor erau parcate una lângă alta baricadând străduţa; Volvo-ul nu putea să treacă în marşarier peste ele. Fleance apucă schimbătorul de viteze, observă că mâna îi sângerează, încercă să nimerească viteza întâi dar nu izbuti, probabil din cauza poziţiei în care se afla nu putea să împingă ambreiajul până jos. Futu-i! Futu-i!

Motorul se înecă şi bolborosi, pe punctul de a-şi da duhul. În oglindă observă că îşi scoseseră armele. Mitralierele! Atât! Până aici i-a fost! Şi un gând ciudat îi răsări în minte. Ce gând amar să ştie că nu-şi va da examenul final în drept, chiar acum când tocmai a înţeles firul logic: diferenţa dintre greşit şi ilegal, dintre moral şi reglementări. Dintre putere şi încălcarea legilor.

Simţi o mână caldă peste mâna cu care ţinea schimbătorul.

— Cine conduce, fiule? Tu, sau tatăl tău?

Ochii lui Banquo erau puţini mijiţi, dar el stătea drept cu ambele mâini pe volan. Şi în secunda următoare, vocea îmbătrânită a motorului se transformă într-un răcnet răguşit şi roţile le-au alunecat în gol pe pavaj în timp ce mitralierele din spatele lor trăgeau şi duduiau de parcă ar fi fost Anul Nou chinezesc.

Macbeth se uită la Lady. Ea stătea la două locuri distanţă de el, făcând entuziasmată conversaţie cu cavalerul de la masa ei, Jano-cum-îl-cheamă. Rechinul imobiliar din Capitol. Îşi ţinea mâna pe braţul lui. Anul trecut unul dintre cei mai influenţi proprietari de fabrică stătuse pe scaunul pe care stătea acum rechinul, şi îi captase atenţia. Dar în anul acesta fabrica se închisese şi proprietarul ei nu a mai fost chemat.

— Tu şi cu mine avem ceva de discutat, anunţă Tourtell.

— Bine, zise Macbeth întorcându-se către primar, care băga o furculiţă plină de friptură de viţel în gură. Despre ce?

— Despre ce? Despre oraş, desigur!

Macbeth urmări fascinat cum se lărgeau şi se comprimau asemenea unui acordeon de carne straturile de grăsime de la guşa primarului, în timp ce mesteca.

— Despre ce este mai bine pentru oraş, zise Tourtell cu un zâmbet.

De parcă ar fi făcut vreo glumă. Macbeth ştia că ar trebui să se concentreze asupra conversaţiei, dar nu-şi putea aduna gândurile, nu le putea ţine aici, jos pe pământ. Acum, de exemplu, se întreba dacă mama viţelului mai era încă în viaţă. Şi dacă mai trăia, oare ea simţea acum faptul că puiul ei este mâncat?

— Reporterul de la radio, zise Macbeth. Kite. Împrăştie zvonuri răutăcioase şi evident pare să aibă numai drame pe agendă. Cum

neutralizezi o persoană ca aceasta?

— Jurnaliștii, zise Tourtell dându-şi ochii peste cap. Mda, un subiect dificil. Ei nu răspund decât în faţa redactorilor-şefi. Şi chiar dacă aceştia la rândul lor răspund în faţa proprietarilor care vor să câştige bani, jurnaliștii sunt ferm convinşi că slujesc unor scopuri mai măreţe. E dificil. Dar, Macbeth, nu mănânci? Eşti îngrijorat?

— Eu? Nu, absolut deloc.

— Serios? Cu un inspector-şef care e mort, cu un altul care e dat dispărut şi toată responsabilitatea aceea pe umerii tăi? Dacă tu nu eşti îngrijorat, eu aş fi îngrijorat!

— Nu am vrut să sune aşa.

Macbeth se uită după Lady ca să-i ceară ajutor, dar ea stătea acum de cealaltă parte a primarului şi era angrenată într-o conversaţie cu o femeie care era consilier financiar la primărie, sau ceva de genul acesta.

— Scuzaţi-mă! zise Macbeth şi se ridică de la masă.

Lady îi aruncă o privire puţin cam îngrijorată. El se duse rapid la recepţie.

— Dă-mi telefonul, Jack.

Recepţionerul îi dădu telefonul şi Macbeth formă numărul de la sediul central. Cineva răspunse după al cincilea ţârâit. Oare acesta era un răstimp lung sau scurt de aşteptare la telefon? Nu ştia, pentru că niciodată nu se gândise la asta. Dar acum va trebui. Să se gândească la genul acela de lucruri. Şi la genul acesta de lucruri.

— Aici inspector Macbeth. Vreau să vorbesc cu Patrula.

— Poftiţi!

Auzi cum centralistul îi face legătura şi auzi ţârâitul de la capătul firului. Macbeth se uită la ceas. Cât de mult dura!

— Nu te-am mai văzut în sala de jocuri, Jack.

— Nu mai vreau să fiu crupier, domnule. Nu după… Ştiţi, noaptea aceea…

— Înţeleg. Durează o vreme până să treci peste asta.

Jack ridică din umeri.

— Nu-i doar asta. De fapt, cred că postul de recepţioner mi se potriveşte mai bine decât postul de crupier. Deci nu este chiar aşa o tragedie.

— Dar nu câştigi mai mult?

— Dacă te simţi ca peştele pe uscat, chiar nu mai contează câţi bani câştigi. Peştele nu poate să respire şi moare păzind o valiză de bani. Asta e o tragedie, domnule.

Macbeth era pe punctul de a răspunde când o voce îl anunţă că este transferat la patrule.

— Aici Macbeth. Mă întrebam dacă nu cumva aţi primit nişte rapoarte despre focuri de arme pe Dealul Spânzurătorii în ultima oră.

— Nu, de ce?

— Avem un client aici care susţine că tocmai a trecut pe acolo şi a auzit un bubuit puternic. Trebuie să fi fost vreo pană de maşină.

— Asta trebuie să fi fost.

— Deci nu este nimic în Districtul 2 Vest?

— Doar o spargere la un magazin de bijuterii, domnule. Cea mai apropiată maşină era la oarecare distanţă, dar ne îndreptăm într-acolo acum.

— Înţeleg. Vă doresc o seară frumoasă.

— Mulţumesc la fel, domnule inspector.

Macbeth închise. Se holbă la covor, la acea ţesătură ciudată cu motive florale. Niciodată nu se gândise la ele, dar acum ele păreau că încearcă să îi povestească ceva.

— Domnule?

Macbeth îşi ridică privirea. Jack avea o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Domnule, vă curge sânge din nas.

Macbeth îşi duse mâna pe buza superioară şi îşi dădu seama că recepţionerul avea dreptate şi se grăbi înspre toaletă.

Banquo acceleră pe drumul principal. Vântul vâjâia pe lângă maşina fără portiera din partea dreaptă. Trecură de Obelisc. Nu mai era mult şi ajungeau la gara centrală.

— Îi vezi?

Fleance îi răspunse ceva.

— Zi mai tare!

— Nu!

Banquo nu mai auzea cu urechea dreaptă, fie pentru că avea canalul

auditiv blocat de sânge, fie pentru că glonţul îi luase auzul cu totul. Oricum nu acel glonţ îl deranja. Se uită la indicatorul de benzină – scăzuse foarte mult nivelul în cele patru sau cinci minute de când părăsiseră zona comercială. Mitralierele or fi *părut* inofensive, dar ar fi putut găuri rezervorul. Dar nici acele focuri nu îl deranjau; aveau destulă benzină ca să ajungă la Inverness şi la loc ferit.

— Cine sunt, tată? De ce ne urmăresc? Acolo, în faţa lor se vedea gara centrală.

— Nu ştiu, Fleance.

Banquo se concentră la drum. Şi asupra respiraţiei. Trebuia să respire, să lase aer în plămâni. Trebuia să reziste. Să reziste până când Fleance va fi în siguranţă. Acela era singurul lucru care conta şi nimic altceva. Nu drumul care începuse să se înceţoşeze în faţa lui şi nici glonţul care îl atinsese.

— Cineva trebuie să fi ştiut că venim pe acolo, tată. Semaforul. Acolo n-a fost ceva normal. Au ştiut exact când vom trece pe la Spânzurătoare.

Banquo dedusese măcar atâta lucru. Dar acum nu mai însemna nimic. Tot ce conta era că trecuseră de gara centrală şi că luminile de la Inverness erau aprinse în faţa lor. Voia să parcheze în faţa intrării şi să-l bage pe Fleance acolo.

— Îi văd acum, tată. Sunt la cel puţin două sute de metri în urma noastră.

Mai mult decât suficient, asta dacă nu le aţinea ceva calea. Ar fi trebuit să aibă girofarul albastru şi sirena în maşină. Banquo se uită fix la Inverness. Lumină. Putea să străbată Piaţa Muncitorilor într-o clipită. Sirenele. Simţi cum i se pune un nod în gât. Era blocat.

— Ai auzit vreo sirenă, Fleance?

— Hm?

— Sirene. Maşini de patrulă. Le-ai auzit la magazinul de bijuterii?

— Nu.

— Eşti absolut sigur? Întotdeauna sunt zeci de maşini de patrulă în Districtul 2 Vest.

— Absolut sigur.

Banquo simţi cum îl cuprind durerea şi întunericul.

— Nu, şopti el. Nu, Macbeth, fiul meu…

Se ţinu de volan şi viră la stânga.

— Tată! Nu ăsta este drumul către Inverness.

Banquo apăsă pe claxon, băgă Volvo-ul în depăşire şi trecu pe lângă maşina din faţă, apoi acceleră. Simţi durerea paralizantă de la spate cum îi cuprinde pieptul. În curând nu îşi va mai putea ţine mâna dreaptă pe volan. Poate că glonţul nu făcuse o gaură prea mare în scaunul maşinii, dar îl atinsese pe el. Şi acel glonţ era cel care îl îngrijora.

În faţa lor nu era nimic. Doar portul, marea şi negurile.

Dar mai rămăsese o ultimă posibilitate.

Macbeth se studie în oglinda de deasupra chiuvetei. Sângerarea se oprise, dar el ştia ce însemna. Că mucoasa nu mai putea absorbi poţiune, şi că trebuia să se lase o vreme. Lucrurile stătuseră altfel în tinereţe: atunci corpul lui fusese în stare să suporte orice. Dar, dacă nu se oprea acum, nasul avea să-l doară şi să-i sângereze şi creierul avea să i se învârtă până la pierderea minţilor. Avea nevoie de o pauză. Atunci de ce în timp ce se gândea la asta îşi rula o bancnotă şi o aşeza în dreptul liniuţei de pudră de pe chiuvetă? Pentru că aceasta era excepţia. Acesta era punctul critic în care avea nevoie de drog. Punctul în care trebuia să se preocupe de primarul gras şi pervers pe de o parte, şi de banditul din Norse Riders care se pare că nu reuşise să se ţină de promisiune. Şi în al treilea rând, de Lady. Nu, ea nu era o problemă, ea era alfa şi omega, naşterea, viaţa şi moartea. Motivul lui de a exista. Dar tot aşa cum iubirea dintre ei putea să-i confere o bucurie efervescentă, el putea să şi simtă durerea atunci când se gândea la ce anume putea să piardă – puterea ei consta acum în a nu îl iubi, în egală măsură cu a-l iubi. Inhală, trase cu forţă poţiunea în creier, până când simţi cum îi atinge capătul sinusurilor. Se uită din nou la propria lui reflexie în oglină. Faţa se modifică şi se contorsionă. Avea păr alb. Buzele roşii de femeie. O rană îi creştea pe faţă. Bărbia îi creştea straturi peste straturi. Lacrimile îi inundară ochii, apoi se scurseră pe obraji. Trebuia să se oprească. Văzuse oameni care trăseseră pe nas atât de mult timp, încât sfârşiseră prin a avea nasuri protetice. Trebuia să se oprească atât cât mai avea timp, cât mai era ceva de salvat. Trebuia să treacă la seringă.

Sergentul văzu stopurile maşinii Volvo apropiindu-se încet. Îi dădu pedală ştiind că celorlalţi le va fi greu să ţină pasul cu el acum, deşi motorul lui era de doar 450 de cilindri. Pe un asfalt ud şi murdar, experienţa şi simţul erau mai importante în păstrarea drumului decât capacitatea motorului. De aceea fusese surprins să vadă în oglindă o motocicletă apropiindu-se în trombă. Şi neîncrezător, o recunoscu. Casca motociclistului. Motocicleta Indian Chief roşie trecuse atât de aproape de sergent încât vârful unui mâner aproape că îl atinsese. Farul lui se reflectă în sabie când motorul acela îl depăşi. De unde apăruse? De unde ştiuse? De unde ştia el mereu când aveau nevoie de el? Sergentul încetini. Îl lăsă pe Sweno să treacă în faţă şi să îi conducă.

Banquo conducea în acelaşi mod în care condusese când urmăriseră camionul rusesc, cu câteva depăşiri periculoase, când se îndepărtaseră temporar de motociclete. În curând aveau să îi ajungă din urmă, dar poate că mai era timp. Exista o barieră în faţa tunelului şi un semn care zicea că podul este închis pentru reparaţii. Au început să zboare bucăţi din maşină când aceasta s-a izbit de barieră şi farurile ei au pătruns în întunericul din tunel. A continuat să conducă cu o singură mână pe volan; cealaltă zăcea moartă în poala lui. Deja se întrevedea ieşirea din tunel când auziră duduitul nervos al motocicletelor care intrau în tunel.

Banquo frână când se apropiau de curba strânsă înspre pod şi apoi acceleră din nou.

Şi imediat după aceea au ieşit pe pod, spre o tăcere bruscă şi un cer senin, la lumina lunii, care făcea ca râul să sclipească asemenea bronzului jos, departe, sub ei. Tot ceea ce se auzea era motorul Volvo-ului turat la maxim. Şi apoi scârţâitul sfâşietor al cauciurilor pe asfalt în timp ce Banquo frână în mijlocul podului, acolo unde se aflase statuia lui Kenneth şi se întoarse într-o parte, înspre cordonul roşu care marca locul de unde căzuse camionul ZIS-5. Surpins, Fleance se întoarse către tatăl lui, care oprise maşina. Banquo se aplecă asupra fiului său cu un briceag şi îi tăie centura de siguranţă.

— Ce…?

— Pierdem benzină, fiule. Nu vom mai avea benzină în curând, deci ascultă-mă. Nu am fost eu mare orator niciodată, ştii asta, dar vreau să-ţi

spun…

Banquo se sprijini de portiera din stânga, îşi ridică genunchii la piept şi îi întoarse către Fleance, exact aşa cum făcuse şi el.

— Poţi să fii orice îţi doreşti, Fleance. Să nu fii ce-am fost eu. Să nu fii lacheul lacheilor.

— Tată!

— Şi aterizează întotdeauna în picioare.

Se propti cu picioarele de Fleance, îl văzu pe băiat încercând să se prindă de ceva, apoi îl aruncă cu toată puterea. Băiatul ţipase în semn de protest, aşa cum ţipase şi la naştere, dar când a ieşit, până şi ultimul nerv al cordonului ombilicat fusese tăiat, singur în lumea largă, în cădere liberă înspre propria soartă.

Banquo mârâi de durere când îşi readuse picioarele la loc, băgă maşina în viteză şi acceleră înspre propria soartă.

Când rămase fără benzină, la trei kilometri depărtare de pod, aproape că fusese prins din urmă. Maşina a mers pe ultimii metri şi Banquo simţi că era somnoros şi îşi lăsă capul pe spate. Un fior îi trecu pe şira spinării până în stomac, apoi se duse către inimă. Se gândi la Vera. Şi când în sfârşit începu să plouă pe partea aceasta a tunelului, începu să plouă cu plumb. Plumb care găuri maşina, scaunele şi trupul lui Banquo. Se uită afară pe geam înspre munte. Acolo, chiar aproape de vârf, văzu obiectul care, privit din oraş, părea un tribut adus forţelor întunericului. Dar pe partea aceasta era o cruce creştină care strălucea la lumina lunii. Era atât de aproape. Îi arăta calea. Poarta era deschisă.

— O ascensiune planificată, şopti împleticit. O ascensiune…

CAPITOLUL 16

Duff ascultă cum se linişteşte încet respiraţia lui Caithness. Apoi se eliberă din îmbrăţişarea ei şi se răsuci spre noptieră.

— Ce este, Cenuşotcă? şopti ea. Este aproape miezul nopţii?

— Avem destul timp la dispoziţie, dar nu pot să întârzii.

— Te-ai tot uitat la ceas din jumătate în jumătate de oră de când ai ajuns aici. Oricine ar crede că arzi de nerăbdare să pleci.

El se întoarse înapoi la ea. Îşi puse mâna sub ceafa ei.

— Nu este vorba despre asta, frumoasa mea, ci de faptul că de obicei pierd noţiunea timpului când sunt cu tine.

O sărută uşor pe buze. Ea chicoti.

— Ah, mare şarmant eşti tu, Romeo! Fii atent, m-am gândit la ceva.

— Sună periculos.

— Haide, încetează. M-am gândit că te iubesc. Şi…

— Periculos!

— Încetează! Şi nu te vreau aici doar acum. Nu vreau să tot dispari de aici, de parcă m-aş trezi mereu în mijlocul unui vis.

— Nici eu nu vreau asta, dragostea mea, dar…

— Fără dar, Duff. Întotdeauna îmi zici că îi vei spune despre noi, dar mereu apare câte un „dar“, ceea ce înseamnă că vei amâna mereu să faci pasul acesta, ceea ce înseamnă că nu ai nici un pic de respect faţă de ea, faţă de copii, faţă de…

— Dar am o răspundere faţă de ei, Caithness. Trebuie să înţelegi asta. Am o familie şi de aici rezultă…

— „*O răspundere de la care nu pot să mă sustrag*“, zise ea imitându-l. Dar ce consideraţie ai faţă de mine? Nu mi se pare că ai avea vreo problemă în a fugi de mine.

— Ştii prea bine că nu este aşa. Dar eşti tânără, ai alternative.

— Alternative? Ce vrei să zici? Eu *pe tine* te iubesc.

— Vreau doar să spun că Meredith şi copiii sunt într-un moment vulnerabil acum. Dacă aşteptăm să se facă copiii mai mari cu un an, atunci eu pot să…

— Nu! lovi Caithness plapuma cu mâna. Vreau să-i spui acum, Duff! Şi ştii ceva? Asta este prima dată când o pomeneşti cu numele.

— Caithness…

— Meredith. E un nume frumos. Am invidiat-o mult timp pentru acest nume.

— De unde această grabă dintr-odată?

— Mi-am dat seama de ceva în ultimele zile. Ca să obţii ceea ce vrei, nu trebuie să aştepţi. Trebuie să fii dur, nepăsător, şi o abordare clară şi radicală este cea mai bună. Crede-mă, nu-mi este uşor să-ţi cer să faci asta, să-ţi sacrifici familia, pentru că afectează oameni nevinovaţi, şi nu îmi stă în fire să fac asta.

— Nu, Caithness, nu-ţi stă în fire aşa ceva, deci de unde ţi-a venit ideea asta cu abordarea radicală?

— Duff! (Ea se ridică în şezut, cu picioarele încrucişate în mijlocul patului.) Mă iubeşti?

— Da! Doamne, bineînţeles că te iubesc!

— Deci o vei face? Vei face asta pentru mine?

— Ascultă-mă, Caithness…

— Îmi place mai mult de Meredith.

— Iubito… Te iubesc mai presus decât pe oricine altcineva. Mi-aş da viaţa pentru tine. Propria-mi viaţă, da, fără ezitare. Dar vieţile altora?

Duff scutură din cap. Inspiră adânc ca să zică ceva, dar lăsă aerul să iasă pur şi simplu. O abordare radicală. Trebuia oare să o facă acum? Ideea îl luă prin surpindere. Oare pe nebănuite se îndreptase încoace în tot acest timp? În drum spre Caithness, în drumul lui spre casă, în Fife? Din nou trase aer în piept cu nesaţ.

— Mama mea, pe care nu am cunoscut-o niciodată, şi-a dat viaţa pentru mine. S-a sacrificat pe ea doar ca eu să trăiesc. Deci chiar dacă este în natura mea – aşa cum a fost şi în a mamei mele – să-mi sacrific viaţa pe altarul iubirii, iubirea faţă de un copil este cea mai puternică. Simplul

gând că mi-aş sacrifica copiii pentru ceva mai mic, să le iau familia din cauza iubirii mele egoiste pentru altă femeie, ar însemna să scuip pe amintirea mamei mele.

Caithness îşi duse mâna la gură ca să oprească un icnet involuntar în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Apoi se ridică şi ieşi din dormitor. Duff închise ochii. Căzu cu capul pe perna din spatele lui.

Apoi se duse după ea. O găsi în living, în dreptul uneia din ferestrele mansardate. Se uita afară. Dezbrăcată şi strălucitor de albă în lumina neonului de afară, care dădea impresia că şiroaiele de picături de ploaie de pe geam ar fi şiroaie de lacrimi pe obrajii ei.

El se postă în spatele ei şi o cuprinse cu o mână.

Îi şopti în păr:

— Dacă vrei să plec acum, am să plec.

— Nu plâng pentru că nu te pot avea cu totul, Duff. Plâng din cauza inimii mele împietrite. În timp ce tu eşti un bărbat cu o inimă adevărată, iubitule. Un bărbat în care un copil poate avea încredere. Nu reuşesc să nu te iubesc. Iartă-mă. Dacă nu pot avea totul, dă-mi cât poţi din inima ta pură.

Duff nu îi răspunse, doar o ţinu în braţe. O sărută pe gât şi o ţinu. Şoldurile ei începeau să se mişte. Se gândi la timp. La Banquo. La întâlnirea lor de la locomotivă. Dar mai era mult timp până la miezul nopţii.

— Cazinoul Inverness, Jack la telefon.

— Bună seara, Jack. Vreau să vorbesc cu Macbeth.

— Este la un dineu. Pot să îi transmit…

— Adă-l acum la telefon, Jack!

Pauză.

Sergentul se uită la motocicletele adunate în jurul cabinei telefonice. Formele lor erau distorsionate de şerpii de apă încolăciţi pe sticla de afară, dar era cea mai frumoasă privelişte din câte îi fusese dat să vadă – motoare cu două roţi. Şi fârtaţii lui care le conduceau.

— Pot să vă întreb, domnule, cine să-i spun că a sunat?

— Zi-i doar că este telefonul pe care l-a aşteptat.

— Am înţeles, domnule.

Sergentul aşteptă. Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Mutând pachetul mânjit de sânge dintr-o mâna într-alta.

— Macbeth.

— Bună seara. Te sun să-ţi spun că peştele a fost prins şi ucis, dar puietul a fugit înot.

— Unde?

— Șansele ca un puiet de peşte să supravieţuiască sunt de unu la mie, şi cred în acest caz că trebuie să ne gândim că este mort şi zace pe fundul mării.

— Ah, în regulă. Deci?

— Capul de peşte vine către tine. Şi aş zice, Macbeth, că mi-ai câştigat respectul. Puţini oameni au gusturi de acest gen sau un stomac ca să digere o delicatesă din asta.

Macbeth puse receptorul în furcă şi se prinse de blat, respirând agitat.

— Vă simţiţi bine în seara aceasta, domnule?

— Da, mulţumesc, Jack. Doar puţin ameţit.

Macbeth își alungă imaginile din minte. Apoi îşi aranjă costumul şi cravata şi se întoarse în sala de mese.

Invitaţii erau aşezaţi la masă, vorbeau şi ciocneau pahare, dar atmosfera nu era prea veselă. Poate că aceşti oameni nu obişnuiau să sărbătorească la fel de gălăgios ca echipa de intervenţii, dar se întrebă dacă nu cumva umbra morţii lui Duncan se aşternuse mai greu pe cazinou decât ar fi recunoscut Lady.

Primarul îl zări pe Macbeth şi îi făcu cu mâna. El văzu că cineva stă pe scaunul lui şi crezu că era tovarăşul lui Tourtell. Dar apoi încremeni. Simţi că i se opreşte inima în loc.

Banquo…

Şedea acolo la masă. Acum.

— Ce este, iubitul meu?

Era Lady. Ea se întorsese către el şi-l privea surprinsă.

— Stai jos!

— Locul meu este ocupat, îi zise el.

Şi Tourtell se întoarse către el.

— Haide, Macbeth. Stai jos!

— Unde?

— Pe scaunul tău, zise Lady. Ce s-a întâmplat?

Macbeth ţipă când Banquo îşi întoarse chipul către el asemenea unei bufniţe. Deasupra gulerului său alb era o rană lungă şi continuă care părea să meargă până jos pe gât. Sângele îi curgea din rană, asemenea unui pahar de vin roşu umplut la refuz în care cineva continua să tot toarne.

— Cine… este cel de lângă tine? mârâi Macbeth prinzându-l cu mâinile de gât pe Banquo.

Îl strânse ca să oprească sângele, dar acesta îi picura printre degete, ca un vin.

— Ce faci, iubitule? râse Lady forţat.

Gura lui Banquo se deschise.

— Tu… ai… fost… fiul meu…

Cuvintele erau rostite monoton, cu chipul inexpresiv, ca al unui ventriloc.

— Nu!

— Eu… te-am văzut… pe tine… stăpân… eu… te… aştept… stăpâne…

— Taci! strânse Macbeth cu şi mai multă forţă.

— Mă… sufoci… Ucigaşbeth!

Macbeth, terifiat, îi dădu drumul. Simţi cum cineva îl trage cu putere de braţ.

— Haide!

Era Lady. Era pe punctul de a-şi smulge braţul din prinsoare când ea îi şopti la ureche:

— Acum! Cât încă mai eşti inspector-şef.

Ea îl prinse de braţ de parcă ar fi mers după el, şi astfel au părăsit sala de mese de parcă ar fi împinşi de expresia de pe chipurile invitaţilor.

— Ce s-a întâmplat? şuieră ea după ce se închiseră în apartamentul lor.

— Nu l-ai văzut? Era Banquo… Stătea pe scaunul meu.

— Doamne, eşti drogat. Ai vedenii! Vrei ca primarul să creadă că noul lui şef de poliţie e un nebun?

— *Al lui*?

— Unde este jegul ăla de poţiune? Unde? (Ea îi vârî mâna în buzunarul de la pantaloni.) Asta dispare acum!

Macbeth o prinse de încheietura mâinii.

— Şeful *lui* de poliţie?

— Tourtell te va numi pe tine, Macbeth. V-am pus unul lângă altul pentru că am crezut că cel puţin nu îi vei strica impresia că tu ai fi omul potrivit la asta. Au! Dă-mi drumul!

— Primarul Tourtell n-are decât să facă ce pofteşte. Am destule dovezi împotriva lui ca să-l bag la puşcărie şi mâine dacă vreau. Şi dacă nu am suficiente dovezi, pot să fac rost de ele. Eu sunt inspectorul-şef al poliţiei, femeie! Nu înţelegi ce înseamnă asta? Eu am sub comandă şase mii de oameni, dintre care două mii sunt înarmaţi. O armată, draga mea!

Macbeth văzu cum privirile ei se domolesc.

— Bine, aşa e, şopti ea. Acum ţi-ai revenit în simţiri, dragule!

El continua să o strângă de încheietura subţire şi fină, dar mâna ei începu să se mişte iar prin buzunarul lui.

— Acum eşti tu din nou, zise ea.

— Haide să…

— Nu, nu acum, îl întrerupse ea retrăgându-şi mâna. Avem invitaţi. Dar am altceva pentru tine. Un cadou ca să marcheze numirea ta în post.

— Hm?

— Uită-te în sertarul de la noptieră.

Macbeth scoase un etui. Înăuntru era un pumnal nou şi strălucitor. El îl puse la lumină.

— Argint?

— Voiam să ţi-l dau după dineu, dar cred că ai nevoie de el acum. Argintul, după cum bine ştii, este singurul care poate să ucidă fantome.

— Mulţumesc, draga mea!

— Cu plăcere. Deci spune-mi că Banquo este mort.

— Banquo e mort. A murit.

— Da, îl vom jeli mai târziu. Acum haide să ne alăturăm celorlalţi. Le vei spune că a fost o glumă proastă de-a noastră. Haide!

*

Era unsprezece şi zece.

Caithness era încă în pat, în timp ce Duff se îmbrăcase şi aştepta lângă

bufetul din bucătărie. Făcuse o ceaşcă de ceai şi căutase o lămâie în frigider, dar singurul cuţit curat pe care îl găsi ar fi fost mai potrivit pentru a ucide pe cineva decât pentru a tăia o lămâie. Vârî vârful cuţitului sub coajă şi câţiva stropi fini au sărit din ea. La ora aceasta târzie din noapte lua jumătate din timpul obişnuit ca să găseşti un loc de parcare lângă gara centrală şi să ajungi la Bertha. Nu intenţiona să întârzie. Banquo nu părea să fi avut nevoie de vreo scuză ca să nu îi spună ceea ce ştia. Pe de altă parte, Duff îşi dădu seama că Banquo era dispus să vorbească. Voia să scape de… povara pe care o purta? De povară? Sau poate să scape doar de ceea ce ştia? Banquo nu era un om care să se facă remarcat, el nu era decât o oaie din turmă. Şi Duff spera ca în curând să afle cine erau ceilalţi. Şi înarmat cu aceste informaţii… va… Tăcerea fu întreruptă de ţârâitul telefonului aflat pe perete, lângă tabla de plută.

— Telefonul! strigă el.

— Am auzit! Vorbesc de aici, zise Caithness şi răspunse la telefonul din baie.

Avea un telefon în fiecare încăpere, iar asta îl făcea să se simtă bătrân când era cu ea. Poate că el şi Meredith erau puţin mai de modă veche, dar ei credeau că un singur telefon în toată casa era de-ajuns, şi că nu strica să mai alergi puţin prin casă. Luă un prosop şi se şterse pe mâini. Îi ascultă vocea ca să-şi dea seama ce fel de conversaţie purta, cine suna la o oră atât de târzie. Meredith? Ideea îi izbi pe moment, dar el o îndepărtă imediat. În secunda următoare, îi veni o altă idee pe care nu o respinse imediat. Un iubit. Un amant mai tânăr. Nu, poate un admirator şi un potenţial iubit. Cineva care pândea momentul, ca să intre pe fir când Duff nu îi dădea răspunsul pe care ea îl dorea. Da, acela fusese motivul furiei ei bruşte. Şi Duff nu se ridicase la nivelul cerinţelor ei, iar ultimatumul dat de el se transformase în ultimatumul dat de ea. Şi ea îl alesese pe el.

În momentul în care gândul acela i se formă în minte, parcă pe undeva ar fi dorit ca un admirator să sune la telefon. Cât de ciudaţi sunt oamenii!

— Puteţi repeta? o auzi pe Caithness în dormitor.

Vocea ei profesională. Doar că mai încordată decât de obicei.

— Pornesc. Sună-i pe ceilalţi.

E clar legat de muncă. Muncă de criminalist.

O auzi cotrobăind prin cameră. Spera să nu fie vreun caz din Fife şi ea să sugereze să o ducă cu maşina. Avea palmele transpirate. Se linse pe degete în timp ce se uită la lămâie. Zeama intrase într-una dintre juliturile pe care le avea de când căzuse pe asfalt pe cheiuri. Rămase nemişcat o vreme. Apoi îşi scoase cuţitul şi împunse lămâia din nou. Tare şi repede de data aceasta. Dădu repede drumul la cuţit şi îşi retrase mâna, dar iarăşi îl înţepă. Era imposibil. Imposibil să înjunghii pe cineva şi să-ţi retragi mâna înainte ca jetul de sânge să ţâşnească.

Caithness năvăli în bucătărie cu o geantă medicală în mână.

— Ce este? O întrebă Duff când îi văzu expresia de pe chip.

— Erau de la sediul central. Adjuntul lui Macbeth de la trupele de intervenţie…

— Banquo?

Duff simţi că se sufocă.

— Da, zise ea, trăgând de un sertar. A fost găsit pe Kenneth Bridge.

— Găsit? Adică… Vrei să zici că…?

— Da, zise ea căutând furioasă în sertar.

— Cum?

Întrebările care se adunară erau mult prea numeroase, dar Duff îşi cuprinse tâmplele în semn de disperare.

— Nu ştiu încă, dar poliţia se află la locul crimei şi mi-au spus că maşina este ciuruită de gloanţe. Şi capul i-a fost luat.

— Luat? Cum? Adică… tăiat?

— Vom vedea în curând, zise luându-şi o pereche de mănuşi de cauciuc din sertar şi punându-le în geantă. Mă poţi duce cu maşina?

— Caithness, trebuie să ajung la întâlnirea asta, deci…

— Nu ai spus unde, dar dacă este prea departe…

El se uită la cuţit din nou.

— Vin cu tine, zise Duff. Da, clar vin. Sunt şeful departamentului de omucideri şi acest caz este de prioritate maximă.

Atunci se întoarse şi aruncă cuţitul cu putere în tabla de plută. Făcu o rotaţie jumătate în jurul axei, apoi se lovi cu mânerul de tablă, iar apoi căzu pe jos cu un bufnet.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

Duff se uită fix la cuţit.
— Ceva pentru care trebuie să te antrenezi mult. Haide!

CAPITOLUL 17

— Deci, Seyton, zise Macbeth. Ce pot să fac pentru tine?

Razele de soare tocmai îşi găsiseră o nişă prin pătura de nori şi pătrundeau acum prin ferestrele întunecate ale şefului poliţiei, cădeau pe birou, pe fotografia lui Lady, pe calendarul care indica ziua de marţi, pe desenul cu mitraliera Gatling, şi în faţa biroului, pe ţeasta golaşă şi strălucitoare a ofiţerului slăbuţ şi vânos.

— Îţi trebuie un bodyguard, îi zise Seyton.

— Da? Şi ce fel de bodyguard îmi trebuie?

— Unul care poate să lupte contra răului. Duncan a avut doi. Şi după chestia asta cu Banquo, Dumnezeu să-l ierte, există toate motivele din lume să presupunem că ei sunt pe urmele tale, domnule.

— Cine sunt *ei*?

Seyton se uită puţin întrebător la Macbeth înainte de-a răspunde.

— Norse Riders. Am înţeles că ei sunt cei responsabili de această execuţie.

Macbeth dădu din cap.

— Martori din Districtul 2 susţin că au văzut nişte motociclişti, unii dintre ei purtau geci Norse Riders, care au tras înspre un Volvo PV chiar în faţa unui magazin de bijuterii în care intrase maşina. Noi credem că a fost maşina lui Banquo.

— Dacă Malcolm a fost implicat, atunci ameninţarea împotriva şefului poliţiei poate să provină din interiorul poliţiei. Eu nu am încredere în toţi aşa-zişii lideri pe care îi avem. De exemplu, Duff este o persoană care nu are coloană vertebrală şi e lipsit de principii morale. Între ameninţările din afara casei, se numără Hecate, desigur.

— Hecate este un om de afaceri. A fi suspect principal într-un caz de omucidere rareori este ceva benefic pentru afaceri. Sweno, pe de altă

parte, are un motiv care împinge la limită logica afacerilor.

— Răzbunare.

— O dulce răzbunare în stil clasic, da. Unii dintre economiştii noştri par să subestimeze tendinţa omului de a-şi urma cele mai josnice instincte în loc să urmeze ce spune registrul bancar. Atunci când iubitul văduvei negre zace pe spate, epuizat de actul iubirii, el *ştie* că va fi devorat în curând. Cu toate acestea, nu ar putea niciodată să-şi schimbe opţiunea. La fel ca Sweno.

— Deci ţie îţi este mai puţin teamă de Hecate?

— Ţi-am spus mai devreme că resursele trebuie distribuite mai raţional, şi că vânătoarea de vrăjitoare îndreptată către Hecate trebuie să fie încetinită, astfel încât să putem rezolva problemele mai stringente ale oraşului.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că oamenii care trudesc din greu sunt înşelaţi şi li se fură economiile într-unul dintre cele mai dubioase cazinouri. Dar să revenim la caz. Foştii inspectori-şefi de poliţie au avut experienţe negative cu bodyguarzii, dar eu nu am uitat cât de eficient şi de curajos ai fost atunci când am fost atacat de câinele acela de la casa lui Cawdor. Deci lasă-mă să reflectez puţin asupra chestiunii, Seyton. De fapt, eu mă gândesc să-ţi dau un alt post, care nu este prea diferit de cel pe care îl soliciţi.

— Da?

— Acum sunt inspectorul-şef al poliţiei şi Banquo nu mai este, iar echipa de intervenţii speciale nu are şef. Tu, Seyton, eşti ofiţerul cel mai în vârstă şi cu cea mai mare experienţă.

— Mulţumesc, domnule inspector-şef! Este o onoare şi o dovadă de încredere neaşteptate. Problema este că eu nu ştiu dacă sunt demn de această onoare. Eu nu sunt politician şi nici conducător de oameni.

— Aşa este. Cunosc genul. Tu eşti un câine de pază căruia îi trebuie un stăpân, Seyton. Dar echipa de intervenţii este un astfel de câine. Vei fi uimit de cât de detaliate sunt instrucţiunile, eu abia dacă a trebuit să mă gândesc la prinderea răufăcătorilor. Şi, date fiind omuciderile din ultimele două zile, este clar că ameninţarea unuia care stă pe scaunul meu este de asemenea natură, încât va trebui ca trupele speciale să îl protejeze pe şeful

poliţiei.

— Să devină bodyguardul personal al şefului poliţiei?

— Eu nu-mi imaginez cum ar putea cineva să se opună acestei organizări. Şi chiar dacă cineva ar protesta, obiecţiile lui vor putea fi lesne înlăturate. Prindem doi iepuri dintr-o lovitură, atât dorinţele mele, cât şi ale tale se vor îndeplini. Ce zici, Seyton?

Macbeth văzu cum soarele dispare, şi poate că acel întuneric care se aşternu brusc în încăpere îl făcu pe Seyton să reducă volumul, dând impresia unei şoapte conspiratoare:

— Atâta timp cât ordinele mele vin direct şi în detaliu de la dumneavoastră, domnule inspector-şef.

Macbeth îl studie pe omul din faţa lui. *Dumnezeu să-l ierte*, spusese Seyton referitor la Banquo.

Macbeth se gândi ce fel de iertare fusese aceea.

— Ordinele mele, loialul meu Seyton, nu vor fi ambigue. Apropo de obiecţiile care pot fi îndepărtate, tocmai am comandat două bucăţi din acest model de Gatling.

Îi întinse desenul lui Seyton.

— Livrare express. Puţin mai scump, dar le vom primi peste două zile. Cum ţi se par?

Seyton îşi plimbă privirea pe schiţe, dând încetişor din cap.

— Drăguţe! zise Seyton. Într-adevăr frumoase!

Duff căscă în timp ce conducea maşina dinspre cerul senin înspre norii întunecaţi.

Ewan îl trezise când sărise pe patul pentru oaspeţi, iar apoi venise şi surioara lui pe urmele sale.

— Tati, ai venit acasă!

Au mâncat micul dejun în bucătărie, cu soarele strălucind pieziş pe suprafaţa lacului, şi Meredith le spusese copiilor să nu se mai certe care să stea în braţele lui tati şi să mănânce pentru că îi aştepta o zi de şcoală. Dar nu reuşise să folosească tonul acela dur pe care el a văzut că ea ar fi vrut să-l aibă, şi el întrezărise zâmbetul din ochii ei.

Acum trecea pe lângă locul crimei, de unde fusese ridicată maşina ciuruită de gloanţe şi unde asfaltul fusese curăţat de sânge. Caithness şi

oamenii ei lucraseră eficient şi identificaseră urmele aflate acolo. Şi el nu avusese prea multe de făcut, decât să conchidă ceea ce era evident: Banquo fusese împuşcat şi decapitat. Fleance dispăruse fără urmă, dar Duff observase că centura de siguranţă de pe locul din dreapta era tăiată. Asta putea să însemne multe lucruri, dar deocamdată, tot ce putea face era să îl dea în urmărire pe fiul lui Banquo. Era o porţiune de drum pustie, deoarece podul era închis, şi era puţin probabil să fi existat vreun martor prin apropiere, deci după o oră Duff hotărâse că, fiind la jumătatea drumului până acasă, putea să doarmă în Fife.

Acolo zăcuse treaz, acompaniat de cântecul greierilor de afară. Pentru că ştiuse. Ştiuse, dar nu înţelesese. Nu că, dintr-o dată, ar fi înţeles imaginea de ansamblu, asemenea unui puzzle în care brusc toate piesele se aşază la locul lor. Nu fusese altceva decât un detaliu simplu. Cuţitul de pâine din casa lui Caithness. Dar în timp ce gândurile i se învârteau în minte, şi celelalte piese şi-au făcut apariţia şi încet s-au potrivit unele cu altele. Apoi adormise şi se trezi în ambuscada copiilor în zori.

Duff traversă vechiul pod. Era îngust şi modest în comparaţie cu Podul Kenneth, dar era o construcţie solidă şi mulţi credeau că va rezista multă vreme.

Problema era: cu cine să vorbească?

Trebuia să fie cineva care nu doar că avea forţa, puterea de influenţă şi dinamismul necesare, dar şi cineva în care putea avea încredere, cineva care *nu era* amestecat în asta.

Coborî pe panta spre garajul sediului poliţiei chiar când fanta de lumină dintre nori se închise şi scurta vizită a soarelui luase sfârşit.

Lennox îşi ridică privirea de la maşina de scris când Duff intră.

— Imediat e prânzul şi tu caşti de parcă acum te-ai fi trezit.

— Şi pentru ultima dată te întreb: e adevărată chestia aia? întrebă Duff uitându-se la bucata de metal pe care Lennox o folosea drept prespapier.

Duff se trânti pe scaunul de lângă uşă.

— Şi pentru ultima dată, suspină Lennox, îţi spun că o am de la bunicu', căruia îi fusese aruncată în cap în tranşeele de pe Somme, în timpul Primului Război Mondial. Din fericire, după cum vezi, neamţul uitase să tragă cuiul. Camarazii lui au râs mult de povestea aceasta.

— Vrei să zici că au râs mult pe Somme?

— Din câte zicea bunicu', cu cât situaţia era mai rea, cu atât râdeau mai mult. El îl numea râsul războiului.

— Eu tot cred că minţi, Lennox. Nu eşti tu genul care să ţină o grenadă pe birou.

Lennox zâmbi şi continuă să tasteze la maşină.

— Bunicul a păstrat-o acasă toată viaţa. Spunea că îi aminteşte de lucrurile importante, de viaţa trecătoare, de rolul pe care îl joacă providenţa, propria lui nemurire şi destoinicia altora.

Duff făcu un semn înspre maşina de scris.

— N-ai o secretară care să facă treaba aia?

— Am început să-mi redactez singur scrisorile, să ies din clădire şi să le pun personal la poştă. Ieri am fost anunţat de către Biroul Procurorului General că una dintre scrisorile mele pare să fi fost deschisă şi lipită la loc înainte ca ei să o primească.

— Nu mă surprinde. Mulţumesc că m-ai primit în aşa scurt timp de la mesaj.

— *M-ai primit*. Asta a sunat foarte formal. La telefon nu mi-ai spus despre ce e vorba.

— Nu. După cum spuneam, nu sunt surprins că ţi-a fost deschisă scrisoarea.

— Recepţia. Crezi că…

— Nu cred nimic, Lennox, doar spun că sunt de acord cu tine că nu merită să rişti nimic după cum se prezintă situaţia în momentul de faţă.

Lennox dădu încet din cap şi apoi îl privi lung pe Duff.

— Şi cu toate acestea, bunule Duff, de asta ai venit tu aici?

— Poate că da. Am dovezi pentru cine l-a ucis pe Duncan.

Scaunul lui Lennox scârţâi când acesta îşi îndreptă brusc spatele. Împinse maşina de scris la o parte şi-şi puse coatele pe birou.

— Închide uşa!

Duff îşi întinse braţul şi închise uşa.

— Ce fel de dovezi? Palpabile?

— E ciudat că foloseşti cuvântul ăsta… (Duff luă cuţitul de scrisori care se afla pe biroul lui Lennox şi îl cântări în palmă.) După cum ştii, totul a

arătat credibil în ambele locuri ale crimei, atât în cazul lui lui Duncan, cât şi în al bodyguarzilor.

— Cuvântul credibil se foloseşte mai degrabă atunci când ceva arată normal, dar aici nu este.

— Tocmai. (Inspectorul de poliţie Duff puse cuţitul pe degetul arătător astfel încât acesta a rămas în balans, şi împreună cu degetul forma o cruce.) Dacă înjunghii un om în gât cu un pumnal, nu ai ţine pumnalul în mână, în caz că ai rata carotida şi ai fi nevoit să mai înfigi o dată pumnalul?

— Ba cred că da, zise Lennox uitându-se fix la cuţitul de scrisori.

— Şi dacă ai nimeri artera din prima, aşa cum s-a întâmplat cu acest pumnal, atunci ar ţâşni două sau trei valuri puternice de sânge, şi atunci tensiunea ar scădea şi inima ar înceta să mai bată şi restul sângelui s-ar scurge încet.

— Te urmăresc. Cred.

— Cu toate acestea, mânerul pumnalului pe care l-am găsit la Hennessy era complet acoperit de sânge, cu urmele degetelor lui imprimate în sânge. (Duff arătă spre mânerul cuţitului.) Asta înseamnă că ucigaşul nu a ţinut de mâner atunci când sângele a ţâşnit din gâtul lui Duncan, ci a prins mânerul după aceea. Sau că cineva i-a pus mânerul în mână. Pentru că cineva a *aruncat* pumnalul în gâtul lui Duncan.

— Înţeleg, spuse Lennox şi se scărpină în cap. Dar fie că a fost aruncat, fie că a fost împlântat, ce mai contează? Rezultatul e acelaşi.

Duff îi întinse cuţitul lui Lennox.

— Atunci încearcă să arunci acest cuţit, aşa cum e, în tabla de pe perete.

— Eu…

— Haide!

Lennox se ridică în picioare. Distanţa faţă de tablă era aproximativ de doi metri.

— Trebuie să arunci cu putere, zise Duff. E nevoie de forţă ca să penetrezi gâtul cuiva.

Lennox aruncă. Cuţitul se izbi de tablă şi căzu cu o bufnitură pe jos.

— Mai încearcă de zece ori, zise Duff şi ridică cuţitul şi-l puse pe degetul arătător. Pariez pe o sticlă de whisky bun că nu vei nimeri.

— Nu prea ai încredere nici în capacităţile mele, nici în norocul meu?

— Dacă ţi-aş fi dat un cuţit care nu este echilibrat, adică unul care ar avea mânerul greu sau lama prea grea, atunci ţi-aş fi dat şanse mai multe. Dar acest cuţit este la fel de echilibrat ca şi pumnalul din grumazul lui Duncan. Trebuie să fii specialist ca să-ţi reuşească lovitura aceea. Şi nici unul dintre oamenii cu care am vorbit prin clădire nu a văzut nimic şi nu a auzit nimic care să sugereze că bodyguarzii lui Duncan ar fi nişte aruncători de cuţite. Drept vorbind, cunosc o singură persoană care ar reuşi. Cineva care aproape a ajuns să lucreze la circ cu un astfel de talent. Şi cineva care a fost la cazinoul Inverness în seara aceea.

— Cine este?

— Omul căruia i-ai dat departamentul de criminalitate organizată. Macbeth.

Lennox înmărmuri uitându-se într-un punct fix din fruntea lui Duff.

— Vrei să zici că…

— Da. Asta vreau să zic. Inspectorul-şef Duncan a fost ucis de Macbeth. Şi uciderea acelor bodyguarzi nevinovaţi a fost crimă cu sânge rece săvârşită de acelaşi om.

— Doamne, apără-ne! exclamă Lennox şi se lăsă greu pe scaun. Ai vorbit cu cei de la criminalistică şi cu Caithness despre asta?

Duff clătină din cap.

— Ei au remarcat că a fost sânge pe cuţit, dar ei cred că sângele de pe mâner se explică prin reflexele foarte rapide ale ucigaşului care a dat drumul pumnalului aproape imediat, şi ei nu cred că pumnalul a fost aruncat. O teorie destul de raţională, întrucât este ceva rarisim ca cineva să aibă abilitatea aceasta. Şi doar colegii cei mai apropiaţi ai lui Macbeth ştiu că el este unul dintre puţinii care pot face asta.

— Bun. Nu trebuie să spunem asta nimănui. Absolut *nimănui*.

Lennox îşi împleti degetele şi se muşcă de degete.

— Eşti conştient de situaţia în care mă pui, Duff?

— Da. Acum ştii ceea ce ştiu şi eu, asta nu se mai poate şterge, şi acum capul tău stă pe aceeaşi buturugă ca şi al meu. Îmi pare rău că nu ţi-am dat de ales, dar ce altceva aş putea să fac? Momentul adevărului a sosit, Lennox.

— Într-adevăr. Dacă este adevărat ceea ce spui şi Macbeth este un monstru, nu merge doar să-l rănim, asta l-ar face de două ori mai periculos. Trebuie să fie doborât dintr-o singură lovitură fatală.

— Da, dar cum?

— Cu şiretenie şi precauţie, Duff. Trebuie să mă gândesc, şi nu sunt vreun geniu, deci voi avea nevoie de puţin timp. Haide să ne întâlnim din nou. Şi nu aici la sediu, unde pereţii au urechi.

— Ora şase, rosti Duff şi se ridică. La gara centrală. Lângă Bertha.

— Vechea locomotivă? De ce tocmai acolo?

— Acolo urma să mă întâlnesc cu Banquo, care intenţiona să-mi relateze ceea ce eu ştiu deja acum.

— Deci este un loc potrivit. Ne vedem acolo.

Macbeth se holba la telefonul de pe birou.

Tocmai închisese cu Sweno.

Îşi simţea nervii întinşi la maxim. Avea nevoie de *ceva.* Nu *orice*, ci acel ceva anume. Îşi luă pălăria pe care i-o cumpărase Lady. Priscilla zâmbi atunci când Macbeth se îndreptă către antreu.

— Cât timp va lipsi domnul inspector-şef?

La directivele lui Macbeh, ea se mutase din biroul lui Lennox aici la etaj, şi tot procesul s-a încheiat în mai puţin de două ore. El ar fi vrut să o dea afară pe fosta asistentă a lui Duncan, dar în schimb o mutase cu un etaj mai jos după ce şeful resurselor umane i-a pus în vedere că în sectorul public nici măcar un inspector-şef nu poate să dea afară pe cineva doar pocnind din degete.

— O oră, îi răspunse Macbeth. Sau poate două.

— Atunci voi zice două ore pentru cei care sună, zise ea.

— Aşa să faci, Priscilla.

Se duse la lift şi apăsă P pentru parter. *Cei care sună.* Nu *dacă sună cineva.* Pentru că de sunat, oamenii sunau întruna. Şefii de unităţi, judecători, reprezentaţi din consiliu. El habar nu avea ce fac nici jumătate dintre ei, exceptând faptul că îl băteau la cap cu întrebări pe care nu le pricepea, şi asta însemna că acele persoane aşteptau mult timp la rând ca să intre pe fir. Jurnalişti. Moartea lui Duncan. Dispariţia lui Malcolm. Şi acum, încă un poliţist plus fiul acestuia. „A scăpat totul de sub control?“,

întrebau ei. Oare şeful poliţiei ar putea să-i asigure că…? *Fără comentarii. Vă voi anunţa când se ţine următoarea conferinţă de presă, care…*

Şi apoi mai era Sweno.

Uşile liftului se deschiseră şi doi poliţişti în uniformă dădură să intre, dar brusc ieşiră din lift. Aceea era o regulă introdusă de Kenneth şi abolită ulterior de Duncan, care zicea că inspectorul-şef avea exclusivitate asupra liftului. Dar Macbeth nu apucă să le spună că sunt bineveniţi, că uşile liftului se închiseră şi el îşi continuă coborârea.

Pe trotuar, în faţa poliţiei, se ciocni de un trecător îmbrăcat într-o haină gri şi care citea ziarul, iar respectivul îi spuse: scuze, Macbeth! Nu a fost ceva prea ciudat, pentru că atunci când Macbeth îşi ridică privirea, observă propriul chip pe prima pagină a ziarului. NOUL CĂPITAN PREIA CÂRMA. Nu era un titlu rău. Nu era exclus ca titlul să fi fost propus de Lady, pentru că redactorul era moale ca aluatul în mâinile ei.

Macbeth îşi trase pălăria pe ochi şi porni cu paşi grăbiţi. Acum, în miez de zi, străzile erau atât de înţesate de maşini, încât ajungeai mai repede pe jos la gara centrală. Şi, în plus, era mai bine că nimeni nu vedea limuzina şefului poliţiei acolo.

Dumnezeu ştie ce îi spusese Sweno Priscillei pentru a-i face legătura telefonică cu el. În orice caz, nu îi spusese numele atunci când i se transferase apelul, dar nici nu fusese nevoie. Dacă auzeai o singură dată acea voce, nu aveai cum să o uiţi. Basul acelei voci făcea ca plasticul receptorului să vibreze. Îi reaminti că promisiunea lui Macbeth fusese aceea de a-i elibera *de îndată pe membrii Norse Riders şi deja trecuseră douăsprezece ore*. Macbeth îi răspunse că nu era atât de simplu şi că trebuiau semnate hârtii de către judecători şi procurori de vreme ce începuse urmărirea penală. Dar Sweno putea liniştit să-şi pregătească discursul de bun venit de peste două zile.

— Asta înseamnă cu două zile mai mult decât am stabilit, i-o reteză Sweno. Astea sunt ultimele două zile pe care le primeşte cineva de la mine. Poimâine la ora unsprezece fix, unul dintre oamenii noştri îl va suna pe unul dintre judecătorii oraşului, nu spun care, şi va mărturisi implicarea lui în uciderea lui Banquo şi de la cine am aflat noi unde anume se vor afla Banquo şi Fleance la ora aceea.

— Unul dintre piloţii tăi kamikaze?

— Şi avem şapte martori care te-au văzut venind la clubul nostru.

— Relaxează-te şi gândeşte-te la discursul tău, Sweno. Îi aducem pe băieţii tăi şi îi eliberăm în faţa porţii clubului, mâine după-amiază la trei şi jumătate.

Astea fiind zise, apelul se întrerupse.

La baza scărilor de la gara principală, Macbeth se uită împrejur. Văzu o altă haină gri, dar nu aceeaşi. Pălăria îi ascundea faţa, şi el era, în ciuda tuturor lucrurilor, o persoană oarecare bine îmbrăcată printre ceilalţi oameni care alergau în sus pe scările acestea, ca să-şi procure ceea ce le trebuia ca să poată funcţiona.

Se postă acolo unde stătuse şi data trecută, pe coridor, lângă scările care duceau la toaletă. Tânărul era de negăsit. Macbeth se bâțâia nerăbdător de pe un picior pe altul. Trecuseră mai multe ore de când începuse să simtă nevoia de drog, dar de abia acum, când era la un pas de doză, începea să se simtă rău.

Ea apăru după o veşnicie, dar ceasul îi spunea că nu trecuseră mai mult de zece minute. Avea un baston alb în mână, cine ştie de ce.

— Am nevoie de două plicuri, zise el.

— Trebuie să te întâlneşti cu cineva, îl anunţă Strega. Bagă-ţi astea în urechi şi pune-ţi ochelarii ăştia. Ea scoase o pereche de căşti şi nişte ochelari care păreau să fie ceva între ochelari de înot şi ochelari de protecţie pentru sudură, de genul ăla cum văzuse că poartă orbii.

— De ce aş avea nevoie de astea?

— Pentru că aceasta este singura modalitate prin care îţi vei procura poţiunea.

Macbeth ezită. Nu, nu ezită, ci îşi luă un mic răgaz. Ar fi stat şi în cap dacă i-ar fi spus. Ochelarii aveau un strat de vopsea pe lentile, deci nu vedea absolut nimic. Strega îl prinse şi îl răsuci de câteva ori, evident pentru a-l face să-şi piardă simţul de orientare. Apoi îi dădu în mână bastonul alb şi îl conduse. Zece minute mai târziu, el îşi dădu seama că se mişcau afară, în ploaie, şi că erau oameni şi maşini în jurul lui, pentru că dopurile de urechi nu blocau toate zgomotele. Strega îl ajutase să urce pe un parapet de ciment înalt de un metru şi jumătate, şi de acolo trecură pe o

porţiune de pietriş şi nisip. Şi apoi au urcat încă un metru şi jumătate pe alt parapet de ciment, şi au intrat undeva, bănuia el, pentru că era un aer mai cald şi mai uscat. Şi apoi a fost aşezat pe un scaun, de unde cineva îi scosese dopurile din urechi şi îl informă că trebuie să păstreze ochelarii pe ochi.

El auzi că se apropie cineva, apoi detectă un *toc-toc* care se opri în faţa lui.

— Îmi cer scuze că a trebuit să te aduc aici în felul acesta. (Vocea era neobişnuit de blândă şi catifelată şi se auzea de parcă ar fi aparţinut unui bătrân.) Dar eu am crezut, date fiind condiţiile, că ar fi mai bună o întrevedere faţă în faţă. Adică tu nu îmi vezi mie faţa, dar dacă aş fi în locul tău, eu m-aş bucura, Macbeth.

— Înţeleg. Asta înseamnă că intenţionezi să mă laşi să plec de aici viu.

— Nu eşti deştept, dar nici prost nu eşti, Macbeth. De aceea te-am ales pe tine.

— De ce mă aflu aici?

— Pentru că suntem îngrijoraţi. Am ştiut evident despre afecţiunea ta pentru stimulente înainte de a te alege, dar nu am crezut că te vor acapara complet atât de repede. Pe scurt, trebuie să aflăm dacă eşti de încredere sau dacă trebuie să te schimbăm cu altcineva.

— Să mă schimbi cu cine?

— Crezi că eşti unicat? Sper că titlul de şef al poliţiei nu ţi s-a urcat la cap şi că poţi să recunoşti că nu este decât o faţadă şi că fără mine eşti un nimic. Duncan a crezut că se poate descurca fără mine, da, a crezut că mă poate înfrunta. Şi tu crezi la fel, Macbeth?

Macbeth îşi încleştă dinţii şi îşi înghiţi furia. Nu voia decât să ia pungile şi să plece. Inspiră adânc.

— Din câte văd eu, noi avem o colaborare din care putem să profităm amândoi, Hecate. Poate că tu ai generat nişte evenimente care au condus la numirea mea în postul de şef al poliţiei, iar eu îl voi înlătura pe Sweno şi mă voi asigura că poliţia nu te va deranja prea tare nici pe tine, nici monopolul tău.

— Hm. Deci acum nu mai ai scrupule?

— Ba da, am, dar sunt o persoană pragmatică. În orice oraş de această

dimensiune va fi o piaţă pentru vânzătorii de vise ca tine. Dacă nu eşti tu sau Sweno, atunci vor fi alţii. Prin colaborarea noastră îi vom ţine la distanţă pe alţi vânzători, poate chiar mai răi. Eu te aprob pe tine ca mijlocul prin care vom construi un viitor bun pentru acest oraş.

Bătrânul chicoti.

— Sună de parcă ai fi furat vorbele direct din gura lui Lady. Uşoare şi dulci sunt vorbele tale, dar deloc nu satură. Sunt la o răscruce, Macbeth. Şi, ca să pot alege, trebuie să fac o evaluare a gradului tău de compatibilitate. Eu văd că ziarele folosesc metafore despre un nou cârmaci care a luat locul căpitanului. Ei bine, corabia se află acum în mijlocul unui uragan. Duncan, Banquo şi un student la colegiul de agenţi au murit. Cawdor, Malcolm şi doi bodyguarzi sunt morţi şi se presupune că au fost corupţi. Corabia ta este o epavă din punct de vedere fizic şi moral, Macbeth, deci dacă ar fi să te ajut, ar trebui să ştiu concret cum vei dirija vasul înspre ape mai line.

— Cei vinovaţi vor fi prinşi şi pedepsiţi.

— Mă bucur să aud asta. Şi cine sunt vinovaţii?

— Este evident. Norse Riders. I-au forţat pe Malcolm şi pe bodyguarzi.

— Bun. În cazul acesta, tu şi cu mine putem fi achitaţi. Dar ce-ar fi dacă Sweno ar putea să-şi demonstreze nevinovăţia în cazul de omucidere a lui Duncan?

— Am senzaţia că el nu va putea să demonstreze asta.

— Hm. Sună bine. Sper că ai energia să duci la bun sfârşit ceea ce-mi spui, Macbeth.

— Am energie, Hecate. Şi sper că şi tu dispui de aceeaşi energie ca şi mine.

— Ce vrei să zici? Ţi-am netezit calea spre funcţia de şef al poliţiei, nu este de-ajuns?

— Nu, dacă nu sunt protejat. Îţi spun asta acum, pentru că toţi sunt pe urmele mele. Judecători, jurnalişti, infractori şi, cu siguranţă, şi colegi. Cu pistoale sau cuvinte pe post de arme, telefonul nu tace o secundă. Şi uită-te şi tu! Pot să fiu răpit ca un om orb în miezul zilei.

— Nu te apără oamenii tăi?

— Cine ştie pe cine mă mai pot baza acolo! Am nevoie de mai multă

protecţie!

— Am înţeles. Şi iată răspunsul meu. Deja beneficiezi de protecţie din partea mea. Deja eşti sub protecţia mea, doar că nu ai văzut.

— Unde este?

— Nu te gândi la asta. Tot ce trebuie să ştii este că Hecate îşi protejează investiţiile. Ai garanţia că nimeni, absolut nimeni din acest oraş nu te poate răni, atâta timp cât eşti al meu, Macbeth.

— Nimeni?

— Îţi jur că nu s-a născut încă omul care să se atingă de un fir de păr din capul tău frumuşel. Şi bătrâna Bertha va porni din nou pe şine înainte ca cineva să apuce să te smulgă din scaunul de şef al poliţiei. Este îndeajuns de bine pentru tine, Macbeth?

— Da, sunt mulţumit de ambele promisiuni.

— Bun. Pentru că mai am un ultim lucru de spus. Fii cu băgare de seamă cu inspectorul Duff.

— Da?

— Ştie că tu l-ai ucis pe Duncan.

Macbeth ştia că ar trebui să simtă frică. Teamă. Panică. Dar tot ceea ce simţea era binecunoscuta şi blestemata aceea de poftă.

— Din fericire pentru tine, mai există un singur om care ştie ceea ce ştie Duff.

— Cine? întrebă Macbeth.

— Acelaşi om care, la indicaţiile mele, a lansat şi a susţinut candidatura ta la Crimă organizată. Atât de discret, încât Duncat a crezut după aceea că a fost ideea lui.

— Şi cine a fost acela?

— Uită-te şi vezi!

Unul din picioarele scaunului pe care stătea Macbeth scârţâi atunci când scaunul fu răsucit. Apoi ochelarii îi fură îndepărtaţi.

Primul lucru la care se gândi Macbeth fu că priveşte o cameră de interogatoriu izolată fonic. Avea exact acelaşi tip de fereastră largă; cel interogat nici nu vedea şi nici nu auzea nimic din exterior. Diferenţa era că semăna cu un laborator mare cu recipiente de sticlă, tuburi şi furtunuri care duceau spre un cazan uriaş. Cazanul făcea un contrast aproape comic

cu tot echipamentul acela modern şi îi amintea lui Macbeth de desenele animate în care canibalii gătesc oameni. Pe perete, în spatele cazanului era un semn de avertizare pe care scria FUMATUL INTERZIS. În faţa cazanului, în încăperea puternic iluminată, foarte aproape de geam, stătea pe un fotoliu un bărbat palid cu părul roşu. Una dintre mânecile cămăşii era rulată până sus, faţa era întoarsă către tavan, avea gura întredeschisă şi ochii pe jumătate închişi. Stătea atât de aproape de ei încât Macbeth putea vedea jumătate din irişii albaştri ai ochilor întredeschişi.

O recunoscu pe una dintre surorile chinezoaice, care ţinea acul pe care îl vârî în braţul inspectorului Lennox.

Vocea blândă se auzi în spatele lui Macbeth:

— Lennox i-a vârât ideea în cap lui Duncan. Ideea că ar trebui să numească în acea poziţie pe cineva care nu aparţine elitei, ci un om despre care cetăţenii ar simţi că este unul dintre ei.

— Lennox i-a spus lui Duncan că ar trebui să mă numească şeful departamentului de criminalitate organizată?

— Evident că Lennox i-a spus contrariul, adică faptul că Duncan nu te putea alege pe tine pentru că nu aveai calificările formale şi erai prea popular. Aşa îi manipulezi pe catârii bătrâni şi încăpăţânaţi cu egouri puternice.

— Deci tu ai spus „sări“ şi Lennox a sărit?

— Şi Lennox a spus „nu sări“ şi Duncan a sărit.

Din spatele lui Macbeth se auzi un râs gâlgâit de parcă cineva ar fi turnat dintr-o sticlă de whisky.

— Se spune că mintea omenească are multe străduţe lăturalnice. Dar în primul şi în primul rând, are şi bulevarde largi pe unde este uşor să-ţi găseşti calea. Lennox este al meu de mai bine de zece ani. Un muncitor loial, inspectorul Lennox.

Macbeth încerca să distingă imaginea omului din spatele lui, dar nu o distingea decât pe Strega, de parcă Hecate însuşi nu ar fi avut o reflecţie. Dar se afla acolo în spate, pentru că vocea îi răsună în urechi:

— Dar când zic „sări“ atunci asta înseamnă „sări“!

— Da?

— Ucide-l pe Duff!

Macbeth înghiţi în sec.

— Duff este prietenul meu. Dar probabil că ştii asta deja.

— Banquo ţi-a fost ca un tată, dar asta nu te-a oprit. Uciderea lui Duff este o necesitate, Macbeth. În plus, am un prieten mai bun pentru tine. Se numeşte „putere“.

— Nu am nevoie de prieteni noi.

— Ba da, ai. Poţiunea te face instabil şi agitat. Ai avut şi halucinaţii, nu-i aşa?

— Poate. Poate că *asta este o halucinaţie*. Ce este „puterea“?

— Este un produs nou, deşi cunoscut din antichitate. Poţiunea este puterea unui om sărman. Puterea este de şapte ori mai tare şi nici pe jumătate atât de dăunătoare. Ascute simţurile şi accelerează mintea. Şi de asta este nevoie în aceste vremuri.

— Prefer poţiunea.

— Ceea ce tu preferi este să continui să fii şeful poliţiei.

— Şi această nouă substanţă mă va face dependent?

— Am spus că este din vremuri străvechi. Şi că va înlocui celelalte substanţe de care eşti dependent. Deci, ce zici? Duff versus putere?

Macbeth văzu cum capul lui Lennox cade în faţă. Îl auzi pe Strega şoptind ceva în spatele lui. Chinezoaica îl aşează pe Lennox pe spate pe fotoliul întins şi se întoarse la cazan.

— Dă-mi poţiunea!

— Poftim?

Macbeth îşi drese vocea:

— Dă-mi poţiunea! Ţi-am mai zis!

— Dă-i plicurile! ordonă Hecate.

Macbeth auzi toc-toc-ul produs de bastonul care se îndepărta, în timp ce ochelarii îi fură puşi înapoi pe ochi şi lumea din jurul lui dispăru.

CAPITOLUL 18

— Este frumoasă, nu-i aşa? spuse Lennox şi o mângâie pe doamna cea neagră.

— Nu, spuse Duff. Bertha este orice, numai frumoasă nu.

Lennox râse şi se uită în jos la mâna care se înnegrise de cenuşă.

— Toţi îi zic Bertha, dar numele ei complet este Bertha Birnam. E numită după o bucătăreasă cu părul negru de pe şantier, singura care a fost prezentă toţi anii cât a durat construcţia căii ferate de aici până la Capitol.

— De unde ştii asta?

— Pentru că bunicul meu a lucrat pe şantier. De aici până la Capitol.

— Deci bunicul tău a lovit cu barosul şi a cărat traverse?

— Nu, desigur că nu, el a *finanţat* construcţia căii ferate.

— Aşa mai vii de-acasă.

Duff se uită spre luminile primitoare ale cazinoului Inverness, în întunericul serii.

— Mda, noi, cei din familia Lennox, suntem bancheri, de fapt. Din acest motiv, sunt un fel de oaie neagră. Dar tu din ce familie provii, Duff?

— Tradiţională.

— Ofiţeri de poliţie?

— Din tată în fiu.

— Ştiu o mulţime de persoane din oraş numite Duff, dar nici una nu este în poliţie.

— Am luat numele bunicului meu din partea mamei când m-am mutat aici.

— Iar el este…

— Mort. După aceea am mers la orfelinat. Apoi la Academia de Poliţie.

— Dacă nu eşti de aici, de ce nu ai mers la Academia de Poliţie din Capitol? Acolo totul e mai bun, inclusiv apa şi aerul.

— Peştii cei mari erau aici. Norse Riders, Hecate…

— Înţeleg. Tu chiar ţi-ai dorit la Criminalitate Organizată, nu-i aşa?

— Da, probabil că da.

— Ei bine, postul este încă vacant. Şi, după ce îl vom aresta pe Macbeth pentru uciderea lui Duncan, trebuie doar să spui ce direcţie îţi doreşti. Vom fi proclamaţi salvatorii oraşului, Duff.

— Chiar aşa? Chiar crezi că le pasă?

Duff făcu semn cu capul spre piaţă, unde oamenii se grăbeau să iasă cât mai repede din peisaj, să intre în penumbră, la adăpost.

— Ştiu ce vrei să spui, dar este uşor să îi subestimezi pe cetăţenii obişnuiţi ai acestui oraş.

— Există două metode să rezolvi o problemă, Lennox. Fie o rezolvi, fie o ignori. Kenneth a învăţat acest oraş să aleagă a doua metodă. Nu îi deranjează corupţia şi aruncă responsabilitatea faţă de comunitate pe umerii celorlalţi. Priveşte-i cum se ascund, ca nişte gândaci de bucătărie când se aprinde lumina.

— Un oraş josnic, cu locuitori pe măsură, şi, cu toate acestea, eşti dispus să rişti totul?

Lennox îl văzu pe Duff clătinând din cap.

— Dumnezeule, Lennox, ce te face să crezi că o fac pentru *oraş*? Oraşul. Este doar o expresie pe care ei o folosesc când vor să fie aleşi la Primărie sau să devină şefii poliţiei. Spune-mi ce ai aflat de la ultima noastră discuţie.

— Da. Am vorbit cu un judecător din Capitol…

— Nu ar trebui să vorbim cu *nimeni*!

— Linişteşte-te, Duff, nu i-am dat detalii, doar că este vorba despre corupţie la nivel înalt. Ideea este că putem avea încredere în acest judecător. Nu este din oraş, deci este în afara sferelor de influenţă ale lui Macbeth, Sweno şi Hecate. Fiind judecător federal, poate să implice poliţia federală, astfel că putem sări peste inspectoratul nostru şi să deschidem procesul în Capitol, unde Macbeth nu poate trage sfori. Judecătorul este încă aici, în oraş, pentru încă trei zile şi a fost de acord să ne întâlnim în secret.

— Cum îl cheamă?

— Jones.

Lennox observă că Duff îl ţintuieşte cu privirea.

— Lars Jones, spuse Lennox. E vreo problemă?

— Pupilele tale arată ca ale unui dependent de droguri.

Lennox îşi umezi buzele şi râse.

— Aşa este când te naşti pe jumătate albinos. Ochii sunt sensibili la lumină. Există un motiv pentru care familia noastră preferă munca de birou.

Duff se cutremură. Se uită iar spre Inverness.

— Trei zile, aşadar. Şi între timp ce facem?

Lennox ridică din umeri.

— Încercăm să nu ieşim în evidenţă. Nu facem valuri. Şi… nu mai ştiu o a treia expresie prin care să spun acelaşi lucru.

— Deja mi-e groază de următoarea întâlnire cu Macbeth.

— De ce?

— Nu sunt un actor bun.

— Nu ai înşelat niciodată pe cineva?

— Ba da, dar m-au citit imediat.

Lennox se uită pe furiş la Duff.

— Acasă?

Duff ridică din umeri.

— Până şi puştiul meu, care împlineşte nouă ani peste vreo două zile, ştie când tatăl lui îl duce cu preşul. Iar Macbeth mă cunoaşte mai bine decât oricine.

— Ciudat lucru, dacă stai să te gândeşti, spuse Lennox. Că două persoane atât de diferite ca voi doi au fost prieteni apropiaţi.

— Vorbim mai târziu, spuse Duff şi privi spre vest. Dacă pornesc la drum acum, voi fi în Fife la apusul soarelui.

Lennox se opri şi privi în aceeaşi direcţie ca şi Duff. Şi se gândi că era bine că natura era concepută astfel încât norii de ploaie să ascundă perspectiva celor destul de norocoşi să se afle dincolo de ei, pentru ca să poată mereu spera la o îmbunătăţire imediată a vremii.

— Simt că am trecut peste ce a fost mai greu, spuse Macbeth, întinzându-se după bricheta de pe noptieră şi aprinzându-şi ţigara. Totul va

fi mai bine de-acum, iubito. Suntem iar acolo unde ar trebui să fim. Oraşul ne aparţine.

Lady stătea întinsă cu o mână aşezată pe piept, simţind pe sub cearşaful de mătase bătăile încă grăbite ale inimii sale. Şi vorbi respirând cu greutate:

— Dacă pasiunea ta reînnoită e o dovadă a forţei tale, dragă…

— Hm?

— …suntem imbatabili. Ai idee cât eşti de iubit de cei de afară? Oamenii din cazinou vorbesc despre tine, spunând că eşti salvatorul oraşului. Şi ai citit ziarele? Astăzi, editorialele cotidianelor propuneau să candidezi la alegerile pentru primar.

— Prietenul tău, editorul, a scris asta? chicoti Macbeth. Pentru că aşa l-ai rugat tu?

— Nu, nu. Editorialul nu era despre tine, ci spunea că Tourtell nu are nici un contracandidat real şi că va fi reales cu toate că nu se bucură de popularitate.

— Nu devii popular dacă ai fost lacheul lui Kenneth.

— Aşa că eşti menţionat ca fiind unul care, teoretic, l-ar putea înfrunta pe Tourtell. Ce zici?

— Să candidez pentru primar? Eu? Macbeth râse şi îşi frecă fruntea: Mulţumesc, dar nu. Am un birou destul de mare şi acum avem destul de multă putere să obţinem ce vrem.

Putere. Îşi injectase drogul şi reclama nu minţea.

— Ai dreptate, iubitule. Dar, chiar şi aşa, gândeşte-te puţin la asta. Poate că o să-ţi schimbi părerea, cine ştie. Apropo, Jack a primit de dimineaţă un pachet ce îţi era adresat. L-a adus un motociclist. Greu şi foarte bine împachetat.

Macbeth aşteptă să simtă cum îi îngheaţă sângele în vine. Dar nu se întâmplă. Probabil din cauza noului drog.

— Unde l-ai pus?

— Pe raft, în dulapul tău, spuse ea arătând cu degetul.

— Mulţumesc.

El îşi fumă ţigara încet, în timp ce o asculta adormind alături. Se uită neclintit la uşa maronie din stejar a dulapului. Apoi îşi puse capul pe pernă

şi suflă inele de fum de ţigară în razele de lumină ale lunii, ce pătrundeau pe fereastră, le urmări cum se răsuceau şi încolăceau, aidoma uor dansatoare din buric. Nu-i era teamă. Avea protecţia trupelor de intervenţie, protecţia oferită de Hecate, zeii destinului îi zâmbeau îngăduitori. Îşi ridică iar capul şi se uită la uşa dulapului. Nu se auzea nimic de acolo. Fantomele îşi văzuseră de drum. Iar afară era o linişte deplină, în ferestre nu mai bocănea nimic. Cu siguranţă după ploaie iese soarele. Cu siguranţă dragostea te poate spăla de sângele bătăliei. Cu siguranţă există iertare pentru păcatele săvârşite.

CAPITOLUL 19

— Bună dimineaţa tuturor! spuse Macbeth şi se uită la toţi cei aflaţi în jurul mesei. Doar că aceasta nu este o dimineaţă bună, ci a doua de când Banquo a murit şi a treizeci şi şasea oră de când ucigaşii lui sunt liberi şi nepedepsiţi. Să începem cu un minut de reculegere pentru Banquo.

Duff închise ochii.

Era neobişnuit să îl vadă pe Macbeth intrând într-o încăpere cu o mină atât de serioasă. El obişnuia să întâmpine fiecare zi şi pe toată lumea cu un zâmbet, de era senin sau ploua, fie că îi cunoştea sau erau străini. Ca prima dată când s-au întâlnit la orfelinat. Trebuie să se fi uitat la Duff, la hainele şi părul său, la cât de diferiţi erau ei doi şi, totuşi, el a zâmbit ca şi cum ar fi avut în comun ceva mult mai profund decât astfel de lucruri de suprafaţă, ceva care îi lega unul de celălalt, care îi făcea fraţi. Dar poate că pe toţi îi făcea să se simtă astfel, cu zâmbetul lui necondiţionat. Un zâmbet ce trăda credinţa naivă că oamenii din jurul lui îşi doreau unul altuia doar binele şi îl făcea pe Duff să se simtă încă de pe atunci un cinic bătrân şi posac. Şi ce n-ar fi dat Duff să aibă un astfel de zâmbet care să îi înveselească şi să îi molipsească pe cei din jur!

— Duff?

Cineva îi şoptise numele. El se întoarse şi se uită în ochii limpezi şi verzi ai lui Caithness. Ea făcu semn cu capul spre Macbeth, care îl privea.

— Am întrebat dacă investigaţia a dus la obţinerea de noi date, Duff.

Duff se îndreptă de spate, îşi drese glasul, simţi că roşeşte. Apoi începu să vorbească. Despre martorii care îi văzuseră pe membrii grupării Norse Riders şi – judecând după însemne şi gecile de piele – pe cei ai unei alte grupări de motociclişti care au tras în Volvo-ul din faţa magazinului de bijuterii Jacobs & Sons. Despre geaca şi portofelul lui Fleance găsite pe malul mării, mai jos de podul lui Kenneth, şi absenţa unui cadavru.

Caithness înaintase un raport detaliat despre rezultatele investigaţiilor criminalistice care confirmau doar ceea ce ştiau deja, că gaşca lui Sweno îl ucisese pe Banquo şi, posibil, şi pe Fleance.

— În plus, există indicii conform cărora Sweno însuşi a fost implicat în execuţii, spuse Duff. Un muc de trabuc pe asfalt, lângă maşină.

— Mulţi fumează trabucuri, interveni Lennox.

— Nu Davidoff Long Panatellas, spuse Duff.

— *Ştii* ce marcă de trabuc fumează Sweno? întrebă Lennox, ridicându-şi o sprânceană.

Duff nu răspunse.

— Nu putem permite aşa ceva, spuse Macbeth. Pentru că oraşul ne impune să nu permitem aşa ceva. Uciderea unui poliţist este un atac împotriva oraşului însuşi. Dacă structura de conducere din această încăpere vrea să mai aibă încrederea oraşului mâine, trebuie să se întâmple ceva astăzi. Prin urmare, nu ne putem permite să ezităm, trebuie să acţionăm în forţă, dacă vrem să nu mai riscăm vieţile şi mai multor poliţişti. Acesta este un război şi trebuie, deci, să folosim retorica războiului. Şi ştiţi bine că nu se bazează pe cuvinte, ci pe gloanţe. În consecinţă, am numit un nou lider al trupelor de intervenţie şi i-am acordat puteri extinse privind folosirea armelor, precum şi proceduri pentru combaterea criminalităţii organizate.

— Iertaţi-mă, spuse Lennox. În ce constau procedurile?

— Le veţi vedea curând, sunt redactate chiar în acest moment.

— Şi cine le scrie? întrebă Caithness.

— Inspectorul Seyton, spuse Macbeth. Noul lider al trupelor de intervenţie.

— Îşi scrie *propriile* proceduri? întrebă Caithness. Fără ca noi să…

— Este timpul să acţionăm, o întrerupse Macbeth. Nu să şlefuim textul unor instrucţiuni. Veţi vedea în curând şi rezultatele şi sunt sigur că veţi fi la fel de încântaţi ca şi mine. Şi ca întregul oraş.

— Dar…

— Desigur, veţi putea face observaţii după ce instrucţiunile sunt gata. Şedinţa s-a terminat, să trecem la treabă, oameni buni!

Şi iată-l. Zâmbetul.

— Duff, putem schimba două vorbe?

Scaunele scărţâiră timide pe podea.

— Poţi să te retragi şi tu, Priscilla, spuse Macbeth. Şi închide uşa, te rog.

Încăperea se goli. Duff se pregăti sufleteşte.

— Vino aici, mai aproape, spuse Macbeth.

Duff se ridică şi se aşeză pe scaunul de lângă el. Încercă să fie destul de relaxat, să respire calm, să evite contracţiile involuntare ale muşchilor faciali. Să nu se gândească la faptul că se afla atât de aproape de ucigaşul lui Duncan, încât îi simţea respiraţia.

— Îţi voi adresa o întrebare, spuse Macbeth. Şi vreau să-mi răspunzi sincer.

Duff simţi că i se contractă gâtul şi că îi creşte pulsul.

— Intenţionez să dau altcuiva funcţia de şef la Criminalitate Organizată. Ştiu că prima ta reacţie este să fii dezamăgit…

Duff dădu din cap, avea gura atât de uscată că nu ştia dacă putea să vorbească.

— Însă doar pentru că vreau ca tu să fii adjunctul meu, Duff. Ce zici?

Duff îşi drese glasul.

— Mulţumesc, spuse el cu o voce răguşită.

— Te simţi bine, Duff?

Macbeth avea o mină îngrijorată şi îşi puse mâna pe umărul lui Duff.

— Sau eşti dezamăgit? Ştiu cât de mult îşi doreşti Direcţia de Criminalitate Organizată şi pot să înţeleg că preferi o funcţie operaţională în loc să ajuţi un împiedicat ca mine să îşi găsească drumul şi cuvintele.

Zâmbi cu zâmbetul lui radios, în timp ce Duff făcu tot posibilul să răspundă.

— Eşti prietenul meu, Duff, şi te vreau aproape. Cum este proverbul acela?

Duff îşi drese vocea.

— Ce proverb?

— Proverbele sunt domeniul tău, Duff, dar nu contează. Dacă insişti sa rămâi la Criminalitate Organizată, mă voi gândi la asta, nu i-am spus încă nimic lui Lennox. Arăţi rău, vrei să-ţi aduc un pahar cu apă?

— Mulţumesc, sunt bine, doar puţin obosit. Abia am dormit înainte de raidul de pe chei şi nu am dormit deloc de când a fost ucis Duncan.

— Doar *puţin* obosit?

Duff se gândi bine. Clătină din cap.

— Nu, de fapt mă gândeam să te întreb dacă pot să îmi iau liber următoarele două zile. Ştiu că suntem în mijlocul unei investigaţii, dar Caithness poate…

— Desigur, desigur, Duff! La ce bun să te epuizezi şi să storci şi ultima picătură de energie când mai ai nevoie de ea? Du-te acasă în Fife. Salut-o pe Meredith din partea mea şi spune-i că trebuie să stai în pat cel puţin două zile. Şi acesta este, crezi sau nu, un ordin din partea şefului poliţiei.

— Mulţumesc.

— Mi-ai mulţumit de multe ori, Duff, dar te previn, voi veni să verific dacă eşti în Fife.

— Bine.

— Apoi te întorci aici să-mi răspunzi dacă vrei sau nu să fii inspector-şef adjunct în trei zile.

— S-a făcut.

Duff se duse direct la toaletă şi vomită.

Cămaşa îi era leoarcă de transpiraţie, dar o oră mai târziu, când traversă podul vechi cu maşina, inima îi bătea iar normal.

Lady dădu o tură prin restaurant şi sala de jocuri. Numără nouă oaspeţi. Încercă să se convingă singură că ora de după prânz era perioada cea mai liniştită. Se duse la Jack, la recepţie.

— S-a mai cazat cineva astăzi?

— Încă nu, doamnă.

— Încă? Va veni cineva mai târziu?

El zâmbi resemnat.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Ai trecut pe la Obelisc, cum te-am rugat?

— Desigur, doamnă.

— Şi acolo era…

— Linişte şi pace, aş spune.

— Minţi, Jack.

— Da, doamnă.

Lady nu se putu abţine să nu râdă.

— Jack, mereu mă încurajezi. Crezi că crimele petrecute aici sunt cauza?

— Poate. Dar a sunat cineva şi a cerut expres să i se dea camera în care a murit Duncan. Sau, dacă aceea nu este liberă, pe cea în care au murit bodyguarzii.

— Oamenii sunt bolnavi la cap. Apropo de bolnavi. Vreau să te interesezi puţin cu privire la băiatul pe care Tourtell l-a adus cu el. Află ce vârstă are.

— Deci crezi că…

— Spre binele băiatului, să sperăm că are peste şaisprezece ani. Şi, pentru binele nostru, că are mai puţini.

— Doriţi să folosiţi această informaţie cu un scop anume, doamnă?

— Doar să strâng muniţie, pentru orice eventualitate, Jack. Primarul este cel care îl desemnează pe şeful poliţiei şi, cu toate că primarul urmează ierarhia, într-o situaţie ca asta nu putem fi prea siguri, nu?

— Doar atât?

— Ei bine… Ne-ar fi făcut plăcere ca Tourtell să pună presiune suplimentară pe Comisia pentru Jocuri de noroc şi Cazinouri ca să verifice operaţiunile Obeliscului. Am fost răbdătoare şi am încercat să fiu bună, dar, dacă nu vor fi obţinute rezultate în curând, va trebui să devenim mai drastici.

— Voi vedea ce pot afla.

— Jack?

— Da, doamnă?

— Am mers în somn în ultima vreme?

— Nu pe tura mea, doamnă.

— Iar mă minţi?

— Este posibil să fi făcut o mică vizită ieri-noapte la recepţie, dar nu mi-am putut da seama dacă dormiţi sau nu.

Ea râse.

— Jack, Jack, dacă ar fi toţi la fel de buni ca tine. Am avut o suspiciune, cheia era pe dinafară când m-am trezit.

— Vă preocupă ceva? Sunteţi somnambulă doar când vă îngrijorează ceva.

— Mai există şi altă cauză în afară de griji? suspină Lady.

— Şi visele? Visaţi mereu acelaşi lucru?

— Ţi-am mai spus, nu este un vis, este o amintire, Jack.

— Mă iertaţi, dar nu aveţi de unde *şti*, doamnă. Nu puteţi *şti* dacă s-a întâmplat exact aşa, dacă vedeţi acelaşi lucru seară de seară, visul devine în acest caz o *amintire*. Din câte ştiţi, copilul a murit din cauze naturale.

— Omul care mă alină mereu. Dar nu am nevoie de alinare. Nu am nevoie să uit. Dimpotrivă, am nevoie să îmi amintesc. Să îmi amintesc la ce am renunţat ca să ajung unde sunt, să îmi apreciez viaţa lipsită de copii în fiecare dimineaţă în care mă trezesc în aşternuturi de mătase lângă un bărbat alături de care am decis să îmi petrec noaptea şi să cobor scările spre casa şi viaţa pe care mi-am creat-o. Unde sunt respectată pentru cine sunt, Jack.

— Nici unul dintre noi nu este respectat pentru cine este, doamnă. Suntem respectaţi pentru ceea ce putem face. Mai ales dacă este ceva ce putem face *pentru* persoana de la care aşteptăm respect…

— Eşti prea înţelept să stai la recepţie, Jack.

— …de aceea, din păcate, înţelepciunea unui recepţioner nu impune prea mult respect. Este un observator inofensiv, un eunuc şi, uneori, o consolare pentru cei care sunt respectaţi.

— Mă bucur că nu ai avut niciodată copii, Jack. Eşti singurul cu care pot vorbi despre neglijarea propriului copil, fără să trezesc sentimentul de repulsie care ar apărea în cazul părinţilor. Eşti un bărbat înţelept, tolerant, care caută să înţeleagă, nu să condamne.

— Ce este de condamnat? O tânără care creşte în sărăcie, violată la treisprezece ani, rămâne gravidă şi dă naştere unui copil pe care ea – singură şi fără un acoperiş deasupra capului – nu poate să îl ţină în viaţă?

— Şi dacă nu m-am străduit suficient de mult?

— Dacă ţi-ai fi sacrificat viaţa, vrei să spui? Aveai treisprezece ani, nu erai adult, dar aveai mintea ageră. Ar fi trebuit sacrificat viitorul tău pentru un nou-născut, o sămânţă care încă nu ştie că trăieşte, care încă nu simte dorinţă, vină, ruşine, dragostea adevărată, care, da, nu este o fiinţă

umană adevărată, ci doar o piatră de moară în jurul gâtului unei copile pe care viaţa deja a pedepsit-o? Că această fată de treisprezece ani nu a reuşit să îi ţină pe amândoi în viaţă, supravieţuind doar ea, trebuie privit ca fiind un lucru bun într-o situaţie rea. Pentru că iată ce a reuşit să facă după aceea. A înfiinţat un mic bordel. Apoi unul mai mare, mai luxos, servindu-i pe toţi, de la şeful poliţiei până la cei mai importanţi politicieni ai oraşului. L-a vândut şi a deschis cel mai bun cazinou din oraş. Şi acum – abracadabra – este regina oraşului.

Lady clătină din cap.

— Mergi prea departe, Jack. Şi când îmi pui motivele într-un ambalaj frumos, şi când îmi acorzi iertare pentru fărădelegile mele. Ce este un cazinou, ce sunt visurile unor nesăbuiţi în comparaţie cu viaţa unui copil? Dacă aş fi pretins mai puţin de la viaţa mea, poate că aş fi salvat-o pe a ei.

— Chiar ai pretenţii atât de mari?

— Am pretins acceptare din partea celorlalţi. Nu, mai mult: respect. Da, chiar şi iubire. Sunt daruri rezervate celor puţini, dar am cerut să mă număr printre ei. Iar preţul este să îmi pierd copilul iar şi iar, noapte de noapte.

Jack dădu din cap.

— Şi dacă ai putea alege din nou, Lady?

Lady se uită la el.

— Poate că toţi suntem, buni sau răi, sclavii dorinţelor noastre, Jack. Crezi asta?

— Nu ştiu, doamnă, dar cât priveşte sclavii dorinţelor, mâine îl voi verifica pe acest băiat al lui Tourtell.

Macbeth ieşi din liftul de la subsol şi rămase nemişcat pentru câteva secunde, adulmecând mirosul de piele, ulei de armă şi transpiraţie. Se uită la mottoul trupelor de intervenţie de sub un dragon roşu ce scuipa foc: *Loialitate, fraternitate, trecuţi prin botezul focului, uniţi prin sânge.* Dumnezeule, părea să fi trecut o eternitate de la ultima misiune.

Apoi intră pe uşa camerei a trupelor de intervenţie.

— Olafson! Angus! Hei, ce-i prostia asta? Staţi jos, nu săriţi ca nişte recruţi. Unde este Seyton?

— Acolo, spuse Angus cu vocea sa mieroasă de preot. Îmi pare rău de

ce s-a întâmplat cu Banquo. Băieţii strâng bani pentru coroană, dar tu nu…

— Mai sunt unul dintre băieţi? Bineînţeles că sunt.

Macbeth îşi scoase portofelul.

— Credeam că eşti în concediu medical, Olafson. Unde este suportul de braţ?

— L-am azvârlit.

S-ul şoptit pronunţat de Olafson îl făcu să pară că este spaniol.

— Doctorul a fost de părere că mi-am distrus toate tendoanele umărului şi că nu voi mai putea trage niciodată cu puşca. Însă s-a uitat şi Seyton la umăr şi, deodată, m-am simţit bine din nou.

— Vezi, nu trebuie să ai încredere în doctori.

Macbeth îi dădu lui Olafson câteva bancnote.

— Este cam mult, şefule!

— Ia-le.

— Este de ajuns pentru un coşciug.

— Ia-le!

Macbeth intră în vechiul său birou. Nu era chiar un birou, mai curând un atelier cu componente de arme şi muniţie pe rafturi şi bănci; imprimanta fusese mutată pe un scaun.

— Ei bine? spuse Macbeth.

— Băieţii au fost informaţi, spuse Seyton, care avea în faţa lui un voluminos manual de instrucţiuni.

— Şi cele două doamne ale noastre?

Macbeth făcu semn cu capul spre manual.

— Mitralierele Gatling vor sosi joi, la ora opt, adică mâine la prima oră. Să înţeleg că ai vorbit cu administratorul portului pentru ca vasul să nu stea la coadă?

— Nu puteam să risc ca doamnele să întârzie la petrecere. Şi, fiindcă veni vorba de doamne, o să aveţi o trebuşoară de făcut mâine pe zi.

— Frumos. Unde?

— În Fife.

CAPITOLUL 20

Joi dimineaţa. Fife era scăldat în lumina soarelui.

Duff înota.

Mişcări ample, cu musculatura pieptului, de craul, croindu-şi o cărare prin apele reci şi potrivnice.

Mult timp, preferase apa sărată a fiordului din oraş, i se părea că acolo putea să înoate mai uşor. Ceea ce era foarte ciudat, pentru că învăţase că apa sărată avea o flotabilitate mai mare, ceea ce însemna că are o densitate mai mare, care, la rândul ei, însemna că era mai grea decât apa dulce. Totuşi, până de curând, preferase fiordul, care, în afară de faptul că era rece ca gheaţa, era atât de poluat, încât te simţeai murdar când ieşeai pe uscat. Însă acum era curat. Se trezise devreme, făcuse gimnastică pe podeaua rece de lemn din camera de oaspeţi, pregătise micul dejun pentru familie, cântase un cântecel pentru ziua de naştere a lui Ewan, îi dusese pe copii la şcoală cu maşina, după care, împreună cu Meredith, parcursese pe jos distanţa de aproape un kilometru de la casă până la lac. Ea vorbise despre cât de multe mere aveau să fie în acea toamnă, despre faptul că fiica lor primise prima scrisoare de dragoste, dar, spre dezamăgirea ei totală, de la un băiat care era cu trei ani mai mic decât ea şi că voia o chitară pentru aniversarea ei de doisprezece ani. Despre Ewan, care se bătuse în curtea şcolii şi primise un mesaj pentru acasă. El se înţelesese cu mama lui să îi spună el însuşi tatălui său, dar că putea aştepta până după petrecerea organizată azi pentru aniversarea zilei de naştere, când aveau suficient timp. Duff a întrebat dacă nu cumva amânarea momentului avea să îl facă pe Ewan să fie înspăimântat inutil pentru o perioadă mai mare de timp.

— Nu ştiu ce face mai curând, zâmbi Meredith. Dacă se teme sau se bucură. Băiatul cu care s-a bătut este cu un an mai mare decât el şi Ewan a

spus că acel băiat l-a lovit mai întâi pe micul Peter.

— Pe cine?

— Pe cel mai bun prieten al lui Ewan.

— Ah, el, da, minţi Duff.

— Ewan a spus că regretă, dar trebuia să îşi apere prietenul, pentru că şi tata ar fi făcut la fel. Aşa că, probabil, este nerăbdător să vadă reacţia ta.

— Voi încerca să dau un răspuns echilibrat, atunci. Să mustru comportamentul şi să laud curajul. Să spun ceva despre a lua iniţiativa ca să se împace în loc să poarte ranchiună. Împăcare, nu?

— Aş aprecia asta.

Şi, în timp ce el şi Meredith alunecau prin apă, Duff hotărî pe loc că nu avea să mai înoate altundeva decât în micul lor lac din Fife.

— Uite-o, gâfâi Meredith în spatele lui.

Duff se întoarse pe spate, astfel încât să o poată urmări în timp ce el plutea, dând din braţe şi din picioare. Corpul lui era palid, având o nuanţă de verde sub apă, în timp ce al ei, chiar şi în acea lumină, era maro-auriu. El stătea prea mult în oraş, trebuia să petreacă mai mult timp la soare.

Ea trecu înot pe lângă el şi se târî pe mal.

Era o stâncă şlefuită de apă. Nu *orice* stâncă. Era stânca lor. Stânca pe care fusese concepută fiica lor, într-o zi de vară, cu doisprezece ani în urmă. Veniseră în Fife să scape de oraş şi găsiseră din întâmplare acest lac. Se opriseră pentru că văzuseră o mică fermă abandonată, care lui Meredith i se păruse drăguţă. Şi de acolo au observat luciul apei, au mai mers zece sau cincisprezece minute şi au descoperit lacul. Cu toate că singurele creaturi de pe malul lacului erau nişte vaci, au traversat lacul înot spre această stâncă retrasă, unde era puţin probabil să fie văzuţi de cineva. O lună mai târziu, Meredith i-a spus că este însărcinată şi, cuprinşi de bucurie nemărginită, s-au întors, au cumpărat casa aflată la jumătatea distanţei dintre lac şi drumul principal, iar după ce a venit pe lume şi cel de-al doilea copil, Ewan, au cumpărat şi parcela de teren de lângă lac, pe care se afla acum căbănuţa pe care o foloseau când mergeau la scăldat.

Duff se căţără lângă ea, pe stâncă. Din locul în care stăteau, puteau vedea căsuţa vopsită în roşu.

El se lăsă pe spate, pe stânca încălzită de soare. Îşi închise ochii şi simţi

cum valuri de plăcere îi străbat venele din corp. Se gândi că uneori merită să fii rece, pentru ca ulterior să te bucuri de căldură.

— Te-ai întors acasă, Duff?

Când pierzi ceva şi apoi îl regăseşti, bucuria este mai mare decât înainte de a-l pierde.

— Da, spuse el.

Ea îl acoperi cu umbra ei.

Iar când se sărutară, el se întrebă de ce de-abia acum – şi nu mai înainte – se gândea că buzele unei femei, umezite de apa dulce, aveau un gust mai bun decât cele udate de apa sărată. Conchise că organismul îi spunea că apa dulce poate fi băută, iar cea sărată nu.

După aceea, în timp ce stăteau îmbrăţişaţi şi transpiraţi de la soare şi făcut dragoste, el spuse că trebuia să meargă în oraş.

— Bine. Supa este servită la ora obişnuită.

— Mă voi întoarce mult mai înainte. Trebuie doar să iau cadoul pentru Ewan, este în sertarul de la birou.

— Costumul de poliţist sub acoperire pe care îl voia?

— Da. Şi mai este un lucru pe care să îl rezolv, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ea îl mângâie cu un deget pe frunte şi nas.

— Ceva care a apărut acum?

— Da şi nu. Ar fi trebuit să rezolv demult.

— Atunci… degetul ei, care îl cunoştea atât de bine, îi dezmierdă buzele – fă exact ce crezi că trebuie. Eu te aştept aici.

Duff se ridică pe un cot, uitându-se la ea.

— Meredith?

— Da?

— Te iubesc.

— Ştiu, Duff. Doar că pentru o vreme ai uitat.

Duff zâmbi. Îi sărută buzele de apă dulce încă o dată şi se ridică. Dădu să sară în apă, dar se opri.

— Meredith?

— Da?

— Ţi-a spus Ewan cine a câştigat încăierarea?

— De la biroul de conducere al poliţiei ţi s-a spus *de ce* trebuie să îi ducem la sediului clubului lor?

Gardianul se uită în jos la mănunchiul de chei ca să găsească cheia potrivită pentru celula următoare.

— Nu au dovezi suficiente şi simpla suspiciune nu este de ajuns ca să îi ţină în arest preventiv.

— Suspiciuni? La dracu', tot oraşul *ştie* că Norse Riders au fost cei care au ridicat drogurile. Şi mai *ştiu* că cei din Norse Riders l-au ucis pe poliţistul acela şi pe fiul său. Dar nu am întrebat de ce îi eliberăm, sunt obişnuit cu tâmpeniile astea, mă întrebam de ce nu le dăm pur şi simplu drumul. Când transport deţinuţi, o fac de regulă de la o închisoare la alta, nu fac pe taxiul ca să nu fie nevoiţi să meargă acasă pe jos.

— Nu ştiu, spuse gardianul şi deschise. Hei, Sean! Jos din pat, mergi acasă la doamna şi fiica ta!

— Trăiscă Macbeth! se auzi din interiorul celulei.

Gardianul clătină din cap şi se întoarse la şofer.

— Poţi să aduci autobuzul la intrare şi ne grupăm acolo. Vom trimite doi poliţişti înarmaţi cu tine.

— De ce? Nu sunt liberi?

— Inspectorul-şef vrea să se asigure că sunt eliberaţi acolo unde nu pot face probleme.

— Pot să le pun şi cătuşe la picioare?

— Potrivit regulamentului, nu, dar fă cum crezi de cuviinţă. Hei! Încălţaţi-vă, nu avem toată ziua la dispoziţie!

— Vorbeşti serios? Au revenit vremurile bune din timpul lui Kenneth?

— He, he, este cam devreme să ne pronunţăm, dar se spune că Macbeth îşi intră bine în rol.

— Problema lui este uciderea poliţiştilor. Dacă nu le rezolvă repede, va fi înlăturat cât de curând.

— Poate. Kite a spus la radio că Macbeth este un dezastru.

Repetă cuvântul dezastru, accentuând r-ul, iar şoferul începu să râdă. Apoi se cutremură când văzu tatuajul de pe fruntea deţinutului care ieşise.

— Transport de animale, mormăi el, în timp ce gardianul îl împinse pe deţinut în direcţia spre care trebuia să meargă.

Duff trecu pe la birou, băgă pachetul pentru Ewan în buzunarul de la haină şi se grăbi să iasă. De la Criminalistică, la etajul al treilea, i se spuse că o va găsi pe Caithness în laboratorul foto din garaj. Coborî cu liftul şi intră. La un moment dat, pe când Caithness locuise împreună cu o prietenă, Duff îl convinsese pe îngrijitor că, în calitate de şef al Direcţiei Narcotice, i-ar fi fost util să aibă o cheie de la garaj, unde cei de la criminalistică aveau un poligon de tragere pentru testele balistice, o încăpere pentru analize chimice, un laborator foto ca să developeze fotografiile de la locul crimei, plus un spaţiu deschis chiar în dreptul uşii dinspre stradă a garajului, unde tehnicienii criminalişti puteau aduce obiecte mai mari pe care să caute probe, de obicei autovehicule. După programul de lucru, nu prea se înghesuia nimeni să facă ore suplimentare în subsolul rece şi umed, se retrăgeau în birourile de la etajul al treilea. Timp de un an, Duff şi Caithness se întâlniseră la subsol după program, pe lângă întâlnirile săptămânale obişnuite de la ora prânzului, în camera 323 de la Grand Hotel, sub numele de Mittbaum. După ce Caithness îşi luase apartamentul la mansardă, lui Duff îi lipsiseră, în mod ciudat, aceste scurte întâlniri tainice.

Şi când deschise uşa şi simţi aerul rece ce-l învălui, se gândi că se iubeau foarte mult. În mijlocul garajului, se afla Volvo-ul PV ciuruit de gloanţe al lui Banquo. Era acoperit cu o prelată, probabil pentru că uşa de pe partea pasagerului era smulsă şi voiau să protejeze orice probă din interior de şobolanii care cutreierau noaptea prin subsol. Duff se opri dincolo de uşa laboratorului foto şi inspiră adânc. Decizia fusese luată. Acum mai trebuia doar să acţioneze. Să acţioneze. Apăsă pe clanţa uşii şi intră în beznă. Închise uşa în urma lui. Se opri şi inspiră mirosul de amoniac din lichidul fixator, în timp ce aştepta ca pupilele să se adapteze la întuneric.

— Duff? se auzi din negură.

Aceeaşi voce prietenoasă, uşor precaută, care îl trezise în sala de şedinţe, în dimineaţa anterioară. Aceeaşi voce prietenoasă, uşor timidă, care îl trezise în atâtea dimineţi în apartamentul ei de la mansardă. Voce prietenoasă, timidă, pe care nu o va mai auzi, nu la fel, nu acolo.

— Caithness, nu putem…

— Roy, spuse ea, ne poţi lăsa puţin singuri?

Ochii lui Duff se obişnuiră cu întunericul la timp să îl vadă pe fotograf dispărând.

— Ai văzut astea? îl întrebă Caithness, îndreptând o lumină roşie spre trei fotografii ce picurau, proaspăt atârnate pe frânghii.

Una surprindea maşina lui Banquo. A doua, corpul fără cap al lui Banquo pe asfalt, în exteriorul maşinii. A treia era un prim-plan cu pielea gâtului lui Banquo, la nivelul la care îi fusese retezat capul. Ea îi atrase atenţia asupra celei din urmă.

— Credem că a fost tăiat cu o lamă lungă, ca sabia pe care ai spus că o are Sweno.

— Înţeleg, spuse Duff, privind neclintit fotografia.

— Pe coloana vertebrală am găsit urme de sânge de alte persoane. Interesant, nu?

— Ce vrei să spui?

— Sweno, sau oricine a fost, nu a avut grijă să şteargă sabia, aşa că, atunci când a sabia a atins porţiunea rugoasă a suprafeţei coloanei în acest punct – arătă cu degetul – sângele vechi, coagulat, a fost şters de pe lamă. Dacă putem afla grupa sangvină, ne-ar putea ajuta să elucidăm şi alte cazuri de omucidere.

Stomacul lui Duff se zvârcoli şi el se sprijini de bancă.

— Încă te simţi rău? întrebă Caithness.

Duff inspiră profund de câteva ori.

— Da. Nu. Trebuie doar să ies. Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

Din tonul vocii ei, îşi dădu seama că ea deja ştia. Că ea realizase probabil încă de când el intrase în cameră, iar aducând fotografiile în discuţie ea trăsese de timp.

— Despre întâlnirile noastre, spuse el. Nu mai pot continua.

El îi căută chipul, dar era prea întuneric.

— Asta este tot ce am făcut? spuse ea, cu vocea înlăcrimată. Ne-am întâlnit?

— Nu, răspunse el. Nu, bineînţeles că ai dreptate, a fost mai mult decât să ne întâlnim. Şi de aceea trebuie să înceteze.

— Vrei să îi pui capăt, să mă părăseşti aici, unde muncesc?

— Caithness…

Râsul ei amarnic îl întrerupse.

— Dar mi se pare normal. Ca o relaţie consumată în obscuritate să se încheie în obscuritate.

— Îmi pare rău. Este din respect pentru…

— Tine. Pentru tine, Duff. Nu pentru copii, nu pentru familie, ci pentru tine. Eşti cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o, aşa că nu încerca să îţi imaginezi că o faci din respect pentru altcineva în afară de tine.

— Fie după cum doreşti. O fac din respect pentru mine.

— Şi pentru *care* motive mă părăseşti, Duff? Ai găsit o femeie şi mai tânără, mai naivă, care ştii că nu te va bate la cap să-ţi iei un angajament, să sacrifici ceva? Nu încă, cel puţin.

— Ajută dacă spun că mă gândesc doar la bunăstarea personală, egoistă, pe care sper să o resimt imaginându-mi că fac ceea ce se cuvine pentru cei faţă de care am nişte obligaţii? Că mă despart de tine pentru că sunt îngrozit să nu mă număr printre cei binecuvântaţi la judecata cea din urmă?

— Crezi că vei fi?

— Nu. Dar decizia este luată, Caithness, aşa că spune-mi cum să extrag dintele, încet sau dintr-o singură mişcare?

— De ce ar trebui să se încheie asta acum? Vino la mine acasă, la ora patru.

— La ce bun?

— Să mă asculţi plângând, înjurând şi implorând, nu pot face asta aici.

— Am promis să mănânc cu familia la ora cinci.

— Dacă nu vii, mai întâi îţi voi arunca pe stradă toate lucrurile pe care le ai la mine, apoi voi suna şi voi spune de toate escapadele tale soţiei…

— Ştie deja, Caithness.

— …şi socrilor tăi, le voi spune cum le-ai înşelat fiica şi nepoţii.

Duff înghiţi în sec.

— Caithness…

— Vei mai respecta promisiunea acum? La ora patru. Dacă eşti cuminte

şi asculţi, o să ajungi la cina ta nenorocită.

— OK, OK, voi veni. Dar să nu crezi că se va schimba ceva.

Fotograful criminalist se sprijinea de uşa garajului şi fuma când ieşi Duff.

— Urât, nu? întrebă el.

— Ce anume?

— Să taie capul în felul acela.

— Crima este întotdeauna urâtă, spuse Duff şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Lady stătea în dormitor în faţa dulapului de haine al lui Macbeth. Asculta sunetele şobolanilor uzi fojgăind pe podeaua umedă. Îşi spunea că sunetele sunt doar în imaginaţia ei, că aveau covoare groase. Sunete în imaginaţia ei. Curând aveau să fie voci. Vocile despre care mama ei îi spusese că nu îi dau pace, că erau aceleaşi voci pe care le auzise şi bunica ei, că străbunii lor erau cei care vorbeau, cerându-le să meargă în somn, să se arunce în moarte. Se speriase atât de tare văzându-l pe Macbeth halucinând la masă în timpul dineului! Îl molipsise cu această boală pe cel pe care îl iubea cu adevărat?

Sunetul ghearelor de şobolani ce aleargă erau în imaginaţia ei de ceva vreme şi nu dispăreau?

Tot ce putea face era să alerge şi ea. Departe de sunete, departe de imaginaţia sa.

Deschise uşa dulapului.

Trase sertarul de sub raft. Acolo era o mică pungă cu praf. Scăparea lui Macbeth. Funcţiona oare? Oare putea să scape dacă mergea în acelaşi loc în care mergea el? Ea nu credea asta. Închise sertarul.

Se uită sus, la raftul pentru pălării. La pachetul pe care îl primise Jack. Era înfăşurat în hârtie, legat de jur-împrejur cu sfoară şi băgat într-o folie transparentă de plastic.

Era doar un pachet. Şi, totuşi, parcă o fixa cu privirea.

Trase iar sertarul şi luă punga. Presără puţină pudră pe masa din faţa oglinzii, rulă o bancnotă şi – neştiind exact cum să procedeze – puse un capăt într-o nară, iar pe celălalt îl ţinu la mică distanţă deasupra pudrei şi inspiră, pe jumătate pe nas, pe jumătate pe gură. Pentru că nu funcţionase,

şi după alte încercări, aşează pudra în linie, introduse bine bancnota într-o nară şi inspiră puternic în timp ce plimbă sulul de-a lungul liniei, aspirând-o. Rămase aşezată pentru o vreme şi se studie în oglindă. Sunetul paşilor de şobolani dispăru. Apoi se puse pe pat şi se întinse.

— Vin! strigă sergentul.

Stătea în poarta Norse Riders şi văzu autobuzul galben al închisorii pe şosea, apropiindu-se. Era ora 13:30, foarte punctual. Se uită la cei care se strânseseră în ploaie, în faţa clubului. Toţi erau datori să îi întâmpine pe răniţii pe care fuseseră nevoiţi să îi lase pe mâna poliţiei în acea noapte. Veniseră şi doamnele, atât cele care aveau un iubit printre deţinuţi, cât şi cele care treceau prin braţele cui se nimerea. Sergentul zâmbi la vederea bebeluşului ce râdea în braţele lui Betty, care stătea acolo căutându-l pe Sean. Chiar şi verii din sud se hotărâseră să mai rămână o zi pentru petrecerea care se anunţa de pomină. Sweno ordonase să fie suficiente băutură şi droguri cât să distreze jumătate de sat, pentru că nu sărbătoreau doar eliberarea camarazilor lor. Înlăturându-l pe Banquo, Norse Riders îşi luaseră revanşa pentru pierderile suferite şi – mai important – câştigaseră un aliat nou, placat cu aur. Pentru că, după cum spusese Sweno, venind personal la club şi comandând un asasinat, Macbeth îşi vânduse sufletul diavolului, iar asta nu se putea rezilia. Acum se aveau la mână unii pe alţii.

Sergentul ieşi în stradă şi făcu semn autobuzului să oprească în faţa porţii. Nu mai era permis accesul decât membrilor identificaţi 100%, aceasta era noua regulă a clubului.

Şi apoi coborâră pe rând din autobuz, în timp ce în club volumul muzicii era dat mai tare. *„Let's Spend The Night Together“*. Unii merseră încet, alţii dansând, spre poartă, unde fuseră primiţi de camarazi cu bătăi pe umăr şi pumni ridicaţi, şi îmbrăţişări şi sărutări umede din partea doamnelor.

— Toate bune şi frumoase, strigă sergentul, dar băutura este înăuntru.

Urale şi râsete. Intrară în club. Dar sergentul se opri în pragul uşii, scrutând împrejurimile încă o dată. Autobuzul se îndepărta. Chang, căruia i se alăturaseră încă două persoane, păzea poarta. Fabricile abandonate dimprejur, pe care le verificaseră să se asigure că nu le foloseşte nimeni ca

să îi supravegheze. Cerul spre apus, unde se iţea o tentă de albastru. Aşa că poate era cazul să se relaxeze puţin, poate că Sweno avea dreptate, poate că chiar aveau să se bucure de vremuri mai însorite.

Sergentul intră, refuză băuturile spirtoase şi duse la gură o halbă de bere. Petrecere sau nu, acestea erau vremuri grele. Privi în jur. Sean şi Betty stăteau într-un colţ şi se sărutau, cu copilul înghesuit între ei, iar sergentul se gândi că ar fi un mod ciudat să curmi o tânără viaţă.

— Norse Riders! strigă el.

Volumul muzicii fu dat încet, iar conversaţia încetă.

— Aceasta este o zi fericită. Şi o zi a întristării, nu i-am uitat pe cei căzuţi. Dar este o vreme pentru jelit şi o vreme ca să râdem, iar astăzi este petrecere! Noroc.

Urale şi pahare ridicate în aer. Sergentul luă o înghiţitură mare şi îşi şterse spuma de pe barbă.

— Iar acesta este un nou început, continuă el.

— Al discursului? strigă Sean şi râse.

— Noi am pierdut câţiva oameni, dar au pierdut şi ei câţiva, spuse sergentul. Drogurile din Rusia sunt pierdute pentru totdeauna.

Nu râse nimeni.

— Dar, aşa cum mi-a spunea astăzi un bărbat al cărui nume îl ştiţi cu toţii, cu acest nebun în funcţia de şef al poliţiei ne aşteaptă vremuri mai bune.

Noi urale. Sergentul simţi că mai putea vorbi puţin, să spună câte ceva despre club, despre camaraderie şi sacrificiu. Dar consumase suficient timp şi spaţiu. Nimeni cu excepţia sergentului nu ştia că Sweno aştepta chiar atunci, undeva, într-un colţ. Era timpul pentru intrarea grandioasă a serii.

— Şi acestea fiind zise, spuse el, îi voi da cuvântul…

În pauza teatrală care urmă, auzi ceva. Huruitul profund al unui camion cu motor puternic, într-o treaptă prea mică. Ei bine, erau mulţi şoferi proşti pe drumuri.

— …lui…

Auzi o bubuitură. Şi ştiu că poarta fusese smulsă din balamale. Şi că intrarea grandioasă a serii avea concurenţă.

Duff era pe stradă, în faţa clădii gri, de cinci etaje. Se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la ora patru. Încă putea ajunge la petrecerea aniversară. Sună.

— Urcă! spuse vocea lui Caithness în interfon.

După ce avuseseră acea conversaţie în laboratorul foto, el mersese la Bricklayers, se aşezase într-unul dintre separeuri şi comandase o bere. Desigur, ar fi putut să-şi petreacă programul de lucru în birou, Macbeth îi ordonase să stea acasă, în Fife. A băut berea şi a mai comandat una. Să aibă timp de gândire. Acum urca scările, nu cu paşii grei ai unuia care merge la ghilotină, ci cu paşii rapizi, uşori ai celui care vrea să scape de ceva, dar care va supravieţui. Şi care este pe cale să dobândească o nouă viaţă.

Uşa apartamentului era deschisă.

— Urcă! o auzi pe Caithness strigând de undeva, din interior.

Suspină uşurat când văzu că ea îi strânsese lucrurile pe masa de pe hol. O trusă de toaletă. Un aparat de ras. Câteva cămăşi şi lenjerie. Racheta de tenis pe care i-o cumpărase ea, având în vedere că amândoi jucau, dar care nu fusese folosită niciodată. Un colier şi o pereche de cercei cu perle. Duff pipăi bijuteriile pe care le cumpărase pentru ea. Fuseseră purtate cu grijă.

— Aici, strigă ea.

Vocea venea din dormitor.

Muzica era pornită. Elvis. „Love Me Tender“.

Duff merse spre uşa deschisă a dormitorului, ezitant şi nu cu aceeaşi uşurinţă cu care urcase scările. Îi simţea parfumul răzbătând până la el de la distanţă.

— Duff, spuse ea încet, când el apăru în cadrul uşii. Îţi voi returna ce mi-ai dat, dar aştept un cadou de despărţire.

Ea stătea întinsă pe pat, purtând un corset negru şi dresuri. Cumpărate tot de el. La capul patului, era o frapieră cu o sticlă deschisă de şampanie, din care era evident că ea băuse destul. O privi cu admiraţie. Era cea mai frumoasă şi dulce femeie cu care fusese vreodată. De fiecare dată când o vedea, era la fel de impresionat de frumuseţea ei ca în prima zi. Şi putea simţi fiece atingere pe care o împărtăşiseră, fiece aventură pe care o avuseseră. Şi acum urma să renunţe la asta. Acum şi pentru totdeauna.

— Caithness, spuse Duff, simţindu-şi vocea îngroşându-se. Draga, iubita, frumoasa mea Caithness.

— Vino!

— Nu pot…

— Este evident că poţi. Ai putut atâta timp, de multe ori, asta este doar ultima dată. Îmi datorezi asta.

— Nu îţi va face plăcere. Nici unuia dintre noi nu îi va face plăcere.

— Nu vreau plăcere, Duff, vreau un final. Vreau ca *tu* să te târăşti, măcar o dată. Vreau să-ţi înghiţi mândria şi să faci ce vreau *eu*. Şi acum asta este ceea ce vreau. Doar asta. Şi apoi poţi pleca dracu' de aici şi să mergi acasă să iei cina cu cea pe care nu o mai iubeşti. Haide, pot vedea de aici că eşti deja dornic…

— Nu, Caithness. Nu pot. Ai spus că te mulţumeşti cu ce poţi obţine din inima mea. Dar nu-ţi pot da pur şi simplu o bucată din ea, Caithness. Atunci aş înşela de două ori, te-aş înşela atât pe tine, cât şi pe mama copiilor mei. Şi ceea ce ai spus despre mine, cum că nu o mai iubesc, nu este adevărat. (Inspiră.) Pentru că am uitat. Dar apoi mi-am reamintit. Că o iubesc şi că am iubit-o mereu. Şi tocmai ce te-am înşelat cu soţia mea.

Văzu cum cuvintele lui o rănesc. Văzu cum poleiala subţire, falsă a seducţiei se topeşte şi face loc şocului profund. Apoi pe ea o podidiră lacrimile şi se ghemui, trase cearşafurile şi se acoperi cu ele.

— Adio, Caithness. Urăşte-mă, aşa cum merit să fiu urât. Plec.

La ieşire, Duff luă hainele şi obiectele de îngrijire personală şi le puse sub braţ. Racheta o putea lăsa, nu putea să joace tenis la fermă. Stătea şi se uita la cercei şi colier. Auzea din dormitor plânsul amarnic al lui Caithness. Erau bijuterii preţioase, îl costaseră mai mult decât îşi putea permite, la drept vorbind, dar acum pentru el nu mai valorau nimic. Nici nu avea cui să le dea, poate la amanet. Dar putea suporta ideea ca aceste bijuterii să fie purtate de un străin?

Şovăi. Se uită la ceas. Apoi lăsă jos celelalte lucruri, luă bijuteriile şi se întoarse în dormitor. Când îl văzu, ea se opri din plâns. Avea chipul înecat în lacrimi, înnegrit de rimelul scurs. Trupul ei tresări de la un ultim suspin. Un dres alunecase, la fel şi o bretea.

— Duff, şopti ea.

— Caithness, spuse el, înghiţind în sec.

Simţi o dulceaţă în stomac şi sângele urcându-i la cap. Bijuteriile căzură pe podea.

Sergentul luă puşca din spatele barului şi alergă la fereastră, în timp ce membrii grupării rămaşi în spate merseră spre rastelul de arme. Afară era un camion, parcat cu partea laterală spre clădirea clubului. Motorul era pornit şi poarta atârna încă de bara de protecţie. Şi Chang, de altfel. Sergentul puse arma la umăr când prelata ce acoperea platforma camionului fu dată la o parte. Şi acolo erau membrii trupelor de intervenţie, în uniformele lor negre şi urâte, cu armele pregătite. Dar în camion era ceva şi mai îngrozitor, iar sergentului îi îngheţă sângele în vine. Trei monştri. Doi erau din oţel şi montaţi pe afet, erau alimentaţi cu benzi de cartuşe, aveau ţevi rotitoare şi camere de răcire. Cel de-al treilea stătea în mijlocul lor, un bărbat chel, vânos, uscăţiv, pe care sergentul nu-l mai văzuse înainte, dar pe care îl ştiuse dintotdeauna, care fusese mereu pe-aproape. Şi acum acest bărbat ridică mâna şi strigă:

— Fidelitate, fraternitate!

Ceilalţi răspunseră:

— Botezaţi în foc, uniţi prin sânge!

Apoi o singură comandă:

— Foc!

Desigur. Foc.

Sergentul îl luă în cătare şi trase. Un foc. Ultimul.

Stropul de ploaie căzu din cer, prin ceaţă, spre portul murdar de dedesubt. Se îndrepta spre fereastra unei mansarde, dincolo de care un cuplu făcea dragoste. Bărbatul era tăcut în timp ce îşi mişca şoldurile, încet, dar ferm. Femeia de sub el se agăţa de cearşafuri în timp ce îl primea, nerăbdătoare şi suspinând. Discul gramofonului încetase demult să cânte melodia suavă, iar acul gramofonului se lovea monoton şi repetitiv, la fel ca bărbatul, de eticheta discului pe care scria „Love Me Tender“. Dar cei doi amanţi nu păreau să observe, nu păreau să observe nimic în afara mişcării repetitive în care erau prinşi, nu-şi dădeau atenţie nici măcar lor înşişi în timp ce se îndepărtau unul de altul, în timp ce

îndepărtau demonii, realitatea, lumea de afară, acest oraş, această zi, în acele puţine minute, în acea scurtă oră. Însă stropul de ploaie nu ajunse să atingă cadrul ferestrei de deasupra lor. Vânturile reci dinspre nord-vest îl purtară la est de râul ce împărţea oraşul pe lungime şi la sud de calea ferată dezafectată care traversa oraşul pe diagonală.

Apoi căzu spre zona industrială, dincolo de coşurile stinse ale fabricii Estex şi mai departe în est, spre clădirea joasă din lemn, împrejmuită de gard, aflată în mijlocul fabricilor închise. Acolo, stropul de ploaie îşi încheie călătoria pe aripile vântului şi se lovi de ţeasta lucitoare a unui bărbat slab, i se scurse pe frunte, se opri pentru o clipă în genele lui scurte, apoi căzu ca o lacrimă pe obrazul ce nu simţise vreodată lacrimile adevărate.

Seyton nu băgă se seamă că fusese lovit. Nici de un strop răzleţ de ploaie, nici de glonţul tras de sergent. Stând acolo pe platforma camionului, cu picioarele depărate şi mâna ridicată, nu simţi decât vibraţiile camionului în timp ce mitralierele Gatling începură să tragă, le simţi propagându-se din tălpile ghetelor înspre coapse, auzi sunetul ce lovea timpanele în mod egal, ce se transformă dintr-un murmur într-un vuiet, apoi într-un urlet continuu pe măsură ce ţevile scuipau gloanţele din ce în ce mai repede. Şi, pe măsură ce clubul din faţa lor era făcut ţăndări, resimţi căldura degajată de cele două maşinării. Pentru că asta erau, două maşini diabolice cu o singură menire, să înghită metalul cu care erau hrănite şi să îl arunce iar afară, ca nişte roboţi bulimici, dar mai rapizi decât orice altceva din lume.

Pentru moment, nu văzuseră cât de multe stricăciuni provocaseră, dar, treptat, deveni evident, pe măsură ce ferestrele şi uşile începură să se prăbuşească, iar porţiuni din pereţi se dizolvară, pur şi simplu. Pe podea, în dreptul uşii, se ivi o femeie. Îi lipseau porţiuni din cap, dar corpul ei tremura ca şi când era electrocutată. Seyton simţi că avea erecţie. Probabil din cauza vibraţiilor camionului.

O mitralieră se opri.

Seyton se întoarse spre trăgător.

— S-a întâmpla ceva, Angus?

— Misiunea este încheiată, strigă Angus şi îşi dădu pletele blonde într-o

parte.

— Nu se opreşte nimeni până când nu spun eu.

— Dar…

— S-a înţeles? urlă Seyton.

Angus înghiţi în sec.

— Pentru Banquo?

— Asta am spus! Pentru Banquo! Acum!

Angus deschise iar focul. Dar Seyton văzu că Angus avea dreptate. Misiunea era încheiată. În faţa lor nu mai era nici un centimetru care să nu fie străpuns. Nu mai era nimic care să nu fie distrus. Nimeni care să nu fie mort.

Mai aşteptă puţin. Închise ochii şi ascultă. Dar era timpul să le lase pe cele două doamne să se odihnească.

— Stop! strigă el.

Sunetul mitralierelor încetă.

Din clădirea rasă de pe faţa pământului se ridica un nor de praf. Seyton închise ochii şi adulmecă aerul. Un nor de suflete.

— Ce se întâmplă? spuse Olafson din capătul camionului.

— Economisim muniţia, spuse Seyton. Avem treabă după-amiază.

— Sângerezi, şefule! Braţul tău.

Seyton privi în jos la geaca lipită de cot, de unde curgea sânge printr-o gaură. Puse o mână peste rană.

— Va fi bine, spuse el. Pistoalele la îndemână! Mergem să numărăm cadavrele. Cine îl găseşte pe Sweno să-mi dea de ştire.

— Şi dacă găsim supravieţuitori? întrebă Angus.

Cineva râse.

Seyton îşi şterse un strop de ploaie de pe obraz.

— Repet că Macbeth a ordonat ca nici unul dintre ucigaşii lui Banquo să nu scape. Ţi-am răspuns la întrebare, Angus?

CAPITOLUL 21

Meredith întindea rufele proaspăt spălate pe frânghiile întinse pe verandă, în faţa uşii de la intrare. Îndrăgea această casă, rurală, nepretenţioasă, tradiţională şi sobră, dar practică. Când oamenii auzeau că ea şi Duff trăiau la o fermă în Fife, presupuneau automat că era vorba despre o vilă grandioasă şi nu o credeau când le spunea cât de simplu trăiesc. Probabil că se întrebau ce făcea la o fermă abandonată o femeie cu descendenţa ei.

Spălase toate aşternuturile din casă, pentru ca Duff să nu creadă că le spălase doar pe cele de pe patul matrimonial. Unde aveau să doarmă împreună în acea noapte. Să uite lucrurile urâte, să reprime trecutul. Să reînvie ceea ce au avut. Ceva care doar hibernase până acum. Simţi o căldură în stomac la acest simplu gând. Clipa de intimitate pe care o împărtăşiseră de dimineaţă pe stâncă fusese minunată. La fel ca în primii ani. Nu, mai minunată. Fredonând o melodie pe care poate că o auzise la radio, nu ştia bine, atârnă ultimul cearşaf şi îşi plimbă mâna pe bumbacul umed, inspirând parfumul proaspăt. Vântul ridică cearşaful în aer, iar lumina soarelui se petrecu peste chipul şi rochia ei. Caldă, plăcută, strălucitoare. La asta ar trebui să se reducă viaţa. Dragoste, muncă, trai. Pentru asta fusese crescută, acesta era încă crezul ei.

Auzi strigătul unui pescăruş ce-i umbri privirea. Ce căuta acolo, atât de departe de apa mării?

— Mamă!

Întinsese rufele pe mai multe sfori, aşa că trebuia să se strecoare printre ele, să danseze în drum spre uşa de la intrare.

— Da, Ewan?

Fiul ei stătea pe o bancă de lângă fereastră, cu bărbia sprijinită pe mână şi privea afară. Îşi mijea ochii în lumina după-amiezii.

— Tata va veni curând?

— Da, va veni. Ce face supa, Emilie?

— Este gata de mult, spuse fiica ei, amestecând conştiincioasă în oala mare.

Supă. Simplă, hrănitoare, mâncare ca la ţară.

Ewan îşi lungi buza inferioară.

— A spus că ajunge *înainte* de prânz.

— Când ajunge, poţi să îl spânzuri pentru că nu s-a ţinut de cuvânt, îi spuse mama lui, mângâindu-i bretonul.

— Pot fi spânzuraţi cei care mint?

— Toţi ca unul.

Meredith se uită la ceas. Desigur, puteau fi ambuteiaje în traficul de după-amiază, acum că era deschis doar Podul Vechi.

— De către cine? întrebă fiul.

— Cine ce?

— Cine să îi spânzure pe mincinoşi?

Ewan avea o privire distantă, ca şi când vorbea cu el însuşi.

— Cei cinstiţi, desigur.

Ewan se întoarse către mama lui.

— Atunci mincinoşii sunt proşti, pentru că ei sunt mai mulţi decât cei cinstiţi. Ar putea să îi dovedească pe cei cinstiţi şi să îi spânzure, în schimb, pe ei.

— Ascultaţi! spuse Emilie.

Meredith ascultă cu atenţie. Şi acum putea auzi şi ea. Huruitul unui motor de maşină care se apropia.

Băiatul sări de pe bancă.

— Vine! Emilie, ne ascundem şi îl speriem!

— Da!

Copiii dispărură în dormitor, în timp ce Meredith se duse la fereastră. Încercă să facă umbră ochilor cu mâna. Simţea o teamă pe care nu şi-o putea explica. Poate se temea că Duff care venea nu avea să fie acelaşi cu cel care plecase de dimineaţă.

*

Duff scoase maşina din viteză şi o lăsă să alunece pe ultima porţiune a drumului pietruit ce ducea spre casă. Pietrişul murmură şi gemu sub greutatea roţilor ca nişte troli troglodiţi. Fugise ca un nebun de la Caithness, încălcase un principiu pe care până acum îl respectase, să nu abuzeze niciodată de girofarul pe care îl ţinea în torpedo. Dar, cu el pus pe plafonul maşinii, trecuse de coadă ajungând la Podul Vechi, dar acolo era o aşa aglomeraţie, încât şi cu girofarul pornit a trebuit să aibă răbdare în timp ce înaintau cu viteza melcului. Frână brusc şi sunetele ce veneau de sub maşină încetară. Opri motorul şi coborî. Soarele strălucea în cearşafurile imaculate ce-i urau, fluturânde, bun venit acasă. Spălase rufele. Spălase toate aşternuturile, pentru ca el să nu creadă că a vrut să le spele doar pe cele de pe patul matrimonial. Şi, cu toate că făcuse dragoste până se istovise, acest gând îi încălzi inima. Căci o părăsise pe Caithness. Şi Caithness îl părăsise pe el. Rămăsese acolo, în cadrul uşii, ştergându-şi o ultimă lacrimă, dându-i un sărut de adio şi spunând că de-acum pentru el uşa era închisă. Că acum putea face asta pentru că se hotărâse. Că, poate, într-o zi, altcineva avea să intre pe uşa pe care ieşea el. Iar el îi răspunsese că aşa spera, iar acel altcineva avea să fie un bărbat foarte norocos. Pe stradă, sărise în sus simiţindu-se uşurat, fericit şi iarăşi liber. Da, imaginează-ţi, liber. Să fie cu soţia şi copiii lui! Viaţa este ciudată. Şi minunată.

Merse către verandă.

— Ewan! Emilie!

De obicei, când venea acasă, ieşeau alergând să-l întâmpine. Dar uneori se ascundeau să îl atace prin surprindere.

— Ewan! Emilie!

Se opri. Era ascuns pe după cearşafuri, care proiectau umbre alungite, care se mişcau pe podeaua verandei. Inspiră parfumul de săpun şi apă curată în care fuseseră spălate. Mai simţea un miros. Zâmbi. Supă. Zâmbi şi mai larg gândindu-se la discuţia animată pe care urma să o aibă când Ewan avea să insiste să îi lipească barba *înainte* să mănânce supa. Era linişte totală. Putea fi luat prin surprindere în orice moment.

În umbrele cearşafurilor erau mici puncte făcute de lumina soarelui.

El rămase nemişcat şi le privi cu atenţie.

Apoi privi în jos, la el însuşi. La puloverul şi pantalonii lui acoperiţi cu mici puncte luminoase. Simţi că îi stă inima în loc. Îşi plimbă un deget pe suprafaţa unui cearşaf. Găsi numaidecât o gaură. Şi încă una. Îşi ţinu respiraţia.

Dădu la o parte cearşaful de pe sfoara din spate.

Fereastra de la bucătărie nu mai era. Găurile din zid erau atât de apropiate, încât părea că formează o ușă. Aruncă o privire prin locul unde fusese fereastra. Oala de pe plită arăta ca o sită. Plita şi podeaua din jur erau stropite cu supa galben-verzuie, încă aburindă.

Voia să intre. *Trebuia* să intre. Dar nu putea, pantofii parcă i se lipiseră de podeaua verandei şi voinţa îl părăsise.

Dar nu este nimeni în bucătărie, îşi spuse el. Era goală. Poate că nici în restul casei nu era nimeni. Distrusă, dar goală. Poate că merseseră la căbănuţa pentru saună. Poate. Poate că nu era totul pierdut.

Se forţă să se mişte din loc, intră prin spaţiul în care fusese uşa. Intră în camera copiilor. Mai întâi, în cea a lui Emilie. Apoi în cea a lui Ewan. Verifică în dulapurile ciuruite de gloanţe şi sub paturi. Nu era nimeni. Nici în camera de oaspeţi. Intră în ultima încăpere. În dormitorul său şi al lui Meredith, cu patul dublu, lat şi moale, în care în dimineţile de duminică îşi făceau loc toţi patru şi stăteau întinşi pe-o parte, gâdilându-i pe copii, care chiuiau, mângâindu-se, vorbind despre tot felul de lucruri ciudate şi minunate şi încercând să hotărască cine se va da jos primul.

Uşa dormitorului nu fusese scoasă din balamale, dar era la fel de ciuruită ca şi restul casei. Duff inspiră adânc.

Poate nu era totul pierdut.

Puse mâna pe clanţa uşii. Deschise.

Desigur, ştia că se minte singur. Devenise bun la asta, cu cât o făcea mai des, cu atât îi era mai uşor să vadă ceea ce dorea să vadă. Dar în ultimele zile îi căzuse vălul de pe ochi şi acum stătea acolo şi nu putea să vadă altceva decât ceea ce era în faţa sa. Penele din saltea erau peste tot, ca şi cum ninsese. Poate că de asta părea totul atât de liniştit. Părea că Meredith voia să le ţină de cald lui Ewan şi lui Emilie, cum stătea acolo, pe podea, în cel mai îndepărtat colţ al camerei, cuprinzându-i în braţele ei.

Duff respiră cu greutate. Apoi îi scăpă un suspin. Un singur, amar, furios

suspin.

Totul era pierdut.

Absolut totul era pierdut.

CAPITOLUL 22

Duff rămase în pragul uşii. Privi cuvertura de pe pat. Ştia că nu ajuta la nimic, şi că dacă deranja stratul de pene contamina scena crimei şi putea să distrugă amprentele necesare criminaliştilor. Dar trebuia să-i mai acopere încă o dată. Trebuia să îi acopere pentru ultima dată; nu putea să-i lase aşa. Făcu un pas în cameră, dar se opri.

Auzi un sunet. Un strigăt.

Se dădu în spate şi intră rapid în cameră, se duse la geamul spart care dădea sper sud-est, spre lac. Se auzi strigătul din nou. Venea de departe, încât nu îşi dădea seama cine strigă, dar sunetul avea un ecou foarte bun după-amiaza aici. Vocea părea să fie enervată. Repetă exact acelaşi cuvânt, dar Duff nu reuşi să-l înţeleagă. Scoase repede restul obiectelor din comodă, scoase binoclul şi îl îndreptă către cabana de înot. Una dintre lentilele binoclului era spartă, dar cealaltă lentilă era destul de bună încât să vadă persoana cu breton blond care venea în grabă pe micuţa potecă înspre el. În spatele lui, în faţa cabanei, era parcată o maşină de transport iar pe platformă era un bărbat pe care îl recunoscu. Seyton. Stătea între ceva ce semăna cu două mitraliere pe stativ. Duff îşi aduse aminte de cuvintele lui Macbeth. „Stai în pat două zile cel puţin!… e un ordin.“ Macbeth ştiuse despre asta. Ştiuse că Duff era pe cale să divulge că el este ucigaşul lui Duncan. Lennox. Lennox era turnătorul. Nici un judecător de la Capitol nu urma să vină în oraş a doua zi.

Duff văzu cum se mişcă gura lui Seyton, apoi sunetul ajunse la el. Acelaşi cuvânt nervos:

— Angus!

Duff se trase în spate de la fereastră ca lentila binoclului să nu arunce o reflexie care să-l dea de gol. Trebuia să fugă.

După ce întunericul se aşternuse peste întreg oraşul, ştirea despre

masacrul din clubul membrilor Norse Riders se răspândise peste tot. Şi la ora nouă majoritatea jurnaliştilor din oraş, a prezentatorilor radio şi TV se adunase în sala Scone. Macbeth stătea pe culoarul de pe margine şi-l asculta pe Lennox urându-le bun venit la conferinţa de presă.

— Vă rugăm să nu folosiţi bliţul înainte ca şeful poliţiei să termine discursul şi vă rugăm să adresaţi întrebările prin ridicarea mâinii înainte de a lua cuvântul. Şi acum vi-l prezint pe mândrul inspector-şef al poliţiei oraşului, Macbeth.

Introducerea şi posibilele zvonuri despre victoria împotriva Norse Riders în lupta de la club îi făcură pe jurnaliştii mai puţin experimentaţi să aplaude atunci când Macbeth se ivi pe podium, dar ropotele de aplauze se opriră rapid sub privirile grăitoare ale reporterilor cu experienţă.

Macbeth se duse la pupitru. Nu, luă cu forţa pupitrul, se gândi el. Era ceva ciudat: să vorbească în public fusese cea mai mare temere a lui, iar acum nu doar că îi plăcea, ci îi era şi necesar. Îşi drese vocea, se uită în hârtii. Apoi începu:

— Astăzi poliţia a condus două acţiuni armate împotriva celor care au stat în spatele omuciderilor poliţiştilor noştri în ultimele zile, printre care se numără şi inspectorul-şef Duncan, precum şi împotriva celor care au introdus cea mai mare cantitate de droguri din istoria acestui oraş. Sunt bucuros să declar că prima acţiune a fost, date fiind condiţiile, un deplin succes. Banda criminală care se numeşte Norse Riders a încetat să existe.

Uralele din sală au spart tăcerea.

— Arestare planificată, care se bazează pe informaţiile care au apărut imediat după eliberarea câtorva dintre membri, dar atunci când Norse Riders au deschis focul asupra oamenilor noştri, nu am avut de ales şi a trebuit să ripostăm în forţă.

Un strigăt se auzi din fundul sălii:

— Sweno se numără printre cei decedaţi?

— Da, îi răspunse Macbeth. El se numără într-adevăr printre cei ale căror trupuri nu pot fi identificate din cauza rănilor, dar cred că toţi veţi recunoaşte această… zise Macbeth şi ridică în aer o sabie.

Şi mai multe urale; de data asta au aplaudat mai mulţi reporteri cu experienţă.

— Şi cu asta s-a încheiat o eră. Din fericire.

— Se zvoneşte că există şi femei printre cei decedaţi.

— Da şi nu, zise Macbeth. Femei adulte care ele însele au ales să facă parte din club, da. Mai multe dintre ele au ceea ce se cheamă un istoric necurat, şi nici una dintre ele nu a făcut ceva pentru a opri schimbul de focuri iniţiat de Norse Riders. În ceea ce priveşte uciderea de copii, nu există victime.

— Aţi menţionat şi o altă acţiune. Care a fost aceea?

— Aceea s-a desfăşurat în afara oraşului, în Fife, imediat după prima acţiune, într-un loc relativ pustiu, şi probabil că la acest loc nu aţi ajuns încă, a fost o încercare de a aresta un poliţist despre care ştim sigur acum că a colaborat cu Norse Riders vreme îndelungată. Evident că este regretabil că un astfel de om se numără printre poliţişti, dar asta demonstrează şi faptul că nici inspectorul-şef Duncan nu a fost fără pată atunci când a lăsat departamentul de Narcotice şi ulterior divizia de omucideri pe mâinile acestui om, inspectorul Duff. Şi nici noi nu suntem fără vină, pentru că am avut grijă ca el să rămână acasă, cu familia, şi am crezut că va fi dispus de îndată să se predea fără să provoace şi alte daune. Când am ajuns la locul cu pricina, şi şeful echipelor de intervenţie, ofiţerul de poliţie Seyton, a intrat în casă şi l-a somat pe Duff să iasă singur şi să se predea, Duff a ripostat împuşcându-l pe Seyton.

Arătă cu capul înspre Seyton, care stătea lângă becul de lângă uşa cea mai apropiată de scenă, astfel încât toţi îl puteau vedea cu mâna legată în faşă albă.

— O întâmplare fericită a făcut ca aceasta să nu fie o împuşcătură mortală, şi ofiţerul Seyton a primit imediat îngrijiri medicale şi nu vor exista sechele. Dar fără să acorde atenţie propriilor răni, ofiţerul de poliţie Seyton a condus contraatacul. Din nefericire, din disperare, Duff a ales să se folosească de propria familie drept scut, cu rezultatul tragic că aceasta a plătit cu viaţa, în timp ce Duff însuşi a evadat prin spatele casei şi a dispărut cu propria maşină. Acum este dat în urmărire şi vă promit că îl vom găsi şi îl vom pedepsi pe Duff. Voi profita de această ocazie de a-l anunţa pe ofiţerul Seyton că în scurt timp va purta titlul de inspector.

De data aceasta, şi mai mulţi oameni au început să aplaude. Atunci când

aplauzele se stinseră, se auzi cum cineva îşi drese vocea şi luă cuvântul, pronunţând cu acel R care te zgâria pe urechi:

— Foarte bine şi frumos, Macbeth, dar cum rămâne cu probele… rosti el accentuând cuvântul „probele“ şi cu o dicţie extrem de clară, de parcă ar fi fost un cuvânt dificil de pronunţat dintr-o altă limbă, împotriva celor pe care i-aţi executat?

— În ceea ce îi priveşte pe Norse Riders, avem martori care i-au văzut trăgând focuri de armă în maşina lui Banquo şi amprente atât pe exteriorul, cât şi în interiorul maşinii, precum şi în petele de sânge de pe scaunul lui Banquo, amprente care sunt identice cu cele care fuseseră găsite în clubul Norse Riders, în timpul intervenţiei de aseară. Criminaliştii pot să confirme în seara aceasta că s-au găsit amprente pe interiorul geamului şoferului şi acele amprente provin de la… – Macbeth făcu o pauză – inspectorul Duff.

Se auzi un murmur în sală.

— Cu acest prilej, aş dori să aduc mulţumiri şi echipei de criminalişti. Duff a venit la locul crimei lui Banquo imediat după uciderea acestuia, în mod surprinzător imediat după ce nimeni din departamentul de omucideri nu a reuşit să dea de Duff ca să-l informeze despre crimă. El şi-a făcut apariţia inopinat cu scopul clar de a-şi şterge amprentele şi alte urme pe care le lăsase în urma lui. Dar criminaliştii noştri nu au lăsat pe nimeni, pe absolut nimeni să se apropie de cadavru pentru a nu strica urmele. Personal vă pot mărturisi că suspiciunea mea că Duff colabora cu Norse Riders s-a ivit imediat în timpul raidului făcut la port, în zona containerelor. Atunci, atât Direcţia Narcotice, cât şi noi, cei de la trupele speciale, aveam informaţii atât de clare, încât Duff nu ar fi putut să le ignore fără să ne trezească suspiciuni că îi proteja pe Norse Riders. Duff a organizat un raid sortit eşecului, un raid împreună cu câţiva colegi destul de lipsiţi de experienţă din departamentul lui, fără a urma procedurile obişnuite, adică să ceară ajutorul trupelor speciale. Din fericire, am prins de veste despre acest raid, am luat atitudine, şi îndrăznesc să spun fără să exagerez că acela a fost începutul căderii Norse Riders şi a inspectorului Duff. Norse Riders şi inspectorul Duff şi-au săpat singuri groapa atunci când şi-au răzbunat pierderea încărcăturii de droguri şi pierderea a cinci

colegi prin a-l ucide mai întâi pe Duncan, mai apoi pe Banquo şi pe fiul lui. Şi aceasta este ultima dată când îl voi pomeni pe Duff cu gradul său, pentru că în Poliţie gradul, indiferent dacă este inferior sau superior, este însemnul onoarei.

Spre marea lui uimire, Macbeth a remarcat că vocea lui tremura de indignare, şi indignarea aceea era cât se poate de reală.

— Macbeth, vrei să spui că într-adevăr…

— Ridicaţi mâna înainte de a… începu Lennox, dar Macbeth ridică braţul făcându-l să tacă şi îi făcu semn lui Kite să continue.

Era pregătit să îl înfrunte pe jegosul ăla certăreţ chiar acum.

— Macbeth, vorbeşti serios când spui că voi, cei din poliţie, nu puteţi fi criticaţi pentru nimic în aceste acţiuni? Aţi omorât într-o singură după-amiază şapte persoane eliberate cu o oră înainte, aţi ucis alţi nouă membri ai grupării, şi majoritatea dintre ei nu aveau cazier, plus şase femei care, din câte ştim, nu au nimic de-a face cu fărădelegile clubului. Apoi îmi povesteşti că în plus aţi ucis o familie din Fife care cu certitudine a fost nevinovată. Şi vreţi să spuneţi că nu aţi făcut nici o greşeală?

Macbeth se uită la Kite. Reporterul radio avea părul negru în jurul cheliei şi o mustaţă care contura o gură care era mereu tristă. Întotdeauna aducea veşti proaste. Macbeth se întreba ce fel de soartă îl aşteaptă pe un astfel de om. Îşi ceru foile. Găsi pagina pe care el însuşi o redactase şi pe care Lady, ulterior Lennox, o detaliaseră. Inspiră adânc. Ştia că este în echilibru perfect. Că era dozat perfect. Că i se dăduse serva perfectă.

— Are dreptate, zise Macbeth uitându-se asupra adunării.Am făcut greşeli.

Apoi aşteptă, aşteptă până când se făcu tot mai linişte, până când tăcerea deveni insuportabilă, până ce nu se mai putu respira în ea, iar atunci sosi mult-aşteptatul sunet. Se uită în foaia de hârtie. Trebuia să facă asta pe viu, să dea impresia că nu citeşte doar textul din faţa lui.

— Într-o democraţie, începu el, există reguli ale jocului care au făcut ca azi să fim nevoiţi să eliberăm o parte dintre membrii arestaţi. Le-am respectat.

Dădu din cap de parcă ar fi făcut un amin pentru propriul său discurs.

— Într-o democraţie există reguli pentru ca poliţia să poată aresta

suspecţii atunci când apar noi dovezi. Le-am respectat. (Un nou semn ca pentru amin.) Într-o democraţie există reguli pentru reacţiile poliţiei în cazul în care suspecţii se opun arestării şi trag focuri de armă asupra poliţiştilor. Şi noi le-am respectat.

Ar fi putut să continue, dar căzuseră de acord că trei „le-am respectat“ erau de ajuns. El ridică degetul arătător în aer şi clipi.

— Asta este tot ceea ce am făcut. Unii au numit asta acte de vitejie. Alţii au numit asta cea mai eficientă acţiune a poliţiei din istoria oraşului. Şi alţii au denumit-o un punct de cotitură în lupta împotriva criminalităţii de pe străzile oraşului nostru. (Văzu că datul din cap îi molipsise şi pe cei din public, care ascultau şi şopteau încet „da“). Dar, din punctul meu de vedere, din postura de inspector-şef al poliţiei, nu am făcut altceva decât să ne îndeplinim sarcinile. Exact la asta trebuie să vă aşteptaţi din partea noastră, a agenţilor de poliţie.

Sus, la galeria pustie, îl văzu pe Lennox care stătea lângă proiector, în timp ce urmărea textul pe o copie a manuscrisului.

— Dar trebuie să mărturisesc că mă simt bine în seara aceasta, declară Macbeth. Să pot spune „ofiţeri de poliţie“ şi să simt mândrie. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, oameni buni, haideţi să lăsăm la o parte formulările birocratice. Adevărul este că am făcut curăţenie generală astă-seară. Le-am plătit lui Sweno şi ucigaşilor săi cu aceeaşi monedă. Le-am arătat ce îi aşteaptă pe cei care ni-i răpesc pe unii dintre cei mai buni oameni ai noştri…

Se făcu tot mai lumină în jurul lui şi el ştia că imaginea lui Duncan a fost proiectată în spatele lui, şi că în curând se va muta la Banquo şi la Fleance îmbrăcaţi în uniformă, stând sub mărul din curtea din spatele casei.

— Da, am făcut greşeli. Am făcut o greşeală că nu am iniţiat această curăţenie generală înainte! Înainte de-a fi prea târziu pentru şeful poliţiei, Duncan. Înainte de-a fi prea târziu pentru inspectorul Banquo, care a servit acest oraş întreaga lui viaţă. Şi pentru fiul său, Fleance, student la şcoala pentru agenţi de poliţie, care intenţiona să calce pe urmele tatălui său.

Macbeth fu nevoit să tragă aer adânc în piept pentru a-şi controla tremurul vocii.

— Dar într-o după-amiază am ştiut că a venit o nouă zi. O nouă zi în care criminalii nu mai decid pentru noi. O nouă zi în care cetăţenii acestui oraş s-au ridicat şi au zis: Nu! Nu mai permitem aşa ceva! Şi iată-ne acum în această seară care nu este decât prima dintre multele zile de acest gen care vor urma. Şi în zilele următoare, noi vom continua să epurăm străzile oraşului, pentru că această curăţenie generală nu s-a încheiat!

După ce rosti aceste cuvinte, mulţumi publicului şi rămase în picioare. În picioare în mijlocul ropotului de aplauze şi a scârţâitului de scaune pe podea în timp ce oamenii se ridicau în picioare aplaudând. Şi atunci simţi cum i se umezesc ochii din cauza reacţiei oneste a jurnaliştilor cinici în faţa unui spectacol fals. Şi atunci când şi Kite se ridică în picioare şi începu să aplaude, deşi cu bătăi mai rare decât ceilalţi, Macbeth se întrebă dacă individul proceda astfel pentru că îşi cunoştea meseria. Pentru că acum vedea că Macbeth câştigase inimile tuturor. Că preluase puterea. Şi apoi pentru că vedea şi auzea că noul şef al poliţiei era un bărbat care nu se temea să-şi folosească acea putere.

Macbeth se îndreptă către coridorul din spatele sălii Scone.

Puterea. O simţea în vene, simţea că acolo încă se mai află armonie. Nu la fel de perfectă ca acum ceva timp, neliniştea şi nervozitatea deja băteau la uşa lui, dar deocamdată el deţinea îndeajuns de multă doctorie. Şi în noaptea aceasta se va simţi bine. Se va bucura de mâncare şi băutură, se va bucura de Lady, de peisajul din oraş, se va bucura de tot ceea ce era al lui.

— Bun discurs, maestre, îi zise Seyton care nu părea să aibă dificultăţi în a ţine pasul cu Macbeth.

Lennox venea în fugă ca să-i prindă din urmă.

— Fantastic, Macbeth! exclamă el pierzându-şi suflul. Au venit jurnalişti de la Capitol şi ar dori să-ţi ia interviuri şi…

— Îi refuzăm politicos, zise Macbeth fără să încetinească. Nu dăm declaraţii de învingători, nu purtăm laurii victoriei până când nu ne-am atins ţelul pe deplin. Ceva noutăţi despre Duff?

— Maşina lui a fost găsită în oraş, parcată lângă Obelisc. Drumurile care ies din oraş, aeroportul, vapoarele de pasageri, totul a fost pus sub supraveghere la o jumătate de oră după ce a fugit cu maşina din Fife înspre oraş, deci ştim că el se ascunde în continuare pe aici pe undeva. Am

percheziţionat casa lui Banquo şi casa socrilor, dar nu se află acolo. Dar pe vremea de afară, trebuie să ai un acoperiş deasupra capului pe timpul nopţii, deci verificăm cu lupa fiecare hotel, pensiune, hotel, bordel. Toţi, absolut toţi îl vânează pe Duff.

— Este bine să vânezi, dar este şi mai bine să prinzi.

— Asta vom şi face, nu este decât o chestiune de timp.

— Bun! Ne laşi puţin singuri, te rog?

— Da, sigur.

Lennox se opri din mers şi fu repede lăsat în urmă de cei doi.

— Te îngrijorează ceva, Seyton? Rana?

— Nu, şefule!

Seyton îşi scoase braţul din faşă.

— Nu? Atunci? Sergentul te-a nimerit în braţ, nu-i aşa?

— Sunt bun de carne, răspunse Seyton. E moştenire genetică.

— Serios?

— Ce? Bun de carne?

— Moştenirea genetică. Ceva nu-ţi dă pace, atunci.

— Două lucruri.

— Haide, spune-le!

— Bebeluşul pe care l-am găsit şi l-am luat din club după împuşcături.

— Da?

— Nu prea ştiu ce ar trebui să fac cu el. L-am încuiat în biroul meu.

— Mă ocup eu de el, zise Macbeth. Altceva ce te îngrijorează?

— Angus, şefule!

— Ce-i cu el?

— Nu a ascultat ordinele în Fife. A refuzat să tragă şi a plecat de acolo înainte de încheierea operaţiunilor. A zis că e măcel şi că nu s-a înrolat ca să fie cu oameni de genul ăsta. Cred că există riscul ca el să dea din papagal. Trebuie să facem ceva.

Cei doi se opriră în faţa liftului.

Macbeth se scărpină în bărbie.

— Deci tu crezi că Angus şi-a pierdut credinţa. În acest caz, n-ar fi prima dată. Ţi-a spus că studiază teologia?

— Nu, dar l-am mirosit. Se plimbă cu o cruce hidoasă legată la gât.

— Tu eşti şeful lui acum, Seyton. Ce crezi că trebuie să facem?

— Trebuie să scăpăm de el, şefule.

— Să moară?

— Tu însuţi ai spus că suntem în război! În război, trădătorii şi laşii primesc pedeapsa cu moartea. Vom proceda la fel cu Duff, ne vom preface că este corupt şi ne asigurăm că va da impresia că s-a opus arestării.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta. În momentul de faţă suntem farul oraşului şi trebuie să lăsăm impresia de unitate şi coeziune. Cawdor, Malcolm, Duff şi acum Angus. E puţin cam mult. Oraşul iubeşte mai tare criminalii morţi decât poliţiştii duplicitari. Unde este el acum?

— Stă singur în birou şi se smiorcăie. Nu vrea să vorbească cu nimeni.

— OK, lasă-mă să discut cu el înainte să facem altceva.

Macbeth îl găsi pe Angus în camera de relaxare. Stătea cu capul în mâini şi abia reacţionă când Macbeth puse o cutie de pantofi pe scaun chiar în faţa lui.

— Am auzit ce s-a întâmplat. Cum te simţi?

Nici un răspuns.

— Tu eşti un băiat cu principii solide, Angus. Ăsta este unul dintre lucrurile care îmi plac la tine. Principiile sunt importante pentru tine, nu-i aşa?

Angus îţi ridică capul şi se uită la Macbeth cu ochii roşii.

— Văd cum îţi sclipesc ochii chiar acum gândindu-te la acele principii, zise Macbeth. Indignarea îţi încălzeşte inima, nu-i aşa? Te face să devii conştient de omul care doreşti să fii. Dar când frăţia spune că are nevoie de o jertfă adevărată, tocmai de asta are nevoie, Angus. De principiile tale. Ca tu să renunţi la starea aceea călduţă de conştiinţă împăcată, să fii trezit la realitate, să renunţi la ceea ce este mai de preţ pentru tine, în felul în care Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să renunţe la fiul său.

Angus îşi drese vocea, dar tot rămase răguşită.

— Eu pot să renunţ, dar pentru ce?

— Pentru scopul nostru pe termen lung. Pentru binele comun. Pentru oraş, Angus.

Angus îşi trase nasul.

— Poţi să-mi explici ce fel de bine comun e ăla în care ucizi oameni

nevinovaţi?

— În urmă cu douăzeci şi cinci de ani, un preşedinte american a lansat bomba atomică asupra a două oraşe din Japonia, care erau locuite de copii, civili şi oameni nevinovaţi. Astfel s-a pus capăt unui război. Acestea sunt paradoxurile cu care ne confruntă Dumnezeu.

— Uşor de spus. Tu nu ai fost acolo.

— Ştiu cât de mult te-a costat, Angus. Recent eu am luat gâtul unei persoane nevinovate în numele binelui comunităţii. Asta înseamnă că nu dorm bine nopţile. Îndoiala, ruşinea, sentimentul de vinovăţie, toate sunt parte din preţul pe care trebuie să-l plătim dacă într-adevăr dorim să facem ceva bun şi nu doar să ne complăcem în siguranţa confortabilă a spiritului justiţiar.

— Dumnezeu nu există şi eu nu sunt preşedinte.

— Asta-i adevărat, zise Macbeth şi scoase capacul cutiei. Dar deoarece eu sunt şi Dumnezeu, şi preşedinte în această clădire, îţi voi da şansa să repari greşeala comisă în Fife.

Angus aruncă o privire în cutie. Terifiat, se trase îndărăt.

— Vei lua asta şi o vei incinera în cuptorul din Estex la noapte, zise Macbeth.

Angus, alb la faţă, înghiţi în sec.

— Ăsta este b-b-bebeluşul de la club…

— Soldaţii din prima linie, aşa ca tine şi ca mine, ştiu că în război se pierd şi vieţi nevinovate, dar cei de acasă nu ştiu asta. Oamenii pentru care luptăm. De aceea trebuie să ascundem astfel de lucruri de ei, ca să nu devină isterici. Tu devii isteric, Angus?

— Eu… eu…

— Ascultă-mă! Îţi arăt încrederea mea prin această sarcină. Te poţi duce la Estex, sau poţi să îl foloseşti ca să-ţi raportezi fraţii de aici. Oricum, te las pe tine să decizi. Pentru că vreau să ştiu dacă pot avea încredere în tine.

Angus scutură din cap, şi îi scăpă un suspin de plâns.

— Mă transformi într-un complice ca să vezi dacă poţi să ai încredere în mine!

Macbeth clătină din cap.

— Deja eşti complice. Eu vreau să ştiu doar dacă eşti îndeajuns de

puternic ca să te aduni şi să duci vina fără ca cei de acasă să afle preţul pe care noi îl plătim pentru a-i apăra pe ei. De abia după aceea voi şti dacă eşti un adevărat bărbat, Angus.

— O spui de parcă noi am fi victimele, şi nu acest copil care este o jertfă. Nu pot! Mai bine mă împuşti.

Macbeth se uită la Angus. Nu simţea nici o furie. Poate pentru că îi plăcea Angus. Poate pentru că ştia că Angus nu îi poate face rău. Dar mai ales pentru că îi părea rău pentru el. Macbeth puse capacul cutiei de pantofi la loc şi se ridică.

— Aşteaptă! zise Angus. Cum te-ai gândit să mă pedepseşti?

— O, te vei pedepsi singur, zise Macbeth. Citeşte ce scrie pe steagul nostru. Nu ţipetele copilului le vei auzi când te vei trezi asudat după un coşmar, ci cuvintele: Loialitate, fraternitate, trecuţi prin botezul focului, legaţi prin sânge.

Îşi luă cutia şi plecă.

Era unsprezece fără ceva noaptea când Macbeth intră în apartament.

Lady stătea lângă fereastră cu spatele la el. Camera era iluminată difuz, cu o singură lumânare, şi ea era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte. El lăsă cutia de pantofi pe masă, sub oglindă, se duse la ea şi o sărută pe gât.

— S-a luat curentul când am ajuns, i-a spus el. Jack verifică tabloul de siguranţe. Sper că nici un dintre oaspeţii noştri nu va profita de ocazie ca să fugă cu puşculiţa de economii.

— Curentul s-a luat în jumătate de oraş, îi răspunse ea lăsându-şi capul pe spate, înspre umărul lui. Se vede de aici, chiar acum. Ce ai acolo în cutia de pantofi?

— Ce se ţine de obicei într-o cutie de pantofi?

— Înseamnă că îţi cari pantofii de parcă ar fi o bombă.

În acea clipă a lovit un fulger mare, ca o venă albă iluminând cerul, şi într-o secundă au zărit oraşul. Apoi se întunecă din nou şi a bubuit un tunet.

— Nu-i aşa că este frumos? întrebă el inspirând parfumul părului ei.

— Nici nu ştiu ce este, ştii?

— M-am referit la oraş. Şi va deveni tot mai frumos. Atunci când Duff nu va mai fi în el.

— Va avea în continuare un primar care îl urâţeşte. Nu vrei să-mi spui ce este în cutie?

Vocea ei devenise mai răguşită, de parcă tocmai acum s-ar fi trezit.

— Am doar ceva de ars. Îl rog pe Jack să se ocupe de asta la furnalele din Estex mâine dimineaţă.

— Şi eu vreau să fiu arsă, iubitule!

Macbeth încremeni. Ce spusese ea? Oare mergea şi vorbea în somn? Dar somnambulii nu pot să poarte conversaţii, nu?

— Deci nu l-aţi găsit pe Duff încă? întrebă ea.

— Nu încă, dar este căutat peste tot.

— Săracul om. Şi-a pierdut copiii şi acum este singur pe undeva.

— Cineva îl ajută, altfel l-am fi găsit. Nu am încredere în Lennox.

— Pentru că ştii că el îi slujeşte pe Hecate şi poţiunea lui?

— Pentru că Lennox este, de fapt, slab. Poate că a devenit puţin maleabil şi conspirativ, aşa cum devenise şi Banquo. Poate că el îl ascunde pe Duff. Ar trebui să-l arestez. Seyton îmi zice că sub conducerea lui Kenneth se practica administrarea unui şoc electric în testicule celor arestaţi, dacă nu vorbeau. Şi încă un şoc electric după ce terminau de vorbit.

— Nu!

— Nu?

— Nu! Arestarea unui om din subordinea ta ar da rău. Deocamdată, am lăsat impresia că tu ai identificat două mere stricate, pe Duff şi Malcolm. Dacă vor fi trei, atunci va părea o epurare. Epurările nu doar că ridică semne de întrebare despre cei neepuraţi, ci şi despre conducător, şi noi nu vrem să-i dăm nici un motiv lui Tourtell să ezite la învestirea ta pe postul de şef al poliţiei. În ceea ce priveşte electroşocurile, deocamdată nu există nici un pic de electricitate în tot oraşul.

— Deci ce trebuie să fac?

— Trezeşti electricianul şi îl rogi să rezolve problema.

— Eşti dificilă în noaptea aceasta, draga mea. În noaptea aceasta ar trebui să-mi fii alături, să mă aclami drept erou.

— Şi tu pe mine drept eroină, Macbeth. Aţi căutat acasă la Caithness?

— Caithness? De ce crezi că este implicată?

— În timpul petrecerii din noaptea aceea, Duff a spus că va dormi la un verişor.

— Da, parcă a pomenit chestia asta.

— Şi tu nu ai fost surprins de faptul că un băiat de la orfelinat ar avea un văr aici în oraş?

— Nu toţi verişorii pot să… Macbeth se încruntă în timp ce stătea în spatele ei. Vrei să insinuezi că Duff şi Caithness…?

— Dragă Macbeth, eroul meu, tu ai fost mereu şi vei fi mereu un om simplu, şi nu vei avea ochiul unei femei care poate să detecteze imediat doi oameni care se iubesc în taină doar suprinzându-le ocheadele pe care şi le trimit.

Macbeth clipi în întuneric. Apoi îşi puse braţele în jurul pieptului ei, îşi închise ochii şi o trase înspre el. Cum s-ar fi descurcat fără ea?

— Ba pot detecta asta când noi doi stăm în faţa oglinzii, îi şopti el la ureche. Mulţumesc, iubito. Du-te la culcare acum. Eu trebuie doar să-i transmit un mesaj lui Lennox să meargă la Caithness imediat.

— A revenit, zise ea.

— Ce?

— Curentul. Priveşte. Oraşul nostru străluceşte iar.

Macbeth deschise ochii şi privi înspre chipul ei înflăcărat. Apoi se uită la amândoi deodată. Erau cufundaţi într-o lumină roşie de la reclama cu neon roşu pentru Baccardi, de pe clădirea de pe cealaltă parte a Străzii Cumpătării.

— Lennox?

Caithness era atât de îngheţată, încât îi clănţăneau dinţii în timp ce stătea cu braţele încrucişate în pragul uşii de la apartamentul ei.

— Ofiţer de poliţie Seyton!

— Inspector de poliţie Seyton! spuse poliţistul subţirel în timp ce o împingea la o parte şi trecea pe lângă ea.

— Ce se petrece aici? întrebă ea.

— Îmi pare rău, Caithness, zise Lennox. Astea sunt ordinele. Duff e aici?

— Duff? Doamne fereşte, dar ce să caute el aici?

— Doamne fereşte, dar tu de ce ne-ai spune că se află aici, zise Seyton

şi îi dirijă pe cei patru bărbaţi înarmaţi îmbrăcaţi în uniforme înspre cele patru camere ale apartamentului ei. Dacă el este aici, se află aici pentru că tu îl ascunzi, şi ştii bine că este urmărit.

— Căutaţi unde vreţi, le zise ea.

— Mulţumesc pentru permisiune, i-o reteză acid Seyton.

O studia într-un mod care o făcea să-şi dorească să fi fost îmbrăcată cu altceva decât cămaşa aceea subţire. Apoi el îi zâmbi. Caithness se cutremură. Gura i se strânsese într-o linie care se curba brusc la colţurile gurii, iar ochii îi erau uşor oblici, ca de şarpe.

— Încerci să ne reţii, nu-i aşa? zise el.

— Să vă reţin? repetă ea în speranţa că el nu îi va detecta spaima din glas.

— Domnule? îl strigă unul dintre bărbaţi. Este o uşă care duce pe acoperiş de aici.

— Ah, da? zise Seyton pe un ton monoton fără să-şi ia privirea de la Caithness. Interesant. Deci, din clipa în care am sunat noi la interfonul de jos, şi până am urcat toate treptele, ai lăsat pisica să scape pe acoperiş. Aşa este?

— Ba deloc, ripostă ea.

— Eşti conştientă, normal, de pedeapsa aplicabilă în cazul în care ascunzi un om dat în urmărire de poliţie?

— Nu mint, ofiţer Seyton.

— Inspector… o corectă el, cu acel zâmbet regăsit. Dar acum ai de-a face cu trupele de intervenţie, domnişoară Caithness, şi noi ne cunoaştem meseria. Cum ar fi de exemplu să cercetăm planul unei construcţii înainte să năvălim într-o clădire. Îşi ridică walkie-talkie-ul la gură: Alfa către Charlie. Există vreun semn la uşa către acoperiş? Terminat.

Fâşâitul scurt care se auzi atunci când a apăsat butonul de la walkie-talkie o făcu să se gândească la nişte valuri pe o plajă şi la un loc cât mai îndepărtat.

— Nu încă, Alfa! veni răspunsul. Condiţiile sunt propice pentru o arestare controlată, deci îmi puteţi confirma că ţinta trebuie împuşcată oricum? Terminat.

Caithness văzu cum privirea lui Seyton se închistează şi devine mai

ascuţită.

— Duff este periculos şi a exterminat destui poliţişti, ordinul vine direct de la şeful poliţiei şi trebuie urmată întocmai.

— Da, sigur. Terminat.

Cei patru bărbaţi au intrat din nou în cameră.

— Nu este aici, şefule.

— Nimic?

— Am găsit astea pe jos în dormitor, chiar lângă uşă.

Unul dintre ei a întins racheta de tenis şi nişte bijuterii.

Seyton luă racheta de tenis şi se aplecă asupra mâinii care ţinea bijuteriile, iar lui Caithness i se păru că el le amuşină. Apoi se răsuci către ea în timp ce ţinea mânerul rachetei într-un mod obscen.

— O rachetă mare pentru o mână atât de fină ca a ta, domnişoară Caithness. Şi de obicei îţi arunci cerceii pe jos?

Caithness îşi îndreptă spatele. Inspiră adânc.

— Cred că este un obicei frecvent întâlnit la oameni. Să arunce mărgăritare la porci. Dacă aţi terminat de cercetat, şi pisica de pe scări a fost executată, aş vrea să merg înapoi la culcare. Noapte bună, domnilor!

Ea văzu cum privirea lui Seyton se întunecă şi cum gura lui se cască pentru a zice ceva, dar se abţinu în momentul în care Lennox îşi lăsă mâna pe umărul lui.

— Ne cerem scuze pentru deranj, Caithness. Dar înţelegi că este absolut necesar să nu lăsăm nici o piatră neîntoarsă.

Lennox şi bărbaţii au pornit spre uşă, dar Seyton rămase locului.

— Chiar dacă nu ne place jegul pe care îl descoperim sub pietre, zise el. Deci nu ţi-a cumpărat niciodată o verighetă, nu?

— Ce vrei de fapt, Seyton?

El îi adresă zâmbetul acela greţos.

— Da, ce vrem noi de fapt?

Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

Ea închise uşa în urma lui. Se sprijini cu spatele de uşă. Unde era Duff? Unde se afla el în noaptea aceasta? Şi ce anume îi dorea ea lui? Iadul în care el se afla, sau izbăvirea pe care nu o merita?

Lennox se holba prin parbrizul pe care se scurgeau şiroaie de apă.

Lumina refractată făcea ca lumina roşie a semaforului să se distorsioneze şi să se estompeze. Doamne, cât de tare îşi dorea ca aceste ore, această pândă şi această noapte să treacă odată. Doamne, cât de dor îi era să se aşeze în camera de zi, să-şi toarne un pahar de whisky şi să-şi pregătească nişte poţiune. Nu pentru că ar fi fost dependent. În orice caz, nu pentru că ar fi fost o problemă. Era un consumator, nu o persoană care face abuz, el era cel care deţinea controlul, şi nu drogul. Era unul dintre puţinii norocoşi care puteau să se drogheze şi cu toate acestea să fie apţi de o muncă foarte solicitantă, asta pe lângă atribuţiile de tată şi soţ. Da, drogul îl ajuta de fapt să funcţioneze. Fără acele minute de libertate, nu era convins că ar fi făcut faţă la toate acestea. Să le ţină în echilibru, să stea drepţi ca să nu facă vreo greşeală. Asta însemna că trebuia să facă compromisuri, să mănânce căcat şi să zâmbească, să stea nemişcat în barcă, să-şi dea seama cine decide ce, să se lase purtat de bătaia vântului. Dar într-o zi va veni cu siguranţă şi rândul lui să conducă şi să ia decizii. Şi dacă acea zi nu va veni, existau lucruri mai importante. Familia. Pentru ei făcuse toate acestea. Astfel încât Sheila să poată avea o casă spaţioasă, într-un cartier sigur, ca să-i trimită pe cei trei flăcăi frumoşi la o şcoală cu principii sănătoase, ca să poată merge într-o binemeritată vacanţă la Marea Mediterană o dată pe an, ca să poată acoperi asigurările de sănătate, dentistul, toate astea. Doamne Dumnezeule! Cât de tare îşi iubea familia! Din când în când îşi lăsa ziarul deoparte şi se uita la ei cum stau în jurul lui în camera de zi, fiecare dintre ei preocupat de ale lui, şi atunci se gândea că acesta este un cadou pe care nu ar fi sperat niciodată să îl primească. Iubirea celorlalţi. El, pe care îl numiseră Albert Albinosul şi pe care îl bătuseră în fiecare pauză până când a primit scutire de la medic în care se spunea că nu suportă lumina zilei şi trebuia să stea singur în clasă în timpul pauzelor. Dar chiar dacă era spălăcit, micuţ şi zvârlugă, avea o gură mare care să compenseze. Aşa o cucerise pe Sheila, vorbind tare şi mult cât să facă conversaţie pentru amândoi. Şi tendinţa aceasta s-a accentuat şi mai tare după ce încercase pentru prima dată cocaina. Un drog care scotea ceea ce era mai bun din el, bărbatul energic, gata de acţiune, neînfricat. Cel puţin o vreme. Apoi era să devină o versiune mai slabă a lui însuşi. Prin urmare, a schimbat drogul, în speranţa că va găsi o cale

diferită de strada cu sens unic pe care o reprezenta cocaina. Maxim o doză pe zi. Nu mai mult. Unii aveau nevoie de cinci. Acei oameni care nu erau funcţionali. El era foarte departe de o astfel de viaţă. Tata greşea, el avea coloană vertebrală. El deţinea controlul.

— E totul sub control?

Lennox tresări speriat.

— Poftim?

— De pe lista ta, zise Seyton de pe scaunul din spate. E totul sub control?

Lennox suspină.

— Sediul central. Aia e ultima oprire.

— Sediul central este mare.

— Da. Dar, conform administratorului, Duff nu are decât trei chei. Una de la Narcotice şi una de la Omucideri.

— Şi a treia?

— Garajul de la Criminalistică. Dar nu cred că ar prefera să facă pneumonie în subsol, dacă se poate ascunde sub o masă într-un birou uscat şi încălzit.

Se auziră nişte pârâituri în staţia radio şi o voce nazală raportă că toate camerele de hotel de la Obelisc, inclusiv penthouse-ul au fost cercetate, dar fără nici un rezultat.

Administratorul îi aştepta cu legătura de chei în faţa intrării personalului de la sediul central. Lennox luă legătura de chei şi opt poliţişti au percheziţionat în mai puţin de douăzeci de minute toate birourile de la secţia Narcotice. Le-a luat şi mai puţin să verifice şi secţia de Omucideri. Şi după aceea scotociră şi sub plăcile din tavan şi în ţevile de la sistemul de ventilaţie.

— Asta-i tot, suspină Lennox. Tura s-a terminat, băieţi! Dormiţi câteva ore, apoi continuăm dimineaţa.

— Garajul, spuse Seyton.

— După cum ţi-am spus…

— Garajul.

Lennox ridică din umeri.

— Ai dreptate, se rezolvă repede. Băieţi, mergeţi acasă, şi Seyton,

Olafson şi cum mine verificăm garajul.

Cei trei luară liftul până jos în beci împreună cu administratorul care le deschise uşa şi aprinse lumina.

În tăcerea care urmă până când se aprinseră neoanele, Lennox auzi ceva.

— Aţi auzit? şopti el.

— Nu, răspunse administratorul. Dar, dacă este ceva acolo, atunci sunt şobolani.

Lennox se îndoia. Nu fusese un foşnit sau un fojgăit, ci un scârţâit. Ca de la o pereche de pantofi.

— Suntem infestaţi, suspină administratorul. Nu putem scăpa de ei.

Incinta se ilumină. Era goală, cu excepţia unei mese cu rotile pe care erau înşirate tot soiul de scule şi a maşinii Volvo PV a lui Banquo care era acoperită cu prelată în faţa porţii garajului. De-a lungul peretelui erau cinci uşi închise.

— Dacă vrei să scapi de şobolani, zise Seyton ridicând siguranţa mitralierei, să mă contactezi. Olafson, începem din stânga.

Lennox se uită după bărbatul chel care se mişca extrem de uşor şi rapid în încăpere, cu Olafson pe urmele lui. Au deschis uşile una câte una, ca într-un dans cu o coregrafie bine ştiută şi repetată. Seyton deschidea, Olafson intra cu pistolul-mitralieră la umăr, se punea în genunchi, în timp ce Seyton venea după el, apoi trecea de el. Lennox începea numărătoarea inversă. Se apropia ora dozei. Acolo, în sfârşit, ultima încăpere. Seyton trase de clanţă.

— E încuiat! strigă el.

— Ah, da! Laboratorul foto trebuie întotdeauna încuiat, îl informă administratorul. Maşinile sunt considerate probe. Duff nu avea cheie de la încăperea asta. Cel puţin de la mine nu avea cum să o primească.

— Atunci pornim, anunţă Lennox.

Seyton şi Olafson veniră înspre ei cu pistoalele-mitralieră lăsate în jos, în timp ce administratorul le ţinea uşa deschisă.

În sfârşit!

Seyton întinse mâna către administrator.

— Cheia!

— Ce?

— De la laboratorul foto.

Administratorul ezită, se uită la Lennox, care suspină şi încuviinţă din cap. Administratorul scoase o cheie din legătură şi i-o dădu lui Seyton.

— Ce face tipul ăla? întrebă administratorul după ce Seyton şi Olafson trecură încet pe lângă Volvo înspre camera obscură.

— Îşi face meseria, mârâi Lennox.

— Mă refer la nasul lui. Pare să amuşine, ca un animal.

Lennox dădu din cap. Deci nu doar lui i se părea că Seyton putea să ia orice formă… dar nu ştia exact care. În orice caz, ceva ce nu era om.

Seyton amuşină aerul. Mirosul ăla. Era acelaşi cu cel din casa din Fife şi din apartamentul lui Caithness. Fie era aici, fie fusese aici recent. Seyton descuie uşa şi deschise. Olafson intră şi luă poziţie de tragere, în genunchi. Când administratorul apăsă întrerupătorul de lângă uşa de intrare, toate luminile din garaj şi din toate celelalte încăperi secundare se aprinseră, dar aici rămăsese întuneric. Evident. Aici developau fotografiile.

Seyton intră. Mirosul urât de chimicale şterse complet mirosul prăzii, mirosul lui Duff. Găsi întrerupătorul de după uşă, îl aprinse, dar nici atunci nu se aprinse lumina. Era posibil ca siguranţa să fi cedat în timpul penei de curent. Sau ca cineva să fi deşurubat becul. Seyton îşi aprinse lanterna. Peretele de deasupra mesei era complet acoperit de fotografii mari care atârnau pe o sfoară. Seyton îşi plimbă lanterna peste tot. Arătau un pumnal cu o lamă şi cu un mâner însângerate. Duff a fost aici. Seyton era perfect convins.

— Hei! Ce se petrece?

Era Lennox. Albinosul voia să meargă acasă. Transpira şi suspina ca o muiere.

— Venim! strigă Seyton şi închise lumina.

— Haide, Olafson!

Seyton îi făcu loc lui Olafson să treacă. Închise uşa şi rămase nemişcat. Asculta întunericul. Până când Duff va crede că primejdia a trecut şi se va relaxa. Seyton îşi îndreptă arma către fotografii. Apăsă trăgaciul. Arma tremura în mâna lui şi sunetul îi zgudui timpanele. Lăsă mitraliera să deseneze o cruce. Apoi aprinse din nou lumina, se duse la fotografiile ciuruite şi le trase deoparte.

Se holbă la urmele de gloanţe din peretele din spate. Nici un Duff.

Sunetul împuşcăturilor încă îi răsuna în urechi. Observă că una dintre găuri este extrem de adâncă, din întâmplare două gloanţe loviseră în acelaşi loc.

Evident.

Seyton porni cu paşi apăsaţi înspre ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lennox.

— Nu îmi plac fotografiile, le zise Seyton. Mai este un loc pe care l-am uitat.

— Da, mârâi Lennox. În propriile noastre paturi.

— Duff gândeşte ca oamenii în timpul atacurilor aeriene. Se ascunde în craterul unei bombe pentru că ştie că două bombe nu cad niciodată în acelaşi loc.

— Ce naiba!

— S-a întors în casa din Fife. Vino!

Şobolanul se ivi din nou din ascunzătoare imediat după ce lumina se stinse în garaj şi după ce uşa se închise, iar zgomotul de paşi se îndepărtă. Merse grăbit pe pardoseala umedă şi se îndreptă către maşina din mijlocul halei. Fusese atras de sângele de pe scaunul din faţă. Dulce, hrănitor şi vechi de o zi. Nu trebuia decât să treacă de prelata care acoperea maşina. Şobolanul aproape trecuse de prelată când fu întrerupt. Dar acum rosese până la capăt. Se rostogoli pe jos lângă locul pasagerului, trecu de schimbătorul de viteză şi trecu apoi pe preşul de cauciuc de la locul şoferului. Trecu peste o pereche de pantofi de piele. Şobolanul tresări când un pantof scârţâi şi se ridică. Şobolanul se ridică pe lăbuţele din spate şi hâsâi. Deliciosul scaun plin de sânge era ocupat.

Duff auzi fojgăitul şobolanului care se ascunse. Apoi slăbi strânsoarea cu care ţinea volanul şi simţi că inima nu îi mai bubuie, ci doar bate. Bubuise atât de tare atunci când Seyton şi oamenii lui fuseseră în garaj încât era sigur că îi auziseră bătăile inimii. Se uită la ceas. Mai erau cinci ore până în zori. Încercă să se mişte puţin, dar pantalonii se lipiseră de sângele de pe scaun. Sângele lui Banquo. Acel sânge îl ţinea strâns lipit de acest loc. Trebuia să fugă. Mai departe.

Dar unde? Şi cum?

Când fugise, îşi spusese că e mai uşor să meargă cu maşina în oraş şi să dispară în mulţime decât să pornească pe vreo stradă naţională. Apoi abandonase maşina pe o străduţă nu departe de Obelisc, intrase în cazinoul care era singurul loc, în afară de Inverness, care era deschis toată noaptea. Nu putea să închirieze o cameră, acolo ar fi verificat Macbeth prima dată, în hotelurile din oraş. Dar putea să şadă acolo printre nenumăraţii bandiţi cu un singur braţ, la fel de însinguraţi şi nepăsători ca şi persoana de la aparatul vecin, alimentându-l cu monede şi aşteptând să fie jefuit încetişor. Şi asta a făcut în timp ce se gândea, încercea să găsească o cale de scăpare, şi se uita la ghinionul care îl pândea din cele trei ferestre mici. O inimă. Un pumnal. O coroană regală. După câteva ore, se dusese la bar ca să-şi cumpere o bere, să vadă dacă asta i-ar limpezi gândurile, şi aruncase un ochi înspre televizorul dat pe încet, deasupra barului, unde se difuza conferinţa de presă a lui Macbeth şi brusc ecranul se umplu de o faţă familiară, cu o bandă albă pe diagonală, ca la un semn de circulaţie cu interzis. O poză cu el şi cuvântul DAT ÎN URMĂRIRE scris deasupra. Duff ieşise direct de acolo cu reverul hainei ridicat şi cu capul plecat. Şi aerul răcoros al nopţii îi limpezise îndeajuns de mult mintea, încât să-şi amintească de vechiul lor cuibuşor de nebunii, garajul, era cea mai bună alternativă pentru noaptea aceea.

Dar în curând se va lumina de zi, era vineri, o zi de lucru, şi trebuia să iasă de acolo înainte ca ceilalţi să vină la muncă, şi stativele cu ziare de la chioşcuri să fie înţesate cu fotografia lui.

Duff scotoci în buzunarul hainei. Pipăi hârtia lucioasă pe sub degete. Scoase pachetul. Nu reuşea să uite, tot îi revenea în minte faţa lui Ewan atunci când îi adusese ceea ce Duff în ceruse. Duff se auzi cum îi scapă un icnet necontrolat de plâns. Gata! Nu trebuia şi nu avea voie să se gândească la ei acum! De jelit avea timp doar dacă se salva pe sine.

Aprinse lumina din maşină, îşi şterse lacrimile, scoase hârtia de împachetat, scoase apoi barba falsă, deschise tubul de lipici şi presă ca să scoată pasta albă pe care o întinse pe bărbie, în jurul buzelor şi pe interiorul bărbii. Se folosi de oglinda retrovizoare în timp ce îşi fixă barba. Trase căciula strâmtă de lână pe frunte, astfel încât o parte din rana de pe frunte să fie ascunsă. Apoi îşi puse ochelarii. Ochelarii cu rame comic de

mari acopereau obrazul şi nasul. Se uită în oglindă şi văzu că îi rămăsese lipici pe obraz, deasupra bărbii. Căută în zadar ceva de şters prin buzunare, deschise torpedoul, găsi un caiet, îl scoase şi vru să rupă prima pagină. Se opri. În lumina becului observă nişte adâncituri în foaie. Ceva ce fusese scris destul de recent pe foaia care fusese deasupra acesteia. Şi ce dacă? Duff smulse foaia şi se şterse de lipiciul de pe obraz. Mototoli foaia şi o băgă în buzunar. Puse caietul la loc în torpedo.

Aşa.

Se lăsă pe speteaza scaunului. Închise ochii.

Cinci ore. De ce îşi pusese oare barba atât de devreme? Deja avea mâncărimi.

Începu să se gândească din nou. Se lupta din răsputeri să îndepărteze gândurile dinspre Fife. Trebuia să-şi găsească o ascunzătoare aici în oraş, pentru că toate drumurile urmau să se închidă. În plus de asta, nu ştia nici o ascunzătoare în afara oraşului şi în afara Fife-ului, nici un hotel la care să nu se dea alarma, nu ştia pe nimeni care ar putea adăposti un ucigaş de poliţişti dat în urmărire. Şi atunci îşi dădu seama. Că nu ştia pe nimeni care l-ar fi ajutat. Nici aici, şi nici în altă parte. Era o persoană pe care oamenii o acceptau, nu era neapărat faptul că îl displăceau profund. Doar că nu îl plăceau. Şi de ce să-l placă? Ce făcuse el vreodată pentru alţii, din pur altruism? El avea aliaţi, nu prieteni. Şi acum, când chiar avea nevoie de ajutor, un prieten, un umăr pe care să plângă, Duff era un om fără credibilitate, un proiect ratat. Se uită la propria lui imagine, cu barba aceea falsă şi hirsută. Vulpea. Urmăritorii lui îl vor încercui, noul şef de departament pus de Macbeth, Seyton, îi luase urma şi venea după el. Trebuia să fugă. Dar unde, unde s-ar ascunde o vulpe?

Cinci ore până la zorii zilei. Până vineri. Până la ziua de naştere a lui Ewan… Nu! Nu plânge! Supravieţuieşte! Un om mort nu poate să răzbune pe nimeni.

Trebuia să rămână treaz până în zori şi să-şi găsească alt loc. Una dintre fabricile închise poate. Nu, deja se gândise la asta şi renunţase la idee, pentru că Macbeth îl cunoştea foarte bine şi ştia ce ascunzătoare şi-ar fi ales. La naiba! Acum începea să se gândească în cercuri, începea să-şi calce pe propriile urme aşa cum fac oamenii care se rătăcesc.

Era atât de obosit, dar trebuia să rămână treaz până se luminează. Ewan nu a apucat a zecea aniversare. La dracu'! Încercă să se agaţe de o idee care să-i distragă atenţia. Citise toate instrumentele de pe bordul maşinii. Scoase foaia din geacă, o despături, o netezi. Încercă să citească. Scotoci prin torpedo şi găsi un creion. Cu vârful uşor înclinat pe foaie, haşură încet, până când adânciturile se conturară. Ceea ce fusese scris pe foaia dinainte ieşi la iveală, alb pe negru.

Dolphin.

Tăbăcăriei 66.

District 6.

Alfie.

Un adăpost sigur.

O adresă. Exista o stradă a Tăbăcăriei şi în oraş, dar nu exista Districtul 6. Şi mai exista un singur oraş care era divizat în districte. Capitol. Când să fi fost scrisă acea foaie? Nu ştia după cât timp dispăreau urmele lăsate de un creion apăsat. Şi ce însemna „Un adăpost sigur"?

Duff stinse lumina şi închise ochii. Să doarmă doar puţin.

Capitol. Vineri. Mai văzuse acea combinaţie undeva, destul de recent.

Duff era pe punctul de a aluneca înspre tărâmul viselor, când asocierea dintre cele două cuvinte se formă.

Aprinse lumina din nou.

CAPITOLUL 23

— Meredith şi cu mine ne căsătorim, spuse Duff.

În privirile lui părea să strălucească soarele.

— Serios? Ai fost… rapid.

— Da! Îmi vei fi cavaler de onoare, Macbeth?

— Eu?

— Bineînţeles! Cine altcineva?

— Ăăă, când…?

— Pe 6 iulie. La reşedinţa de vară a părinţilor lui Meredith. Totul este aranjat, astăzi vom trimite invitaţiile.

— Drăguţ din partea ta să mă întrebi, Duff. Mă voi gândi.

— Te vei gândi?

— Am… plănuit o călătorie mai lungă în iulie. Mi-e cam peste mână în iulie, Duff.

— Călătorie? Mie nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Nu, nu cred că ţi-am spus.

— Dar nici nu am mai vorbit de ceva vreme. Unde ai fost în ultima perioadă? Meredith tot a întrebat de tine.

— Da? Pe aici, pe dincolo. Am fost ocupat.

— Şi unde te va purta această călătorie?

— În Capitol

— În Capitol?

— Da, eu nu… am fost niciodată acolo. Este timpul să văd capitala, nu? Se presupune că este mult mai frumos decât aici.

— Acum, ascultă-mă, dragul meu Macbeth. Îţi plătesc biletul de avion de întoarcere din Capitol. Este normal ca prietenul meu cel mai bun să nu lipsească de la nunta mea. Va fi cea mai tare petrecere! Imaginează-ţi toate prietenele singure ale lui Meredith…

— Şi din Capitol plec peste hotare. Este o călătorie lungă, Duff. Probabil că voi fi plecat toată luna iulie.

— Dar… Asta are vreo legătură cu flirtul pe care tu şi Meredith l-aţi avut la un moment dat?

— Aşa că, dacă nu ne vedem o vreme, îţi doresc succes cu nunta şi cu… ei bine, cu toate.

— Macbeth!

— Trebuie să plec acum.

— Macbeth!

— Dar îţi mulţumesc, Duff, nu voi uita că îţi datorez sânge de dragon. Salut-o pe Meredith şi mulţumeşte-i pentru micul flirt.

— Macbeth, domnule!

Macbeth deschise ochii. Stătea întins pe pat. Un vis. Totuşi. Chiar acestea au fost cuvintele pe care le-a spus atunci? *Sânge de dragon*. Lorreal. Chiar spusese asta?

— Macbeth!

Vocea se auzea de dincolo de uşa dormitorului şi acum era însoţită de bătăi frenetice. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora trei noaptea.

— Domnule, sunt Jack!

Macbeth se întoarse pe partea cealaltă. Era singur. Lady nu era acolo.

— Domnule, trebuie să…

Macbeth deschise uşa.

— Ce este, Jack?

— Merge în somn.

— Şi? Nu o supraveghezi tu?

— De data asta este altfel, domnule. Ea… Trebuie să veniţi.

Macbeth căscă, aprinse lumina, îşi puse halatul şi era gata să iasă din cameră când privirea i se opri pe masa de lângă oglindă. Cutia de pantofi dispăruse.

— Repede, arată-mi unde, Jack.

O găsiră pe acoperiş. Jack îl opri pe Macbeth în pragul uşii de metal, care era deschisă. Ploaia încetase şi tot ce se auzea era vântul şi zumzetul constant al traficului care nu se oprea niciodată. Ea stătea chiar pe margine, în lumina reclamei la Baccardi, cu spatele la ei. O adiere de vânt

îi umflă cămaşa de noapte.

— Lady! spuse Macbeth şi dădu să se grăbească spre ea, dar Jack îl opri iar.

— Psihiatrul a spus că nu trebuie trezită cât timp este somnambulă, domnule.

— Dar poate să cadă peste margine!

— Vine adesea aici şi stă chiar acolo, spuse Jack. Vede, chiar dacă doarme. Psihiatrul a spus că somnambulii nu se rănesc aproape niciodată. Pot deveni confuzi şi se pot răni dacă sunt treziţi.

— De ce nu mi-a spus nimeni că urcă aici? Aveam impresia că, în principiu, se plimbă puţin pe hol.

— Mi-a dat instrucţiuni clare să nu vă spun nimic despre ce face în somn, domnule.

— Şi ce anume face?

— Uneori, scurte plimbări pe hol, precum aţi spus. Sau merge la spălătorie şi foloseşte săpunurile de acolo. Îşi freacă mâinile, câteodată până când i se înroşesc. Apoi urcă pe acoperiş.

Macbeth se uită la ea. La preaiubita lui Lady. Atât de dezbrăcată şi vulnerabilă, acolo, în întunericul nopţii bătute de vânt. Atât de singură în tenebrele minţii ei, tenebrele de care îi povestise, dar în care nu-l putea duce. Nu putea face nimic. Doar să aştepte şi să spere că ea avea să aleagă să revină din acea beznă. Atât de aproape şi, totuşi, de neatins.

— Ce te face să crezi că în noaptea asta s-ar putea sinucide?

Jack îl privi cu surprindere pe Macbeth.

— Nu asta cred, domnule.

— Atunci, ce a fost, Jack?

— Ce, domnule?

— Ce te-a îngrijorat atât de mult, încât m-ai trezit?

În acelaşi timp, lumina lunii se întrezări printr-o spărtură a norilor. Şi, ca la un semn prestabilit, Lady se întoarse şi merse înspre ei.

— Asta, domnule.

— Domnul să ne păzească şi să ne ocrotească, şopti Macbeth şi făcu un pas în spate.

Ea ţinea în braţe o legătură. Îşi descoperise un sân şi îl ţinea lipit de

capătul deschis al legăturii. Macbeth văzu ceafa unui bebeluş. Numără patru găuri negre în el.

— Doarme? întrebă Macbeth.

— Aşa cred, şopti Jack.

O urmaseră de pe acoperiş, în jos pe scări şi în apartament. Acum, ei stăteau lângă pat, unde ea era întinsă, cu pătura trasă peste ea şi copil.

— Oare să i-l luăm?

— Lasă-i-l, spuse Macbeth. Ce rău poate să-i facă? Dar vreau să stai aici şi să o supraveghezi noaptea asta. Voi avea un interviu important la radio mâine dimineaţă şi trebuie să dorm, aşa că doar dă-mi cheia de la o altă cameră.

— Desigur, spuse Jack. Voi chema pe cineva să stea la recepţie.

Cât timp Jack fu plecat, Macbeth mângâie obrazul copilului. Rece, înţepenit, un copil terminat. Cum fuseseră şi el şi Lady. Dar ei au reuşit să se repare. Lady a reuşit singură, Macbeth a fost ajutat. De Banquo. Şi înainte de el, la orfelinat, de Duff. Dacă Duff nu i-ar fi luat viaţa lui Lorreal, Macbeth s-ar fi sinucis, mai devreme sau mai târziu. Chiar şi când a scăpat de orfelinat, încă mai avea patru găuri negre în inimă. Patru găuri care trebuiau umplute cu ceva. Poţiunea a fost cel mai rapid şi uşor izolator. Dar cel puţin a rămas în viaţă. Mulţumită lui Duff, nenorocitul.

Şi apoi mai era şi Lady, desigur. Care i-a arătat că inimile pot fi vindecate cu dragoste, iar durerea îndepărtată făcând dragoste. Îi mângâie obrazul. Cald. Moale.

Exista cale de întoarcere, sau uitaseră să planifice o eventuală retragere? Planificaseră doar victorii? Da, şi au avut parte de victorii. Dar dacă victoria are un gust amar, este prea costisitoare şi ai prefera să o dai pe o înfrângere ieftină? Ce faci atunci? Abdici, renunţi la coroană şi tron, ceri umil să fii iertat şi te întorci la treburile zilnice? Când păşeşti dincolo de marginea acoperişului şi piatra cubică a pavajului se apropie în viteză de tine, îi ceri gravitaţiei să-ţi permită să nu mai faci pasul greşit? Nu. Primeşti ce vine. Scoţi ce este mai bun din asta. Te asiguri că aterizezi în picioare şi poate că îţi rupi un picior sau pe amândouă. Dar supravieţuieşti. Şi devii un om mai bun, care a învăţat să păşească mai atent data viitoare.

Jack intră pe uşă.

— Am găsit pe cineva pentru recepţie, spuse el şi îi dădu lui Macbeth o cheie.

Macbeth se uită la ea.

— Camera lui Duncan?

Jack îşi acoperi gura cu mâna, terifiat.

— M-am gândit doar că este cea mai bună cameră, domnule, dar poate aţi prefera…

— Este în regulă, Jack. aşa sunt pe aproape dacă se întâmplă ceva. De altfel, nu cred în fantome. Şi după cum ştiu toţi, nu am de ce mă teme de fantoma lui Duncan.

— Nu, de ce aţi avea?

— Exact, de ce aş avea? Noapte bună.

Umbrele veniră imediat ce închise ochii.

Duncan şi Malcolm stăteau întinşi sub pătură, lângă el, de-o parte şi de alta.

— Nu este loc pentru toţi aici, ţipă Macbeth şi îi lovi cu picioarele, doborându-i pe podea, unde şuşotiră până când cozi de şobolani foşniră de-a lungul peretelui şi dispărură.

Dar apoi se deschise uşa şi intrară ei, Banquo, Fleance şi Duff, ţinând fiecare în mână câte un pumnal, gata să lovească.

— Ce vreţi?

— Răzbunare, justiţie şi somnul de veci.

— Ha, ha, ha! râse Macbeth, agitându-se în pat. Nu s-a născut bărbatul care să mă poată răni! Doar Bertha mă poate da la o parte din funcţia de şef al poliţiei! Sunt nemuritor! Macbeth este nemuritor! Plecaţi, voi, muritori morţi!

CAPITOLUL 24

Fred Ziegler căscă.

— Fred, ai nevoie de o cafea, spuse chicotind căpitanul vasului MS *Glamis*. În aceste condiţii meteo nu ne permitem un căpitan de port adormit. Spune-mi, mereu eşti obosit?

— Multă muncă, somn insuficient, spuse Fred.

Nu putea să îi spună căpitanului că motivul adevărat pentru care căsca era acela că îi era frică. Fred observase acelaşi simptom la câinele său, dar, din fericire, căscatul era perceput a indica tocmai starea opusă. Că acea persoană este pe deplin relaxată. Plictisită. Sau că nu a dormit suficient.

Căpitanul luă microfonul intercomului şi ordinul său de fi adusă cafea călători pe cablu până în cambuză, traversând punte după punte. Pentru că MS *Glamis* era o navă mare. O navă înaltă. Tocmai asta era problema.

Fred Ziegler îşi reprimă un nou căscat şi privi în zare peste fiord. Cunoştea fiecare forfecare, fiecare zonă cu ape mici, toate adâncimile măsurate, cunoştea în detaliu şi cele mai neînsemnate paragrafe din regulamentul portuar cu privire la intrarea şi ieşirea navelor din port, locurile în care curentul era puternic, unde se spărgeau valurile, unde te puteai adăposti şi unde era fiecare bolard de pe chei. Nu asta îl deranja. Fiordul era simplu, putea ghida navele în şi dinspre port cu ochii închişi, cum procedase literalmente de multe ori. Nici vremea nu era o problemă. Era vijelie, iar geamul din faţa lor era deja alb de la stropii de apă şi sare. Dar mai ghidase vapoare mai mari şi mai mici în condiţii meteorologice vitrege, fără să vadă un far, o geamandură sau un observator. Problema nu era nici călătoria cu bărcuţa ce trebuia să îl ducă înapoi în port, chiar dacă avea flotabilitatea unei vaci – o simplă briză şi lua apă la bord, iar numai la ideea de vijelie se răsturna dacă matelotul nu ataca valurile cum trebuia.

Fred Ziegler căsca pentru că se temea de clipa în care nava urma să

arboreze drapelul alb-roşu care semnala că au un pilot de port la bord. Mai exact, de clipa când trebuia să plece de pe navă. Să coboare pe scara de frânghie.

Lucra de doisprezece ani ca pilot de port şi tot nu se obişnuise să urce şi să coboare pe marginea unei nave. Nu îl preocupa că putea să ajungă în apă, chiar dacă era conştient că trebuia să fie îngrijorat de această posibilitate dat fiind că nu ştia să înoate.

Înălţimea era problema.

Frica paralizantă din momentul în care ajungea îndeajuns de departe şi trebuia să meargă cu spatele pe laterala navei. Chiar şi pe o astfel de vreme, nava era atât mare, încât coborârea pe scara aşezată pe partea apărată de vânt nu era dificilă, tehnic vorbind. Dar era suficient să vadă sau doar să ştie. Că între el şi abis erau cincisprezece metri de aer. Mereu fusese aşa şi aşa avea să fie întotdeauna. Asocia fiecare blestemată zi de lucru cu acest iad, era primul lucru la care se gândea când se trezea şi ultimul la care se gândea înainte să adoarmă. Şi ce? Nu era nimic neobişnuit în asta, peste tot în jurul său vedea oameni care îşi petreceau toată viaţa la locuri de muncă şi în funcţii care nu li se potriveau.

— Ai venit în acest port de atâtea ori, încât ai putea cere Autorităţii Portuare să te lase să treci, spuse Fred.

— Să mă lase să trec? întrebă căpitanul. Atunci nu m-aş mai bucura de compania ta, Fred. Ce s-a întâmplat? Nu îţi place de mine?

„Nu-mi place nava ta“, se gândi Fred. „Sunt un om mărunt căruia nu-i plac navele înalte.“

— Apropo, o să mă vezi mai rar, spuse căpitanul.

— Păi?

— Marfă insuficientă. Anul trecut am pierdut Graven când a intrat în faliment şi apoi s-a închis şi Estex. Ce avem acum la bord este ultimul stoc.

Fred observase că nava nu era încărcată ca de obicei, urmărind linia de plutire.

— Păcat, spuse Fred.

— Ba nu, este bine, spuse căpitanul melancolic. Ştiind că aceste chestii toxice pe care le-am transportat în toţi aceşti ani sunt plătite cu vieţile

concetăţenilor noştri… Crede-mă, nu am dormit mereu liniştit şi uneori m-am gândit cum era să fii căpitanul unei nave ce transporta sclavi. Un astfel de căpitan trebuie să fie destul de creativ ca să îşi găsească scuze temeinice. Poate că ştim diferenţa dintre bine şi rău înainte să începem să ne folosim creierul nostru mare şi minunat. Dar, folosindu-ne de el, putem să dăm naştere unei serii de argumente care, luate individual, sună bine şi care, privite în ansamblu, ne pot conduce exact unde ne dorim, indiferent cât de mult ne cufundăm în nebunie. Nu, Fred, nu voi solicita Autorităţii Portuare să navighez pe aceste ape contaminate fără pilot. Miercuri aşteptam la coadă să intrăm în port când am fost informaţi chiar de către managerul portului că avem prioritate. Gratis.

— A fost o surpriză plăcută, nu?

— Da. Apoi am reverificat conosamentele. S-a dovedit că transportam două mitraliere Gatling. Situaţia începe să semene cu cea din timpul lui Kenneth. Hei, ai grijă! Încerci să ne opăreşti pilotul, fiule?

Bărbatul ce purta ţinuta cadrilată de bucătărie îşi pierduse echilibrul când nava plonjase pe un val şi vărsase cafeaua pe pilot. Mormăi o scuză printre dinţi, puse ceaşca jos şi ieşi în grabă.

— Îmi pare rău, Fred. Chiar şi aici, unde jumătate de oraş nu are de lucru, este greu să găseşti angajaţi căliţi pe mare. Ăsta a venit azi de dimineaţă şi ne-a spus că a mai lucrat pe vase, dar că şi-a pierdut actele.

Fred sorbi din ceaşcă.

— Nu a mai fost pe vreo navă şi nici cafea nu ştie să facă.

— Da, suspină căpitanul. Ne vom descurca, având în vedere că mergem doar în Capitol. În spatele nostru este insula Hanstholm, am trecut de ce a fost mai rău. Îţi voi chema barca şi lor le voi spune să lase scara.

— Da, spuse Fred, înghiţind în sec. Atunci am trecut de ce a fost mai rău.

Macbeth stătea pe un scaun şi îşi freca mâinile în timp ce privea uşa apartamentului.

— Ce face de fapt acolo?

— Nu ştiu multe despre psihiatrie, spuse Jack. Să mai aduc cafea, domnule?

— Nu, stai aici. Dar zici că este bun?

— Da, domnul Alsaker ar trebui să fie cel mai bun din oraş.

— Asta-i bine, Jack. Este bine. Groaznic. Groaznic.

Macbeth se aplecă şi îşi ascunse faţa în palme.

Mai era încă o oră până la interviul radio. Se trezise înainte de răsăritul soarelui, din cauza ţipetelor din camera lui Lady. Şi când intrase acolo valvârtej, ea stătea lângă pat şi arăta cu degetul spre copilul mort.

— Uite! a ţipat ea. Uite ce am făcut!

— Dar nu e vina ta, iubito!

Încercă să o ia în braţe, dar ea se eliberă şi căzu în genunchi.

— Nu-mi mai spune iubito! Nu pot fi iubită, un ucigaş de copii nu *ar trebui* să fie iubit!

Apoi ea se răsuci spre Macbeth şi îl privi cu nişte ochi negri, turbaţi.

— Iar un ucigaş de copii nu ar trebui să iubească alt ucigaş de copii! Pleacă!

— Vino şi întinde-te lângă mine, dragă.

— Ieşi din dormitorul meu! Şi nu te *atinge* de copil!

— Asta este nebunie curată. Astăzi va fi incinerat.

— Atinge-l şi te omor, Macbeth, jur!

Luă bebeluşul în braţe şi îl legănă.

El înghiţi în sec. Avea nevoie de doza de dimineaţă.

— Iau nişte haine şi te las singură, spuse el, îndreptându-se spre dulap.

Trase un sertar. Se uită fix.

— Îmi pare rău, dar este gol, spuse ea. Mai fă rost. Avem nevoie amândoi.

El plecă, dar în loc să facă rost de mai multă pudră, îl rugă pe Jack să cheme un psihiatru.

Acum Macbeth se uita iar la ceas. Cât timp lua să repari micul scurtcircuit pe care era evident că îl avusese?

Drept răspuns uşa se deschise şi Macbeth sări de pe scaun. Din cameră ieşi un bărbat mărunt, cu barbă firavă, căruntă, şi cu pleoape ce păreau să fie puţin prea mari.

— Ei bine? întrebă Macbeth. Domnule… ăăă…

— Domnul Alsaker, zise Jack.

— I-am dat un calmant, spuse psihiatrul.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Este greu de spus.

— Greu? Se spune că eşti cel mai bun.

— Mă bucur să aud asta, dar nici cei mai buni nu cunosc toate ungherele minţii, domnule Macbeth.

— *Trebuie* să o faci bine.

— Aşa cum am spus, la cât de puţin cunoaştem despre mintea omului, este cam mult să îmi cereţi să…

— Nu vă cer, domnule doctor, vă dau un ultimatum.

— Un ultimatum, domnule Macbeth?

— Dacă nu o faci iar normală, voi fi nevoit să te arestez pentru impostură.

Alsaker îl privi pe sub sprâncene.

— Văd că nu aţi dormit bine şi nu sunteţi în apele dumneavoastră din cauza grijilor, domnule inspector-şef. Vă recomand să staţi acasă astăzi. În ceea ce o priveşte pe soţia dumneavoastră…

— Te înşeli, spuse Macbeth, scoţând pumnalul din tocul de umăr. Iar, în prezenta stare de urgenţă, pedeapsa pentru că nu îţi faci treaba va fi draconică.

— Domnule… începu Jack.

— Intervenţie chirurgicală, spuse Macbeth. De asta este nevoie, asta face un doctor adevărat, taie ce este stricat. Ignoră gândul la durerile bolnavului, pentru că îl face să ezite. El distruge şi elimină părticica, tumora sau un picior putred, şi salvează întregul. Nu pentru că tumora sau piciorul putred sunt un rău prin ele însele, ci pentru că pur şi simplu trebuie sacrificate. Nu-i aşa, doctore?

Psihiatrul îşi înclină capul într-o parte.

— Sunteţi sigur că soţia dumneavoastră are nevoie de un examen medical şi nu dumneavoastră, domnule Macbeth?

— Ţi-am dat ultimatumul.

— Iar eu voi pleca. Aşa că, dacă ţineţi neapărat, va trebui să mă înjunghiaţi în spate cu chestia aceea.

Macbeth se uită cum Alsaker îi întoarse spatele şi se îndreaptă spre scări. Privi în jos la pumnalul pe care îl ţinea în mână. Ce dracu’ făcea?

— Alsaker!

Macbeth alergă după doctor. Îl ajunse din urmă şi îngenunche în faţa lui.

— Te rog, *trebuie*, trebuie să o ajuţi. Ea este tot ce am. Am nevoie să îşi revină. *Tu* trebuie să o aduci înapoi. Plătesc oricât.

Alsaker îşi prinse barba între arătător şi degetul mare.

— Este poţiune? întrebă el.

— Putere, spuse Macbeth.

— Desigur.

— O cunoaşteţi?

— Sub diferite denumiri, dar substanţele active sunt aceleaşi. Oamenii cred că este un antidepresiv pentru că prima dată îi face să se simtă fericiţi. Până când devin psihotici.

— Da, da, asta ia.

— Am întrebat ce foloseşti tu, Macbeth. Şi acum înţeleg. De când iei?

— Eu…

— Nu de mult, se pare. Primul lucru care cedează sunt dinţii. Apoi mintea. Şi nu este uşor să scapi din prinsoarea psihozei. Ştii cum o să ţi se spună când vei deveni pe deplin dependent de putere? Prizonier.

— Ascultă…

— Un prizonier de război. Inteligent, nu?

— Eu nu sunt încă pacientul tău, Alsaker. Te implor să nu pleci de aici până când nu faci absolut tot ce poţi.

— Promit să revin, dar trebuie să merg la alţi pacienţi acum.

— Jack! spuse Macbeth fără să îşi ia ochii de pe psihiatru.

— Da, domnule.

— Arată-i.

— Dar…

— Este obligat de jurământul de confidenţialitate.

Jack desfăşură bucăţile de material din legătură şi îl întinse spre doctor. Făcu un pas înapoi, acoperindu-şi nasul şi gura cu mâna.

— Ea crede că este al ei, spuse Macbeth. Nu este pentru binele meu sau al ei, ci pentru binele oraşului, domnule doctor.

Macbeth simţi o presiune ciudată în urechi când uşa se închise în urma lui. Şi se gândi că este, în sfârşit, la casa de nebuni. Pereţii micii încăperi

rectangulare, în care mai erau trei persoane care îl observau, erau capitonaţi, cu toate că era şi o fereastră.

— Nu te teme, spuse bărbatul de la masa din faţa lui. Îţi voi adresa doar câteva întrebări. Terminăm repede.

— Nu de întrebări mă tem, spuse Macbeth şi se aşează. Ci de răspunsuri.

Bărbatul zâmbi, muzica din boxele de deasupra ferestrei încetă şi îşi duse un deget în dreptul buzelor când se aprinse un bec roşu montat pe perete.

— Suntem la „Actualităţi“ cu Walt Kite, intonă bărbatul, întorcându-se spre microfonul din faţa sa. Primim vizita noului favorit al oraşului, inspectorul-şef Macbeth, care – după ce a anihilat cea mai cunoscută grupare ce trafica droguri, Norse Riders, iar acum, fără se ezite, îi vânează pe complicii corupţi din propriile rânduri – a câştigat inimile oamenilor şi le-a retrezit speranţa cu discursuri entuziaste în care a spus, printre altele, că suntem în faţa unei noi epoci. Domnule inspector-şef Macbeth, nu este acesta cumva un discurs de politician?

Macbeth îşi drese vocea. Simţi că era pregătit pentru asta. Că era ca nou. Că lua din nou tratamentul corect.

— Sunt un om simplu şi nu ştiu multe despre discursuri, Walt. Am spus doar ce am pe suflet. Adică, dacă acest oraş are voinţa necesară, atunci are şi forţa fizică să se ridice din nou. Dar nici şeful poliţiei, nici politicienii nu pot ridica un oraş, cetăţenii înşişi sunt cei care trebuie să o facă.

— Dar pot fi inspiraţi şi conduşi?

— Bineînţeles.

— Eşti deja considerat ca având „stofă de primar“. Te-ar tenta aşa ceva, Macbeth?

— Sunt un ofiţer de poliţie şi vreau doar să servesc oraşul din funcţia în care am fost numit.

— Adică un servitor umil. Predecesorul tău, inspectorul-şef Duncan, se vedea tot ca un servitor al oamenilor, deşi nu atât de umil. A promis să îl elimine pe cel mai puternic infractor al oraşului, pe Hecate, numit şi Mâna Invizibilă, în decurs de un an. Acum tu ai eliminat Norse Riders. Ce termen ţi-ai impus să îl prinzi pe Hecate?

— În primul rând, există un motiv pentru porecla Mâna Invizibilă. Ştim

foarte puţine lucruri despre Hecate, doar că se află, cel mai probabil, în spatele producţiei drogului numit poţiune. Dar cu o producţie şi distribuţie atât de masive, este la fel de posibil să vorbim despre o reţea sau un lanţ comun de distribuţie.

— Te aud spunând că nu vei acorda aceeaşi prioritate ca şi Duncan urmăririi lui Hecate?

— Ceea ce auzi este că un inspector-şef refuză să îşi folosească toate resursele ca să facă arestări ce pot aduce titluri de prima pagină, onoare şefului poliţiei şi clinchet de pahare de şampanie la Primărie, dar care, în realitate, nu înseamnă mare lucru pentru vieţile de zi cu zi ale oamenilor. Dacă arestăm pe cineva numit Hecate, alţii îi vor prelua piaţa de desfacere, dacă nu ne ocupăm de problema reală a oraşului.

— Şi care este aceasta?

— Locurile de muncă, Walt. Să le dăm oamenilor de lucru. Este cea mai bună şi ieftină măsură împotriva criminalităţii organizate. Putem să umplem închisorile, dar atât timp cât oamenii rătăcesc pe străzi şi nu au mâncare pe masă…

— Acum chiar că vorbeşti ca unul care vrea să candideze, Macbeth.

— Nu îmi pasă cum ţi se pare că vorbesc, vreau doar ca acest oraş să o apuce pe drumul cel bun.

— Şi cum vei face asta?

— Ajungem la acest rezultat asigurându-ne că este un oraş care are grijă atât de investitori, cât şi de muncitori. Investitorii nu trebuie să scape pentru neplata taxelor la buget sau dacă dau mită pentru a obţine privilegii, iar oraşul trebuie să le garanteze predictibilitate şi siguranţa că regulile jocului sunt respectate. Şi muncitorii ar trebui să ştie că locurile lor de muncă nu îi otrăvesc. Poliţistul nostru erou, decedat recent, Banquo, şi-a pierdut soţia, Vera, cu câţiva ani în urmă, pentru că ea a inhalat emisii toxice la fabrica în care lucra. Vera a fost o soţie şi mamă frumoasă, sârguincioasă, pe care am cunoscut-o personal şi am iubit-o. În calitate de şef al poliţiei, le *promit* cetăţenilor noştri că viitoarele locuri de muncă nu vor mai lua vieţile altor Vere. Există şi alte modalităţi de a asigura locuri de muncă pentru oameni. Modalităţi *mai bune*. Care le vor face vieţile *mai bune*.

Macbeth vedea, din zâmbetul pe care îl afişa Walt Kite, că acesta era impresionat. Şi Macbeth era el însuşi impresionat, niciodată nu fusese atât de lucid, trebuia să fie efectul noii pudre, îi punea vorbele, atât de concise şi logice, în gură.

— Ai dobândit popularitate repede, Macbeth. Din această cauză îndrăzneşti să vorbeşti într-un mod pe care – dacă aş fi primarul Tourtell – l-aş percepe ca pe o provocare? Formal, el este şeful tău şi trebuie să aprobe numirea ta în funcţia de şef al poliţiei, altfel nu vei avea o slujbă.

— Am mai mulţi şefi decât primarul, Walt, inclusiv propria conştiinţă şi locuitorii oraşului. Şi, pentru mine, conştiinţa şi binele acestui oraş înseamnă mai mult decât un scaun confortabil din biroul şefului poliţiei.

— Macbeth, peste patru luni sunt alegeri pentru funcţia de primar, şi termenul limită pentru depunerea candidaturilor expiră în trei săptămâni.

— Dacă aşa spui tu, Walt, eu te cred.

Walt Kite râse şi ridică un braţ deasupra capului.

— Şi cu asta îi mulţumim inspectorului-şef Macbeth, care nu ştiu dacă este sincer când spune că nu ştie nimic despre discursurile politice. Şi acum urmează Miles Davis…

Lăsă braţul în jos şi arătă spre fereastră. Becul roşu se stinse şi sunetul unei trompete suave umplu difuzoarele.

— Mulţumesc, spuse Kite zâmbind. „*Nimeni nu va mai lua vieţilor altor Vere*“? Ştii că poţi deveni primar doar cu acest citat?

— Mulţumesc pentru interviu, spuse Macbeth fără să se ridice.

Kite îl privi întrebător.

— Am auzit eu greşit? spuse Macbeth încet şi rar. Sau la final m-ai acuzat că mint?

Kite clipi confuz.

— Că minţi?

— „Nu ştiu dacă este sincer când spune…“

— O, dar – mărul lui Adam din gâtul reporterului făcu un salt – a fost doar o glumă, desigur, ăăă… un fel de a spune, ă…

— Glumeam doar, zâmbi Macbeth şi se ridică. Ne auzim curând.

Când Macbeth părăsi clădirea staţiei radio, ieşind în ploaie, realiză că Walt Kite nu avea să mai reprezinte o problemă.

Şi, pe bancheta din spate a limuzinei, simţi că nici Obeliscul, nici Duff şi nici afecţiunea lui Lady nu aveau să mai fie o problemă. Pentru că gândea mai clar ca niciodată.

— Mergi mai încet, spuse el.

Voia să se bucure de plimbarea prin oraş. Oraşul *său*.

Nu era chiar al său, dar curând avea să fie. Fiindcă el era invincibil. Şi pe medicaţia perfectă.

Cum stăteau la semafor, privirea i se opri asupra unui bărbat ce aştepta la trecerea de pietoni cu toate că avea verde. Partea superioară a corpului şi faţa îi erau ascunse de o umbrelă mare, neagră, astfel că tot ceea ce putea vedea Macbeth era doar haina deschisă la culoare, pantofii maro şi câinele mare şi negru pe care îl ţinea de lesă. Şi pe Macbeth îl lovi un gând. Oare câinele se gândea de ce este proprietatea cuiva, de ce era în lesă? Primeşte puţină mâncare, porţia alocată, doar suficient cât să prefere siguranţa insecurităţii, cât să fie ţinut în şah. Este singurul lucru care îl opreşte pe câine să intre peste stăpân când doarme, să îi smulgă beregata şi să preia controlul casei. Pentru că asta este tot ce trebuie să facă. De fapt, odată ce ai văzut cum se deschide uşa de la cămară, este cel mai firesc lucru pe care îl poţi face.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 25

— Lâna noastră de cea mai bună calitate, spuse vânzătorul, mângâind materialul costumului negru atârnat pe umeraş.

Dincolo de vitrinele magazinului ploua încet, iar în fiord valurile începuseră să se liniştească după vijeliile din ultimele zile.

— Ce crezi, Bonus? întrebă Hecate. I-ar sta bine lui Macbeth?

— Nu ştiu de ce am avut impresia că îi vei lua un smoching, nu un costum negru.

— După cum bine ştii, bărbaţii nu poartă smoching în biserică, iar Macbeth are multe înmormântări săptămâna aceasta.

— Deci astăzi nu luaţi un smoching? întrebă vânzătorul.

— Avem nevoie şi de unul, şi de altul, Al.

— Aş vrea doar să subliniez că, dacă este pentru o cină de gală, atunci fracul e prima alegere, domnule.

— Mulţumesc, Al, dar nu va avea loc la palatul regal, ci la Primăria noastră. Ce zici, Bonus, fracul nu este puţin cam… Hecate plescăi: Pretenţios?

— Aşa este, spuse Bonus. Cei parveniţi arată ca nişte clovni atunci când încearcă să se deghizeze în haine elegante.

— Prea bine, un costum negru şi un smoching. Trimiţi tu un croitor la Inverness, Al? Şi treci totul în contul meu.

— Ne vom ocupa, domnule.

— Şi mai avem nevoie de un smoching pentru acest domn.

— Pentru mine? spuse Bonus uimit. Dar am deja un minun…

— Mulţumesc, l-am văzut şi, crede-mă, ai nevoie de unul nou.

— Chiar am?

— Poziţia ta impune o imagine impecabilă, Bonus, şi, în plus, lucrezi pentru mine.

Bonus nu răspunse.

— Fugi să ne aduci nişte smochinguri, Al!

— Desigur, spuse vânzătorul şi, supus, se grăbi spre scările care duceau jos, în magazin.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Hecate. Şi recunosc că a te îmbrăca este o formă de a-mi exercita puterea, ca în cazul regilor care îşi îmbracă soldaţii şi servitorii. Dar ce pot spune? Îmi place.

Bonus nu fusese niciodată sută la sută sigur că dinţii anormal de albi, netezi cu care zâmbea bătrânul îi aparţineau. Era mai curând o proteză dentară destul de excentrică, dat fiind că erau prevăzuţi cu trei coroane mari din aur.

— Că veni vorba despre exercitarea puterii, spuse Hecate. Băiatul acela frumos care a fost la cină la Inverness se numeşte Kasi?

— Da.

— Câţi ani are?

— Cincisprezece şi jumătate, spuse Bonus.

— Hm. Este tânăr.

— Vârsta este…

— Nu am scrupule morale, dar nici gustul tău pentru băieţii tineri, Bonus. Vreau doar să subliniez că este *ilegal* de tânăr. Şi că poate, prin urmare, să aducă multe neajunsuri. Dar văd că nu eşti în largul tău, aşa că să schimbăm subiectul. Aşadar, Lady este bolnavă?

— Psihiatrul aşa spune. O psihoză serioasă care poate să dureze ceva. Macbeth se teme ca nu cumva Lady să aibă tendinţe suicidale.

— Doctorii nu sunt obligaţi să păstreze confidenţialitatea?

— Este posibil ca şi doctorul Alsaker să aibă în curând nevoie de un smoching.

Hecate râse.

— Trebuie doar să îmi trimiţi nota de plată. Poate să o vindece?

— Numai dacă o internează, spune el. Dar nu vrem asta, nu?

— Vom vedea. Toată lumea ştie că Lady este unul dintre principalii consilieri ai şefului poliţiei, astfel că în aceste zile critice ar exista consecinţe nefericite dacă s-ar afla public că a înnebunit, da.

— Deci psihoza este…

— Da?

Bonus înghiţi în sec.

— Nimic.

Ce era cu Hecate de îl făcea să se simtă nesigur pe el ca un adolescent? Pentru că nu era doar afişarea adevăratei puteri, ci altceva, ceva de care Bonus era îngrozit, deşi nu putea spune ce anume era. Nu ceea ce vedea în ochii lui Hecate, ci mai curând ce *nu vedea*. Era certitudinea terifiantă a nimicniciei. Pustietatea şi frigul paralizant al nopţii.

— În orice caz, spuse Hecate, Voiam să discutăm despre Macbeth. Sunt îngrijorat în privinţa lui. S-a schimbat.

— Da?

— Mă tem că a devenit dependent. Poate că nu-i surprinzător, la urma urmei este cel mai puternic drog din lume.

— Putere?

— Da. Dar nu cea în formă de pudră. Puterea reală. Nu mă aşteptam să fie prin atât de repede în mrejele ei. A reuşit deja să se desprindă de orice sentimente care îl legau de moralitate şi umanitate, acum puterea este noua şi singura lui amantă. Ai ascultat interviul de zilele trecute. Pramatia vrea să fie primar.

— Dar, în realitate, ca şef al poliţiei are mai multă putere.

— În calitate de şef al poliţiei se va asigura că adevărata putere se va întoarce la Primărie înainte să ajungă primar. Crede-mă, Macbeth visează să pună stăpânire pe oraş. Acum se crede invincibil. Crede că mi se poate opune şi mie.

Bonus se uită surprins la Hecate, care îşi împreunase mâinile peste baston şi îşi analiza propria reflexie.

— Da, Bonus, ar trebui să fie invers, tu ar trebui să îmi spui că Macbeth este pe urmele mele. Pentru asta te plătesc. Şi acum mintea ta măruntă de cambulă se întreabă de unde ştiu. Ei bine, întreabă-mă.

— Eu… ă… de unde ştii?

— Pentru că a spus-o la emisiunea radio pe care ai ascultat-o şi tu.

— Dimpotrivă. Credeam că a declarat că urmărirea lui Hecate nu va avea aceeaşi prioritate ca pe vremea lui Duncan.

— Şi când ai auzit ultima oară pe cineva cu ambiţii politice să spună la

radio ce *nu* va face pentru electorat? Putea să spună că îl va aresta pe Hecate *şi* că va crea locuri de muncă, politicienii serioşi promit câte în lună şi în stele. Dar ceea ce a spus nu era pentru electorat, ci îmi era adresat mie, Bonus. Nu era nevoie să o facă şi totuşi a ieşit în public şi mi-a făcut pe plac. Şi atunci trebuie să fii atent, când oamenii îţi fac pe plac.

— Crezi că vrea să îţi câştige încrederea, spuse Bonus privindu-l pe Hecate să se asigure că este pe calea cea bună, pentru că speră că astfel te va face să laşi garda jos, permiţându-i să se apropie de tine, şi apoi îţi va face felul?

Hecate își smulse un fir negru de păr dintr-un neg de pe obraz şi îl privi cu atenţie.

— Aş putea, desigur, să îl strivesc pe Macbeth chiar acum. Dar am investit mult ca să îl plasez unde este acum şi nimic nu urăsc mai mult decât o investiţie proastă, Bonus. Aşadar, vreau să fii ochi şi urechi, să afli ce plănuieşte.

Hecate ridică braţele.

— A! Uite-l pe Al cu câteva smochinguri. Hai să îl găsim pe cel care li se potriveşte tentaculelor tale lungi.

Bonus înghiţi în sec.

— Şi dacă nu reuşesc să aflu?

— Atunci n-o să mai am nevoie de tine, dragă Bonus.

O spuse cu atâta uşurinţă şi detaşare şi îi zâmbi nevinovat. Bonus încercă să descifreze mesajul din spatele zâmbetului. Dar nu găsi nimic. Doar întuneric şi glacialitate.

— Priveşte ceasul, îi ceru doctorul Alsaker şi lăsă ceasul de buzunar să se balanseze în faţa pacientei. Eşti relaxată, simţi cum braţele şi picioarele devin grele, te simţi obosită şi adormi. Şi nu te vei trezi până când nu spun „castane“.

Ea era uşor de hipnotizat. Atât de uşor, încât doctorul Alsaker fu nevoit să verifice de câteva ori că nu se preface. De fiecare dată când venea la Inverness, era condus sus la apartament de către recepţionerul Jack, unde ea aştepta îmbrăcată într-un halat, refuzând să poarte altceva. Avea mâinile înroşite de la frecatul lor zilnic şi, deşi ea susținea că nu ia nimic, el putea vedea în pupilele ei că se află sub influenţa unui drog. Era unul

dintre dezavantajele refuzului de a o interna la secţia de psihiatrie, unde îi putea controla medicaţia, somnul şi mesele, şi să îi observe permanent comportamentul.

— Să începem de unde am rămas ultima oară, spuse Alsaker, privind în notiţe.

Nu pentru că avea nevoie să îşi amintească, detaliile erau de o aşa cruzime că i se întipăriseră în minte. Avea nevoie de ele ca *să creadă* ceea ce îi spusese ea efectiv. Primele rânduri nu erau neobişnuite. Din contră, sunau ca un refren din multe alte cazuri similare din oraş.

— Tată şomer, alcoolic, şi mamă depresivă şi violentă. Ai crescut lângă râu, în ceea ce tu numeşti o colibă sau un cuib de şoareci. La propriu. Ai spus că unul dintre primele lucruri pe care ţi le aminteşti este că te uitai la şobolanii care veneau înot spre casa voastră la apus şi tu credeai că este casa şobolanilor, că dormeai în patul lor, le mâncai mâncarea, că înţelegeai de ce te muşcă atunci când veneau în patul tău.

Vocea ei era caldă şi joasă.

— Voiau doar ceea ce le aparţinea.

— Şi tot asta a spus şi tatăl tău când a venit în patul tău.

— Voia doar ceea ce îi aparţinea.

Alsaker parcurse repede notiţele pe care le luase. Nu era primul caz de abuz de care auzea, însă acesta avea câteva detalii care erau… tulburătoare.

— Ai rămas însărcinată când aveai treisprezece ani şi ai dat naştere unui copil. Mama ta ţi-a spus că eşti o târfă. Ţi-a spus să arunci bastardul în râu, dar ai refuzat.

— Voiam doar ceea ce era al meu.

— Aşa că şi tu, şi copilul aţi fost alungaţi de acasă şi ţi-ai petrecut noaptea cu primul bărbat pe care l-ai întâlnit.

— Mai întâi, a spus că va ucide copilul dacă nu se opreşte din plâns, aşa că l-am luat în pat. Dar apoi a spus că nu se mai poate concentra, pentru că *se uita.*

— Şi în timp ce el dormea, ai furat bani din buzunarele lui şi mâncare din bucătărie.

— Am luat doar ce era al meu.

— Şi ce este al tău?

— Tot ce au ceilalţi.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Râul a secat.

— Haide, Lady, spune-mi apoi ce s-a întâmplat?

— S-au construit mai multe fabrici. În oraş au sosit mai mulţi muncitori. Am câştigat puţin mai mulţi bani. Mama a venit în vizită şi mi-a spus că tata a murit. Din cauza plămânilor. Că avusese dureri mari. I-am spus că aş fi vrut să fiu acolo să îl văd suferind.

— Nu ocoli răspunsul, Lady. Treci la *subiect*. Ce s-a întâmplat cu copilul?

— Ai văzut cum se schimbă chipul copiilor, aproape zilnic? Ei bine, brusc, într-o zi, faţa lui a prins a semăna cu faţa lui.

— Cu a tatălui tău?

— Da.

— Şi ce ai făcut atunci?

— I-am mai dat nişte lapte şi mi-a zâmbit fericit înainte să adoarmă. Apoi i-am strivit capul de zid. Capul este uşor de zdrobit, ştiai asta? Cât de fragilă este viaţa omului!

Alsaker înghiţi în sec şi îşi drese vocea.

— Ai făcut-o pentru că bebeluşul semăna cu tatăl tău?

— Nu. Dar, în cele din urmă, chestia asta m-a ajutat să o fac.

— Asta înseamnă că te gândeai deja la asta?

— Da, evident.

— Îmi poţi spune de ce este *evident?*

Ea nu mai spuse nimic pentru o vreme. Alsaker observă că i se mişcau pupilele şi asta îi aduse aminte de ceva. Ouă de broască. Un mormoloc ce încearcă să scape de un ou lipicios.

— Dacă vrei să îţi atingi ţelurile, trebuie să poţi renunţa la ce iubeşti. Dacă cel împreună cu care urci spre vârf devine slab, trebuie fie să îl încurajezi, fie să tai frânghia.

— De ce?

— De ce? Dacă pică, te trage cu el în abis. Dacă vrei să supravieţuieşti, mâinile tale trebuie să execute ceea ce inima refuză.

— Să îl omori pe ce omul pe care îl iubeşti?

— Aşa cum Avraam şi-a sacrificat fiul. Să curgă sânge. Amin!

Alsaker se înfioră şi îşi notă ceva.

— Ce se află acolo, în vârf, şi îţi doreşti?

— În vârf este vârful. Atunci eşti sus. Mai sus decât toţi şi toate.

— *Trebuie* să fii acolo?

— Nu, te poţi târî pe şesuri, bineînţeles. Pe maldărele de gunoi. În noroiul din râu. Dar, odată ce ai început să urci, este prea târziu, nu mai este cale de întoarcere, este doar vârful sau abisul.

Alsaker lăsă pixul din mână.

— Şi pentru acest vârf vrei să sacrifici totul, chiar şi ceea ce iubeşti. Supravieţuirea este mai importantă decât iubirea?

— Desigur. Dar, de curând, am înţeles că oamenii nu pot trăi fără să iubească. Aşa că toată această supravieţuire îmi va aduce moartea, domnule doctor.

Privirea ei căpătă deodată o claritate care, pentru o clipă, îl făcu pe Alsaker să creadă că nu era, de fapt, psihotică. Dar, desigur, era efectul hipnozei sau o trezire temporară. Alsaker întâlnise de multe ori această reacţie. Mai văzuse cazuri în care un pacient în stare de hipnoză profundă sau în depresie părea brusc că îşi revine, aşa cum iese la suprafaţă cu un efort de voinţă cineva care se îneacă, redând speranţa rudelor şi unui psihiatru fără experienţă, rămâne pe linia de plutire câteva zile, după care îşi foloseşte acel ultim dram de voinţă să pună în aplicare ameninţarea sau să se scufunde iar în tenebrele din care se eliberase. Dar nu, probabil că fusese doar un efect al hipnozei, pentru că acum ceaţa apăruse iar sub pleoape.

*

— Ziarele scriu că, după interviul de la radio, este de aşteptat să îţi anunţi candidatura pentru funcţia de primar, spuse Seyton.

Deschisese un ziar pe o măsuţă de cafea şi îşi tăia unghiile deasupra lui.

— Lasă-i să scrie, spuse Macbeth, uitându-se la ceas. Tourtell trebuia să fi ajuns în urmă cu zece minute.

— Dar o vei face, şefule?

Când tăie unghia lungă a arătătorului, se auzi o pocnitură.

Macbeth ridică din umeri.

— Este un gând asupra căruia trebuie chibzuit bine. Cine ştie, când va prinde rădăcini, poate că voi simţi altceva.

Uşa scârţâi. Prin mica deschizătură, se iţi chipul dulce şi machiat gros al Priscillei.

— A sosit, domnule.

— Perfect, poftește-l înăuntru.

Macbeth se ridică în picioare.

— Şi adu nişte cafea.

Priscilla zâmbi şi ochii îi dispărură în obrajii rotofei, după care dispăru şi ea.

— Să ies? întrebă Seyton dând să se ridice de pe canapea.

— Rămâi, spuse Macbeth.

Seyton continuă să îşi taie unghiile.

— Dar ridică-te.

Seyton făcu întocmai.

Uşa se deschise larg.

— Macbeth, prietene! strigă Tourtell, iar Macbeth se întrebă pentru o clipă dacă uşa era suficient de largă. (Sau, în timp ce primarul îl bătu pe spate cu mâna lui grasă, dacă propriile lui coaste sunt suficient de puternice.) Chiar ai pus lucrurile în mişcare, Macbeth.

— Mulţumesc. Vă rog, luaţi loc.

Tourtell îl salută din cap pe Seyton şi se aşeză.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc, domnule inspector-şef, că m-ai putut primi într-un timp atât de scurt.

— Tu eşti angajatorul meu, aşa că eu ar trebui să mă simt onorat că ţi-ai făcut timp, Tourtell. Şi, nu în ultimul rând, pentru că ai venit tu aici şi nu invers.

— Lasă asta. Nu-mi place să le dau oamenilor impresia că au fost convocaţi.

— Să înţeleg că am fost? întrebă Macbeth.

Primarul râse.

— Nicidecum, Macbeth, voiam doar să văd cum merg treburile. Dacă te

adaptezi bine. Vreau să spun că este o schimbare mare. Şi cu tot ce s-a întâmplat în ultimele zile… – Tourtell îşi dădu ochii peste cap – putea să fie un dezastru.

— Vrei să spui că a fost? Un dezastru?

— Nu, nu, nu. De ce să fie? Cred că ai gestionat lucrurile exemplar, având în vedere că, la urma urmei, eşti nou în acest joc.

— Nou în joc.

— Da. Lucrurile se mişcă repede. Trebuie să înveţi lucrurile din mers. Să dai declaraţii. Şi se întâmplă că ajungi să spui lucruri la care nici nu te-ai gândit.

Priscilla intră, aşează cafeaua pe tava de pe masă, turnă în ceşti, salută încurcată şi apoi se retrase.

Macbeth sorbi din cafea.

— Hm. Te referi la interviul de la radio?

Tourtell se întinse după bolul cu cuburi de zahăr, luă trei şi băgă unul în gură.

— Unele dintre lucrurile pe care le-ai spus pot fi interpretate ca fiind critici la adresa consiliului local şi a mea. Şi, desigur, apreciem un şef al poliţiei care spune lucrurilor pe nume, nu vrem să băgăm nimănui pumnul în gură. Întrebarea este, desigur, dacă nu cumva critica a fost mai dură decât s-a dorit. Sau nu?

Macbeth îşi puse degetul arătător sub bărbie şi se uită gânditor înainte.

— Nu cred că am exagerat, domnule primar.

— Vezi, exact la asta mă gândeam, nu doreai să fii aspru! Pentru că amândoi vrem acelaşi lucru, Macbeth. Binele oraşului. Să punem roţile în mişcare, să reducem şomajul. Dacă creşte numărul locurilor de muncă, experienţa ne învaţă că scade criminalitatea, cererea de droguri, care duce în final la reducerea profiturilor din infracţiuni. Curând, numărul persoanelor arestate se va reduce drastic şi toată lumea se va întreba cum a reuşit inspectorul-şef Macbeth acolo unde au eşuat predecesorii săi. Aşa cum ştii, primarul poate avea doar două mandate. Prin urmare, după ce voi fi ales, sper, şi-mi voi încheia al doilea mandat, va veni rândul altui bărbat. Şi poate că atunci cetăţenii vor simţi că tocmai de un astfel de bărbat au nevoie, de unul care a obţinut rezultate în calitate de şef al poliţiei.

— Mai doreşti cafea? Macbeth turnă în ceaşca şi aşa plină a lui Tourtell, iar cafeaua se revărsă. Ştii ce obişnuia să spună prietenul meu, Banquo, domnule primar? Sărută fata cât este încă îndrăgostită.

— Adică? spuse Tourtell, fixând farfuriuţa cu privirea.

— Sentimentele se schimbă. Oraşul mă iubeşte acum. Iar patru ani este o perioadă lungă.

— Poate. Dar trebuie să îţi alegi bătăliile, Macbeth. Iar acum trebuie să alegi dacă te opui primarului în funcţie – chestie care, statistic, rareori duce la victorie – sau dacă aştepţi patru ani şi eşti susţinut în alegeri de primarul care părăseşte scaunul – chestie care, statistic, aduce adesea victoria.

— O astfel de promisiune nu costă nimic să fie făcută şi costă şi mai puţin să fie încălcată.

Tourtell clătină din cap.

— Mi-am bazat îndelungata viaţă politică pe alianţe şi parteneriate strategice, Macbeth. Kenneth a obţinut pentru funcţia de şef al poliţiei puteri atât de extinse, încât eu, ca primar, am fost – şi încă sunt – pe deplin dependent de bunăvoinţa şefului poliţiei. Crede-mă, *ştiu* că încălcarea unei promisiuni mă va costa scump. Eşti un bărbat inteligent şi înveţi repede, Macbeth. Dar îţi lipseşte experienţa complicatului joc de strategie numit politică. Popularitatea de moment şi câteva fraze inspirate la radio nu sunt de ajuns. Nici doar sprijinul meu nu este suficient, dar este mai mult decât poţi să realizezi de unul singur.

— Nu era necesar să vii aici să mă convingi să nu mă înscriu la următoarele alegeri dacă nu credeai că sunt un adversar serios.

— Poţi crede asta, spuse Tourtell. Pentru că nu ai încă suficientă experienţă în politică să vezi imaginea de ansamblu. Şi aceasta este că, eu continuând să fiu primar în următorii patru ani, iar tu şef al poliţiei, oraşul va avea de suferit în cazul în care cei mai importanţi conducători ai lor nu pot conlucra pentru că au trecut printr-o campanie dificilă. Şi mă va împiedica să îţi susţin candidatura mai târziu, sper că eşti conştient.

Sper că eşti conştient. Câtă condescendență. Macbeth deschise gura să comenteze, dar nu reuşi să îşi exprime gândurile.

— Permite-mi să îţi dau o sugestie, spuse Tourtell. Nu candida şi nu va

trebui să aştepţi patru ani pentru sprijinul meu.

— Ooo…!

— Da. În ziua în care îl vei aresta pe Hecate – care va însemna o mare victorie pentru amândoi – voi declara public că sper că îmi vei succeda în funcţie la alegerile de peste patru ani. Ce zici, Macbeth?

— Am spus la radio că Hecate nu este prioritatea noastră.

— Am auzit asta. Şi am înţeles că nu doreşti să creezi presiunea pe care Duncan şi-a pus-o asupra lui însuşi şi asupra poliţiei făcând asemenea promisiuni optimiste şi mult prea precise. Ziua în care îl vei aresta va fi doar un bonus. La asta te-ai gândit, nu-i aşa?

— Aşa este, spuse Macbeth. Hecate este greu de prins, dar dacă se va ivi ocazia…

— Din păcate, din experienţa mea, ocaziile nu prea au obiceiul de a se ivi, spuse Tourtell. Din contră, trebuie create şi apoi fructificate. Prin urmare, care este planul tău ca să îl arestezi pe Hecate?

Macbeth îşi drese vocea, în timp ce se juca cu ceaşca de cafea. Încercă să îşi adune gândurile. Observase că, brusc, îi era greu să facă asta, simţea că e prea mult, prea multe mingi cu care să jongleze în acelaşi timp, iar când cădea o minge cădeau toate şi trebuia să o ia de la capăt. Luase prea mult putere? Sau prea puţină? Macbeth îl căută cu privirea pe Seyton, care se aşezase la măsuţa de cafea, dar nu avea să găsească ajutor acolo. Desigur că nu. Doar ea îl putea ajuta. Lady. El trebuia să renunţe la droguri şi să vorbească cu ea. Doar ea putea înlătura ceaţa, să-i pună ordine în gânduri.

— Îl voi atrage într-o capcană, spuse Macbeth.

— Ce fel de capcană?

— Încă nu am stabilit toate detaliile.

— Vorbim de inamicul numărul unu al oraşului, aşa că aş aprecia dacă mă ţineţi la curent, spuse Tourtell şi se ridică. Poate că mâine, la înmormântarea lui Duncan, îmi poţi prezenta planul pe scurt? Şi decizia ta în ceea ce priveşte alegerile.

Macbeth dădu mâna cu Tourtell fără să se ridice. Tourtell făcu semn cu capul înspre zidul din spatele său.

— Mereu mi-a plăcut tabloul acela, Macbeth. Ştiu drumul spre ieşire.

Macbeth îl urmări cu privirea. De fiecare dată când îl vedea, Tourtell părea tot mai voluminos. Nu se atinsese de cafea. Macbeth se întoarse cu scaunul spre tabloul din spatele său. Era mare şi imortaliza un bărbat şi o femeie, ambii îmbrăcaţi în haine de muncitori, care mergeau ţinându-se de mână. În spatele lor venea o procesiune de copii, iar în spatele lor soarele era sus pe cer. Imaginea de ansamblu. Bănuia că Duncan îl atârnase acolo; pe vremuri, Kenneth avusese un portret cu el însuşi. Macbeth îl privi atent, dar nu înțelese ce semnifică.

— Spune-mi, Seyton, *tu* ce crezi?

— Ce cred? La dracu' cu Tourtell! Eşti mai popular decât el.

Macbeth consimţi dând din cap. Seyton era ca el, nu vedea imaginea de ansamblu. Doar ea putea să facă asta.

Lady se închisese în cameră.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse Macbeth.

Nu primi nici un răspuns.

— Iubito!

— Este din cauza copilului, spuse Jack.

Macbeth se întoarse către el.

— I l-am luat. Începuse să miroasă şi nu am ştiut ce altceva să fac. Dar ea crede că tu ai cerut asta.

— Bine. Ai procedat bine, Jack. Doar că am nevoie de sfatul ei şi… da.

— Mă îndoiesc că vă poate sfătui în starea în care se află acum, domnule. Pot să îndrăznesc să vă întreb… nu, mă iertaţi, mi-am uitat locul, dumneavoastră nu sunteţi Lady, domnule.

— Credeai că sunt Lady?

— Nu, eu doar… Lady obişnuieşte să îşi împărtăşească gândurile cu mine şi o ajut cum pot. Nu că aş avea prea multe de oferit, dar câteodată poate ajuta să-ţi limpezeşti gândurile doar dacă te auzi rostindu-le în faţa cuiva.

— Hm. Fă-ne câte o ceaşcă de cafea, Jack.

— De îndată, domnule.

Macbeth se duse la mezanin. Se uită în jos, la sala de jocuri. Era tot o seară liniştită. Nu văzu nici una dintre feţele familiare. Unde erau?

— Sunt la Obelisc, spuse Jack şi îi dădu lui Macbeth o ceaşcă de cafea

aburindă.

— Cum?

— Clienţii noştri obişnuiţi sunt la Obelisc. Asta vă întrebaţi, nu?

— Poate.

— Eu am fost la Obelisc ieri şi am numărat cinci. Şi am vorbit cu doi dintre ei. Se pare că nu doar noi îi spionăm pe ei. Şi ei au pe cineva aici. Şi au văzut cine sunt clienţii noştri fideli şi le-au făcut oferte mai bune.

— Oferte mai bune?

— Credite. Neoficial, desigur. Nu apar în nici un registru contabil al cazinoului Obelisc, iar, dacă vor fi întrebaţi, vor nega totul.

— Atunci le facem aceeaşi ofertă.

— Cred că problema este mai complicată de atât, domnule. Vedeţi cât de puţini clienţi sunt la bar, acolo, jos? La Obelisc este coadă. Berea şi băuturile sunt cu treizeci la sută mai ieftine şi asta nu doar creşte numărul vizitatorilor şi profitul barului, ci îi face pe oameni mai puţin atenţi în sala de jocuri.

— Lady este de părere că avem un alt public-ţintă, orientat spre calitate.

— Clienţii cazinourilor din acest oraş pot fi grupaţi, în general, în trei grupuri, domnule. Jucătorii înrăiţi cărora nu le pasă de calitatea mochetelor şi de coniacul scump, ei vor un crupier eficient, o masă de poker avându-i ca oaspeţi pe verii de la ţară pe care îi pot jumuli şi – dacă se poate – credit. Obeliscul are acest grup. Şi dumneavoastră îi aveaţi pe oamenii de la ţară de care v-am zis, care veneau de obicei la Inverness pentru că noi aveam reputaţia de a fi un cazinou *adevărat*. Dar acum au descoperit că le place mai mult atmosfera simplă, mai distractivă şi destrăbălată a Obeliscului. Sunt persoane care mai curând merg la bingo decât la operă.

— Şi noi suntem opera?

— Vor bere ieftină, femei ieftine. Altfel, ce rost are să iasă în oraş?

— Şi ultimul grup?

Jack făcu semn cu degetul spre hol.

— Oamenii din partea de vest. Cei care nu vor să se amestece cu scursurile. Ultimii noştri clienţi loiali. Până acum. Pentru că Obeliscul intenţionează să deschidă o nouă sală de jocuri de Anul Nou, cu ţinută

obligatorie, mize minime mai mari şi băuturi mai scumpe la bar.

— Aha. Şi tu ce ai sugera să facem?

— Eu? râse Jack. Eu nu sunt decât un recepţioner, domnule.

— Şi crupier.

Macbeth se uită în jos, la masa de blackjack unde el, Lady şi Jack se întâlniseră pentru prima dată.

— Dă-mi voie să îţi cer un sfat, Jack.

— Un crupier doar priveşte cum lumea îşi plasează pariurile, domnule, el nu dă niciodată sfaturi.

— Bine, atunci ascultă. Tourtell a venit la mine să îmi spună că nu vrea ca eu să candidez pentru funcţia de primar.

— V-aţi gândit să faceţi asta, domnule?

— Nu ştiu. Ei bine, mi-a surâs puţin ideea, m-am răzgândit, apoi mi-a surâs iar. Mai ales după ce Tourtell mi-a explicat aşa, de sus, ce înseamnă politica. Ce crezi?

— O, sunt sigur că aţi fi un primar grozav, domnule. Gândiţi-vă la tot ce aţi putea face pentru oraş dumneavoastră şi Lady!

Macbeth se uită cu atenţie la faţa înseninată a lui Jack, la bucuria sinceră, la optimismul naiv. Ca o reflexie a ceea ce fusese şi el odinioară. Şi un gând ciudat i se înfiripă; îşi dorea să fie Jack, recepţionerul.

— Dar aş avea şi multe de pierdut, spuse Macbeth. Dacă nu candidez acum, Tourtell mă va sprijini la alegerile următoare. Şi Tourtell are dreptate că primarii în funcţie sunt mereu realeşi.

— Mm, spuse Jack, scărpinându-se în cap. Doar dacă nu apare un scandal chiar înainte de alegeri, desigur. Un scandal atât de grav, încât oraşul să nu îi permită lui Tourtell să continue.

— La ce te gândeşti?

— Lady m-a rugat să îl verific pe tânărul cu care a venit Tourtell la dineu. Sursele mele îmi spun că soţia lui Tourtell s-a mutat la vila lor din Fife, iar băiatul lui i-a luat locul. Şi este minor. Ce ne trebuie este o dovadă certă că au întreţinut relaţii sexuale. Martori. Angajaţi care lucrează la casa primarului, de exemplu.

— Jack, asta este extraordinar!

Entuziasmul la gândul îndepărtării lui Tourtell îi încălzi inima lui

Macbeth.

— Facem rost de dovadă şi apoi îi cer lui Kite să aranjeze o dezbatere electorală în direct, în care să ridic în faţa lui Tourtell problema acestei relaţii indecente, ca să nu aibă timp să se pregătească! Ce zici?

— Poate.

— Poate? Cum adică?

— Mă gândeam numai, domnule, că şi dumneavoastră v-aţi mutat în casa unui bărbat fără copii când aveaţi cincisprezece ani. Mă gândeam că primarul ar putea să răspundă cu asta.

Macbeth simţi că i se scurge sângele din obraji.

— Ce? Că eu şi Banquo…

— Tourtell nu va ezita să riposteze dacă aruncaţi primul piatra, domnule. În iubire şi în război, totul este permis. Dar, în acelaşi timp, ar fi regretabil dacă s-ar crea impresia că v-aţi folosit de poziţia de şef al poliţiei ca să cercetaţi viaţa privată a lui Tourtell.

— Hm, ai dreptate. Şi atunci, tu cum ai proceda?

— Lăsaţi-mă să mă gândesc puţin.

Jack luă o gură de cafea. Şi apoi încă una. Apoi puse ceaşca de cafea pe masa dintre ei.

— Informaţia despre băiat trebuie dezvăluită indirect. Dar, cât timp veţi fi contracandidatul lui Tourtell, se va suspecta că informaţia a venit de la dumneavoastră. Prin urmare, dezvăluirea trebuie să fie făcută înainte să vă anunţaţi candidatura. Da, ca să fiţi sigur că evitaţi orice suspiciune, poate ar trebui să anunţaţi că *nu* veţi candida, cel puţin nu acum, că, mai întâi, trebuie să vă faceţi treaba de şef al poliţiei. Apoi, după ce scandalul îl descalifică pe Tourtell, veţi declara fără tragere de inimă că vă puneţi în serviciul oraşului aflat într-o situaţie dificilă, în care este nevoie, pe nepusă masă, de o nouă conducere. La întrebările presei, veţi refuza să comentaţi despre scandalul ce-l priveşte pe Tourtell, arătând că nu vă pretaţi la aşa ceva şi că vă axaţi doar pe cum să puneţi oraşul… ă… Aţi folosit o expresie bună la radio, domnule, vă aduceţi aminte?

— Pe calea cea bună, spuse Macbeth. Înţeleg acum de ce Lady se sfătuieşte cu tine, Jack.

— Mulţumesc, domnule, dar nu-mi supraestimaţi importanţa.

— Nu o fac, dar priveşti lucrurile astea dintr-o perspectivă extrem de clară.

— Poate că este mai uşor să fii crupier şi observator, decât participant direct, cu toate riscurile şi trăirile intense pe care le implică, domnule.

— Şi cred că eşti un crupier dat naibii, Jack.

— Şi, în calitate de crupier, v-aş sfătui să vă verificaţi cărţile cu şi mai multă atenţie, ca să vedeţi dacă nu le puteţi folosi mai bine de atât.

— Ăăă…?

— Tourtell v-a promis sprijinul pentru alegerile următoare, dacă nu candidaţi acum, dar acel sprijin nu va avea prea multă valoare dacă este acuzat de pedofilie, nu?

Macbeth îşi mângâie bărbia.

— Aşa este.

— Aşa că acum puteţi cere altceva. Spuneţi-i lui Tourtell că nici măcar nu sunteţi sigur că veţi candida la următoarele alegeri. Şi că aţi prefera ceva concret, pe care vi-l poate oferi imediat.

— Şi anume?

— Ce vă doriţi, domnule?

— Ce îmi…

Macbeth îl văzu pe Jack făcând semn cu capul spre sala de jocuri.

— Ăăă, mai mulţi clienţi?

— Da. Clienţii Obeliscului. Dar în calitate de şef al poliţiei nu aveţi autoritatea să închideţi Obeliscul, chiar dacă aveţi dovezi indirecte că acolo se oferă credit în mod ilegal.

— Nu o am?

— Sunt crupier, se întâmplă să ştiu că autorităţile de aplicare a legii pot pune sub acuzare persoane, dar numai Oficiul pentru Jocuri de Noroc poate să închidă cazinoul. Şi oficiul este în subordinea…

— Primăriei. A lui Tourtell.

Acum, Macbeth înţelese. Nu avea nevoie de drog. Trebuia să arunce restul la WC şi să tragă apa. De undeva, se auzi o sonerie.

— Se pare că avem un oaspete la recepţie, domnule.

Jack se ridică. Macbeth îl prinse de mână.

— Să vezi când aude Lady ce am plănuit. Sunt sigur că o va ajuta să se

facă bine numaidecât. Cum îţi putem mulţumi, Jack?

— Nu trebuie, domnule. (Jack făcu o grimasă.) Este de ajuns că mi-aţi salvat viaţa.

CAPITOLUL 26

Duff îşi înghiţi voma. Era a patra zi de când urcase la bord, dar nu dădea vreun semn de înzdrăvenire. Una era marea, alta mirosul îmbâcsit din cambuză. Aici, în spatele uşilor batante era un amestec de miros de grăsime râncedă şi lapte acru, iar în cealaltă parte, în sala de mese, unde stăteau băieţii şi mâncau, se simţea miros de transpiraţie şi tutun. Intendentul îl lăsase pe Duff să facă micul dejun, spunând că ar trebui să se poată descurca. Să taie pâine şi mezel şi caşcaval, să fiarbă ouă şi să pună de cafea putea până şi un marinar începător.

Lui Duff i se dăduse trezirea la ora şase şi primul lucru pe care îl făcuse fusese să vomite în găleata de lângă pat. Încă nu dormise două nopţi consecutive în aceeaşi cabină, pentru că, din lipsă de cuşete, era nevoit să împrumute paturile celor care erau de serviciu, dar din fericire folosise doar paturile de jos, aşa că nu trebuise să doarmă cu găleata în pat. Îi veni iar greaţă imediat ce îşi puse puloverul. În timp ce mergea spre cambuză, se opri să vomite iar în toaleta de lângă cabina ofiţerului secund şi în chiuveta din faţa ultimei scări abrupte.

Micul dejun fusese servit şi se părea că membrii echipajului care urmau să intre în tură terminaseră deja de mâncat. Era timpul să facă curăţenie înainte de pregătirea prânzului.

Duff inspiră profund trei guri de aer îndoielnic, se ridică şi se duse în sala de mese.

La cea mai apropiată masă stăteau patru persoane. Cel care vorbea era un mecanic guraliv voinic cu antebraţe păroase, un tricou cu sigla Esso pătat cu ulei şi cu urme de transpiraţie la subraţ, iar pe cap cu o şapcă cu logoul echipei de fotbal Hull City AFC. Înainte şi după ce spunea ceva, trăgea aer pe nas, de parcă ar fi pus nişte ghilimele verbale. Între ele, erau mereu cuvinte de ocară la adresa celor aflaţi mai jos pe scara socială.

— Hei, Scânteie, strigă mecanicul ca să se asigure că toţi ştiu că se referă la tânărul cu ochelari din capătul mesei. Ar trebui să-l rogi pe băiatul nou de la bucătărie să-ţi încălzească nişte budincă de peşte, ca să îţi bagi sula în ea şi să te bucuri de ceva cât mai apropiat de pizdă.

Îşi trase nasul înainte să izbucnească în râs. De la ceilalţi obţinu doar râsete forţate, scurte. Tânărul radiotelegrafist afişă un zâmbet fugar şi se aplecă şi mai mult spre farfuria lui.

Mecanicul, pe care ceilalţi mateloţi îl strigau Hutch, îşi trase nasul cu putere.

— Dar, dacă e să ne luăm după micul dejun de astăzi, probabil că nu ştii să încălzeşti o budincă de peşte, nu-i aşa, orăşene?

Îşi trase iarăşi nasul.

Duff urmă exemplul telegrafistului şi nu ridică ochii din farfurie. Asta era tot ce avea de făcut până când aveau să andocheze în Capitol. Să tacă din gură, să păstreze aparenţele, să nu iasă în evidenţă.

— Răspunde, cambuzierule! Asta numeşti tu omletă?

— Este vreo problemă? întrebă Duff.

— Problemă? îşi dădu mecanicul ochii peste cap şi se uită către ceilalţi. Bobocul mă întreabă dacă este vreo problemă. Omleta asta arată şi are gust de vomă. Voma *ta*. Din branhiile tale verzi, care au rău de mare.

Duff se uită la mecanic. Tipul rânji şi avea un licăr malefic în ochii lui strălucitori. O mai văzuse înainte. În ochii lui Lorreal, directorul orfelinatului.

— Îmi pare rău dacă omleta nu este la înălţimea aşteptărilor, spuse Duff.

— *„La înălţimea aşteptărilor“*, spuse mecanicul şi pufni pe nas. Te crezi la vreun restaurant fiţos? Pe mare avem nevoie de mâncare, nu de bălegar. Nu-i aşa, băieţi?

Cei din jurul său chicotiră în semn de confirmare, însă Duff văzu că doi dintre ei se uitau în jos, jenaţi. Probabil că îi făceau jocul ca să nu devină ţinte.

— La prânz, intră iar în tură bucătarul, spuse Duff şi debarasă masa de farfurii şi cutii de lapte, punându-le pe o tavă. Să sperăm că atunci va fi mâncarea mai bună.

— Ce nu se îmbunătăţeşte, spuse mecanicul, este felul în care arăţi. Ai păduchi? De-aia porţi fes? Şi cu flocii ăia pe care îi numeşti barbă ce e? Ce s-a întâmplat, ajutorule de bucătar? În loc de mutră te-ai ales cu pizda mă-tii?

Mecanicul se uită în jur nerăbdător, însă, de data asta, toţi cei prezenţi priveau în jos.

— Am o propunere, spuse Duff.

Ştia că nu trebuia să facă asta. Ştia că trebuia să tacă. Ştia că îşi promisese să tacă.

— Scânteie n-are decât să-şi bage sula la tine subraţ. Aşa poate şi el să vadă cum se simte o pizdă udă, şi ai avea şi tu parte, în sfârşit, de o pulă.

În jurul mesei se făcuse aşa o linişte, că se auzea doar zgomotul pe care îl făcea Duff când punea pe tavă farfuriile cu brânză, cârnaţi şi castraveţi.

— Ce-ai spus, băiete? şuieră mecanicul.

De data asta nu mai pufăi nimeni.

— O să repet partea care te interesează cel mai mult, spuse Duff, dând tava deoparte. În sfârşit, o să ai parte de pulă.

Accentuă silabele, ca să nu existe dubiu referitor la ce spusese.

Duff se întoarse spre masă. Mecanicul se ridicase şi venea spre el.

— Dă-ţi ochelarii jos, spuse el.

— Nu văd nimic fără ei, spuse el. Şi cu ei nu văd decât un rahat.

Mecanicul îşi duse braţul spre înapoi, anunţând de unde va veni lovitura, şi îşi luă avânt. Duff făcu un pas înapoi, se înclină puţin, iar după ce pumnul înnegrit de ulei al mecanicului trecu pe lângă el, făcu doi paşi în faţă, prinse cealaltă mână a mecanicului, care acum era dezechilibrat, îi întoarse mâna în interior spre încheietură, cu cealaltă mână prinse cotul mecanicului şi lăsă inerţia să îl poarte pe mecanic înainte, în timp ce el se poziţionă în spatele său. Mecanicul urlă, se aplecă automat în faţă ca să reducă durerea din încheietură, iar Duff îl împinse cu capul în zid. Duff îl trase pe mecanic înapoi. Apoi îl împinse iar înainte. Capul se izbi iar de perete. Duff ridică braţul neputincios al mecanicului şi mai sus, putea simţi că în curând ceva avea să cedeze, avea să se rupă. Urletul mecanicului se transformă într-un plânset, iar degetele lui căutau cu disperare căciula lui Duff. Duff îl izbi cu capul de perete pentru a treia

oară. Se pregătea să îl lovească a patra oară, când auzi o voce.

— Ajunge, Johnson!

Lui Duff îi trebuiră câteva secunde să îşi aducă aminte că acesta era numele pe care îl dăduse când se înscrisese. Şi să realizeze că era vocea căpitanului. Duff ridică privirea. Căpitanul era chiar în faţa lor. Duff îl eliberă pe mecanic, care căzu în genunchi, gemând.

— Ce se petrece aici?

Abia acum Duff conştientiză că respira greu. Excitaţia. Furia.

— Nimic, domnule căpitan.

— Ştiu care este diferenţa dintre nimic şi ceva, Johnson. Deci, ce este? Hutchinson?

Duff nu era sigur, dar bărbatul îngenuncheat părea să plângă.

Duff îşi drese vocea.

— Un pariu prietenesc, căpitane. Voiam să îi arăt că această priză din Fife este mai eficientă decât o schemă din Hull. Poate că am exagerat puţin.

Îl bătu uşor pe spate pe mecanic, care tremura.

— Regret, amice, dar suntem de acord că, de data asta, Fife a câştigat?

Mecanicul dădu din cap, încă suspinând.

Căpitanul îşi scoase șapca şi îl privi cu atenţie pe Duff.

— O priză din Fife zici?

— Da, spuse Duff.

— Hutchinson, eşti căutat în sala motoarelor. Voi, ceilalţi, nu aveţi treabă?

Sala de mese se goli imediat.

— Toarnă-mi o cafea şi stai jos, spuse căpitanul.

Duff făcu întocmai.

Căpitanul duse ceaşca în dreptul gurii de vreo două ori. Privi în cafeaua neagră şi mormăi ceva pentru sine. Şi, chiar când Duff se întreba dacă uitase de el, ridică privirea.

— De obicei, nu cred că merită să studiez cu atenţie trecutul celor de la bord, Johnson. Majoritatea sunt oameni simpli, nu foarte inteligenţi, cu un trecut pe care este mai bine să nu îl cunoşti şi un viitor care nu va fi pe MS *Glamis*. Prin urmare, pentru că ştiu că nu vor lucra sau nu vor fi problema

mea pentru mult timp, nu merită să mă implic prea tare. Singurul lucru care mă interesează este cum lucrează împreună, ca echipaj al meu.

Căpitanul sorbi iar din cafea. Se strâmbă, iar Duff nu ştia dacă din cauza cafelei, durerii sau temei de discuţie.

— Pari un tip educat şi echilibrat, Johnson, dar nu te voi întreba cum ai ajuns aici. Oricum, nu cred că voi afla povestea adevărată. Dar cred că eşti unul care ştie câte ceva despre cum funcţionează un grup. Ştii că mereu va exista o ierarhie şi că în acea ierarhie toţi îşi vor avea rolul şi locul lor. Căpitanul în vârf, bobocul jos de tot. Cât timp îşi acceptă toţi locul lor şi pe cel al altora, avem un echipaj care funcţionează. Exact aşa cum îmi place. Dar în acest moment avem o neînţelegere la baza ierarhiei de aici, de pe MS *Glamis*. Avem trei răcani posibili. Scânteie, pentru că este cel mai tânăr. Tu, pentru că eşti începător. Şi Hutchinson, pentru că este prost şi foarte dezagreabil.

Sorbi iar din cafea.

— Scânteie ar fi supravieţuit acestei călătorii cu statut de boboc de la baza ierarhiei. Este tânăr, suficient de inteligent şi vrea să înveţe. Iar tu, Johnson, tocmai ai urcat pe scara ierarhică pentru ce i-ai făcut lui Hutchinson. După câte ştiu, a fost o situaţie pe care ai creat-o tu ca să te asiguri de asta. Dar, din câte îl cunosc pe Hutch, şi îl cunosc îndeajuns de bine, el a început. La cât este de prost, a întins prea mult coarda. Şi de aceea va căuta pe cineva pe care să îl domine. Probabil va fi vreun amărât din Capitol, de unde va trebui să luăm câţiva oameni noi, pentru că se pleacă în permanenţă de pe MS *Glamis*. Înţelegi?

Duff ridică din umeri.

— Şi asta este problema mea, Johnson. Hutch va continua să încerce, dar este eternul răcan de la baza lanţului ierarhic. Şi aş fi preferat ca altcineva să fie în această postură, cineva care îşi acceptă liniştit soarta. Din moment ce Hutch este un răutăcios care face probleme, care consideră că a primit suficiente lovituri de la viaţă şi că acum este rândul altcuiva, va continua să creeze la bord o atmosferă neplăcută. Nu este un mecanic rău, dar echipajul meu va lucra mai prost cu el decât fără el.

Sorbi din cafea.

— Atunci de ce nu scap de el, întrebi. Şi întrebi asta pentru că nu eşti

marinar şi nu cunoşti contractele colective de muncă încheiate cu Sindicatul Marinarilor, ceea ce înseamnă că m-am pricopsit cu Hutch până îl prind cu ceva care să îmi dea un aşa-zis motiv obiectiv să îl debarc. Agresiunea fizică asupra unui coleg ar fi un astfel de motiv obiectiv…

Duff dădu din cap.

— Deci? Am nevoie doar de un da şi o semnătură din partea ta către Sindicatul Marinarilor, iar restul îl obţin de la martori.

— Doar ne-am jucat puţin, căpitane. Nu se va mai întâmpla.

— Nu, nu ar mai trebui.

Căpitanul se scărpină pe bărbie.

— Cum am spus, nu am obiceiul să mă interesez degeaba despre trecutul echipajului meu. Dar trebuie să spun că priza pe care ai folosit-o împotriva lui Hutch am mai observat-o doar la două categorii de persoane. Poliţia militară şi poliţia portuară. Elementul comun este, în toate cazurile, poliţia. Aşa că acum vreau să aud adevărul.

— Adevărul?

— Da. Te-a atacat?

Duff îl privi îndelung pe căpitan. Probabil că îşi dăduse de mult seama că numele lui real nu era Cliff Johnson şi că ajutorul de bucătar nu lucrase la nici un restaurant. Tot ceea ce dorea era un da şi o semnătură falsă. Când şi dacă avea să se pună problema identităţii reale a acestui Johnson, el avea să fie departe.

— Înţeleg, uite care este adevărul, spuse Duff şi căpitanul se aplecă în faţă. Doar ne-am jucat, căpitane.

Căpitanul se lăsă pe spetează. Duse ceaşca de cafea la gură. Peste marginea de ceramică, îl fixa cu privirea pe Duff. Nu îl privea în ochi, ci mai sus, spre frunte. În timp ce înghiţea, mărul lui Adam din gâtul căpitanului urca şi cobora. Apoi, cu destulă forţă, puse ceaşca goală pe masă.

— Johnson?

— Da, căpitane?

— Îmi place de tine.

— Căpitane?

— Nu am nici un motiv să cred că îl placi pe Hutch mai mult decât

oricare dintre noi. Poate că este rău pentru mine, dar arăţi că eşti integru. Şi respect asta, aşa că nu te voi mai întreba nimic. Ai rău de mare şi eşti un mincinos, dar aş fi avut nevoie de mai mulţi ca tine în echipaj. Mulţumesc pentru cafea.

Căpitanul se ridică şi plecă.

Duff rămase pe scaun timp de câteva secunde. Apoi duse ceaşca goală în bucătărie şi o lăsă în chiuvetă. Închise ochii, se sprijini cu mâinile de metalul rece şi sclipitor şi îşi înghiţi greaţa. Ce făcea? De ce nu îi spusese adevărul, că Hutch era un bătăuş?

Deschise ochii. Îşi văzu reflexia în cratiţa ce atârna sub raftul din faţa lui. Inima îi tresări. Fesul i se ridicase la nivelul liniei părului fără să îşi dea seama. Probabil că i-l mişcase Hutchinson în altercaţie. Cicatricea strălucea pe piele ca o dâră groasă de vapori lăsată de avion pe cer. Cicatricea. La ea se holbase căpitanul înainte să pună ceaşca jos.

Duff închise ochii, îşi spuse că ar trebui să se liniştească, să se gândească bine la toate.

În ziua plecării, ieşiseră din port atât de devreme, că ziarele nu ajunseseră pe stradă, prin urmare căpitanul nu avusese cum să vadă că era dat în urmărire. Numai dacă nu îi văzuse fotografia cu ocazia televizării conferinţei de presă de cu o noapte înainte. Dar, dacă o văzuse, ar mai fi fost căpitanul şocat să vadă cicatricea? Nu. Pentru că era un bun actor şi nu voia să arate că îl recunoscuse până mai târziu, când aveau să îl prindă? Din moment ce Duff nu prea avea ce face în legătură cu asta, hotărî că el, căpitanul, nu realizase nimic, dar cum rămânea cu ceilalţi? Nu, stătuse cu spatele la ei până când le ordonase căpitanul să iasă. Cu excepţia lui Hutchinson, care era în faţa lui. Chiar dacă văzuse cicatricea, lui Duff nu-i părea a fi vreunul interesat de ultimele ştiri.

Duff deschise ochii.

Peste două zile, miercuri, urmau să andocheze.

Patruzeci şi opt de ore. Stai la cutie timp de două zile. Trebuia să reuşească măcar atât.

Muzica de orgă începu şi, cum stătea acolo, între băncile din catedrală, Macbeth simţi cum i se zbârleşte părul pe tot corpul. Fiorul nu era din cauza muzicii, nici a discursurilor ţinute de preot şi de primar, nici a

coşciugului lui Duncan purtat pe culoar de şase bărbaţi, şi nici din cauză că nu mai consumase putere. Era din cauza noii uniforme pe care o purta. De fiecare dată când se mişca, lâna aspră i se freca de piele şi îi dădea fiori. Vechea uniformă era dintr-un material mai ieftin, mai confortabil. Desigur, ar fi putut alege noul costum negru pe care îl primise la sediu şi care putea fi doar din partea lui Hecate. Era din lână fină, dar, curios lucru, îl deranja şi mai tare. În plus, ar fi fost o încălcare a uzanţelor să apară la înmormântarea unui poliţist îmbrăcat în altceva decât în uniformă.

Coşciugul trecu de banca pe care stătea Macbeth. Soţia lui Duncan şi cei doi fii mergeau chiar în urma lui cu privirea abătută, dar, când unul dintre băieţi îşi ridică brusc privirea şi se uită fix ochii lui Macbeth, acesta din urmă și-i lăsă automat în pământ.

Se înşirară cu toţii pe culoar şi se alăturară cortegiului. Macbeth se poziţionă astfel încât să meargă alături de Tourtell.

— Frumos elogiu, spuse Macbeth.

— Mulţumesc. Regret profund că la nivelul Consiliului Local nu s-a aprobat ca această înmormântare să fie suportată din bugetul public. Din păcate, cu fabricile închise şi reducerea veniturilor din impozite, astfel de onoruri sunt la coada listei. Destul de necivilizat, dacă mă întrebi pe mine.

— Primăria are parte de înţelegerea mea.

— Nu cred că şi familia lui Duncan este de aceeaşi părere. M-a sunat soţia lui şi mi-a spus că ar fi trebuit să îi plimbăm coşciugul pe străzi, să le dăm oamenilor oportunitatea să arate că le pasă, că voiau ce voia şi Duncan.

— Crezi că oamenii ar fi făcut asta?

Tourtell ridică din umeri.

— Sincer, nu ştiu, Macbeth. Din experienţa mea, oamenilor din acest oraş nu le pasă de aşa-zisele reforme decât dacă văd că le pun pâine pe mese sau le aduc atâţia bani cât să îşi ia o bere în plus. Credeam că schimbarea începuse să prindă rădăcini în acest oraş, dar dacă era aşa, uciderea lui Duncan ar fi trebuit să agite spiritele. În schimb, se pare că locuitorii acestui oraş au acceptat că aici binele pierde întotdeauna, singurul pe care l-am auzit să spună ceva este Kite. Mergi mâine la funeraliile lui Banquo şi ale fiului său?

— Desigur. La Biserica Muncitorilor. Banquo nu era tocmai credincios, dar soţia sa, Vera, este înmormântată acolo.

— Dar am fost informat că soţia şi copiii lui Duff vor fi înmormântaţi la catedrală.

— Da. Personal, nu voi fi aici.

— Personal?

— Vom avea oameni aici, în caz că apare Duff.

— A, da. Ar trebui să îşi conducă familia pe ultimul drum. Mai ales că ştie că el poartă vina pentru cele întâmplate.

— Da, vina este un renume durabil, în timp ce onoarea şi gloria se duc pe apa sâmbetei într-o singură noapte.

— Pentru o clipă, ai vorbit ca unul care ştie câte ceva despre vină, Macbeth.

— Atunci permite-mi să mă spovedesc aici şi acum că am omorât-o pe fiinţa cea mai apropiată şi mai iubită, domnule primar.

Tourtell se opri pentru o clipă şi se uită la Macbeth.

— Ce vrei să spui?

— Mama mea a murit la naştere. Să nu ne oprim.

— Şi tatăl tău?

— A plecat pe mare când a aflat că mama este însărcinată şi nu s-a mai întors. Am crescut la un orfelinat. Eu şi cu Duff. Am stat în aceeaşi cameră. Dar probabil că tu nu ai văzut niciodată cum arată o cameră de orfelinat, Tourtell.

— O, am inaugurat un orfelinat sau două.

Ieşiră pe treptele bisericii, unde îi întâmpină briza umedă dinspre nord-vest. Jos, pe drumul pietruit, Macbeth văzu cum coşciugul se înclină periculos.

— Da, da, spuse Tourtell. Şi marea este o cale de scăpare.

— Îl critici pe tata, Tourtell?

— Nici unul dintre noi nu l-a cunoscut, dar vreau doar să spun că marea este plină de astfel de oameni. Bărbaţi care nu îşi asumă răspunderea pe care le-a impus-o natura.

— Atunci, bărbaţii ca mine şi ca tine ar trebui să îşi asume responsabilităţi şi mai mari, domnule primar.

— Exact. Deci ce ai hotărât?

Macbeth îşi drese glasul.

— Văd că este în interesul oraşului ca şeful poliţei să rămână şef al poliţiei şi să păstreze buna şi strânsa cooperare cu primarul.

— Înţelepte vorbe, Macbeth.

— Cât timp această cooperare funcţionează, desigur.

— La ce anume te referi?

— La zvonurile că Obeliscul oferă servicii de prostituţie folosindu-se de acoperirea cazinoului şi acordă ilegal împrumuturi anumitor jucători.

— Prima acuzaţie este veche, de cealaltă nu ştiam. Dar, aşa cum ştii, este dificil să clarifici astfel de zvonuri, ele rămân la acest stadiu şi nu duc nicăieri.

— Am suspiciuni concrete în privinţa a cel puţin doi jucători şi, cu metode de interogare eficiente şi promisiunea unei amnistii, curând voi stabili dacă Obeliscul le-a acordat împrumuturi. Apoi, Oficiul pentru Jocuri de Noroc va trebui, probabil, să-l închidă cât timp operaţiunile ilegale sunt investigate în amănunţime.

Primarului îi căzură fălcile.

— Vrei să spui că te abţii să candidezi, în schimbul închiderii Obeliscului?

— Vreau să spun doar că managementul politic şi administrativ al oraşului trebuie să fie consecvent în aplicarea legilor şi regulamentelor. În caz contrar, curând vor fi suspectaţi că au fost corupţi de cei care scapă ieftin.

Primarul plescăi. Ca un copil care gustă o măslină, se gândi Macbeth. Genul de mâncare cu al cărei gust te obişnuieşti în timp.

— Aici se pune problema mai multor posibile ilegalităţi, spuse Tourtell, mai mult pentru sine. Şi, după cum am spus, este greu să desluşeşti astfel de zvonuri, necesită timp.

— Mult timp, spuse Macbeth.

— Voi anunţa Oficiul despre faptul că vor primi nişte informaţii care pot impune închiderea cazinoului. Apropo, unde este Lady? Mă gândeam, din moment ce ea şi Duncan…

— Din păcate, nu se simte prea bine. Nimic grav însă.

— Da, înţeleg. Transmite-i din partea mea salutări şi însănătoşire grabnică. Ar fi bine să coborâm să prezentăm condoleanţe familiei.

— Mergi tu primul. Eu te voi urma.

Macbeth îl urmări pe Tourtell clătinându-se pe scară şi prinzând în ambele sale mâini mâna doamnei Duncan, îi văzu buzele mişcându-se în timp ce îşi înclina capul cu cea mai sinceră compasiune. Chiar arăta ca o ţestoasă. Dar Tourtell spusese ceva. Că marea era plină de ei. De bărbaţi care au fugit.

— E totul în regulă, şefule?

Era Seyton. Aşteptase afară, nu suporta bisericile, spunea el, şi asta era în regulă, pentru că aceia care îl omorâseră pe inspectorul-şef nu aveau ce căuta înăuntru.

— Am verificat toate vapoarele de pasageri care au plecat din oraş, spuse Macbeth. Dar s-a gândit cineva să le verifice şi pe celelalte?

— Pasageri clandestini, vrei să spui?

— Da. Sau doar oameni care s-au angajat la bord.

— Nu.

— Trimite o descriere exactă a lui Duff către toate vapoarele care au părăsit portul ieri. De îndată.

— S-a înţeles, şefule.

Seyton coborî treptele din doi paşi şi dispăru pe după colţ.

Meredith. Meredith încetase să existe. Însă cicatricea de pe inima lui era încă acolo. Şi totuşi, Macbeth nu avea să meargă la înmormântare. Pentru că ea încetase de mult să existe, cu atât de mult timp în urmă, încât el şi uitase cine era ea. Cu atât de mult timp în urmă, încât uitase şi cine fusese el pe atunci.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, simţi materialul pe partea interioară a coapsei, mirosul de lână udă. Şi se înfioră.

CAPITOLUL 27

Duff era în cambuză şi se uita la bărbaţii din sala de mese. Îşi serviseră prânzul, iar acum stăteau şi rulau ţigări şi vorbeau încet, râdeau, îşi aprindeau ţigările, îşi beau cafelele. Doar unul dintre ei stătea singur. Hutchinson. Un plasture mare de culoarea pielii, lipit pe frunte, le spunea celor care nu fuseseră de faţă despre bătaia pe care o primise. Hutchinson încerca să dea impresia că se gândeşte la ceva ce necesită concentrare, în timp ce pufăia din ţigara rulată, însă nu era un actor atât de bun încât să nu pară că este debusolat.

— Vom andoca mâine, îi spuse bucătarul, care îşi aprinsese şi el o ţigară şi se sprijinea de cuptor. Ai învăţat repede. Vrei să mai faci pe chelnerul?

— Scuze?

— Stai şi la cursa următoare?

— Nu, spuse Duff. Dar mulţumesc că ai întrebat.

Bucătarul ridică din umeri. Duff văzu pe cineva care întârziase la prânz legănându-şi porţia de supă şi îndreptându-se spre masa lui Hutchinson, privind în sus, văzând cine stă acolo şi înghesuindu-se, în schimb, la o masă plină. Duff observă că Hutchinson văzuse acelaşi lucru, iar acum se concentra şi mai tare asupra ţigării sale, în timp ce clipea repede, din când în când.

— A mai rămas ceva din prăjitura cu brânză de ieri?

Duff se întoarse. Era mecanicul-şef, stătea în uşa batantă afişând o mină expresivă.

— Îmi pare rău, spuse bucătarul, dar n-a mai rămas.

— Aşteaptă puţin, spuse Duff. Cred că am împachetat o mică porţie.

Căută în frigider, găsi o farfurie învelită în folie şi reveni. I-o dădu mecanicului-şef.

— Este cam rece.

— Nu-i nimic, spuse mecanicul-şef, lingându-se pe buze. Îmi place rece.

— O întrebare…

— Da?

— Hutchinson…

— Hutch?

— Da. Pare cam… deprimat. Mă gândeam la ceva ce mi-a spus căpitanul, cum că Hutchinson este un mecanic bun. Aşa este?

Mecanicul-şef scutură din cap, privindu-l încurcat pe Duff.

— Suficient de bun, da.

— Poate că ar fi bine să-i spună cineva asta.

— Ce anume?

— Că este bun.

— De ce?

— Cred că poate are nevoie să o audă.

— Nu ştiu ce să zic. Dacă îi lauzi, vor vrea salarii mai mari şi pauze mai lungi.

— Când ai fost un mecanic începător, ai avut un mecanic-şef care ţi-a insuflat sentimentul că avea nevoie de tine?

— Da, dar chiar avea.

— Încearcă să îţi aminteşti cât de bun ai fost tu *în realitate* pe atunci.

Mecanicul-şef rămase cu gura căscată.

În acelaşi timp, vaporul se roti, se auziră ţipete din sala de mese şi un bubuit tare în spatele lui Duff.

— La dracu’! strigă bucătarul, iar când se întoarse Duff văzu că supa de mazăre se vărsase pe podea.

Duff se uită fix la supa aceea densă, verde, de mazăre care se răsturnase. Brusc, stomacul i se revoltă, simţi voma în gură şi abia reuşi să se prindă de tocul uşii înainte să dea la raţe.

— Ei bine, boboc de primă cursă, spuse mecanicul-şef, mai ai alte sfaturi bune? Se întoarse şi plecă.

— La naiba, Johnson, tot nu ai trecut peste asta? mormăi bucătarul, dându-i lui Duff un prosop de bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Duff, ştergându-se la gură.

— Ne-a lovit un val, spuse bucătarul. Se întâmplă.

— Du-te şi ia o pauză. Şterg eu pe aici.

După ce termină de curăţat podeaua, Duff intră în sala de mese şi strânse vasele. Doar trei bărbaţi mai erau aşezaţi la o masă, plus Hutch, care nu se mişcase de la a lui.

În timp ce aşeza farfurii şi pahare pe tavă, Duff ascultă conversaţia ce se purta în spatele său.

— Valul trebuie să fi fost de la un cutremur sau o alunecare de teren sau aşa ceva, spuse unul dintre ei.

— Poate că a fost un test nuclear, sugeră un altul. Se spune că sovieticii fac ceva în Marea Barents şi se pare că undele de şoc fac înconjurul lumii.

— Ai primit vreun mesaj despre aşa ceva, Scânteie?

— Nu, râse el. Singurul lucru interesant pe care l-am primit era despre căutarea unui tip cu o cicatrice albă pe faţă.

Duff împietri. Continuă să strângă vesela în timp ce asculta.

— Da, este bine că mâine tragem la ţărm.

— Bine pe dracu’. Doamna mea spune că e iar însărcinată.

— Nu te uita la mine.

În jurul mesei izbucniră hohote de râs.

Duff se întoarse, ţinând tava în mâini. Hutchinson îşi ridicase capul şi, brusc, stătea cu spatele drept. În cele câteva ocazii în care se întâlniseră după altercaţie, Hutchinson se uitase în jos, evitând privirea lui Duff, dar acum se uita fix la Duff, cu ochii cât cepele. Precum un vultur care a observat deodată şi bucuros un animal rănit, neputincios.

Duff împinse uşa de la bucătărie cu piciorul şi o auzi zăngănind în urma lui. Aşează tava pe masa de lucru. La dracu’! La dracu’! Nu acum, nu când mai sunt mai puţin de douăzeci şi patru de ore până când tragem la ţărm!

— Condu mai încet pe aici, spuse Caithness, privind prin parbriz.

Şoferul taxiului luă piciorul de pe acceleraţie şi trecură încet pe lângă Obelisc, pe uşa căruia ieşeau oameni în stradă. Pe trotuar erau parcate două maşini de poliţie. Luminile albastre se învârteau încet.

— Ce se petrece? întrebă Lennox, iţindu-şi faţa palidă printre banchetele din faţă.

Ca şi Caithness, era încă îmbrăcat în uniformă, pentru că taxiul îi luase

din faţa bisericii, imediat după înmormântarea lui Duncan.

— Este incendiu?

— Cei de la Oficiul pentru Jocuri de Noroc l-au închis astăzi, spuse Caithness. Pentru suspiciune de încălcare a legii privind jocurile de noroc.

Văzură un poliţist conducând afară un bărbat cu perciuni mari îmbrăcat într-un costum subţire, care gesticula supărat, . Părea să încerce să dea explicaţii poliţistului, care era evident că nu îl asculta deloc.

— Trist lucru, spuse şoferul.

— Ce este trist? întrebă Lennox. Că se aplică legea?

— Se aplică şi nu se aplică. Cel puţin, la Obelisc îţi puteai permite o bere şi un joc de cărţi fără să te înţoleşti şi să ajungi acasă lefter. Că veni vorba de închis, ştiţi că fabrica la care mergeţi s-a închis?

— Da, răspunse Caithness.

Şi se gândi că doar atât ştia. Subinspectorul Angus sunase în acea dimineaţă şi îi ceruse să îl ia de urgenţă pe inspectorul Lennox de la Anti-Corupţie şi să meargă împreună la Estex, urmând să afle restul după ce ajungeau acolo. Era vorba de corupţie la cel mai înalt nivel şi nu trebuiau să spună despre întâlnire nimănui. Când îi răspunsese că nu ştia nici un subinspector pe nume Angus, el îi explicase că era tipul de la intervenţii speciale cu păr lung căruia ea îi zâmbise şi pe care îl salutase în lift. Şi-l amintea. Era drăguţ. Arăta mai curând a hipiot prietenos, candid, decât a poliţist de la trupele speciale.

Înaintau pe străzi. Ea îi văzu pe bărbaţii şomeri care se sprijineau de zidurile caselor, adăpostindu-se de ploaie, cu ţigările atârnând în colţul gurii, cu haine ude pe ei, înfometaţi, cu ochii obosiţi. Hiene. Nu pentru că aşa se născuseră, ci pentru că aşa îi transformase oraşul. Duncan spusese că, dacă în meniu sunt doar hoituri, atunci eşti necrofag, indiferent cine crezi că eşti. Mai spusese şi că, indiferent ce-ar fi făcut ei la sediu, cea mai bună metodă de-a reduce criminalitatea era crearea locurilor de muncă pentru cetăţenii oraşului.

— Veţi redeschide fabrica Estex? întrebă şoferul, făcându-i cu ochiul lui Caithness.

— Ce te face să crezi asta?

— Cred că Macbeth este mai deştept decât Duncan.

— Cum aşa?

— Să închizi o fabrică doar pentru că emană nişte chestii toxice? Pe dracu'! Toţi care lucrau acolo fumau şi vor muri oricum. Cinci mii de locuri de muncă erau acolo. Cinci mii de locuri de muncă de care oraşul acesta avea nevoie! Numai un elitist din Capitol putea fi atât de snob. Macbeth pe de altă parte, el este unul dintre noi, înţelege şi face ceva în privinţa asta. Ia să conducă Macbeth o vreme şi poate lumea o să-şi permită iar să meargă cu taxiul în oraşul ăsta.

— Că tot veni vorba de Macbeth, spuse Caithness, întorcându-se spre bancheta din spate. A anulat şedinţa de dimineaţă două zile la rând şi în biserică părea foarte palid. Este bolnav?

— Nu el, spuse Lennox. E vorba de Lady. Macbeth abia dacă a trecut pe la sediu.

— Este bine că are grijă de ea, bineînţeles, dar e şeful poliţiei şi avem un oraş de gestionat.

— Este bine că ne are pe noi, atunci.

Taxiul opri în faţa porţii de care atârna un lanţ cu lacăt. Afişul pe care scria ÎNCHIS căzuse pe asfaltul plin de gropi. Caithness coborî, rămase lângă geamul deschis al portierei şoferului şi, în timp ce îşi aştepta restul, admiră panorama pustiului industrial abandonat. Nici o cabină telefonică, iar telefoanele din fabrică erau probabil deconectate.

— Cum vom chema un taxi la întoarcere? întrebă ea.

— Parchez aici şi aştept, spuse şoferul. În oraş oricum nu este de lucru.

În curtea fabricii erau un motostivuitor ruginit şi un turn de paleţi din lemn putreziţi. Intrarea pentru persoane, de lângă marea uşă culisantă, era deschisă.

Caithness şi Lennox intrară în holul fabricii. Afară era frig, dar era şi mai frig sub acoperişul înalt. Cât vedeai cu ochii, cuptoarele păreau nişte strane uriaşe în holul dreptunghiular.

— E cineva? strigă Caithness şi ecoul o făcu să se înfioare.

— Aici!

Răspunsul se auzi dinspre partea unde erau amenajate biroul directorului şi platforma de supraveghere. Ca un gardian din închisoare, se gândi Caithness. Sau un amvon.

Tânărul care era acolo sus făcu semn spre o scară din oţel.

Caithness şi Lennox urcară.

— Subinspector Angus, spuse el, dând mâna cu ei.

Chipul sincer îi trăda starea de nervozitate, dar şi hotărârea.

Îl urmară în biroul directorului, care mirosea a transpiraţie uscată şi tutun. Ferestrele înalte ce dădeau spre hala fabricii aveau un strat gălbui ciudat, care părea că era impregnat în geam. Pe masă erau bibliorafturi goale, care fuseseră luate de pe poliţele întinse de-a lungul zidurilor. Tânărul nu era bărbierit şi purta blugi strâmţi, uzaţi, şi o geacă militărească verde.

— Mulţumesc că aţi venit, deşi v-am anunţat din scurt, spuse Angus, făcându-le semn să ia loc pe scaunele din lemn degradate.

— Nu vreau să te intimidez, dar sper că este important, spuse Lennox şi se aşează. A trebuit să amân o întâlnire importantă.

— Pentru că nu aveţi mult timp, pentru că nici unul dintre noi nu are mult timp, voi trece direct la subiect.

— Mulţumesc.

Tânărul îşi încrucişă braţele. Strângea din dinţi şi privirea îi rătăcea, dar degaja o anumită determinare, precum cineva care *ştie* că are dreptate.

— De două ori am fost un credincios, spuse Angus, înghiţind în sec, şi Caithness îşi dădu seama că recita ceva ce îşi scrisese şi memorase pentru această întâlnire. Şi de două ori mi-am pierdut credinţa. Prima dată, în Dumnezeu. A doua oară, în Macbeth. În primul caz, pentru că nu există. În cel de-al doilea caz, pentru că el nu este ceea ce susţine. Macbeth nu este un salvator, este un ucigaş corupt. Am vrut să spun asta de la început, ca să înţelegeţi de ce fac asta. Ca să eliberăm oraşul de Macbeth.

În liniştea care se lăsă, se puteau auzi suspinele profunde ale stropilor de apă ce se izbeau de podeaua fabricii. Angus inspiră adânc.

— Eram…

— Opreşte-te! spuse Caithness. Îţi mulţumesc pentru sinceritate, Angus, dar, înainte să mai spui ceva, eu şi inspectorul Lennox trebuie să decidem dacă vrem să auzim mai mult.

— Lasă-l pe Angus să termine ce are de spus, interveni Lennox. Apoi putem discuta mai târziu, în absenţa persoanelor neautorizate.

— Aşteaptă, spuse Caithness. Nu e cale de întoarcere dacă primim informaţii care…

— Am fost trimişi la sediul grupării Norse Riders ca să îi omorâm pe toţi, spuse Angus.

— Nu vreau să aud asta, spuse Caithness ridicându-se.

— Nu trebuia să fie arestat nimeni, spuse Angus ridicând vocea. Noi am tras primii în membrii grupării, iar ei abia au reuşit să tragă un – ridică degetul arătător, care îi tremura la fel de mult ca şi vocea – un singur glonte nenorocit, în legitimă apărare! Nu ca la…

Caithness mergea tropăind ca să acopere vocea lui Angus, deschise uşa şi era gata să treacă pragul, când îi auzi numele şi împietri.

— … Duff, în Fife. Nu s-a tras deloc dinspre casă. Pentru că el nu era acasă. Când am intrat în casă după ce am făcut-o ţăndări, am găsit o fată şi un băiat şi pe mama lor care…

Angus nu mai putu să continue.

Caithness se întoarse spre el. Tânărul era aplecat deasupra mesei şi ţinea ochii închişi.

— …care încercase să îi apere cu propriul ei trup, în dormitor.

— Nu, nu, se auzi Caithness pe sine însăşi şoptind.

— Macbeth a fost cel care a dat ordinul, spuse Angus. Iar Seyton s-a asigurat că este îndeplinit de trupele speciale. Inclusiv… îşi drese glasul …de mine.

— De ce ar ordona Macbeth aceste… asasinate? întrebă Lennox, căruia nu-i venea să creadă. Putea pur şi simplu să-i aresteze, şi pe Duff, şi pe Norse Riders.

— Poate că nu, spuse Angus. Poate că ştiau ceva despre Macbeth, ceea ce l-a determinat să-i reducă la tăcere.

— Cum ar fi?

— Nu v-aţi întrebat de ce Norse Riders s-au răzbunat pe Banquo? De ce nu l-au ucis pe cel care a dat ordinele, Macbeth însuşi?

— Simplu, pufni Lennox. Macbeth este protejat mai bine. Ai vreo dovadă?

— Ochii ăştia doi, spuse Angus arătând cu degetul.

— Aceia îţi aparţin, la fel ca aceste acuzaţii. Dă-mi un motiv pentru

care trebuie să te credem.

— Există un motiv, spuse Caithness, revenind încet spre scaun. Acuzaţiile lui Angus sunt uşor de verificat, întrebându-i pe ceilalţi membri ai trupelor speciale şi, dacă nu sunt reale, îşi va pierde slujba, va fi condamnat şi nu va avea un viitor frumos. Şi el ştie asta.

Angus chicoti.

Caithness ridică o sprânceană.

— Scuză-mă, am spus ceva amuzant?

— Trupele speciale, spuse Lennox. „Loialitate, fraternitate, trecuţi prin botezul focului, legaţi prin sânge“.

— Poftim?

— Nu vei reuşi niciodată să determini pe cineva de acolo să spună vreun cuvânt împotriva lui Macbeth, spuse Angus. Sau Seyton. Sau despre oricare dintre ceilalţi.

Caithness îşi puse mâinile în şold.

— Deci ai venit cu aceste acuzaţii despre asasinări chiar dacă ştii că nu există posibilitatea de a le dovedi?

— Macbeth mi-a spus să ard trupul unui bebeluş ucis în masacrul de la clubul motocicliştilor, spuse Angus. Aici. Într-unul dintre cuptoare.

Caithness se cutremură. Şi regretă. De ce nu se întorsese? De ce nu era deja în acel taxi, departe de toate acestea?

— Am spus nu, continuă Angus. Dar asta înseamnă că a făcut-o altcineva. Poate că el. Am căutat prin cuptoare şi unul dintre ele a fost folosit recent. M-am gândit că, dacă le spuneţi criminaliştilor voştri să verifice cuptoarele, poate găsesc urme. Amprente, resturi de oase, ce ştiu eu? Şi dacă aţi găsi, Direcţia Anticorupţie ar putea prelua cazul.

Lennox şi Caithness avură un schimb de priviri.

— Poliţia nu poate să-şi investigheze propriii ofiţeri, spuse Lennox. Nu ştiai?

Angus se încruntă.

— Dar… Anticorupţia nu este…

— Nu, noi nu putem desfăşura anchete interne, spuse Lennox. Dacă vrei să îl anchetezi pe şeful poliţiei, trebuie să prezinţi cazul în faţa Consiliului Local şi a lui Tourtell.

Angus îşi scutură disperat capul.

— Nu, nu, sunt cumpăraţi cu toţii! Trebuie să o facem pe cont propriu, trebuie să-l prindem pe Macbeth din interior.

Caithness nu-i răspunse. Dar constată că Angus avea dreptate. Nimeni din Consiliul Local, nici măcar Tourtell însuşi, nu ar fi îndrăznit să-l înfrunte pe Macbeth. Kenneth se asigurase ca şeful poliţiei să aibă autoritatea să reprime dur o astfel de insurecţie politică.

Lennox se uită la ceas.

— Am o întâlnire în douăzeci de minute. Îţi recomand să uiţi de chestiune până când ai ceva concret, Angus. Apoi poţi să *îţi* încerci norocul în faţa consiliului local.

Angus clipi necrezându-şi urechilor.

— Să *îmi* încerc norocul? spuse el cu vocea răguşită.

Se întoarse spre Caithness. Disperare, implorare, teamă şi speranţă, toate se succedară ca o poveste pe chipul lui senin. Şi, deodată, ea îşi dădu seama că Angus nu o chemase şi pe ea doar pentru că avea nevoie de tehnicienii ei de la Criminalistică să verifice cuptoarele. Când Angus avea să prezinte situaţia Direcţiei Anticorupţie, urma să aibă nevoie de un martor, de o a treia persoană, pentru ca Lennox să nu pretindă că nu primise această informaţie, ceea ce putea să îi facă viaţa neînsemnată. Angus o alesese pe ea doar pentru că ea îi zâmbise candid în lift. Pentru că părea o persoană în care putea avea încredere.

— Inspector Caithness? spuse el încet, aproape implorând.

Ea inspiră adânc.

— Lennox are dreptate, Angus. Ne ceri să atacăm un urs, înarmaţi cu o sabie din carton.

Ochii lui Angus începuseră să lucească de lacrimi.

— Vă este teamă, se cutremură el. Mă credeţi, altfel nu aţi mai fi aici. Dar vă este teamă. Vă este teamă, pentru că mă credeţi. Pentru că v-am arătat de ce e în stare Macbeth.

— Hai să cădem de acord că această întâlnire nu a avut loc, spuse Lennox, îndreptându-se spre uşă.

Caithness se pregătea să îl urmeze, când Angus o prinse de mână.

— Un bebeluş, şopti el plângând. L-a pus într-o cutie.

— A fost o victimă nevinovată căzută în lupta împotriva criminalităţii organizate, spuse ea. Se mai întâmplă. Faptul că Macbeth vrea să ascundă situaţia de presă ca să nu implice Poliţia într-un scandal nu-l face un criminal.

Caithness văzu cum Angus îi eliberează mâna de parcă îl ardea. El făcu un pas înapoi şi o privi. Caithness îi întoarse spatele şi plecă.

Pe scara de oţel, coborând în hala fabricii, aerul rece îi lovi obrajii încinşi.

În drum spre ieşirea din fabrică, ea se opri în faţa unuia dintre cuptoare. În cenuşa gri erau dâre şi urme.

Lennox se opri în uşa fabricii şi îi făcu semn cu mâna taximetristului să intre pe poartă, ca să nu fie nevoiţi să alerge prin ploaia torenţială.

— Ce crezi că vrea Angus să găsească? întrebă el.

— Să găsească?

Caithness se întoarse şi se uită în sus, spre biroul directorului.

— Trebuie să fie conştient că este prea tânăr pentru un post de conducere, spuse Lennox. Hei! Aici! Este vorba despre onoare şi faimă?

— Poate că este vorba despre ceea ce a spus. Că cineva trebuie să îl oprească pe Macbeth.

— Chemarea datoriei? chicoti Lennox, iar Caithness auzi sunetul pietrişului zdrobit sub roţile maşinii. Toţi vor ceva, Caithness. Vii?

— Da.

Caithness abia distingea silueta lui Angus în spatele ferestrei de acolo de sus, nu se mişcase din loc după ce ei plecaseră. Doar stătea acolo. Părea că aşteaptă ceva.

Cât va dura până când Lennox îi va spune lui Macbeth despre răzvrătire?

Ce avea să facă ea cu informaţia dată de Angus?

Caithness îşi pipăi obrajii. Ştia de ce sunt încinşi. Se îmbujorase. Din cauza ruşinii.

Lennox o luă pe scurtătură prin holul gării centrale. Avea o afinitate pentru scurtături. Întotdeauna îi plăcuseră. Cumpărase dulciuri ca să îşi facă prieteni, minţise că a sărit în apă de pe macaraua de pe chei, şi o păcălise pe fata care lucra la chioşc pentru ca ea să îi facă o felaţie.

Purtase pantofi cu talpă mai groasă decât ceilalţi, copiase la examene şi tot fusese nevoit să îşi umfle puţin nota atunci când s-a afişat. Tatăl său obişnuia să spună – de regulă, cu ocazia reuniunilor de familie şi fără să facă referire clară la cineva anume – că doar un bărbat fără coloană vertebrală se foloseşte de scurtături. Când tatăl său făcuse o mică donaţie universităţii private din oraş, cruţându-se pe sine şi pe Lennox de ruşinea de a fi studiat în sectorul public, Lennox îşi falsificase şi diploma de licenţă. Nu ca să o arate eventualilor angajatori, ci tatălui său, care dorise să o vadă. Minciuna a ieşit, desigur, la iveală, pentru că Lennox nu a avut tăria să reziste privirii suspicioase şi întrebărilor tatălui său, iar acesta i-a spus că nu înţelegea cum o moluscă precum Lennox putea să stea în picioare, neavând nici o vertebră în corp.

Bine, dar cel puţin avea suficientă coloană vertebrală să-i ignore pe dealerii care îl abordau şi îi ofereau în şoaptă produsele lor. Recunoşteau de la o poştă un drogat. Oricum, dacă nu făcea rost de poţiune aşa, i se livra în plicuri maro, cu expeditor anonim. Sau, uneori, când solicita tratament special, îl legau la ochi şi îl conduceau – ca pe un prizonier de război în faţa plutonului – în bucătăria secretă, unde îşi primea doza direct din oală.

Trecu de Bertha Birnam, unde Duff căzuse în plasa lui cu judecătorul din Capitol. Dar Hecate nu spusese nimic despre asasinarea soţiei şi copiilor lui Duff de către Macbeth. Lennox mări pasul traversând Piaţa Muncitorilor, ca şi cum trebuia să se grăbească înainte să se întâmple ceva. Ceva în sinea lui.

— Macbeth este ocupat, spuse recepţionerul mărunt de la Inverness.

— Spune-i că este inspectorul Lennox. Este important şi durează doar un minut.

— Staţi să vă anunţ, domnule.

În timp ce aştepta, Lennox aruncă o privire în jur. Nu putea să spună exact ce, dar părea că lipseşte ceva. Un ultim retuş. Poate că se schimbase doar atmosfera, poate că era pentru că nişte tipi nu foarte bine îmbrăcaţi râdeau zgomotos în timp ce se îndreptau spre sala de jocuri, oaspeţi cum nu văzuse ultima dată când venise aici.

Macbeth coborî.

— Bună ziua, Lennox.

— Bună ziua, domnule inspector-şef. Este aglomerat astăzi.

— Cartofori de zi, direct de la Obelisc. Oficiul pentru Jocuri de Noroc a închis localul cu câteva ore în urmă. Să ne aşezăm aici, nu am prea mult timp, din păcate.

— Mulţumesc, domnule. Voiam doar să te informez despre o întâlnire care a avut loc astăzi.

Macbeth căscă.

— Da?

Lennox inspiră adânc. Ezită. Pentru că, desigur, erau un milion de fraze de început din care să aleagă. Mii de moduri de a transmite acelaşi mesaj. Sute de prime cuvinte din care să aleagă. Şi, cu toate acestea, doar două opţiuni.

Macbeth se încruntă.

— Domnule, spuse recepţionerul. Un mesaj de la masa de blackjack, întreabă dacă le putem da un alt crupier, s-a făcut coadă.

— Vin, Jack. Îmi pare rău pentru întrerupere, Lennox, de obicei Lady se ocupa de aşa ceva. Deci?

— Da. Întâlnirea…

Lennox se gândi la cei de acasă. La casa lor. La grădină. La cartierul sigur în care copiii nu intrau în încurcături. La universitatea la care aveau să meargă. La salariul care făcea posibile toate astea. Plus veniturile suplimentare, care deveniseră o necesitate pentru a ţine lucrurile sub control. Asta nu era pentru el, ci pentru familie, familie, familie. Familia *lui*, nu o casă în Fife, nu…

— Da?

Se deschise uşa de la intrare.

— Şefu’!

Se întoarseră. Era Seyton. Abia mai respira.

— L-am găsit, şefule.

— L-am găsit…?

— Pe Duff. Şi ai avut dreptate. Este la bordul unui vas care a plecat de aici. MS *Glamis*.

— Fantastic! Macbeth se răsuci spre Lennox: Trebuie să mai aştepte,

inspectore, acum trebuie să plec.

Lennox rămase aşezat, în timp ce ceilalţi doi dispărură pe uşă.

— E un om ocupat, zâmbi recepţionerul. Cafea, domnule?

— Nu, spuse Lennox, privind în gol.

Afară începuse să se întunece, dar mai erau vreo două ore până la următoarea doză. O eternitate.

— Poate totuşi am să beau o cafea, mulţumesc.

O eternitate pentru cineva fără coloană vertebrală.

CAPITOLUL 28

— Unde pleci? şopti Meredith.

— Nu ştiu, spuse Duff încercând să o mângâie pe obraz, dar nu ajunse la ea. Am o adresă, însă nu ştiu ce este acolo.

— Atunci de ce mergi?

— A fost scrisă chiar înainte să moară Banquo şi Fleance. Zice „adăpost“ şi, dacă ei se puteau refugia acolo, poate că şi eu voi fi în siguranţă acolo. Nu ştiu, altceva nu am, draga mea.

— În acest caz…

— Voi unde sunteţi?

— Aici.

— Unde aici? Şi ce faceţi?

Meredith îi zâmbi.

— Te aşteptăm pe tine. Încă serbăm ziua de naştere a micuţului.

— A durut?

— Puţin. A trecut.

Duff simţi că se sufocă.

— Lui Ewan şi Emilie le-a fost teamă?

— Şşş, iubitule, vorbim mai târziu despre asta…

— Dar…

Ea îi duse mâna la gură.

— Linişte, ei dorm, nu trebuie să îi trezeşti.

Mâna ei. El nu putea să respire. Încercă să o dea la o parte, dar era prea puternică. Duff deschise ochii.

Deasupra lui văzu în beznă o siluetă care îi acoperea gura cu mâna. Duff încercă să ţipe şi prinse încheietura păroasă, însă celălalt era prea puternic. Duff îşi dădu seama cine era când auzi că fornăie. Era Hutchinson, care se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Nu scoate un sunet, Johnson. Sau, mai bine spus, Duff.

Fusese dat în vileag. Se pusese o recompensă pe capul lui, mort sau viu? Sosise clipa răzbunării. Cuţit? Şurubelniţă? Ciocan?

— Ascultă-mă, Johnson. Dacă îl trezim pe tipul din patul de deasupra, eşti terminat, ai înţeles?

De ce îl trezise mecanicul, şi nu îl omorâse, pur şi simplu?

— Poliţia te va aştepta când vom ancora în Capitol, Johnson.

Îşi luă mâna de pe gura lui Duff.

— Acum ai fost prevenit, iar noi suntem chit.

Cabina se lumină puţin când se deschise uşa. Apoi uşa se închise, iar el dispăru.

Duff clipi în întuneric, crezând pentru o clipă că şi Hutchinson îi apăruse doar în vis. Cineva tuşi în patul de deasupra. Duff nu ştia cine dormea în el, împărţeau prin rotaţie puţinele paturi care erau. Bucătarul îi explicase că nu erau paturi suficiente pentru că la ultima cursă transportaseră nişte „lăzi importante de muniţie“. Fuseseră nevoiţi să scoată paturi şi să folosească două dintre cabine, pentru că regulamentele le permiteau să stocheze doar o anumită cantitate de explozibil într-un singur loc de pe vas. Doar cei care aveau uniforme cu trese aveau cabina lor. Duff îşi aruncă picioarele pe podea şi se grăbi afară, pe hol. Văzu spatele îmbrăcat într-un tricou murdar cu logoul Esso îndreptându-se spre scara care ducea în camera motoarelor.

— Aşteaptă!

Hutchinson se întoarse.

Duff alergă spre el.

Ochii mecanicului străluciră. Dar licărul malefic dispăruse din ei.

— Ce vrei să spui? spuse Duff. Poliţia? Suntem chit?

Hutchinson îşi încrucişă braţele.

— M-am dus la Scânteie să… – alt fornăit – …îmi cer scuze. Căpitanul vorbea pe staţia radio. Erau cu spatele la mine şi nu m-au auzit.

Duff simţi că îi stă inima în loc şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Continuă.

— Căpitanul a spus că are pe un anume Johnson care se potrivea descrierii. Că ai o cicatrice pe faţă şi te-ai înregistrat în ziua potrivită.

Vocea ce se auzea la staţie i-a spus căpitanului să nu facă nimic, pentru că Duff este periculos şi că poliţia avea să fie pregătită când acostează. Căpitanul a răspuns că era bucuros să afle asta, după ce te-a văzut în acţiune.

Hutchinson îşi trecu două degete peste frunte.

— De ce mă avertizezi?

Mecanicul ridică din umeri.

— Căpitanul a spus că ar trebui să îmi cer iertare de la Scânteie. Mi-a spus că singurul motiv pentru care îmi pot păstra încă slujba este pentru că ai refuzat să mă torni. Şi aş vrea să păstrez slujba asta…

— Şi o vei face?

Mecanicul îşi trase nasul.

— Probabil. Doar asta ştiu să fac, după câte îmi zice mecanicul-şef.

— A! A spus el asta?

Hutchinson zâmbi.

— În seara asta a venit la mine şi mi-a spus că nu ar trebui să mă dau mare, că nu sunt decât un buboi de pe fundul navei ăsteia, dar că sunt un mecanic bun. Apoi a plecat. Ciudaţi tipii de pe nava asta, nu?

Râse. Aproape că părea fericit.

— Mai bine cobor acolo unde este nevoie de mine.

— Aşteaptă, spuse Duff. De ce vorbeşti de funie în casa spânzuratului? Nu pot fugi înainte să acostăm.

— Nu-i problema mea, Johnson. Suntem chit.

— Suntem? Vasul tău a transportat mitralierele care mi-au ucis nevasta şi copiii, Hutchinson. Nu, nu este problema ta şi nu a fost nici problema mea când căpitanul mi-a cerut să îi dau un motiv să te concedieze.

Hutchinson mormăi.

— Atunci sari în apă şi înoată. Mai sunt câteva mile. Ajungem peste nouă ore, Johnson.

Încă un pufăit.

Duff rămase pe loc, urmărindu-l pe mecanic cum dispare în burta vaporului. Apoi se întoarse spre un hublou şi privi marea. Mijeau zorii. Mai erau opt ore până când ajungeau în port. Valurile erau mari. Cât de departe putea înota pe o astfel de vreme, într-o apă atât de rece? Douăzeci

de minute? O jumătate de oră? Şi, pe măsură ce se apropiau de ţărm, căpitanul mai mult ca sigur avea să pună pe cineva să îl supravegheze. Duff îşi lipi fruntea de geam.

Nu avea scăpare.

Reveni în cabină. Se uită la ceas. Era cinci fără un sfert. Mai avea un sfert de oră până intra de tură, după cum spuneau ei. Se întinse pe pat şi închise ochii. O vedea pe Meredith stând în picioare şi făcându-i semn cu mâna de pe dealul stâncos, de dincolo de ape. Îi făcea semn să meargă la ea.

— Te aşteptăm.

Ca prin vis, se gândi Macbeth. Sau ca şi cum ai înota într-o peşteră submarină. Cam aşa ar fi senzaţia când mergi prin somn. Într-o mână ţinea lanterna şi cu cealaltă pe Lady. Lumina cu lanterna masa de ruletă şi scaunele goale. Umbrele se plimbau pe pereţi ca nişte fantome. Cristalul fals ce atârna deasupra lor strălucea.

— De ce nu este nimeni? întrebă Lady.

— Au plecat cu toţii acasă, spuse Macbeth, luminând cu lanterna o sticlă de whisky pe jumătate goală, de pe masa de poker, gândul zburându-i pe loc la stupefiante.

Începuse să resimtă efectele sevrajului, dar rezista. El *era* puternic, mai puternic ca niciodată.

— Suntem doar noi doi, draga mea.

— Dar noi nu închidem niciodată.

Ea îşi eliberă mâna.

— Ai închis cazinoul Inverness? Şi ai schimbat totul. Nu mai recunosc nimic! Asta ce este?

Intraseră într-o altă încăpere, iar în conul de lumină se vedea un şir de jocuri mecanice. Erau aşezate în rând şi dispăreau în cameră. Ca o armată de mici roboţi somnoroşi, se gândi Macbeth. Cutii mecanice care nu aveau să se mai trezească vreodată.

— Uite, sicrie de copii, spuse Lady. Cât de multe sunt! Atât de multe…

Vocea îi păli şi locul ei fu luat de plânsetul tăcut.

Macbeth o trase aproape de el şi o luă de lângă aparatele de joc.

— Nu suntem la Inverness, dragă, acesta este Obeliscul. Am vrut să îţi

arăt ce am făcut pentru tine. Uite, este închis, au oprit chiar şi curentul. Vezi, aceasta este victoria noastră, acesta este frumosul câmp de luptă al duşmanului, dragă.

— Este urât, este hidos! Şi pute. Nu simţi mirosul? Miroase a cadavre, vine dinspre garderobă!

— Draga mea, draga mea, se simte de la bucătărie. Poliţia a dat afară pe toată lumea, ca să nu fie distruse dovezile. Uite, fripturile sunt încă în farfurii.

Macbeth plimbă lanterna peste mesele cu feţe de mese albe, lumânări arse şi feluri de mâncare servite pe jumătate. Rămase nemişcat când lumina fu reflectată de o pereche de ochi galbeni, strălucitori, ce se uitau la ei. Lady ţipă. El băgă mâna în geacă, însă apucă doar să întrezărească un trup firav, înainte ca acesta să dispară în beznă. Şi realiză că în mână ţinea un pumnal de argint.

— Linişteşte-te, iubito. Era un câine. Probabil că a simţit mirosul şi a intrat cumva. Gata, gata, acum a plecat.

— Vreau să plec! Du-mă afară! Vreau să plec de aici!

— Da, da, am văzut destul, acum ne întoarcem la Inverness.

— Vreau să plec de aici, am spus!

— Ce vrei să spui? Unde?

— Departe!

— Dar…

El nu îşi termină propoziţia, doar firul gândurilor. Nu aveau unde altundeva să meargă. Niciodată nu avuseseră, iar el nu se gândise la asta până acum. Că toţi ceilalţi aveau familie, o casă din copilărie, rude, o casă de vacanţă, prieteni. Ei se aveau doar unul pe altul şi cazinoul Inverness. Nu-şi imaginase niciodată că nu era destul. Nu până acum, când provocaseră toată lumea, iar el o pierdea pe ea. Lady trebuia să-şi revină, trebuia să se trezească, el trebuia să o scoată din tenebrele în care era prinsă, de asta o adusese aici. Dar nici măcar victoria nu părea să fie de ajuns ca să se trezească la realitate. Iar el avea nevoie de ea acum, avea nevoie de mintea ei lucidă, de mâna sigură, nu de această femeie tăcută şi plângăcioasă, care nu ştia nici măcar ce se întâmplă în jurul ei.

— L-am găsit pe Duff, spuse el, în timp ce o conducea grăbit prin

întuneric, spre ieşire. Seyton s-a dus cu avionul în Capitol, iar la ora două MS *Glamis* va acosta la cheu.

Afară se făcuse ziuă, dar la Obelisc toate ferestrele erau acoperite, era noapte eternă şi petrecere. Mese de jocuri pe lângă care nu-şi amintea să fi trecut când veniseră apăreau brusc în conul de lumină şi le blocau calea. Sunetul paşilor lor era estompat de mochetă şi i se păru că din spatele lor se aud câini mârâind şi lătrând. La dracu', unde era? Unde era ieşirea?

Lennox stătea pe iarba verde. Parcase maşina mai sus pe strada principală şi îşi pusese ochelarii de soare.

Acesta fusese unul dintre motivele pentru care nu se stabilise în Fife. Era prea multă lumină. Deja simţea cum soarele îi arde pielea palid-rozalie, ca şi cum avea să ia foc ca un vampir.

Însă el nu era vampir. Sau era? Unele lucruri nu se văd până nu te apropii de ele. Aşa era şi cu casa vopsită în alb din faţa lui. Doar după ce te apropiai vedeai că albeaţa era punctată de mici găuri negre.

CAPITOLUL 29

— Bine aţi venit la bord! îi ură căpitanul vaporului MS *Glamis* când pilotul păşi la bord. Aş vrea să ajungem la ora stabilită astăzi, pentru că suntem aşteptaţi.

— Nici o problemă, zise pilotul dând mâna cu căpitanul şi postându-se lângă el. Dacă motoarele funcţionează cum trebuie, adăugă el.

— De ce să nu funcţioneze?

— Unul dintre inginerii tăi a cerut permisiunea să meargă cu barca cu motor la ţărm, ca să facă rost de o piesă de schimb de care inginerul-şef are urgentă nevoie atunci când acostăm.

— Serios? se miră căpitanul. N-am fost înştiinţat de asta.

— Probabil că e doar un detaliu nesemnificativ.

— Cine este inginerul care a cerut piesa?

— Hutch sau cum l-o chema. Uite-i acolo!

Pilotul arătă cu degetul înspre barca ce se îndepărta rapid de vapor.

Căpitanul îşi luă binoclul. La pupa zări o şapcă cu motiv tigrat, deasupra spatelui îmbrăcat cu tricou alb cu emblema Essos pe el.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă pilotul.

— Nimeni nu părăseşte vasul fără aprobarea mea, rosti căpitanul. Cel puţin nu astăzi.

Apăsă butonul pentru cambuză.

— Băiete!

— Căpitane! veni răspunsul.

— Trimite-l pe Johnson să-mi aducă două ceşti de cafea.

— Vin eu, căpitane!

— Am zis Johnson!

— Are crampe la stomac, căpitane, şi l-am lăsat să doarmă până când sosim.

— Verifică să fie în pat.

— Da, sigur!

Căpitanul luă mâna de pe buton.

— Trei grade spre babord! ordonă pilotul.

— Da, să trăiţi! zise secundul.

Inspectorul Seyton spusese că cel mai sigur era ca persoanele care fuseseră informate, căpitanul şi telegrafistul, să rămână singurele care ştiau situaţia, astfel încât Duff să nu îşi dea seama că a fost demascat. Seyton împreună cu doi dintre cei mai buni oameni din echipa lui aveau să fie pe poziţii în port şi aveau să îl înconjoare pe Duff. Şi Seyton subliniase că se vor asigura că nici unul dintre membrii echipajului nu se află prin preajmă ca să nu fie nimeni rănit dacă vor exista eventuale schimburi de focuri. Deşi în urechile căpitanului mesajul a sunat mai degrabă *când* se vor trage focuri de armă şi nu dacă.

— Căpitane! Johnson doarme buştean în patul lui. Să-l trezesc?

— Nu! Lasă-l să doarmă. Este singur în cabină?

— Da, căpitane!

— Bun, bun!

Căpitanul se uită la ceas. Totul trebuia să se termine într-o oră şi se putea întoarce acasă la soţia lui. Nu mai era mult şi urmau câteva zile libere. Mai era şi convocarea de la şedinţa de a doua zi de la comandamentul firmei, privind raportul primit de la compania de asigurări despre un număr suspect de ridicat de cazuri de aceeaşi boală detectată la membrii echipajului care au lucrat în cambuza vaporului MS *Glamis* în ultimii zece ani. Ceva legat de sânge.

— Cursul este bun, zise pilotul.

— Să sperăm, mormăi căpitanul. Să sperăm!

Ora unu şi zece minute. În urmă cu zece minute un cap uriaş de elan ieşise din pendulul de pe perete care mugise. Angus se uită în jur. Îşi făcea griji din cauza locului ales. Chiar dacă acum în barul preferat al echipei de intervenţie nu erau decât nişte zilieri fără loc de muncă şi nişte beţivani, dacă îl vedea cineva din poliţie vorbind cu reporterul, sigur Macbeth avea să afle foarte repede. Pe de altă parte, barul trezea mai puţine suspiciuni decât un alt loc mai dosnic.

Dar lui Angus nu îi plăcea. Nu îi plăcea elanul. Nu îi plăcea faptul că jurnalistul nu ajunsese încă. Angus ar fi plecat demult, dacă asta nu ar fi fost ultima lui şansă.

— Îmi cer scuze pentru întârziere.

R-ul acela gutural. Angus îşi ridică privirea. Îl recunoscu imediat după voce şi apoi îl văzu pe Walter Kite îmbrăcat în pelerină galbenă cauciucată. Angus citise că reporterul radio spunea „nu“ în mod consecvent televiziunii şi refuza să apară în ziarele şi revistele cu celebrităţi, pentru că el considera că publicarea fotografiei abate atenţia publicului de la subiectul emisiunii sau al articolului: cuvântul era suprem.

— Ploaie şi trafic, spuse Walt Kite în timp ce îşi descheia haina.

Îi curgea apă pe părul şi aşa rar.

— Întotdeauna este ploaie şi trafic, zise Angus.

— Este scuza pe care o folosim întotdeauna, zise Kite şi se aşează în faţa lui în separeu. Adevărul este că mi-a sărit lanţul de la bicicletă.

— Nu credeam că Walter Kite minte, i-o reteză Angus.

— Omul de radio Kite nu minte niciodată, zise Kite zâmbind strengăreşte. Persoana fizică Walter însă e departe de acest model.

— Eşti singur?

— Întotdeauna. Am venit să aud ceea ce nu ai putut să-mi relatezi la telefon.

Angus trase aer în piept şi începu să vorbească. Nu simţea nimic din nervozitatea pe care o simţise când le relatase cazul lui Lennox şi lui Caithness. Poate pentru că zarurile fuseseră aruncate, nu mai rămăsese cale de întors. Folosi aproximativ aceleaşi cuvinte ca la Estex în ziua precedentă, şi îi relată şi despre întâlnirea pe care o avusese cu Lennox şi Caithness. Turnă totul. Numele. Detaliile de la intervenţia de la club şi de la cea din Fife. Ordinul de a incinera trupul copilului. În timp ce povesteau, Kite luă un şerveţel din cutia de pe masă şi încercă să-şi şteargă uleiul negru de pe degete.

— De ce eu? îl întrebă Kite şi mai luă un şerveţel.

— Pentru că eşti considerat un reporter curajos şi integru, îi răspunse Angus.

— Mă bucur să aud că lumea mă consideră aşa, zise Kite studiindu-l pe Angus. Ai un limbaj mai elevat decât ceilalţi poliţişti.

Angus ridică din umeri.

— Am studiat teologie.

— Aşa se explică şi limbajul, şi de ce doreşti să te expui la aşa ceva. Tu crezi în mântuire pentru faptele bune.

— Greşiţi aici, domnule Kite, nu cred nici în mântuire, şi nici în Dumnezeu.

— Ai mai vorbit şi cu alţi jurnalişti? întrebă el zâmbindu-i într-o parte. Cu sau fără integritate?

Angus scutură din cap.

— Bun! Pentru că dacă e să lucrez la cazul acesta, trebuie să am exclusivitate. Deci nu le sufla nici o vorbă celorlalţi jurnalişti şi nimănui altcuiva. Suntem înţeleşi?

Angus încuviinţă.

— Unde pot să te găsesc, Angus?

— Numărul meu de telefon…

— Fără telefoane. Dă-mi adresa.

Angus i-o notă pe unul dintre şerveţelele pătate de ulei.

— Şi acum ce se va întâmpla?

Kite suspină adânc. De parcă ar fi ştiut că îl aşteaptă o muncă grea.

— Trebuie să verific mai întâi câteva chestiuni. Este un caz consistent. Vreau să evit cu orice preţ să fiu suspectat că aş face parte din agenda unuia sau altuia în afacerea asta.

— Singurul punct din agenda mea este ca adevărul să iasă la iveală şi ca Macbeth să fie oprit.

Angus îşi dădu seama că ridicase tonul atunci când Kite se uită în jur prin bar ca să se asigure că nimeni nu îl auzise.

— Dacă este adevărat, este o minciună că nu crezi în Dumnezeu.

— Dumnezeu nu există.

— Mă gândesc la ceea ce este dumnezeiesc în om, Angus.

— Te referi la ceea ce este omenesc în om, Kite. A dori binele este la fel de omenesc ca dorinţa de a păcătui.

Kite încuviinţă încet.

— Dintre noi doi tu eşti teologul. Chiar dacă trebuie să mărturisesc că te cred, trebuie să verific veridicitatea istoriei. Şi trebuie să te verific pe tine ca persoană. Cum se numeşte asta… zise el în timp ce se ridica de pe scaun şi îşi lua haina impermeabilă, integritate, nu?

— Când crezi că va apărea la ziar? Angus trase aer în piept şi expiră încet: Nu am încredere în Lennox, pentru că mă va raporta lui Macbeth.

— Am să pun cazul tău în prim-plan, îi spuse Kite. În două zile ar trebui să se poată face multe.

Îşi scoase portofelul.

— Mulţumesc! Îmi plătesc singur cafeaua.

— Sigur. (Kite îşi vârî portofelul la loc.) Eşti o pasăre rară în oraşul acesta, ştii, nu?

— Cel puţin pe cale de dispariţie, îi zâmbi Angus palid.

Îl petrecu pe reporter cu privirea până când ieşi pe uşă. Se uită prin bar. Nici o persoană nu îi atrase atenţia, toţi păreau să fie absorbiţi de ale lor. Două zile. Trebuia să încerce să rămână în viaţă două zile.

Lui Seyton nu-i plăcea Capitolul. Nu îi plăceau bulevardele largi, magnificele şi vechile clădiri parlamentare şi alte căcaturi de acelaşi gen, parcurile, bibliotecile şi opera, artiştii stradali, bisericuţele mici gotice, şi catedrala ridicol de mare, oamenii zâmbitori de la restaurante, şi pomposul Teatru Naţional cu fiţoasele piese de teatru cu dialoguri incomprehensibile şi cu regi înnebuniţi după putere şi care mor în ultimul act.

De aceea prefera să stea aşa, cu spatele întors la oraş şi cu ochii înspre mare. Stăteau într-un birou din port şi zăreau deja MS *Glamis* acum.

— Sunteţi siguri că nu aveţi nevoie de ajutor? întrebă poliţistul cu logoul Poliţia Capitol cusut pe uniformă.

Avuseseră o discuţie despre regulile de jurisdicţie înainte de sosirea lor, dar şeful poliţiei din Capitol era dornic să colaboreze, în parte – după cum spusese el – pentru că era vorba despre un caz de omucidere a unui poliţist dintr-un alt oraş, în parte pentru că se putea face o excepţie la operaţiunile de la bordul unei nave.

— Mulţumesc încă o dată, dar sunt sigur de asta, răspunse Seyton.

— Bine, dar după ce îl prindeţi şi îl aduceţi la ţărm, preluăm noi cazul.

— Absolut. Atâta timp cât păziţi rampa şi vaporul.

— Nu va scăpa, inspectore!

Poliţistul de la Capitol arătă cu degetul înspre cele două bărci cu poliţişti în civil, la vreo cincizeci de metri de chei, care se prefăceau că pescuiesc, dar erau gata să-l prindă pe Duff dacă ar fi sărit în apă.

Seyton încuviinţă cu un gest scurt. Nu demult stătuse şi el aşa la biroul din administraţia portuară şi aşteptase. Pe atunci Duff fusese cel care refuzase ajutorul, cap-sec ce era. Dar rolurile s-au schimbat acum. Duff va observa manevra. O va recunoaşte. În câteva secunde infinit de lungi. Evident că Poliţia din Capitol nu cunoştea ordinele lui Macbeth: Că Duff nu avea să vină pe picioarele lui la ţărm, ci va fi cărat pe braţe. Într-un sac special pentru cadavre.

Vaporul dădea cu spatele şi se generau ape înspumate acolo jos, şi vălătucii albi se ridicau la suprafaţă ca bulele de şampanie. Seyton îşi încărcă pistolul mitralieră MP-5.

— Olafson. Ricardo. Sunteţi gata?

Cei doi agenţi de la forţele speciale au dat din cap. Primiseră schiţa vaporului şi ştiau în ce cabină se afla Duff acum.

Bandulele au fost aruncate pe ţărm, una în faţă şi una în spate, şi parâmele au fost fixate în jurul babalelor şi au fost legate. Babordul a fost tras încet spre cauciucurile care scârţâiau. O punte a fost lăsată în jos.

— Acum! ordonă Seyton.

Fugiră pe chei şi urcară pe rampă. Echipajul navei se uita cu gura căscată la ei; căpitanul reuşise să păstreze secretul. Coborâră în grabă pe o scară de fier, trecură prin dreptul cabinei căpitanului. Merseră mai jos. Şi coborâră şi mai mult. Se opriră în dreptul cabinei numărul 12.

Seyton trase cu urechea la uşă, dar nu auzi decât propria respiraţie şi motoarele duduind ale vaporului. Ricardo se postase mai departe pe coridor, într-un loc în care putea să ţină sub supraveghere celelalte uşi, în cazul în care Duff s-ar fi ascuns în altă cabină deoarece i-ar fi auzit pe ei venind şi atunci ar fi încercat să scape.

Seyton îşi porni lanterna şi se uită la Olafson. Apoi intră. Lanterna era superfluă, pentru că era destul de multă lumină înăuntru. Duff dormea în patul de jos, întors spre perete, cu pătura pe el. Avea pe cap căciula verde

despre care căpitanul le spusese că nu o dă niciodată jos, şi care întotdeauna era trasă la ochelarii mari. Exceptând o singură dată, atunci când alunecase pe frunte în sus şi căpitanul îi văzuse cicatricea. Seyton scoase pistolul pe care trebuia să îl plaseze în mâna lui Duff, şi trase două gloanţe în peretele din spatele lui. Zgomotul îl asurzi o vreme şi câteva secunde auzi doar un ţiuit foarte ascuţit. Duff încremenise în pat. Seyton îşi lipi buzele de urechea lui.

— Au ţipat, îi zise. Au ţipat şi mi-a plăcut mult. Şi tu poţi să ţipi puţin, Duff. Pentru că m-am gândit să începem cu un glonţ în burtă. De dragul vechii noastre prietenii, aşa ca-ntre copoi, sculă arogantă ce eşti!

Duff emana un miros foarte puternic. Seyton îl inspiră. Dar nu era mirosul acela delicios de frică. Era… de sudoare. Transpiraţie stătută, acră de bărbat. Mai stătută decât s-ar fi zis după cele câteva zile de când dispăruse Duff.

Bărbatul din pat îşi întoarse faţa spre el. Nu era faţa lui Duff.

— Hă? zise bărbatul şi pătura căzu pe jos şi dezvălui un bust gol şi un subraţ păros.

Seyton îi puse ţeava puştii-mitralieră la tâmplă.

— Poliţia! Ce cauţi aici şi unde este Duff?

Bărbatul fornăi.

— Dorm, după cum vezi. Şi nu ştiu cine-i Duff.

— Johnson, îi zise Seyton apăsând gura puştii atât de tare pe tâmpla bărbatului încât capul acestuia se afundă în pernă.

Fornăi din nou.

— Băiatul din cambuză? Aţi încercat în cambuză? Sau în alte cabine? Ocupăm orice pat care este liber în tura respectivă. Ce a făcut Johnson? Ceva serios, după câte se pare. Bă, dacă vrei să-mi găureşti ţeasta, trage odată, ce mai aştepţi?

Seyton îşi retrase arma.

— Olafson, ia-l pe Ricardo şi percheziţionaţi nava.

Seyton analiză faţa buhăită a tipului. Îl amuşină. Oare chiar era atât de neînfricat, sau putoarea transpiraţiei din alte zone ale corpului masca mirosul fricii?

Olafson stătea în continuare în spatele lui.

— Cercetaţi vaporul! strigă Seyton.

Auzi tropăitul bocancilor lui Olafson şi ai lui Ricardo pe coridor şi sunetul uşilor de la cabine care erau deschise cu forţa.

Seyton se îndreptă de spate.

— Cum te cheamă şi de ce porţi căciula lui Johnson?

— Hutchinson. Şi şapca poţi să o iei, că mi se pare că ai nevoie de ceva în care să faci laba.

Seyton îl lovi. Arma îi despică omului obrazul şi sângele începu să curgă şiroaie. Dar individul nu schiţă nici un gest chiar dacă ochii i se umplură de lacrimi.

— Răspunde-mi! şuieră Seyton.

— M-am trezit că mi-era frig şi am dat să-mi iau tricoul pe care îl lăsasem pe cuĕrul ăla de acolo. Şi cămaşa şi căciula mea dispăruseră, şi în loc am găsit asta. Mi-era frig şi am împrumutat-o, OK?

Vocea lui Hutchinson tremura, dar ura răzbătea printre lacrimile lui. Spaimă şi ură, ură şi spaimă, mereu era la fel, se gândi Seyton şi-şi şterse arma de sânge.

Se auziră nişte voci nervoase pe hol. Seyton înţelesese. Că puteau căuta de-a-fir-a-păr tot vasul, în fiecare cotlon şi în fiecare nişă, fără să-l găsească. Că Duff plecase.

CAPITOLUL 30

Duff străbătea grăbit bulevardele largi, trecu pe lângă magnifice clădiri vechi, trecu prin parcuri, pe lângă muzicanţi de pe străzi şi portretişti. Un cuplu zâmbitor, aflat la o masă de pe trotuar, îi indică direcţia când le arătă adresa de pe bileţel. Se uitară fix la barba lui, care începuse să se desprindă într-o parte. Duff încercă să nu o ia la fugă în timp ce trecea de Catedrala din Capitol.

Hutchison se întorsese.

Se întorsese în timp ce cobora pe scară. Urcase înapoi. Ascultase povestea lui Duff. Şi chiar şi când Duff spunea detalii pe care ştia că el însuşi nu le-ar fi crezut dacă i le-ar fi spus cineva, Hutchinson continuase să dea din cap, în semn de consideraţie. Ca şi cum nimic nu i s-ar fi părut ciudat când venea vorba despre ce puteau să-şi facă oamenii unii altora. Iar când Duff terminase relatarea, mecanicul îi dăduse un plan de evadare. Fără ezitare şi atât de simplu şi evident, încât Duff presupusese că era o scăpare pe care mecanicul plănuise să o folosească el însuşi la un moment dat. Duff avea să îmbrace, pur şi simplu, hainele lui Hutchinson, să ridice scara pilotului de port şi să fie gata lângă balustradă.

— Doar să te asiguri că stai cu spatele la punte, ca să nu îţi vadă căpitanul faţa. Barcagiul te va lăsa pe tine să te ocupi de scară, dacă vede că eşti pregătit. Aşa că arunc-o din timp, coboară şi rămâi pe ultima treaptă a scării când barca pilotului de port ni se alătură. Şi apoi îi spui că trebuie să ajungi la ţărm înaintea lui *Glamis*, pentru că trebuie să iei o piesă de schimb de la biroul de transport maritim, care ne trebuie pentru vinciul care strânge parâma la chei.

— De ce?

— Cum?

— De ce faci asta pentru mine?

Hutchinson ridică din umeri.

— Eu am descărcat cutiile de muniţie. Era acolo un poliţist uscăţiv şi chel, cu mâinile încrucişate la piept şi care părea că vrea să ne scuipe în timp ce încărcam lăzile în camionul lui.

Duff aşteptă. Pentru a auzi continuarea.

— Oamenii se ajută între ei, spuse Hutchinson, pufăind. Se pare. Pufăi iar: Şi, dacă te-am înţeles corect, eşti singur împotriva – arătă cu degetul la punţile de deasupra lor – lor. Şi am o idee cam cum te simţi.

Singur.

— Mulţumesc.

— Nu-ţi face probleme, Johnson.

Mecanicul strânse mâna pe care i-o întinse Duff. Scurt, aproape ruşinat. Apoi îşi duse mâna la plasturele de pe frunte.

— Data viitoare voi fi pregătit şi tu vei fi cel care va încasa bătaie.

— Desigur.

Duff era acum în partea de est raportat la centru.

— Scuzaţi-mă, unde e Districtul 6?

— Într-acolo.

Trecu de un chioş cu ziare. Casele deveneau mai mici, străzile mai înguste.

— Strada Tăbăcăriei?

— În jos, spre semafor, şi a doua sau a treia pe stânga.

O sirenă de poliţie se auzi tare, apoi se estompă. Suna altfel aici, în capitală, nu atât de ţipător şi tăios. Şi avea alt ton. Nu atât de sumbră, nu atât de dezgustător de stridentă.

— Şi Dolphin?

— Clubul de noapte? Nu este închis? Nu contează, vezi cafeneaua de acolo? Chiar alături.

Însă ochii priviră îndelung cicatricea, încercând să-şi aducă aminte de ceva.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Strada Tăbăcăriei nr. 66.

Duff verifică numele din dreptul soneriilor de lângă uşa mare, putrezită.

Nici unul nu-i spunea nimic. Trase de uşă. Deschisă. Sau, mai degrabă, avea încuietoarea spartă. Înăuntru era întuneric, aşa că rămase pe loc până când ochii i se obişnuiră cu bezna. O scară. Un ziar ud, miros de urină. Din spatele unei uşi, o tuse tuberculoasă. Un sunet ca de palmă tare, udă. Duff începu să urce treptele. La fiecare etaj erau două uşi de intrare în apartamente şi câte o uşă joasă la fiecare palier. Sună la una dintre sonerii. Dinăuntru se auziră un lătrat fioros şi paşi târşâiţi. O doamnă scundă, ridată, aproape comică, deschise uşa. Lanţul de siguranţă nu era pus.

— Da, dragule?

— Bună ziua, doamnă. Sunt inspectorul Johnson.

Ea îl măsură sceptică, cu privirea. El bănuia că ea simţea mirosul lui Hutchinson emanat de tricoul cu sigla Esso. În orice caz, izul părea să fi redus la tăcere micul câine pufos.

— Caut… Da, ce anume căuta?… cineva, un prieten de-ai mei, Banquo, mi-a dat adresa.

— Regret, tinere. Nu cunosc nici un Banquo.

— Alfie?

— A, Alfie. Stă la etajul al doilea, pe partea dreaptă. Iartă-mă, dar îţi… ăăă… îţi cade barba.

— Mulţumesc.

Duff îşi smulse barba şi ochelarii în timp ce urca la etajul al doilea. Uşa de pe partea dreaptă nu avea tăbliţă, doar o sonerie, al cărei buton atârna de un arc metalic.

Duff bătu la uşă. Aşteptă. Bătu iar, mai tare. Încă o palmă se auzi de la parter. Încercă uşa. Închisă. Să aştepte să vadă dacă iese cineva? Era o alternativă mai bună decât să se arate pe străzi.

O tuse înceată. Sunetul venea din spatele uşii joase de pe palier. Duff coborî cinci trepte şi învârti de mânerul uşii. Se mişcă puţin, ca şi cum cineva ţinea de ea pe interior. El bătu în uşă.

Nu răspunse nimeni.

— Alo? Alo, este cineva?

Îşi ţinu răsuflarea şi îşi lipi urechea de uşă. Auzi ceva, ca un foşnet de hârtie. Cineva se ascundea acolo.

Duff coborî făcând zgomot pe scări, îşi scoase pantofii la etajul de jos şi

urcă iar, pe vârfuri.

Apucă mânerul uşii şi trase tare. Auzi cum cineva se dezechilibrează, în timp ce uşa se deschise larg.

Un fir de aţă.

Se privi pe el însuşi.

Fotografia nu era foarte mare şi era amplasată în dreapta jos pe pagina ziarului, sub titlu.

Ziarul era pe jos, iar Duff privi fix chipul unui bătrân cu o barbă lungă, neîngrijită. Stătea ciucit peste o cutie cu pantalonii la glezne.

O pleoscăitoare. Duff mai văzuse aşa ceva în vechile blocuri muncitoreşti de-a lungul râului. Presupunea că denumirea lor provenea de la zgomotul făcut de căcătul de la etajele superioare când lovea containerele de la parter. Ca o palmă udă.

— Iartă-mă, spuse Duff. Tu eşti Alfie?

Bărbatul nu răspunse, doar se uita la Duff. Apoi întoarse încet pagina ziarului, se uită la fotografie şi apoi iar în sus, la Duff. Îşi umezi buzele.

— Mai tare, spuse el, făcând semn cu degetul spre ureche.

Duff ridică tonul.

— Tu eşti Alfie?

— Mai tare.

— Alfie!

— Şşş. Da, el este Alfie.

Poate că din cauza ţipătului Duff nu auzise că intrase cineva. Simţi doar cum un obiect contondent era împins cu forţă în ceafa lui şi că era ceva destul de familiar în vocea ce-i şoptea la ureche:

— Şi, da, acesta este un pistol, inspectore. Aşa că nu mişca, spune-ne doar cum ne-ai găsit şi cine te-a trimis.

Duff încercă să se întoarcă, dar o mână îi împinse faţa înapoi înspre Alfie, care era clar că privea situaţia ca fiind clarificată şi reluase lectura ziarului.

— Nu ştiu cine eşti, spuse Duff. Am găsit urma unei adrese într-un carneţel din maşina lui Banquo. Şi nu m-a trimis nimeni. Sunt singur.

— De ce ai venit aici?

— Pentru că Macbeth vrea să mă ucidă, aşa cum sunt sigur că i-a ucis şi

pe Banquo şi Fleance. Aşa că, dacă Banquo are o adresă pe care o considera „adăpost“, poate că este bună şi pentru mine.

Pauză. De gândire, pare-se.

— Vino.

Duff fu întors, dar astfel încât persoana care ţinea arma era tot în spatele său. Apoi fu condus sus, pe scări, la uşa la care sunase şi care acum era deschisă. Fu împins într-o încăpere mare, în care aerul era închis, chiar dacă ferestrele erau larg deschise. În cameră erau o masă mare cu trei scaune, un blat de lucru cu o chiuvetă, un frigider, un pat strâmt, o canapea şi o saltea pe podea. Şi încă o persoană. El stătea pe un scaun cu antebraţele şi palmele pe masă, uitându-se fix la Duff. Ochelarii erau aceiaşi, la fel şi picioarele lungi care ieşeau de sub masă. Dar ceva îl făcea să pară diferit. Poate că barba. Sau pentru că avea faţa mai uscăţivă.

— Malcolm, spuse Duff. Eşti în viaţă!

— Duff, stai jos!

Duff se aşează pe scaunul de pe cealaltă parte a inspectorului-şef adjunct.

Malcolm îşi dădu ochelarii jos. Îi şterse.

— Deci ai crezut că m-am înecat după ce l-am ucis pe Duncan?

— La început, da. Până când mi-am dat seama că Macbeth era în spatele asasinării lui Duncan. Apoi m-am gândit că te-a înecat pe tine ca să îşi elibereze calea spre funcţia de şef al poliţiei. Şi că biletul de adio era un fals.

— Macbeth m-a ameninţat că o ucide pe fata mea dacă nu semnez. Ce vrei, Duff?

— Spune că… începu vocea din spatele lui Duff.

— Pe tine te-am auzit, îl întrerupse Malcolm. Şi văd că ziarele scriu că Macbeth te caută, Duff. Dar se poate întâmpla ca voi doi să lucraţi împreună şi articolele să fie comandate, pentru ca tu să te poţi infiltra printre noi.

— Uciderea familiei mele a fost o operaţiune de acoperire?

— Şi eu am auzit despre asta, dar nu mai cred nimic, Duff. Dacă Macbeth şi întreaga poliţie erau atât de dornici să te prindă, ar fi trebuit să reuşească.

— Am avut noroc.

— Şi apoi ai venit aici.

Malcolm bătu cu degetele în masă.

— De ce?

— Adăpost.

— Adăpost? (Malcolm clătină din cap.) Eşti poliţist, Duff, şi ştii că, dacă tu ne-ai putut găsi atât de uşor, şi Macbeth poate să o facă. Un fugar relativ inteligent se ascunde singur şi stă cuminte, nu caută pe alţii care sunt la fel de vânaţi. Aşa că dă-mi un răspuns mai bun. De ce aici?

— Tu ce crezi?

— Spune-o cu voce tare. Arma este îndreptată spre locul în care ai, sau nu, o inimă care sângerează.

Duff înghiţi în sec. De ce aici? Îşi făcuse speranţe mari. Dar era singura speranţă pe care o avea. Şansele fuseseră mici, dar calculul simplu. Duff inspiră adânc.

— În noaptea în care a murit, urma să mă întâlnesc cu Banquo să îmi spună ceva. Şi el a fost ultimul care te-a văzut în ziua în care ai dispărut. M-am gândit că exista posibilitatea să te găsesc aici. Şi că ne putem ajuta reciproc. Am dovada că Macbeth a fost cel care l-a ucis pe Duncan. Macbeth ştie, de asta vrea să mă ucidă.

Malcolm ridică o sprânceană.

— Şi cum ne putem ajuta reciproc? Doar nu-ţi închipui că ne poate sprijini poliţia de aici, din Capitol?

Duff scutură din cap.

— Li s-a cerut să ne aresteze şi să ne trimită imediat lui Macbeth. Dar împreună îl putem doborî pe Macbeth.

— Să-ţi răzbuni familia.

— Da, la asta m-am gândit iniţial.

— Dar?

— Dar există ceva mai presus de răzbunare.

— Funcţia de şef al poliţiei?

— Nu.

— Atunci, ce?

Duff făcu semn cu capul spre fereastra deschisă.

— Capitol este un oraş elegant, nu? Este greu să nu-ţi placă. Să nu te

îndrăgosteşti de el – o frumuseţe blondă, zâmbitoare, cu ochii ca de răsărit de soare. Dar tu şi cu mine nu îl vom putea iubi niciodată, nu-i aşa? Pentru că noi toţi ne-am dăruit inima iadului, oraşului putred de acolo, de pe coasta vestică. L-am renegat, am crezut că nu înseamnă nimic pentru mine, că eu şi cariera mea eram mai presus decât oraşul care nu a făcut altceva decât să ne întunece minţile, să ne corupă inimile şi să ne scurteze vieţile. O iubire absurdă şi irosită, mă gândeam. Dar aşa stau lucrurile. Ne dăm seama prea târziu pe cine iubim cu adevărat.

— Şi eşti dispus să te sacrifici pentru un astfel de oraş?

— Este uşor, zâmbi Duff. Am pierdut tot, nu mai este altceva de sacrificat în afară de viaţa mea. Dar tu, Malcolm?

— Eu risc să-mi pierd fiica.

— Şi o poţi salva doar dacă îl distrugem pe Macbeth. Ascultă, tu eşti cel care poate continua ce a început Duncan. Şi de asta sunt aici să te urmez, dacă vrei să devii inspector-şef şi să conduci just.

Malcolm îl privi îndelung.

— Eu?

— Da.

Malcolm începu să râdă.

— Mulţumesc pentru sprijinul moral, Duff, dar permite-mi să clarific câteva lucruri, mai întâi.

— Da?

— Primul este acela că nu te-am plăcut niciodată.

— Este de înţeles, spuse Duff. Niciodată nu m-am gândit la altcineva în afară de mine. Nu spun că sunt un alt om, dar cele întâmplate mi-au dat, cel puţin, o altă perspectivă. Încă nu sunt un om înţelept, dar, poate, sunt mai puţin prost decât am fost.

— Poate că aşa este, sau poate să spui doar ceea ce crezi că vreau eu să aud. Dar nu vreau să aud lucruri fără sens. Poate că tu te-ai schimbat puţin, dar lumea a rămas la fel.

— Ce vrei să spui?

— Mă bucur că mă crezi relativ onest. Dar, dacă e să te am în echipa mea, trebuie să ştiu că aripile tale de înger nu te împiedică să îţi ţii picioarele pe pământ. Doar nu crezi că ajungi în situaţia mea fără să te faci

că nu vezi anumite lucruri? Fără să accepţi câteva… practici încetăţenite cu privire la cine scapă pentru anumite chestiuni şi cine nu, şi cine primeşte plicurile maronii. Dacă, peste noapte, îi iei totul unui poliţist prost plătit, cum îi vei mai câştiga loialitatea? Şi nu este mai bine să câştigi din când în când câteva bătălii mici, decât să insişti să le pierzi mereu pe cele mari?

Duff îl privi pe bărbatul cu barbă ca să se asigure că era într-adevăr Malcolm.

— Vrei să spui să nu-l vânăm pe Hecate, ci pe competitorii lui mai mici?

— Vreau să spun să fii realist, dragă Duff. Nimeni nu câştigă nimic cu un şef al poliţiei care nu ştie cum se învârteşte lumea. Vom face un oraş mai bun şi mai curat decât au reuşit predecesorii noştri, Duff, dar pentru asta trebuie să fim plătiţi.

— *Să luăm mită*, adică?

— Şi eu vreau să fie bine, ca şi tine. Dar Roma nu a fost construită într-o zi. Eşti un războinic, Duff. Dar nu te lupta cu tine însuţi. Fii mai flexibil, iar lucrurile se vor îmbunătăţi pe termen lung. Eşti cu mine?

— Vrei să fim plătiţi de Hecate, în loc să luptăm împotriva lui?

— Nu putem să-l învingem pe Hecate, Duff. Nu încă. Între timp, îl putem lăsa să ne achite nişte cheltuieli de personal pentru a lupta cu toţi ceilalţi infractori din oraş. Dumnezeu ştie că sunt destui.

La început, Duff se simţi obosit. Şi simţi o uşurare ciudată. Lupta încetase, putea să se predea, putea să se odihnească. Cu Meredith. Scutură din cap.

— Nu pot fi de acord. Nu eşti aşa cum speram să fii, Malcolm, aşa că şi ultima mea speranţă a dispărut.

— Crezi că există bărbaţi mai buni? Tu *eşti* un bărbat mai bun?

— Eu nu, dar în pântecele vaporului am cunoscut bărbaţi care sunt mai buni decât noi doi, Malcolm. Aşa că acum voi pleca de aici, prin urmare hotărăşte-te rapid dacă mă împuşti sau nu.

— Nu te pot lăsa să pleci, acum că ştii unde sunt. Doar dacă juri că nu vei divulga secretul.

— O astfel de promisiune între trădători nu ar valora prea mult,

Malcolm, aşa că nu voi face asta. Te rog să mă împuşti în cap, am o familie care mă aşteaptă.

Duff se ridică, dar la fel făcu şi Malcolm, îşi puse ambele mâini pe umerii lui Duff şi îl împinse înapoi pe scaun.

— Mi-ai pus multe întrebări, Duff. Iar la un interviu întrebările sunt, de obicei, mai sincere şi pline de informaţii decât răspunsurile. Am stat aici şi am minţit, iar întrebările tale au fost corecte. Dar nu am fost sigur dacă indignarea ta era reală, până în clipa când te-ai ridicat, pregătit să încasezi un glonţ pentru o poliţie şi un oraş curat.

Duff clipi. Brusc, îşi simţi corpul atât de greu, că mai avea puţin şi leşina.

— Suntem trei bărbaţi în această cameră, spuse Malcolm. Trei care sunt dispuşi să sacrifice totul pentru a continua ceea ce a apărat Duncan.

Îşi puse ochelarii proaspăt curăţaţi.

— Trei bărbaţi care poate că nu sunt mai buni decât alţii, ci doar au pierdut deja atât de mult, încât nu-i mai costă mare lucru să sacrifice restul. Dar asta e sămânţa şi logica revoltei. Să nu ne lăsăm purtaţi de superioritatea noastră morală, ci să zicem că avem măcar voinţa să facem ceea ce trebuie, indiferent dacă ne mână simţul dreptăţii sau – ridică din umeri – dorinţa de răzbunare a familistului, ruşinea celui trădat, exaltarea morală a celui privilegiat şi teama de focurile iadului. Pentru că aceasta *este* calea cea dreaptă, şi acum de voinţă avem nevoie. Pentru că nu există drumuri uşoare către dreptate şi neprihănire.

— Trei bărbaţi? îl îngână Duff.

— Tu, eu…

— Şi Fleance, spuse Duff. Cum ai reuşit, băiete?

— Tata m-a aruncat de pe pod, spuse vocea din spatele său. M-a învăţat ceea ce nu a reuşit cu Macbeth. Să înot.

Duff se uită la Malcolm care oftă, iar apoi zâmbi. Şi, spre surprinderea sa, Duff se trezi şi el zâmbind. Şi simţi că îi urca ceva pe gât. Un sughiţ. Dar realiză că era din cauza râsului, nu a lacrimilor, abia când îl văzu şi pe Malcolm începând să râdă şi apoi pe Fleance. Râsul războiului.

— Ce e?

Se întoarseră şi îl văzură pe Alfie stând în cadrul uşii ca un semn de

întrebare, ţinând ziarul în mână, şi râseră cu şi mai multă poftă.

CAPITOLUL 31

Lennox stătea lângă fereastră şi privea în gol. Cântărea grenada în mână. Angus, Angus. Încă nu spusese nimănui despre întâlnirea de la Estex. Nu ştia de ce. Ştia doar că nu făcuse nimic toată ziua. Şi nici ieri. Şi nici cu două zile înainte. De fiecare dată când încerca să citească un raport, îşi pierdea concentrarea. Literele parcă se mişcau şi formau cuvinte noi. Aparent, *a raporta* devenea *a ciripi*, iar *descriere* se transforma în *demascare*. De fiecare dată când încerca să ridice receptorul să sune i se părea că are o tonă şi era nevoit să îl pună la loc. Încercase să citească ziarele şi aflase că venerabilul Zimmerman candida la Primărie. Zimmerman nu era nici controversat, nici carismatic, era respectat pentru competenţa sa, atât câtă era, dar nu era un competitor serios pentru Tourtell. Lennox începuse să citească şi un articol despre intensificarea traficului de droguri, care, potrivit ONU, devenise cea mai mare industrie după industria de armament, până să realizeze că doar se uita la propoziţii, nu le citea.

Trecuseră opt zile de când Duff scăpase capturării în Capitol. Când Lennox şi Seyton se prezentaseră în biroul inspectorului-şef, Macbeth fusese atât de furios, încât făcuse efectiv spume la gură. Clăbuci de salivă albă se strânseseră în colţurile gurii în timp ce bătea câmpii despre cât de idiot părea în ochii celor din capitală. Şi dacă Lennox şi Seyton şi-ar fi făcut treaba şi l-ar fi prins pe Duff cât era încă în oraş, nu s-ar fi ajuns aici. Şi, totuşi, în mod paradoxal, Lennox se simţea uşurat să ştie că Duff era încă în viaţă şi liber.

Afară aproape că se întunecase, dar ochii i se adaptaseră. Poate că azi avea nevoie de o doză suplimentară. Cât să poată trece de ziua aceasta, iar mâine avea să fie mai bine.

— Este o grenadă adevărată, sau un fel de scrumieră?

Lennox se întoarse spre vocea ce venea dinspre uşă.

Macbeth stătea într-o poziţie stranie, aplecat înainte cu mâinile atârnându-i pe lângă corp, ca şi cum se opunea unui vânt puternic. Capul era aplecat înainte, astfel că se uita pe sub sprâncene la Lennox.

— Bunicul a încasat-o în cap, în timpul Primului Război Mondial.

— Minciuni, rânji Macbeth, intrând şi închizând uşa în urma lui. Este un model german, Stielhandgranate 24, şi nu a intrat în producţie decât în anul 1924. Este o scrumieră.

— Nu cred că bunicul…

Macbeth luă grenada din mâna lui Lennox, prinse cuiul de la capătul mânerului şi începu să îl tragă.

— Nu!

Macbeth ridică o sprânceană şi se uită la şeful speriat al direcţiei anticorupţie, care continuă:

— Va-va exploda…

— …povestea bunicului tău?

Macbeth împinse cuiul înapoi în mâner şi puse grenada pe birou.

— Nu putem face una ca asta, desigur. Deci, la ce te gândeai, inspectore?

— La corupţie, spuse Lennox, punând grenada într-un sertar. Şi anticorupţie.

Macbeth îşi trase scaunul pentru oaspeţi.

— Ce este corupţia, mai exact, Lennox? Este corupt un revoluţionar convins, plătit să se infiltreze în aparatul de stat? Este corupt un slujitor obedient, dar pasiv, care nu face altceva decât să încaseze regulat un salariu nerezonabil de mare, într-un sistem despre care ştie că este bazat pe corupţie?

— Sunt multe zone gri, domnule inspector-şef. Ca regulă generală, tu însuţi ştii dacă eşti corupt sau nu.

— Vrei să spui că este o chestiune de sentimente?

Macbeth se aşează, iar Lennox îi urmă exemplul, că să nu troneze deasupra lui.

— Deci, dacă nu te *simţi* corupt pentru că familia ta are nevoie de salariul tău, atunci *nu* eşti corupt? Dacă motivul este bun – pentru

beneficiul familiei sau al oraşului – atunci poţi rescrie pur şi simplu cuvântul, spunând, spre exemplu, *politică pragmatică*?

— Cred că este tocmai opusul, spuse Lennox. Cred că atunci când ştii că motivaţia constă în lăcomie şi nimic altceva, recurgi la reformulări. O crimă justificată moral nu impune o reformulare, putem trăi bine mersi spunându-i pe nume. Corupţie, tâlhărie, omor.

— Deci stai aici şi te gândeşti, spuse Macbeth, punând un deget sub bărbie. Te întrebi dacă eşti sau nu corupt.

— Eu? chicoti Lennox. Vorbesc despre cei pe care îi cercetăm, desigur.

— Şi, totuşi, vorbim întotdeauna despre noi. Şi susţin în continuare că situaţiile-limită îi determină pe oameni să dea alte denumiri corupţiei. Şi plata pe care o primeşti să profiţi de poziţia ta nu constă în bani, ci în pomană. Viaţă. Viaţa familiei tale, de pildă. Înţelegi?

— Nu ştiu… spuse Lennox.

— Să-ţi dau un exemplu, spuse Macbeth. Un jurnalist de radio, a cărui integritate este recunoscută, este abordat de un tânăr ofiţer de poliţie care crede că are de spus o poveste ce poate înlătura un inspector-şef. Ceea ce nu ştie acest ofiţer trădător, să-l numim Angus, este că acest jurnalist are o anumită relaţie cu inspectorul-şef. Că jurnalistul se teme, pe bună dreptate, pentru familia lui dacă nu-i face pe plac inspectorului-şef. Prin urmare, jurnalistul îl informează pe şeful poliţiei despre planul ofiţerului. Jurnalistul promite să ia din nou legătura cu tânărul ofiţer, iar inspectorul-şef îi spune jurnalistului să se întâlnească cu ofiţerul undeva unde nu-i poate vedea şi auzi nimeni. Unde şeful sau oamenii lui pot… ştii tu.

Lennox nu răspunse, doar îşi şterse palmele de pantaloni.

— Deci şeful este în siguranţă. Dar, desigur, se întreabă cine este persoana coruptă în acest caz. Tânărul ofiţer, jurnalistul sau… sau cine, Lennox?

Lennox îşi drese glasul, ezită.

— Însuşi şeful poliţiei?

— Nu, nu, spuse Macbeth scuturând capul. A treia persoană. Cel care ar fi trebuit să îl informeze pe şeful poliţiei în primul rând. Cea de-a treia persoană, care ştia despre planul lui Angus, fără să fie părtaş la el, dar care, indirect, totuşi este, cât timp nu merge la superiorul său şi, astfel, nu

îl salvează. Sau cel puţin nu a procedat încă aşa. Pentru că trebuie să se gândească. Şi să se gândească. Şi în timp ce se gândeşte, devine el însuşi corupt, sau nu?

Lennox încercă să îl privească în ochi pe Macbeth. Dar parcă se uita în soare.

— Întâlnirea de la Estex, Lennox. Nu ştiu când aveai de gând să îmi spui despre ea.

Lennox clipea involuntar.

— Eu… Mă gândeam.

— Da, e greu să nu te gândeşti. Gândurile vin, pur şi simplu, nu? Şi, indiferent cât de liberă credem că este voinţa noastră, ea este condusă de gânduri, poftite sau nepoftite. Acum, spune-mi cine a venit la tine, Lennox.

— Această persoană…

— Numeşte-o.

— Este…

Lennox inspiră adânc.

— Angus.

— Continuă.

— Îl ştii pe Angus. Tânăr. Impulsiv. Şi cu toate câte s-au petrecut în ultima vreme, oricine poate reacţiona puţin iraţional. M-am gândit ca, înainte de a-i aduce aceste acuzaţii grave, să încerc să îi bag minţile în cap. Să se liniştească puţin.

— Şi, între timp, eu să nu ştiu? Pentru că ai presupus că analiza ta asupra situaţiei va fi mai bună decât a mea? Că nu îi voi da lui Angus, pe care eu l-am adus în trupele speciale, încă o şansă? Că îi voi tăia imediat capul înfierbântat, dar altfel nevinovat?

— Eu…

Lennox nu ştia cum să continue propoziţia.

— Dar te-ai înşelat, Lennox. Întotdeauna le dau subordonaţilor a doua şansă. Şi de această regulă veţi beneficia şi tu, şi Angus.

— Mă bucur să aud asta.

— Eu cred în generozitate. Aşa că aş fi uitat de toată afacerea dacă Angus ar fi dat semne că regretă şi ar fi refuzat să se vadă cu jurnalistul

când l-a sunat să stabilească a doua întâlnire. Nici nu m-aş mai fi gândit la asta. Viaţa şi-ar fi urmat cursul obişnuit. Din păcate, Angus nu a făcut asta. A acceptat. Iar eu nu am un al treilea obraz pe care să-l întorc.

Macbeth se ridică şi merse la fereastră.

— Ceea ce mă aduce la cea de-a doua şansă a ta, Lennox. Jurnalistul meu a fost informat că tu şi Seyton veţi merge la această întâlnire care va avea loc la fabrica Estex în această după-amiază, unde Angus crede că va fi şi un fotograf să fotografieze un furnal în care crede că a fost ars trupul unui bebeluş. Şi acolo, tu, personal, îl vei pedepsi pe trădător.

— Să-l pedepsesc?

— Te las pe tine să alegi pedeapsa şi să o pui în aplicare. Singura mea cerinţă este să aibă ca finalitate moartea lui.

Macbeth se întoarse către Lennox, care respira pe gură.

— Şi apoi Seyton te va ajuta să vă descotorosiţi de cadavru.

— Dar…

— Probabil că există şi o a treia şansă. În Cer. Ce face familia ta?

Lennox deschise gura şi ieşi un sunet.

— Bine, spuse Macbeth. Seyton va veni după tine la ora şase. În funcţie de pedeapsa pe care o alegi, totul se va termina într-o oră şi jumătate, aşa că îţi sugerez să o suni pe fermecătoarea ta soţie şi să îi spui că vei întârzia la cină. Mi s-a spus că, având în vedere ce a cumpărat, îţi pregăteşte sângerete.

Macbeth închise uşa încet în urma sa, după care ieşi.

Lennox îşi puse capul în mâini. O moluscă. O creatură fără oase în corp.

O doză. Avea nevoie de o doză.

*

Macbeth bătea pas de defilare mergând pe hol. Încerca să înăbuşe vocea care îi spunea că are nevoie de putere. Sau poţiune. Sau orice. Reuşise să stea treaz mai bine de o săptămână. Avea să fie mai rău înainte să fie mai bine, dar avea să fie *mai bine*. Reuşise şi înainte, şi avea să reuşească din nou. Era doar transpiraţia groaznică – puţea, puţea a neplăcere, teamă şi durere. Dar avea să înceteze. Totul avea să treacă. *Trebuia* să treacă. Intră în anticameră.

— Domnule inspector-şef…

— Fără mesaje, fără telefoane, Priscilla.

— Dar…

— Nu acum, mai târziu.

— Aveţi un oaspete.

Macbeth se opri brusc.

— Ai lăsat pe cineva, făcu semn cu degetul… acolo?

— Ea a insistat.

Macbeth se uită la privirea disperată a Priscillei.

— Soţia dumneavoastră.

— Ce? răspunse el surprins.

Desfăcu nasturele de jos al uniformei şi intră în birou.

Ea stătea în spatele biroului său, admirând tabloul de pe perete.

— Iubitule! Chiar trebuie să faci ceva cu obiectele de artă de aici.

Macbeth o privea pe Lady fără să-şi creadă ochilor. Pe sub haina de blană purta un costum simplu, elegant, era proaspăt coafată şi părea odihnită şi energică. El se apropie de ea cu precauţie.

— Cum… te simţi, iubito?

— Excelent, spuse ea. Văd că tabloul este de propagandă, dar ce vrea, de fapt, să transmită?

Macbeth nu-şi putea lua ochii de la ea. Unde era femeia nebună pe care o văzuse ieri?

Dispăruse.

— Iubitule?

Macbeth ridică privirea la tablou. Se uită la chipul aspru al muncitorului.

— A fost lăsat de cei de dinainte, probabil că îl voi înlocui. Mă bucur foarte mult că te simţi mai bine. Ai… ai luat un medicament nou?

Ea negă dând din cap.

— Nici un medicament. Nu am mai luat medicamente. Orice fel de medicament.

— Pentru că nu mai ai?

Ea zâmbi fugitiv.

— Am văzut că sertarul era gol, da. Şi tu te-ai lăsat.

Ea se aşează pe scaunul lui.

— Este cam… înghesuit, nu?

— Poate.

Macbeth se aşează pe unul dintre scaunele de oaspeţi.

Poate că nebunia ei fusese doar un labirint, un labirint din care găsise ieşirea.

— Mă bucur că eşti de acord. Pentru că am stat la taclale cu Jack în această dimineaţă. Despre planul pe care l-ai făcut referitor la alegerile pentru primar.

— Da. Ei bine, ce crezi?

Se bosumflă şi dădu din cap.

— Ai făcut ce-ai ştiut mai bine, însă ai uitat un lucru.

— Ce?

— Planul tău este să diseminăm informaţia despre relaţia lui Tourtell cu acest băiat chiar înainte de alegeri. Şi atunci tu, ucigaşul lui Sweno, vei ocupa rapid vidul creat, înainte ca oamenii să meargă la vot.

— Da? spuse Macbeth cu entuziasm.

— Problema este că vidul a fost ocupat când Zimmerman a anunţat că va candida.

— Plicticosul ăla? Nu dă nimeni doi bani pe el.

— Desigur, Zimmerman nu are o carismă puternică, însă lumea îl ştie şi ştie la ce să se aştepte. Aşa că le va fi comod cu el. Şi siguranţa este importantă pentru oameni în aceste vremuri dramatice, de aceea va fi reales Tourtell.

— Chiar crezi că Zimmerman mă poate înfrânge?

— Da, spuse Lady. Doar dacă nu eşti sprijinit oficial de un Tourtell care nu a intrat în vreun scandal, iar tu l-ai eliminat pe Hecate. Atinge aceste două obiective şi vei fi imbatabil.

Macbeth răsuflă uşurat. Ea ieşise din labirint, era din nou aici, cu el.

— Bine, dar cum o să se întâmple asta?

— Dându-i lui Tourtell un ultimatum. Se poate retrage din cursa electorală, pe motiv de vârstă şi sănătate, şi îţi acordă oficial sprijinul necondiţionat. Sau poate fi forţat să se retragă, pentru că îl vom portretiza ca pe un porc pervers ce este, după care va fi arestat şi aruncat în

închisoarea statală unde ştie foarte bine ce li se întâmplă pederaştilor. Nu va fi greu să facă o alegere.

— Hm, îşi scărpină Macbeth barba. Ne vom face un duşman.

— Pe Tourtell? Dimpotrivă, el înţelege lupta pentru putere şi va fi recunoscător că îi oferim o alternativă confortabilă.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta.

— Planul este desăvârşit, iubitule, nu este nevoie să mai zăboveşti asupra lui. Şi apoi mai este păpuşarul, Hecate. Este timpul să scăpăm de el.

— Nu sunt atât de sigur că este înţelept, draga mea. Adu-ţi aminte că este garantul nostru şi ne protejează dacă întâmpinăm rezistenţă.

— Hecate nu a cerut încă preţul pentru că te-a pus în funcţia de şef al poliţiei, spuse Lady. Dar curând va veni ziua încheierii socotelilor. Şi atunci vei face aşa.

Ea ridică un cot ca şi când era legat de o sfoară.

— Şi aşa.

Lovi în gol cu un picior.

— Vrei să fii păpuşa lui Hecate, iubitule? Amânarea urmăririi lui nu va fi suficientă, va vrea din ce în ce mai mult şi, în final, totul. Aşa e el. Aşa că întrebarea este dacă vrei să îl laşi pe Hecate să conducă oraşul prin intermediul tău. Sau… – ea îşi puse cotul pe birou – vei fi tu păpuşarul? Devino eroul care l-a prins pe Hecate şi apoi devino primar.

Macbeth o privi îndelung. Apoi dădu din cap.

— Îl voi invita pe Tourtell la o partidă privată de blackjack, spuse Lady şi se ridică. Şi apoi îi vei trimite un mesaj lui Hecate în care îi vei spune că vrei să te vezi cu el, faţă în faţă.

— Şi de ce crezi că va accepta?

— Pentru că vrei să îi dai o valiză cu aur, în semn de mulţumire că te-a făcut şef al poliţiei.

— Şi crezi că va înghiţi momeala?

— Unii oameni ajung să fie orbiţi de putere, alţii de perspectiva câştigării unor bani. Hecate face parte din ultima categorie. Vei primi detaliile mai târziu.

Macbeth o conduse la uşă.

— Draga mea, spuse el, punând o mână pe spatele ei, mângâind blana groasă. Ce bine că te-ai întors!

— Mulţumesc! La fel şi tu! spuse ea, lăsându-l să o sărute pe obraz. Fii puternic. Să ne dăm putere unul celuilalt.

O petrecu cu privirea, în timp ce ea străbătea anticamera şi se întrebă dacă avea să înţeleagă vreodată cine era ea cu adevărat. Sau dacă voia asta. Dacă nu cumva tocmai asta o făcea să fie atât de irezistibilă.

Lennox şi Seyton parcaseră pe drumul de pe partea opusă fabricii Estex. Era atât de întuneric, încât Lennox nu vedea burniţa, doar o auzea ca pe o şoaptă pe plafonul maşinii şi pe parbriz.

— Uite-l pe jurnalist, spuse Seyton.

Lumina lanternei unei biciclete se clătina pe drum. Coti pe poartă şi dispăru.

— I-am dat două minute, spuse Seyton, verificând pistolul.

Lennox căscă. Din fericire, reuşise să facă rost de doză.

— Acum, spuse Seyton.

Coborâră, alergară prin beznă, dincolo de poartă şi intrară în fabrică.

Dinspre biroul directorului se auzeau voci.

Seyton mirosi aerul. Apoi făcu semn cu capul spre scara de fier.

Urcară pe vârfuri, iar Lennox simţi plăcuta absenţă a oricărui gând şi oţelul balustradei care era atât de rece, încât îl dureau palmele. Se opriră chiar în faţa uşii. Starea de euforie îi dădea senzaţia că este într-o cameră caldă şi adăpostită, şi că se priveşte pe el însuşi. Murmurul vocilor din interior îi amintea de părinţii lui în sufragerie de pe vremea când era mic şi mergea să se culce.

— Când va fi publicat? întreba Angus.

I se răspunse cu o aroganţă tărăgănată şi cu nişte „r“-uri guturale:

— Cu excepţia că noi, la radio, nu folosim termenul *publicat*, sper…

Când Seyton deschise uşa, era ca şi cum cineva apăsase butonul stop al unui casetofon. Walt Kite făcu ochii mari în spatele ochelarilor. De teamă. Emoţie. Uşurare? Cel puţin, nu era surprins, Lennox şi Seyton fuseseră punctuali.

— Bună seara, spuse Lennox, simţind că afişează un zâmbet larg.

Angus se ridică şi scaunul se rostogoli în spatele său, în timp ce încercă

să scoată ceva din geacă, dar împietri văzând pistolul-mitralieră din mâna lui Seyton.

În tăcerea ce urmă, Kite îşi încheie haina galbenă de ploaie. Ca şi cum s-ar fi aflat într-o toaletă de bărbaţi: nici un schimb de priviri, nici un cuvânt; ieşi de acolo repede şi cu capul plecat. El îşi făcuse treaba. Le lăsa celorlalţi duhoarea.

— Ce mai aştepţi, Lennox? întrebă Angus.

Lennox deveni conştient că avea mâna întinsă şi că ţinea în ea un pistol.

— Ca reporterul să fie suficient de departe să nu audă împuşcătura, spuse el.

Angus înghiţi în sec.

— Deci tu mă vei împuşca?

— Dacă nu ai altă propunere. Mi s-a dat mână liberă.

— OK.

— OK, adică „înţeleg“ sau „da, vreau să fiu împuşcat“?

— Adică…

Lennox apăsă pe trăgaci. În spaţiul închis, simţi presiunea fizică a detonării asupra timpanelor. Deschise iar ochii. Dar Angus era tot în faţa lui, cu gura deschisă. În biblioraftul din spatele lui era acum o gaură.

— Îmi cer scuze, spuse Lennox şi făcu doi paşi în faţă. M-am gândit că o împuşcătură bruscă în cap era soluţia cea mai umană în această situaţie. Dar capetele sunt foarte mici. Stai nemişcat, te rog…

Un chicotit involuntar îi scăpă printre buze.

— Inspectore Lennox, nu…

Al doilea foc nimeri ţinta. Şi al treilea.

— Nu vreau să te critic, spuse Seyton, privind în jos, la cadavru. Dar ar fi fost mai practic dacă îi ordonai să coboare la cuptoare şi o făceai acolo. Acum trebuie să îl cărăm.

Lennox nu răspunse, privea doar la balta de sânge care ieşea din corpul tânărului şi se îndrepta spre el. Era frumos roşul strălucitor, felul în care se extindea în toate direcţiile, ca baloanele roşii.

Strânseră cămăşile cartuşelor, spălară podeaua, scoaseră primul glonţ din zid. Îl cărară pe Angus în hala fabricii, îi scoaseră ceasul de la mână, un lănţişor cu o cruce de aur şi aşezară trupul într-unul dintre cuptoare, îl

închiseră şi porniră focul. Aşteptară. Lennox ţintui cu privirea rigola ce pornea de la baza cuptorului până la un tub din podea. Din cuptor se auzea un sunet jos, sfârâind.

— Ce se întâmplă cu…

— Se evaporă, spuse Seyton. Totul se evaporă sau se transformă în cenuşă, când depăşeşte două mii de grade. Mai puţin metalul, el doar se topeşte.

Lennox dădu din cap. Nu-şi putea lua privirea de la rigolă. Şi apoi apăru un strop gri tremurător, cu o membrană deasupra, ca o piele.

— Plumb, spuse Seyton. Se topeşte la trei sute treizeci.

Aşteptară. Sunetul de sfârâit din interior încetase.

Apoi se ivi un strop auriu.

— Acum a atins o mie de grade, spuse Seyton.

— Ce… ce este asta?

— Aur.

— Dar am dat jos…

— Dinţi. Să aşteptăm până trece de o mie şase sute de grade, în caz că este vreo bucată de oţel în corp. După aceea, tot ce avem de făcut este să strângem cenuşa. Hei, eşti OK?

Lennox dădu din cap.

— Sunt puţin ameţit. Nu am… ă… mai împuşcat pe nimeni până acum. Tu da, aşa că sunt sigur că îţi aminteşti ce ai simţit prima dată.

— Da, spuse Seyton încet.

Lennox se pregătea să îl întrebe cum s-a simţit, dar licărul din privirea lui Seyton îl făcu să se răzgândească.

CAPITOLUL 32

Macbeth stătea pe acoperişul cazinoului Inverness şi privea spre est prin binoclu. Nu era uşor să vadă pe întuneric, dar nu cumva ieşea fum pe coşul din cărămidă al fabricii Estex? Dacă era aşa, atunci problema fusese rezolvată. Şi mai aveau încă doi oameni în pânza lor de păianjen, încă două persoane cu mâinile pătate de sânge. Kite şi Lennox. Kite putea fi util în campania electorală. Dacă mai erau cumva alţi candidaţi. Iar, în curând, Lennox avea să aibă nevoie de un nou furnizor de droguri, odată ce Hecate avea să devină, la rândul lui, istorie.

Macbeth aşteptase cincisprezece minute lângă scările de lângă toaletele din gara centrală până să apară Strega. La început refuzase plicurile cu drog şi spusese că voia doar să îi transmită lui Hecate că dorea să se întâlnească cu el cât mai curând posibil. Că voia să îl informeze despre planurile de viitor şi să îi dea un cadou în semn de mulţumire din partea sa şi a lui Lady pentru ce făcuse Hecate pentru ei. Un cadou pe care era sigur că Hecate – dacă erau adevărate zvonurile cum că îi place aurul – avea să îl aprecieze.

Strega îi spusese că urma să îi dea de ştire. Poate.

Da, pe coş ieşea fum.

— Iubitule, a venit Tourtell.

Macbeth se întoarse. Lady stătea în pragul uşii. Purta rochia roşie.

— Vin. Eşti frumoasă, ţi-am spus?

— Da, mi-ai spus. Şi, pentru moment, doar asta vei spune, dragul meu. Lasă-mă pe mine să vorbesc şi apoi vom urma planul.

Macbeth râse. Da, îşi revenise.

Erau atât de mulţi clienţi în sala de jocuri şi în restaurant, încât se văzură nevoiţi să îşi facă loc spre mesele de jocuri pe care le aranjaseră în separeul din capătul restaurantului, unde îi aştepta Tourtell.

— Eşti singur în seara asta? spuse Macbeth şi dădu mâna cu primarul.

— Tinerii trebuie să înveţe pentru examene, zâmbi Tourtell. Am văzut că este coadă afară.

— Încă de la ora şase, spuse Lady, aşezându-se lângă el. Suntem atât de ocupaţi, că a trebuit să îl conving pe Jack, aici de faţă, să facă pe crupierul.

— Ceea ce mă face să cred că ar trebui să fie loc pentru două cazinouri în acest oraş, spuse Tourtell, jucându-se cu papionul său negru. Ştii cât de supăraţi sunt alegătorii când nu au unde să îşi piardă banii.

— De acord, spuse Lady, chemând un chelner. Jack, are primarul noroc în seara aceasta?

— E cam devreme să mă pronunţ, spuse Jack, zâmbind din locul în care stătea, îmbrăcat în jacheta lui roşie de crupier. Mai doriţi o carte, domnule primar?

Tourtell se uită la cele două cărţi pe care le primise.

— Cine nu riscă nu câştigă. Nu este aşa, Lady?

— Aveţi mare dreptate. Şi de aceea am decis să vă spun despre un consorţiu care este dornic să investească nu doar ca să preia Obeliscul, ci şi să-l renoveze şi să-l transforme în cel mai atrăgător cazinou din ţară. Desigur, este un risc financiar, având în vedere că reputaţia Obeliscului este târâtă prin noroi, însă suntem dispuşi să pariem că un alt proprietar şi un nou profil pot schimba asta.

— Noi, Lady?

— Eu fac parte din consorţiu, da. Alături de, printre alţii, Janovic, investitorul în imobiliare din Capitol. Este, precum ai spus, important pentru oraş să pună Obeliscul înapoi pe picioare. Gândeşte-te numai la toate veniturile impozabile atrase din comunităţile învecinate. Iar când vom deschide noul Obelisc, renovat şi magnific, în câteva luni va deveni atracţie turistică. Vor veni oameni din Capitol să joace în oraşul nostru, Tourtell.

Tourtell se uită la cartea pe care i-o dăduse Jack şi oftă.

— Se pare că aceasta nu este seara mea.

— Dar încă poate fi, spuse Lady. Acţiunile consorţiului nu sunt distribuite în totalitate şi ne-am gândit că tu poţi fi un potenţial investitor. La urma urmei, trebuie să ai unde să te retragi după ce nu vei mai fi

primar.

— Investitor? râse el. Din păcate, ca primar, nu am nici dreptul, nici puterea financiară să cumpăr acţiuni la companiile din oraş, aşa că mă tem că festinul cu acţiuni va trebui să continue fără mine.

— Există diferite modalităţi în care pot fi plătite acţiunile, spuse Lady. De exemplu, prin prestarea de servicii.

— La ce te mai gândeşti acum, fermecătoarea mea ducesă?

— Să susţii oficial candidatura lui Macbeth în alegerile electorale.

Tourtell se uită iar la cărţi.

— I-am promis deja că o voi face şi este de notorietate că îmi respect promisiunile.

— Adică la *aceste* alegeri.

Tourtell ridică privirea spre Macbeth.

— Aceste alegeri?

Lady îţi puse mâna pe braţul primarului şi se aplecă înspre el.

— Da, pentru că tu nu vei candida.

El clipi involuntar de două ori.

— Nu voi candida?

— Într-adevăr, ai sugerat că vei candida, însă te-ai răzgândit.

— Şi pentru ce motiv?

— Starea de sănătate nu este tocmai bună, iar funcţia are nevoie de un bărbat. Un bărbat al viitorului. Şi imediat ce nu vei mai fi primar vei avea libertatea de a te alătura consorţiului care, în fapt, va avea monopol pe piaţa cazinourilor din acest oraş şi, spre deosebire de cărţile pe care le ai acum în mână, te va face un om foarte bogat.

— Dar nu vreau…

— Le vei recomanda votanţilor să-l voteze pe Macbeth ca succesor al tău, pentru că este unul *dintre* ei, lucrează *pentru* ei şi conduce *cu* ei. Şi pentru că el, în calitate de şef al poliţiei ce i-a eliminat pe Sweno şi pe Hecate, a dovedit că obţine rezultate.

— Hecate?

— Eu şi cu Macbeth anticipăm câteva evenimente, însă Hecate poate fi considerat mort. Îi vom propune lui Hecate o întâlnire din care nu va pleca viu. Aceasta este o promisiune şi, la rândul meu, sunt cunoscută că îmi ţin

promisiunile, dragul meu primar.

— Şi dacă nu sunt de acord cu această – scuipă cuvintele ca pe nişte struguri acri – *vânzare de acţiuni?*

— Ar fi păcat.

Tourtell se lăsă pe spetează şi îşi prinse una dintre bărbii între index şi degetul mare.

— Ce altceva mai ai, femeie?

— Eşti sigur că nu vrei să te opreşti aici? întrebă Lady.

Jack îşi drese vocea şi lovi pachetul de cărţi cu degetul arătător.

— Mai vreţi cărţi, domnule?

— Nu! pufni Tourtell fără să îşi ia ochii de la Lady.

— Cum doriţi, oftă ea. Veţi fi arestat şi acuzat de relaţii indecente cu un băiat minor.

Ea îi făcu semn cu capul spre cartea pe care Jack o pusese în faţa lui.

— Ai mers prea departe. Ai pierdut.

Tourtell o privi cu ochii lui mari ca de peşte. Îi tremurau buzele cărnoase.

— Nu mă veţi învinge, spuse el. Auzi? Nu mă veţi învinge!

— Dacă reuşim să-l eliminăm pe Hecate, te putem aranja şi pe tine.

Tourtell se ridică. Îi privi de sus. Guşa în straturi, faţa roşie ca focul, da, tremura de furie, din tot corpul. Apoi făcu stânga-mprejur şi dădu buzna afară, cu coapsele frecându-i-se una de cealaltă.

— Ce crezi? întrebă Macbeth după ce ieşi.

— O, va face precum vrem noi, spuse Lady. Tourtell nu este un novice naiv, doar are nevoie de timp să gândească înainte să parieze.

Caithness îl visă pe Angus. O sunase, însă ea nu îndrăznise să răspundă pentru că ştia că cineva îi umblase la telefon şi că avea să explodeze. Apoi se trezi şi se întoarse către ceasul cu alarmă aşezat pe noptiera de lângă telefonul care suna. Era trecut de miezul nopţii. Trebuia să fie vorba de o crimă. Spera să fie vorba de o crimă, una obişnuită şi nu… Ridică receptorul.

— Alo?

Ea auzi în telefon clinchetul prezent încă imediat după întâlnirea de la Estex.

— Mă iertaţi că sun atât de târziu.

Era vocea necunoscută a unui bărbat tânăr.

— Voiam doar să confirmaţi dacă veniţi la 323, mâine, vineri, la ora obişnuită?

— Ce să fac?

— Îmi cer iertare, cred că am greşit numărul. Sunteţi doamna Mittbaum?

Caithness stătea în pat pe şezut, complet trează. Îşi umezi buzele. Îşi imagină banda casetei ce se învârtea în aparatul de înregistrate aflat undeva, într-o cameră, poate în camera de supraveghere tehnică de la etajul al doilea.

— Aţi greşit numărul, spuse ea. Însă nu mi-aş face griji, oamenii cu nume german sunt de regulă punctuali.

— Mă iertaţi. Noapte bună.

— Noapte bună.

Caithness se întinse în pat, iar inima îi bătea cu putere.

323. Camera de la Hotel Grand, unde ea şi Duff obişnuiau să se întâlnească la prânz, sub numele de Mittbaum.

CAPITOLUL 33

Hecate mişcă telescopul pe trepied. Lumina zorilor se strecura printre nori, razele soarelui coborând spre oraş ca nişte coloane.

— Deci Macbeth a spus că mă va ucide în timpul întâlnirii?

— Da, spuse Bonus.

Hecate privi prin telescop.

— Vezi, este deja coadă în faţa cazinoului Inverness.

Bonus privi în jur.

— Chelnerii sunt liberi azi?

— Băieţii, vrei să spui? Îi angajez doar când am nevoie de ei, la fel cum fac cu acest penthouse. A deţine lucruri înseamnă să te ataşezi de lucruri. Şi de oameni, Bonus. Când vezi că maşina ta este plină de gunoaie care te încetinesc, scapi de gunoaie, nu de maşină. L-ai sunat pe Macbeth, Strega?

Înalta femeie-bărbat care tocmai intrase în cameră ieşi din penumbră.

— Da.

— Şi ce aţi stabilit?

— Să vină singur aici, mâine, la ora şase, să vă întâlniţi.

— Mulţumesc.

Ea se retrase iar în umbră.

— Cum îndrăzneşte? spuse Bonus.

— Cum îndrăzneşte? spuse Hecate. Nu se poate abţine. Macbeth a devenit o molie atrasă fără voia sa de lumina puterii.

— Şi, la fel ca o molie, va arde.

— Poate. Ca şi molia, trebuie să se teamă cel mai mult de el însuşi.

*

Caithness se uită la ceas. Ora douăsprezece fără douăsprezece minute. Apoi se uită iar la uşa hotelului din faţa ei. Nu avea să uite niciodată

cifrele din alamă, câte zile o avea şi câţi bărbaţi o întâlni sau iubi şi câte nopţi ar împărţi cu ei.

323.

Mai avea încă timp ca să dea înapoi. Însă venise până aici. De ce? Îşi închipuia că îl va vedea iar pe Duff şi că se schimbase ceva? Singurul lucru care se schimbase era că acum ştia că se descurca fără el. Sau pentru că ştia că în spatele uşii poate fi o altă şansă, o şansă să facă ceea ce trebuie. Ceea ce nu reuşise să facă atunci când îl lăsase pe Angus la fabrica Estex. Făcuse rost de numărul lui de telefon, însă nu răspunsese nimeni.

Ridică mâna.

Uşa avea să explodeze dacă bătea în ea.

Bătu la uşă.

Aşteptă. Era pe punctul de a bate iar, când uşa se deschise. În faţa ei era un tânăr.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Fleance, fiul lui Banquo.

Vocea de la telefon. El se dădu într-o parte.

— Intraţi, doamnă Mittbaum.

Camera era neschimbată.

Malcolm era neschimbat.

Însă nu şi Duff. Îmbătrânise. Nu doar în lunile şi anii de când îl văzuse ultima dată stând pe pufosul pat de hotel aşteptând-o, ca acum, ci şi în zilele scurse de când el plecase pentru ultima dată din apartamentul ei.

— Ai venit, spuse Duff.

Ea dădu din cap.

Malcolm îşi drese vocea şi îşi şterse ochelarii.

— Nu pari foarte surprinsă că ne vezi aici, Caithness.

— Sunt mai mult surprinsă că *sunt eu* aici, spuse ea. Ce se petrece?

— Tu ce speri să se întâmple, Caithness?

— Sper să îl dăm la o parte pe criminalul de Macbeth.

*

Seyton apăsă pe mânerul uşii de fier şi o deschise. Macbeth păşi înăuntru şi aprinse lumina. Tuburile de neon sclipiră de două ori înainte să

arunce o lumină albăstrie peste rafturile pe care erau cutii de muniţie şi diverse arme de foc. Pe podeaua camerei pătrate erau un seif şi două mitraliere Gatling pe jumătate dezasamblate. Macbeth se duse la seif, formă cifrul şi îl deschise. Scoase o servietă cu dungi ca de zebră.

— Încăperea cu muniţie era singura cu pereţii suficient de solizi pentru asta, spuse el. Şi chiar şi aşa, am pus-o în seif.

— Deci înăuntru este o bombă?

— Mda, spuse Macbeth, aşezându-se în genunchi şi deschizând servieta. Disimulată să pară că este o servietă cu aur.

Ridică lingourile ce acopereau partea de jos a servietei.

— Aurul este, desigur, doar fier poleit, însă bomba din spaţiul ascuns – ridică baza falsă – este reală.

— Ia te uită, spuse Seyton fluierând uşor. Clasica bombă cu ceas.

— Destul de ingenios, nu? Aurul explică de ce este valiza atât de grea. Asta trebuia să distrugă cazinoul Inverness.

— Ah, este acea servietă. Şi de ce nu a fost distrusă bomba?

— A fost ideea mea, spuse Macbeth, analizând mecanismul cu ceas. E o realizare inginerească de excepţie şi am dezamorsat-o. M-am gândit că noi, cei din trupele de intervenţie, vom avea ocazia să o folosim cândva. Şi ocazia s-a ivit…

Atinse un ac metalic de mărimea unui chibrit.

— Trebuie doar să tragi de asta şi ceasul începe să ticăie. Pare simplu, dar ne-au trebuit aproape patruzeci de minute să o dezamorsăm, şi din numărătoarea inversă au mai rămas doar douăzeci şi cinci de minute şi cincizeci de secunde, aşa că, teoretic, după ce scot asta nu mai e cale de întoarcere.

— În acest caz, trebuie să ajungi repede la o înţelegere cu Hecate.

— O, nu va fi o întâlnire lungă. Îi voi spune că aurul e un semn de mulţumire pentru ceea ce a făcut deja şi că va primi şi mai mult dacă mă va ajuta să devin noul primar.

— Crezi că va accepta?

— Nu ştiu şi, oricum, zece minute mai târziu va fi mort. Ideea este că nu trebuie să intre la bănuieli, şi el ştie că în acest oraş nimeni nu primeşte nimic fără să dea ceva înapoi. Îi voi cere să se gândească la asta, mă voi

uita la ceas, îi voi spune că am o şedinţă cu comitetul din conducere – ceea ce este adevărat – şi voi pleca de acolo.

— Mă iertaţi…

Se întoarseră spre uşă. Era Ricardo.

— La telefon.

— Spune-le că îi sun eu înapoi, spuse Seyton.

— Nu te caută pe tine, ci pe inspectorul-şef.

Macbeth simţi răceala aproape imperceptibilă din vocea lui. O mai simţise şi înainte, când venise la trupele de intervenţie. Oamenii au salutat, însă şi-au ferit privirile, părând preocupaţi de alte lucruri.

— Pe mine?

— Secretara ta a făcut legătura, spune că este primarul.

— Ia-o înainte.

Îl urmă pe veteranul din trupele de intervenţie. Ceva din chipul ascuţit, aristocratic al lui Ricardo, tenul său lucios şi măsliniu şi maiestuoasa graţie a mersului său îi dăduseră mereu lui Macbeth impresia că provine dintr-un trib de vânători de lei. Care era expresia aceea? Un bărbat de onoare, despre care Macbeth ştia că este dispus să îşi urmeze fraţii şi în moarte, dacă era nevoie. Un bărbat care valora greutatea lui în aur. Aur adevărat.

— S-a întâmplat ceva, Ricardo?

— Domnule?

— Pari foarte tăcut astăzi, s-a întâmplat ceva?

— Suntem doar puţin îngrijoraţi în legătură cu Angus.

— Da, am auzit că nu prea a fost în apele lui. Slujba asta nu este pentru oricine.

— Mă referem la faptul că nu a venit la muncă şi nimeni nu ştie unde este.

— Apare el. Probabil că are nevoie de puţin timp liber să se gândească. Însă da, probabil eşti îngrijorat să nu fi făcut ceva necugetat.

— Dacă s-a întâmplat ceva necugetat… – Ricardo se opri în faţa uşii deschise a biroului, unde pe birou era aşezat un receptor – nu cred că Angus este cel care a făcut ceva.

Macbeth se opri şi se uită la el.

— Atunci ce crezi?

Li se intersectară privirile. Iar Macbeth nu mai văzu nimic din admiraţia şi bucuria cu care era obişnuit să fie privit de oamenii săi. Ricardo se uită în pământ.

— Nu ştiu, domnule.

Macbeth închise uşa biroului şi ridică receptorul.

— Da, domnule primar.

— Am minţit că sunt primarul ca să mi se facă legătura. Aşa cum ai minţit şi tu. Mi-ai promis că nu va muri nimeni.

Macbeth se gândi cât de ciudat era ca frica să triumfe în faţa aroganţei. În vocea lui Walt Kite nu mai era nici o fărâmă din cea din urmă.

— Cred că nu m-ai înţeles bine, spuse Macbeth. Am vrut să spun că nimeni *din familia ta* nu va muri.

— Eşti…

— Şi aşa va fi. Dacă faci în continuare cum spun eu. Sunt ocupat, mai e ceva, Kite?

De la celălalt capăt al firului se auzi doar zgomotul de fond.

— Ei bine, atunci ne-am înţeles, spuse Macbeth şi închise.

Se uită la fotografia de pe peretele din spatele biroului. Erau toţi băieţii din trupele de intervenţie la o băută. Zâmbetele largi şi halbele de bere ridicate în aer erau mărturia că sărbătoreau o operaţiune de succes. Banquo era în ea. Ricardo. Angus şi ceilalţi. Şi el însuşi. Atât de tânăr. Zâmbind ca un prost. Ca un sărac cu duhul. Și minunat de neputincios.

— Ei bine, acesta este planul, spuse Malcolm. Şi, în afară de tine, doar noi trei îl mai ştim. Ce spui, Caithness, eşti cu noi?

Stăteau aproape unul de altul în camera mică a hotelului, iar Caithness îi privi pe rând.

— Şi dacă spun că planul este nebunesc şi că nu vreau să fac parte din el, mă lăsaţi să plec pur şi simplu de aici, ca să merg să îi spun lui Macbeth?

— Da, spuse Malcolm.

— Nu sunteţi cam naivi?

— Nu, spuse Malcolm. Dacă aveai de gând să te duci acum la Macbeth, presupun că mai întâi ne-ai fi spus că e o idee genială şi că eşti de partea

noastră. *După aceea* ai fi mers să ciripeşti. A fost un risc calculat să te punem la curent. Dar refuzăm să credem că nu mai există oameni buni pe lume, oameni care să pună binele oraşului mai presus de binele personal.

— Şi voi credeţi că eu sunt o astfel de persoană?

— Duff crede, spuse Malcolm. De fapt, a spus-o mai cu convingere. A spus că *ştie* că eşti. Spune că eşti mai bună decât el.

Caithness se uită la Duff.

— E o idee genială şi sunt de partea voastră.

Malcolm şi Fleance începură să râdă, și chiar şi în ochii morţi, trişti, ai lui Duff ea întrezări un zâmbet fantomatic.

CAPITOLUL 34

La ora şase fără un sfert, Macbeth intră în recepţia Hotelului Obelisc. Nu era aproape nimeni în *lobby*, doar un portar, vreo doi picoli şi trei recepţioneri îmbrăcaţi la costume negre care vorbeau în şoaptă unul cu altul, ca nişte agenţi funerari. Închiderea cazinoului nu le priise nici afacerilor lor.

Macbeth se duse direct la liftul care îl aştepta, intră şi apăsă butonul pentru etajul douăzeci. Strânse din dinţi şi pufni ca să reducă presiunea. Cel mai rapid lift din ţară; îşi făcuseră până şi reclamă pe tema asta, pentru că prindea la ţărani. Mânerul servietei părea moale în strânsoarea mâinii lui. De ce alesese Collum, cartoforul nenorocos, o servietă cu dungi de zebră ca să camufleze o bombă?

Uşa liftului se deschise în faţa lui şi el ieşi. Știa din planurile de construcţie că scările de la apartamentul penthouse se aflau în stânga. Urcă cele cincisprezece trepte şi străbătu un hol scurt până la următoarea uşă de la etaj. Era pe punctul de-a bate la uşă. Dar se opri şi îşi studie mâna. Oare se vedea un tremur aproape imperceptibil, acel tremur despre care veteranii de la intervenţii speciale ziceau că apare după vreo şapte ani de serviciu? Tremurul de la şapte ani. Dar el nu văzu nici un tremurat. Se spunea că era mai rău de cei cărora mâna *nu* începea să le tremure, pentru că atunci chiar era cazul să se retragă.

Macbeth bătu la uşă. Auzi sunet de paşi. Îşi auzi respiraţia.

Nu avea nici o armă asupra sa, oricum urma să fie percheziţionat, deci nu era nevoie să îi mai dea cuiva emoţii, în fond nu era decât o întrunire de afaceri. Îşi repeta în sinea lui că venise doar ca să-şi anunţe candidatura pentru postul de primar, şi apoi va preda servieta în semn de mulţumire pentru serviciile prestate şi cele viitoare. Explicaţia ar trebui să sune plau… Cum era cuvântul ăla?

— Domnule Macbeth?

Era un tânăr. Era îmbrăcat în pantaloni albi de călărie şi purta mănuşi.

— Da?

Băiatul se dădu la o parte din dreptul uşii.

— Intră!

Penthouse-ul avea o privelişte în toate direcţiile. Ploaia încetase, şi în vest, în spatele cazinoului Inverness, stratul subţire de nori se colorase în nuanţe de portocaliu de la soarele după-amiezii. Macbeth îşi lăsă privirea să rătăcească mai departe, peste port, spre sud, şi înspre fabricile de acolo.

— Domnul Hand a spus că ajunge puţin mai târziu, dar nu foarte târziu, îl anunţă tânărul. Vă aduc şampanie.

Închise uşor uşa şi Macbeth rămase singur. Se aşeză pe unul dintre scaunele învelite în piele de la masa rotundă din plexiglas. Domnul Hand. Da, sigur.

Macbeth se uită la ceas. Trecuseră fix trei minute şi treizeci şi cinci de secunde de când fusese împreună cu Seyton în maşina secţiei de intervenţii şi scosese cuiul de metal care pornise numărătoarea inversă. Douăzeci şi două de minute şi şaisprezece secunde până la detonare.

Se ridică în picioare, se duse la frigiderul maro mare care se afla lângă un perete şi îl deschise. Gol. La fel şi dulapul de haine. Intră în dormitor. Neatins. Nu locuia nimeni acolo. Se întoarse la scaun şi se aşeză. Douăzeci de minute şi şase secunde.

Încerca să nu gândească, dar îl năpădeau gândurile. Ele îi spuneau că timpul se scurgea.

Că întunericul devenea mai dens.

Că moartea se apropia de el.

Macbeth respira profund şi calm. Şi dacă moartea venea acum? Ar fi fost un final fără sens, dar oare nu toate finalurile sunt la fel? Asemenea unei propoziţii despre viaţa noastră întreruptă la mijloc, propoziţia rămânând în aer, fără sens, fără concluzii şi fără vreun gest final edificator. Un scurt ecou al ultimului cuvânt rostit în şoaptă, şi tu eşti dat uitării. Dat uitării, uitat, nici cea mai mare statuie nu ar putea schimba asta. Cel care ai fost, cel care ai fost tu cu adevărat, dispare mai repede decât cercurile concentrice desenate pe apă. Şi care este sensul acestui rol scurt şi

întrerupt? Să joci pe cât de bine se poate, să prinzi bucuriile şi plăcerile pe care viaţa le oferă cât timp durează? Sau să laşi urme, să schimbi mersul lucrurilor, să faci lumea puţin mai bună înainte ca tu însuţi să o părăseşti? Sau poate că ideea este să procreezi şi să creşti urmaşi în lume în speranţa că omul va deveni până la urmă semizeul care s-a visat că va deveni? Sau poate că nu există nici un sens, poate că suntem doar nişte propoziţii frânte la mijloc, într-un babel haotic şi etern, în care toţi vorbesc şi nimeni nu ascultă, şi cea mai rea premoniţie care se adevereşte la final: eşti singur. Complet singur.

Şaptesprezece minute.

Singur. Banquo venise şi îl luase la el, îl transformase într-un membru al familiei. Şi acum el îl eliminase. Îi eliminase pe toţi. Şi era singur din nou. El şi Lady. Dar care era scopul lui final? Ce voia el? Sau ce anume va dărui el cuiva? Toate acestea erau pentru ea, pentru Lady?

Paisprezece minute.

Şi credea el că într-adevăr asta va dura? Nu era totul la fel de fragil ca mintea lui Lady, nu era totul condamnat să se năruiască, cum era acest imperiu pe care ei tocmai îl construiau? Nu era totul doar o chestiune de timp? Poate că da, dar ce altceva mai avem în afară de timp, puţin timp, efemeritatea eternă a fiinţei umane?

Unsprezece minute.

Unde era Hecate? Era deja prea târziu ca să transporte servieta în port şi să o arunce în mare. Alternativa era să o arunce sub un capac de canal pe stradă, dar era ziua în amiaza mare şi probabilitatea de a fi recunoscut era mare din cauza ştirilor de la televiziune şi din presă din ultima vreme.

Şapte minute.

Macbeth se hotărî. Dacă Hecate nu-şi făcea apariţia în decurs de două minute, va pleca. Va lăsa servieta locului. Spera că Hecate va veni înainte de detonarea bombei.

Cinci minute. Patru minute.

Macbeth se ridică şi se duse la uşă, apoi ascultă. Nimic.

Trei minute şi treizeci de secunde.

Era timpul să se retragă.

Prinse clanţa. Trase de ea. Trase mai tare. Încuiată. Era încuiat înăuntru.

— Vreţi să spuneţi că aţi fost înşelat, domnule?

Lady stătea lângă masa cu ruleta. Fusese chemată din cauza unui client care începuse să facă scandal. Bărbatul nu era nici complet beat, nici complet treaz. Avea costum striat şi creponat. Ea ghici imediat: un fost client de la Obelisc, de pe tărâmul ţărănoilor.

— Ba bine că nu! rosti bărbatul în timp ce Lady se uita prin cazinou.

Era plin şi în seara aceasta, trebuia să angajeze mai mulţi oameni, iar la bar le trebuiau cel puţin trei.

— Bila sare la 14 de trei ori la rând. Care este probabilitatea pentru asta? Foarte mare?

— Este aceeaşi probabilitate ca mingea să se oprească la 3, 24 şi apoi 16, îi răspunse Lady. Unu la cincizeci de mii. Fix aceeaşi probabilitate ca pentru orice combinaţie de cifre.

— Dar…

— Domnule… zâmbi Lady şi îl prinse de mână. V-a povestit cineva că în timpul unui atac cu bombe trebuie să te ascunzi într-un crater pentru că probabilitatea ca o altă bombă să cadă fix acolo este extrem de mică? Atunci aţi fost tras pe sfoară. Dar acum vă aflaţi la Inverness, domnule… Ea îi întinse un bilet. Serviţi o băutură de la bar din partea mea. Vă rog doar să analizaţi logica celor spuse de mine şi discutăm după aceea. OK?

Bărbatul îşi dădu capul puţin pe spate şi se uită fix la ea. Luă biletul şi dispăru.

— Lady!

Ea se răsuci. Deasupra ei trona o femeie imensă cu umeri laţi. Sau un bărbat.

— Domnul Hand doreşte să vorbească cu tine.

Femeia-bărbat se uită la un bărbat în vârstă aflat la câţiva metri depărtare. Avea costum alb, păr vopsit negru, şi se sprijinea într-un baston cu măciulie aurită în timp ce privea admirativ candelabrul de cristal de deasupra lui.

— Dacă ar putea aştepta zece minute… zâmbi Lady.

— Şi el are un alt nume. Care începe tot cu H.

Lady se opri locului.

— Dar preferă numele de Hand, zâmbi bărbatul-femeie.

Lady se îndreptă rapid înspre bătrân.

— Baccarat sau de Boemia? o întrebă el fără să-şi ia privirea de la candelabru.

— Cristal de Boemia, îi răspunse ea. Asta este, după cum poate ştiţi, o copie la scară redusă a candelabrului din palatul Dolmabahce din Istanbul.

— Din păcate nu am fost acolo niciodată, doamnă, dar odată am fost într-o capelă într-un orăşel din Cehoslovacia. După epidemia de ciumă au rămas atât de multe schelete, încât nu mai era loc pentru ele. Apoi l-au angajat pe călugărul acela cu un ochi să facă curat şi să pună leşurile în grămezi. Dar în loc să le ascundă, le-a folosit ca să decoreze capela. Atârnă şi acolo un candelabru superb, dar este decorat cu cranii şi schelete. Cineva ar spune că este lipsit de respect pentru cei morţi. Eu aş spune că este fix pe dos.

Bătrânul îşi lăsă privirea în jos de la candelabru şi o privi.

— Doamnă, ce cadou mai bun pentru un om decât să i se acorde nemurirea, chiar dacă aceasta i se atribuie după ce a murit? Să devii un recif de corali. Un candelabru. Sau un simbol şi o stea călăuzitoare, un şef de poliţie care moare atât de curând încât oamenii trăiesc în continuare cu impresia că era un om bun, un conducător altruist, binecuvântat de toţi. Mort atât de devreme încât nimeni nu a avut destul timp ca să-l demaşte ca fiind un rege bolnav de putere şi corupt. Eu am impresia că avem nevoie de astfel de morţi, doamnă. Eu sper că acel călugăr cu un singur ochi a primit ceea ce a meritat.

Lady înghiţi în sec. Ea obişnuia să vadă ceva sau să ghicească ceva în privirea oamenilor, ceva ce putea interpreta, înţelege şi apoi folosi. Dar în spatele privirii acestui bărbat nu se ghicea nimic, era de parcă s-ar fi uitat în ochii unui om orb.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Hand?

— După cum ştii, acum trebuia să fiu la o întâlnire cu soţul tău. El stă acum într-o cameră de hotel şi aşteaptă să mă ucidă.

Lady simţi cum i se contractă traheea şi ştia că dacă ar vorbi acum, vocea ei ar fi ascuţită şi piţigăiată. Deci se abţinu.

— Dar deoarece eu nu văd nici un avantaj în a fi mort, m-am gândit să vorbesc cu acela dintre voi doi care are mai multă raţiune.

Lady se uită la el. El dădu aprobator din cap şi îi adresă zâmbetul acela trist şi bonom, ca al unui bunic înţelept. Ca al unui om care o înţelegea pe ea. Şi el o preveni că scuzele erau şi fără rost oricum.

— În regulă, îi zile Lady dregându-şi vocea. Eu am nevoie de ceva de băut. Cu ce v-aş putea servi?

— Păi, dacă barmanii tăi ştiu cum să pregătească un dirty martini…

— Poftiţi!

S-au dus la bar, unde lumea stătea la coadă. Lady îşi croi drum în spatele barului, luă două pahare de martini, turnă dintr-o sticlă de gin şi apoi din sticla de martini, apoi continuă să amestece băuturile pe masă, dar sub tejghea. În mai puţin de un minut se întoarse şi îi întinse bătrânului unul dintre pahare:

— Sper că este destul de murdar.

El gustă.

— Absolut! Dar, dacă nu mă înşel, mai are un ingredient.

— Două extra. Este propria mea reţetă. Veniţi pe aici, vă rog!

— Care sunt ingredientele?

— Este evident un secret profesional, sau, ca să spun altfel, eu cred că băuturile trebuie să aibă un accent local.

Lady îi conduse pe bătrân şi pe individul cel înalt în încăperea goală, în colţul cel mai îndepărtat al restaurantului.

— Un om în poziţia mea înţelege perfect ce înseamnă să păstrezi secretele meseriei, zise Hecate şi aşteptă să se aşeze în timp ce bărbatul-femeie îi trase scaunul. Trebuie să mă ierţi pentru că am dezvăluit secretul că voiaţi să preluaţi oraşul meu. Vă respect ambiţia, dar am alte planuri.

Lady gustă din martini-ul ei.

— Îl vei ucide pe soţul meu?

Hecate nu-i răspunse.

Ea repetă întrebarea.

Macbeth se uita fix la uşă şi simţi cum i se usucă gura. Încuiat. I se părea că aude bomba ticăind în spatele lui. Nu avea altă scăpare, ăsta era unul dintre lucrurile pe care întotdeauna le verifica atunci când studia planurile clădirilor. Pe exterior, peretele era neted de la etajul douăzeci până jos la asfalt.

Încuiat. Prins în plasă. Plasa lui Hecate. Propria lui plasă.

Trase are în piept şi încercă să blocheze panica.

Îşi roti privirea prin încăpere. Nu avea nici un loc unde să se ascundă, bomba era prea puternică. Privirea i se întoarse iarăşi la uşă. La încuietoarea rotundă de sub clanţă.

Yală rotundă. Expiră încet printr-un şuierat lung, simţindu-se uşurat. La naiba! Ce îi scăpa? Îi venea să râdă. Orice uşă de la o cameră de hotel întotdeauna se încuie atunci când era închisă. El însuşi locuia la un hotel, ce dracu! Nu trebuia decât să răsucească încuietoarea şi uşa se va deschide.

Întinse mâna. Ezită. De ce avea presimţirea că nu putea să fie chiar atât de simplu? Că niciodată nu era atât de simplu, că de unde se afla, de unde se închisese era imposibil să scape, şi că era condamnat să sară în aer?

Simţi degetele umede de transpiraţie atunci când puse mâna pe încuietoare. Răsuci mânerul.

Încuietoarea se răsuci.

Apăsă pe clanţă. Uşa se deschise.

Ieşi. Porni grăbit pe scări în jos, apoi de-a lungul coridorului, înjurând în gând.

Se postă în faţa liftului şi apăsă butonul.

Se uită la display-ul de pe perete şi văzu că liftul venea de la etajul unu. Se uită la ceas. Două minute şi patruzeci de secunde.

Liftul se apropia. A auzit ceva? Nişte clinchete, sau nişte voci? Oare erau nişte oameni în lift? Dacă era Hecate? Nu mai era timp să se întoarcă în apartament şi să vorbească acum.

Macbeth fugea. Conform schiţelor clădirii scările de incendiu se aflau după colţ la stânga.

Aşa era.

Împinse uşa de la casa scărilor, când auzi un *ping care semnaliză că ajunsese liftul*. Îşi ţinuse respiraţia şi uşa cât timp a aşteptat.

Voci. Doi tineri, voci luminoase.

— Nu înţeleg ce…

— Domnul Hand nu vine, şi am primit de veste să-l reţinem pe cel care este acolo preţ de o jumătate de oră. Sper că îi place şampania.

Zgomotul roţilor unei mese gheridon.

Macbeth închise uşa în urma lui şi coborî în fugă scările. La fiecare etaj scria un număr.

Se opri la şaptesprezece.

Lady dădu aprobator din cap. Răsuflă.

— Dar îl veţi ucide în altă zi?

— Depinde. Ai pus suc de mere?

— Nu. De ce anume depinde?

— Depinde dacă asta a fost doar o confuzie temporară. Amândoi se pare că aţi renunţat să-mi folosiţi produsele, şi asta este înspre binele tuturor.

— Nu îl veţi ucide pentru că aveţi nevoie de el ca şef al poliţiei. Şi acum, după ce aţi dezvăluit planurile lui Macbeth, bănuiţi că şi-a învăţat lecţia. Un câine nu este complet dresat până când nu a fost neascultător şi şi-a primit pedeapsa pentru asta.

Bătrânul se răsuci către bărbatul-femeie.

— Vezi la ce mă refer când spun că ea este cea inteligentă dintre cei doi?

— Deci ce doriţi de la mine, domnule Hand?

— Ghimbir? Nu, reţeta este secretă, deci răspunsul tău oricum nu ar fi de încredere. Nu vreau decât să vă atenţionez asupra opţiunilor pe care le aveţi. Dacă este ascultător, îl voi proteja pe Macbeth de orice rău i s-ar putea întâmpla, şi el va deveni Tithonusul tău. Dacă devine neascultător, atunci vă voi ucide pe amândoi, aşa cum se procedează cu câinii care nu pot fi dresaţi. Uită-te în jur, Lady! Toate astea le poţi pierde. Ai tot ceea ce ţi-ai dorit. Deci poate ar trebui să nu mai visezi la mai multe. Apropo de reţete, visurile prea măreţe sunt reţeta pentru nefericire.

Bătrânul vărsă pe jos restul băuturii şi puse paharul pe masă.

— Piper. Acesta este unul dintre ingrediente.

— Sânge, zise Lady.

— Serios? El îşi puse mâinile pe baston şi se ridică în picioare. Sânge de om?

Lady ridică din umeri.

— Este atât de important? O credeţi, şi mi s-a părut că v-a plăcut reţeta.

Bătrânul râse.

— Tu şi cu mine am fi putut fi prieteni buni într-o altă conjunctură, Lady.

— Într-o altă viaţă, răspunse ea.

— Într-o altă viaţă, micuţa mea Lily.

Bătu de două ori cu bastonul în podea.

— Ne descurcăm până la ieşire şi singuri.

Lady îşi păstră zâmbetul până când îl pierdu din vedere. Apoi se luptă să-şi recâştige suflul, simţi încăperea învârtindu-se cu ea, trebui să se ţină cu putere de braţul fotoliului. Lily. Știa. *Cum* de știa asta?

Etajul șaptesprezece.

Macbeth se uită la ceas. Încă un minut. Deci de ce se oprise? Tinerii aceia trebuie să fi ajuns cu masa pe scări. Trebuie să fi intrat în cameră. Urmau să se afle în încăpere când bomba va exploda. Şi ce dacă? Erau oamenii lui Hecate. Erau parte din toată şmecheria asta, deci care era problema? Nimeni din oraşul acesta nu era nevinovat. Deci de ce îi venise o idee tocmai acum? Era o idee dintr-un discurs. Redactat de Lady şi ţinut de el? Sau era un gând mult mai îndepărtat, o reminiscenţă de pe vremea în care era la Academia de Poliţie? Sau poate dinainte de asta? Poate ceva ce îi spusese Banquo odată? Ceva, ceva, dar nu îşi putu aminti exact ce. Doar că …

La naiba! La naiba!

Cincizeci de secunde.

Macbeth fugea.

Pe scări în sus.

CAPITOLUL 35

— Veniţi cu mine! strigă Macbeth.

Cei doi băieţi se uitară la bărbatul care apăruse brusc în cadrul uşii. Unul dintre ei ţinea în mână o sticlă de şampanie şi începuse să slăbească plasa dopului.

— Acum! ţipă Macbeth.

— Domnule, noi…

— Aveţi treizeci de secunde dacă nu vreţi să muriţi!

— Liniştiţi-vă, domnule…

Macbeth puse mâna pe frapieră şi o aruncă spre fereastră. Cuburile de gheaţă săriră şi ricoşară clincăind pe parchetul de pe podea. El vorbi pe un ton mai calm în liniştea care urmă.

— O bombă va exploda aici peste douăzeci şi cinci de secunde.

Apoi se întoarse şi o luă la goană. Jos pe scări. Auzi paşii celor doi în urma sa. Sprintă pe lângă lift. Îi aşteptă, ţinând deschisă uşa care dădea înspre scări.

— Fugiţi! Fugiţi!

Închise uşa după ei şi alergă în urma lor.

Cincisprezece secunde. Macbeth nu ştia cât de puternică avea să fie explozia, dar, dacă fusese proiectată să distrugă ceva atât de solid ca Invernessul, trebuiau să ajungă cât mai departe posibil. Etajul al şaptesprezecelea. Simţi că începe să îl doară capul, ca şi cum putea deja să simtă presiunea exploziei în timpane, în ochi, în gură. Etajul al cincisprezecelea. Se uită la ceas. Trecuseră cu cincisprezece secunde mai mult. Etajul al doisprezecelea. Tot nimic. Era posibil, desigur, ca cronometrul să nu fie tocmai precis sau să fi fost setată în mod deliberat o întârziere. Cei doi din faţa lui începură să încetinească. Macbeth strigă la ei şi începură iar să alerge.

La etajul al nouălea, dădură buzna pe uşă spre un hol, însă Macbeth continuă să coboare până la parter. Prefera scările, potrivit planurilor clădirii, cablurile liftului fiind prinse de tavanul clădirii. Când ajunse la primul etaj, trecuseră aproape trei minute de când se oprise cronometrul bombei.

Ajunse la recepţie. Acolo erau aceiaşi angajaţi, atârnând peste tejghea ca şi când nu se întâmplase nimic, fără să îl bage în seamă. Ieşi afară, unde ploua. Privi în sus. Rămase aşa până când începu să îl doară gâtul. Apoi începu să traverseze piaţa pustie, spre Seyton şi maşina care îl aştepta. Ce dracu' se întâmplase? Sau… ce nu se întâmplase? Nu rezistase bomba umidităţii din subsolul de la sediu? Sau reuşise cineva să oprească numărătoarea inversă după ce ieşise din apartament? Sau bomba detonase, dar cu mult mai puţină forţă decât anticipase atunci expertul în explozibili? Şi acum ce urma? Se opri brusc. Dacă Hecate sau oamenii lui veneau mai târziu în apartament şi descopereau că Macbeth lăsase acolo o bombă? Trebuia să se întoarcă să ia servieta.

Macbeth se întoarse. Făcu doi paşi. Îşi văzu propria umbră proiectată pe asfaltul cubic şi auzi un bubuit estompat, ca un tunet. Pentru o clipă avu impresia că particulele albe ce îl loveau în cap şi pe mâini, care se sfărâmau de pavajul din jurul lui şi dansau pe maşinile parcate erau grindină. Un cap de duş se izbi de pământ la câţiva metri de el. Se uită în sus şi apoi zbură prin aer, în timp ce auzi ceva izbindu-se lângă el. Macbeth îşi ridică braţele să se apere, dar bărbatul care îl împinsese se ridicase deja, îşi curăţase paltonul gri şi fugise. Macbeth văzu un frigider maro sfărâmat în locul în care fusese cu o secundă înainte.

Îşi lăsă capul pe piatra cubică rece.

Din vârful Obeliscului se înălţau flăcări şi fum negru spre cer. Ceva se rostogoli pe pavaj şi se opri lângă capul său. Îl ridică. Era încă învelit în plasa de sârmă.

— Ce dracu' s-a întâmplat? spuse Seyton, când Macbeth urcă în maşină.

— Tourtell, spuse Macbeth. L-a avertizat pe Hecate. Porneşte.

— Tourtell? spuse Seyton şi demară pe piatra cubică, în timp ce ştergătoarele înlăturau de pe parbriz mici bucăţi albe de sticlă.

— Tourtell este singurul care ştia de planul nostru şi l-a informat pe

Hecate în speranţa că Hecate mă va omorî, în schimb, pe mine.

— Şi Hecate nu a încercat să te omoare?

— Nu. Dimpotrivă. M-a salvat.

— De ce?

— Are nevoie de marionetele lui.

— Ce?

— Nimic, Seyton. Mergi spre Inverness.

Macbeth aruncă o privire spre trotuar, la oamenii care priveau în sus. Se uita după paltoane gri. Câţi erau? Purtau cu toţii paltoane sau doar unii? Erau mereu acolo? Închise ochii. Nemuritor. La fel de nemuritor ca o păpuşă de lemn. Presiunea din capul său crescu. Şi un gând straniu îi dădu târcoale. Că promisiunea lui Hecate de a-l face invulnerabil nu era o binecuvântare, ci un blestem. În timp ce învârtea printre degete dopul sticlei de şampanie, simţi firele metalice pe piele şi auzi prima sirenă de poliţie.

Seyton se opri în faţa cazinoului Inverness, iar Macbeth era pe punctul de a coborî din maşină, când auzi vocea lui Tourtell.

— Dă radioul mai tare, spuse el şi se aşeză la loc.

— …şi pentru a înlătura zvonurile şi din respect pentru voi, dragi cetăţeni, ce aveţi dreptul de a şti cine sunt cei care vă reprezintă, am decis ca astăzi să vă spun că în urmă cu cincisprezece ani am avut o scurtă aventură extramaritală, urmare căreia am devenit tatăl unui băiat. Cu acordul persoanelor implicate, adică al mamei fiului meu şi al soţiei mele, am ales să ţin afacerea departe de ochii publicului. Am păstrat mereu legătura cu fiul meu şi cu mama sa şi i-am întreţinut din veniturile mele personale. Faptul că nu am făcut public acest lucru la momentul respectiv a fost o alegere. Trebuiau avute în vedere interesele mai multora. Oraşul nu era, la acel moment, una dintre părţile implicate, eu neocupând nici o funcţie publică şi netrebuind să dau socoteală nimănui în afară de mine şi de cei apropiaţi mie. Acum, însă, situaţia este alta şi acum este timpul să fac publică această informaţie. Mama fiului meu este foarte bolnavă şi, cu consimţământul ei, în urmă cu două luni l-am luat pe băiat să stea cu mine. În tot acest timp, l-am luat pe Kasi la evenimente publice, unde l-am prezentat ca fiind fiul meu, dar, paradoxal, sinceritatea mea a dat naştere

altor zvonuri. Adevărul, după cum se ştie, este ultimul căruia i se dă crezare. Nu sunt mândru că acum cincisprezece ani am fost infidel, dar, în afară de a le fi cerut iertare celor apropiaţi, nu prea am ce să fac în această privinţă. La fel de puţine pot face în privinţa celor care îmi apreciază calităţile de lider analizându-mi viaţa privată. Tot ce pot face este să le cer să aibă încredere, aşa cum şi eu vă arăt acum încredere făcând publice detalii care, pentru mine, sunt deopotrivă foarte dureroase şi preţioase. Pentru că, dacă există lucruri despre care nu sunt mândru, este unul pentru care sunt. Şi acesta este fiul meu în vârstă de cincisprezece ani, Kasi, cu care am purtat o lungă discuţie aseară, când mi-a spus ce am de făcut. Să spun întregului oraş că eu sunt tatăl său.

Tourtell inspiră profund înainte să încheie cu un uşor tremur al vocii.

— Să spun că el este fiul meu. Şi să câştig următoarele alegeri.

Pauză. Urmă vocea unei femei, vizibil impresionată.

— A fost un anunţ al primarului Tourtell. Şi acum revenim la ştiri. În Districtul 4 a avut loc o puternică explozie, mai precis la ultimul etaj al cazinoului Obelisc. Până acum nu s-au raportat victime, însă…

Macbeth opri radioul.

— La dracu’, spuse el scurt.

Apoi începu să râdă în hohote.

CAPITOLUL 36

Lady se sprijinea de perne şi îşi întinse un picior de sub halatul de casă. Spre Macbeth, care stătea pe un scaun nu foarte înalt, la capătul patului. Ea îşi scosese din dulap două rochii roşii. El îi mângâie glezna subţire şi pielea fină, proaspăt epilată.

— Aşadar, Hecate ştia despre planul de asasinare, spuse el. S-a aflat cine l-a informat despre planurile noastre?

— Nu, spuse Lady. Dar a spus că tu vei fi Tithonus al meu, dacă suntem cuminţi.

— Cine este Tithonus?

— Un grec frumos, căruia i-a fost dăruită viaţa eternă. Dar a spus şi că, dacă vom fi neascultători de acum încolo, ne va ucide ca pe câinii care nu pot fi dresaţi.

— Hm. Doar Tourtell putea să îl informeze.

— Este a treia oară când spui asta, iubitule.

— Şi nu doar că privighetoarea alunecoasă ne-a turnat. Băiatul chiar este fiul său. Întrebarea care se pune acum este dacă oamenii din acest oraş vor vrea un curvar ca primar.

— O singură aventură, acum cincisprezece ani? întrebă Lady. Pe care Tourtell a recunoscut-o atunci, a cerut iertare şi pentru care plăteşte de atunci, având grijă de fiul său şi de mama lui? Şi acum, când ea este bolnavă, sfântul Tourtell îl ia acasă la el pe fiul ei? Oamenii îl vor iubi pentru asta, dragule. A făcut o greşeală pe care majoritatea o înţeleg şi pentru care, ulterior, s-a căit şi a dovedit bunătate. Tourtell a devenit unul *din* popor. Anunţul este o mişcare genială, vor veni în număr mare să îl voteze.

— Tourtell va candida şi va câştiga. Noi ce vom face?

— Da, ce putem face? Mai întâi, să începem cu ce este mai important.

Ce rochie să fie, Jack?

— Cea de inspiraţie spaniolă, spuse Jack, luând o ceaşcă de ceai de pe tavă, aşezând-o pe noptiera de lângă patul lui Lady.

— Mulţumesc. Cum rămâne cu Tourtell şi Hecate, Jack? Să facem ceva, sau este prea riscant?

— Nu mă pricep la strategii, doamnă. Dar am citit că, atunci când ai duşmani pe două fronturi, există două tactici clasice. Una este să negociezi un armistiţiu cu unul dintre ei, apoi să concentrezi toate forţele împotriva celuilalt, pentru ca ulterior, fără avertizare, să încalci armistiţiul. Cealaltă presupune să îi asmuţi pe cei doi inamici unul împotriva celuilalt, să aştepţi până când le slăbesc forţele amândurora, iar apoi să loveşti.

Îi dădu lui Macbeth o ceaşcă de cafea.

— Aminteşte-mi să te promovez, spuse Macbeth.

— O, a fost promovat deja, spuse Lady. Pentru următoarele două săptămâni lucrăm la capacitate maximă, aşa că de astăzi Jack are un asistent. Un asistent care să i se adreseze pe numele de familie şi cu domnule.

Jack râse.

— Nu a fost ideea mea.

— A fost ideea mea, spuse Lady. Şi nu este o idee, este ceva de bun-simţ să ai reguli în ceea ce priveşte modul de adresare, le reaminteşte tuturor de locul pe care îl ocupă în ierarhie, pentru a fi evitate orice neînţelegeri. De exemplu, dacă un primar declară stare de urgenţă, este important să ştii cine conduce oraşul. Şi acela este?

Jack clătină din cap.

— Şeful poliţiei, spuse Macbeth, sorbind din cafea. Până când tot el ridică starea de urgenţă.

— Serios? spuse Jack. Şi ce se întâmplă dacă moare primarul, şeful poliţei preia conducerea?

— Da, spuse Macbeth. Până când este ales un nou primar.

— Reguli introduse de Kenneth imediat după război, spuse Lady. Pe atunci, în situaţii de criză, se acorda o mare importanţă liderilor energici.

— Nu sună rău, spuse Jack.

— Ce-i frumos la starea de urgenţă e că şeful poliţiei controlează

absolut totul. Poate suspenda sistemul judiciar, cenzura presa, amâna alegerile pe termen nelimitat, el este pe scurt…

— Un dictator.

— Exact, Jack. (Lady amestecă în ceai.) Din păcate, Tourtell nu va accepta uşor să declare stare de urgenţă, aşa că va trebui să ne mulţumim cu opţiunea care ne rămâne.

— Şi anume?

— Tourtell trebuie să moară, desigur.

Lady continua să amestece în ceai.

— Să moară? Adică…

— Un asasinat, spuse Macbeth, strângându-i uşor gamba. Asta vrei să spui, nu-i aşa, iubito?

Ea dădu din cap.

— Şeful poliţiei anunţă că preia controlul oraşului cât timp se derulează cercetările. Să fi fost comis din motive politice? De Hecate? Să fi avut ceva de-a face cu adulterul lui Tourtell? Evident, investigaţia trenează.

— Pot să conduc doar o vreme, spuse Macbeth. Până la alegerea unui nou primar.

— Dar, iubitule, priveşte: este sânge pe străzi. Sunt ucişi ofiţeri de poliţie şi asasinaţi politicieni. Şeful poliţiei, acţionând acum ca primar, decide pe bună dreptate să declare stare de urgenţă. Şi să amâne alegerile pe termen nedeterminat, până când lucrurile se vor calma. Şi şeful poliţiei decide când se calmează lucrurile.

Macbeth retăi aceeaşi bucurie din copilărie, când el şi Duff erau cei mai tari din curtea orfelinatului, şi până şi copiii mai mari erau nevoiţi să accepte asta.

— Practic, vom avea puteri nelimitate pentru cât timp ne dorim. Şi eşti sigură că nu va interveni nimeni din Capitol?

— Iubitule, astăzi am avut o îndelungată şi interesantă conversaţie cu unul dintre judecătorii Curţii Supreme. Cei din Capitol aproape că nu pot lua nici o măsură, atâta vreme cât legile introduse de Kenneth nu contravin legilor federale.

— Da, bine. (Macbeth îşi frecă bărbia.) Interesant, într-adevăr. Tot ce trebuie este ca Tourtell să moară sau să declare el însuşi stare de urgenţă.

Jack îşi drese glasul.

— Mai doriţi ceva, doamnă, domnule?

— Nu, mulţumesc, Jack, îi făcu Lady semn că poate să plece.

Când Jack deschise uşa, Macbeth auzi basul monoton ce urca de la parter, iar în liniştea ce se lăsă după ce închise uşa, răsună sirena unei ambulanţe.

— Tourtell face planuri să ne oprească, spuse Lady. Trebuie asasinat cât mai repede.

— Cum rămâne cu Hecate? Dacă acest şarpe este Tourtell şi Hecate, atunci Tourtell este coada, iar Hecate este capul. Şi, dacă îi tăiem coada, nu facem decât să îl enervăm mai tare.

— Nu.

— Nu? A spus că ne va ucide dacă nu ne poate dresa. Vrei să fim câinii lui dresaţi?

— Stai liniştit şi ascultă-mă acum, iubitule. L-ai auzit pe Jack. Încheie un armistiţiu cu una dintre părţi până când te ocupi de cealaltă. Nu este momentul să îl ataci pe Hecate. Mai mult, nu sunt prea sigură că Hecate şi Tourtell lucrează împreună. Dacă ar fi aşa, Hecate mi-ar fi spus să nu ne apropiem de Tourtell şi de funcţia de primar. Dar nu a făcut-o, nici măcar după ce s-a speculat că vei candida. Cât timp Hecate crede că ne-am învăţat lecţia şi că suntem câinii lui ascultători, nu va face decât să aplaude că noi – şi, indirect, el – preluăm controlul politic al oraşului. Înţelegi? Ne ocupăm acum de acest inamic şi obţinem ce ne dorim. Apoi vedem ce putem face în privinţa lui Hecate.

Macbeth îşi plimbă mâna în sus, pe piciorul ei, până dincolo de genunchi. Ea tăcu, închise ochii, iar el îi ascultă ritmul respiraţiei. Respiraţie care îi spunea ce ar trebui şi ce nu ar trebui să facă mâna lui.

Toată după-amiaza şi toată noaptea, ploaia a continuat să spele oraşul care nu era niciodată curat. Lovea cu putere acoperişul Hotelului Grand, unde Fleance, Duff, Malcolm şi Caithness hotărâseră să stea până la final. Era ora două dimineaţa când Caithness fu trezită de o bătaie în uşa camerei ei. Ştiu imediat cine era.

Nu datorită numărului de bătăi, intervalului dintre ele sau intensităţii lor. Ci datorită stilului. El bătea cu palma deschisă. Şi ea ştia bine acea

mână, fiecare striaţie şi crăpătură.

Ea întredeschise uşa.

De pe hainele şi părul lui Duff se scurgea apa de ploaie, dinţii îi clănţăneau, iar faţa îi era atât de palidă, încât cicatricea abia dacă se întrezărea.

— Îmi pare rău, dar am nevoie de un duş fierbinte.

— Nu ai…?

— Fleance şi cu mine împărţim un prici şi o chiuvetă.

Ea deschise uşa mai mult, iar el se strecură pe lângă ea.

— Unde ai fost? îl întrebă ea.

— În cimitir, răspunse el din baie.

— În toiul nopţii?

— Nu este nimeni pe afară.

Ea auzi că dă drumul la apă. Rămase lângă uşa deschisă de la baie.

— Duff?

— Da.

— Voiam doar să-ţi spun că îmi pare rău.

— Ce? strigă el.

Ea îşi drese glasul.

— Pentru ce s-a întâmplat cu familia ta.

Ea ascultă susurul apei, care îi acoperea cuvintele, şi privi în gol în aburii care îl ascundeau de ea.

Când Duff ieşi purtând halatul care era atârnat în baie şi cu hainele ude atârnându-i pe braţ, Caithness era îmbrăcată şi întinsă pe patul încăpător. El scoase un pachet de ţigări din buzunarul pantalonilor uzi şi o privi. Ea încuviinţă dând din cap şi el se întinse lângă ea. Caithness îşi puse capul pe braţul lui şi se uită în sus la abajurul galben de pe tavan. Partea de jos a acestuia era punctată de insecte moarte.

— Asta se întâmplă când te apropii prea mult de lumină, spuse el.

Deci încă putea să îi citească gândurile.

— Icar, spuse ea.

— Macbeth, spuse el, aprinzând o ţigară.

— Nu ştiam că ai început iar să fumezi, spuse ea.

— Nu, este cam ciudat, nu mi-au plăcut niciodată rahaturile astea de

ţigări.

Făcu o grimasă şi eliberă un cerc mare de fum de ţigară spre tavan.

Ea chicoti.

— Atunci de ce te-ai apucat?

— Nu ţi-am spus niciodată?

— Sunt multe lucruri pe care nu mi le-ai spus.

El tuşi şi îi dădu ei ţigara.

— Pentru că voiam să fiu ca Macbeth.

— Aş fi crezut mai curând că el vrea să fie ca tine.

— Arăta atât de bine. Şi era atât de… liber. În armonie cu el însuşi şi fericit în pielea lui. Eu nu am fost niciodată.

— Dar tu aveai inteligenţa.

Ea inhală şi îi înapoie ţigara.

— Şi puterea de a-i convinge pe ceilalţi că ai dreptate.

— Oamenilor nu le place să constate că greşesc. Iar eu nu aveam abilitatea să-i conving să mă placă. El putea.

— Şarm ieftin, Duff. Uite cine este acum, i-a păcălit pe toţi.

— Nu. Duff scutură din cap. Nu, Macbeth nu a păcălit pe nimeni. A vorbit pe şleau şi pe faţă. Nu este un sfânt, dar nici nu are motive ascunse, ce-i în guşa şi-n căpuşă. Poate că nu impresionează pe nimeni cu isteţimea sau originalitatea sa atunci când vorbeşte, dar crezi fiecare cuvânt. Şi pe bună dreptate.

— Crezi? Este un criminal fără inimă, Duff.

— Te înşeli. Macbeth este foarte sentimental. De aceea nu poate ucide o muscă. Sau, ca să fiu mai exact, mai ales o muscă. O viespe agresivă, da, dar o muscă lipsită de apărare? Niciodată, indiferent de cât de tare îl enervează.

— Cum îi poţi lua apărarea, Duff? Tu, care ai pierdut…

— Nu-l apăr, este un criminal, desigur. Spun doar că nu poate ucide pe cineva care nu se poate apăra. O singură dată a făcut asta. Şi atunci ca să mă salveze pe mine.

— Serios? spuse ea. Vrei să îmi povesteşti?

— Nu. (El trase cu nesaţ din ţigară.) S-a întâmplat când l-a ucis pe tipul din gruparea Norse Riders pe drumul spre Forres. Un tânăr care tocmai

văzuse că îl măcelărisem pe prietenul lui, pe care l-am confundat cu Sweno.

— Deci nu au scos armele să tragă în voi?

Duff scutură din cap.

— Dar, atunci, Macbeth nu este cu nimic mai presus de tine, spuse Caithness.

— Ba da. Eu am ucis pentru interesul meu. El a făcut-o în interesul altuia.

— Pentru că asta facem în poliţie, avem grijă unul de celălalt.

— Nu. Pentru că el credea că îmi era dator.

Caithness se ridică în cot.

— Îţi era dator?

Duff îndreptă ţigara spre tavan, închizând un ochi şi ţintind cu celălalt peste licăr.

— Când a murit bunicul meu şi am ajuns în orfelinat, eram aproape prea mare, aveam paisprezece ani. Macbeth şi cu mine eram de-o seamă, însă el era acolo încă de când avea cinci ani. Macbeth şi cu mine am stat în aceeaşi cameră şi ne-am împrietenit imediat. Macbeth se bâlbâia pe atunci. Şi mai ales când se apropia seara de duminică, ziua din săptămână când dispărea din cameră în mijlocul nopţii şi revenea după o oră. Nu mi-a spus niciodată unde mergea, până când l-am ameninţat în glumă că îl voi raporta temutului director, Lorreal. Atunci mi-a spus că nu avea nici un rost. Pentru că acolo fusese.

— Vrei să spui că… directorul…

— …îl abuzase pe Macbeth de la bun început. Aproape că nu mi-a venit să cred. Lorreal i-a făcut nişte lucruri… pe care nu-ţi poţi imagina că o persoană i le poate face alteia, găsind plăcere în asta. Singura dată când Macbeth i s-a opus, Lorreal aproape că l-a omorât şi l-a ţinut timp de două săptămâni în aşa-zisa cameră de corecţie de la subsol, o celulă, de fapt. Am fost atât de furios, încât am început să plâng. Pentru că ştiam că fiecare cuvânt este adevărat, Macbeth nu minte niciodată. Aşa că i-am spus că trebuie să îl ucidem pe Lorreal, că aveam să îl ajut. Şi Macbeth a acceptat.

— Aţi plănuit să îl *omorâţi*?

— Nu, spuse Duff, dându-i ţigara. Nu prea am plănuit. Doar l-am omorât.

— Tu…

— Am intrat la el în cameră într-o zi de joi, în loc de sâmbătă. Am ascultat la uşă să ne asigurăm că Lorreal sforăie. Am intrat. Macbeth ştia încăperea cu ochii închişi. Eu am stat de pază la uşă, în timp ce Macbeth s-a dus spre pat şi a ridicat pumnalul. Dar timpul se scurgea şi, când ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, l-am văzut că stătea pur şi simplu acolo, ţeapăn ca un stâlp de sare. Apoi s-a ghemuit cumva şi a venit la mine, şoptindu-mi că nu-nu-nu poate să o facă. Atunci am luat pumnalul din mâna lui, m-am dus spre Lorreal şi i l-am înfipt cu forţă în gura lui sforăitoare. Lorreal s-a mişcat o dată, apoi s-a oprit din sforăit. Nu a curs mult sânge. După aceea am plecat de acolo.

— Dumnezeule!

Caithness se ghemui.

— După aceea ce s-a întâmplat?

— Nu prea multe. Erau două sute de tineri suspecţi dintre care să alegi. Nimeni nu a observat că Macbeth se bâlbâia mai mult decât de obicei. Şi, când a fugit câteva săptămâni mai târziu, nimeni nu a făcut legătura cu crima, se întâmpla frecvent să fugă cineva.

— Apoi tu şi Macbeth v-aţi reîntâlnit?

— L-am văzut de câteva ori pe lângă gara centrală. Am vrut să vorbesc cu el, să îl ajut, dar a fugit. Ştii tu, cum fuge un debitor de creditorii săi. Apoi ne-am intersectat după câţiva ani, la Academia de Poliţie. Scăpase de droguri şi nu se mai bâlbâia deloc, era un băiat complet schimbat. Aşa cum îmi doream *eu* să fiu.

— Pentru că era un om curat, mărinimos, care nu avea o crimă pe conştiinţă, ca tine?

— Macbeth nu a privit niciodată ca pe o virtute abilitatea de a ucide pe cineva cu sânge rece, ci ca pe o slăbiciune. În toată cariera lui la trupele speciale, a ucis doar dacă el sau oamenii lui erau atacaţi.

— Şi toate aceste crime?

— Le-a ordonat altora să le comită pentru el.

— Să omoare femei şi copii. Cred că a devenit un alt om decât cel pe

care îl ştiai tu, Duff.

— Oamenii nu se schimbă.

— *Tu* te-ai schimbat.

— M-am schimbat, oare?

— Nu ai fi aici altfel. Purtând această luptă. Vorbind despre Macbeth aşa cum ai făcut-o. Eşti un porc egoist. Gata să treci peste tot şi toţi cei care îţi stau în cale. Colegii tăi, familia ta. Eu.

— Îmi amintesc că o singură dată am dorit să mă schimb, şi asta s-a întâmplat atunci când mi-am dorit să fiu ca Macbeth. Când mi-am dat seama că este imposibil, a trebuit să devin cineva mai bun. Cineva care putea să ia ceea ce îşi dorea, chiar dacă valora mai puţin pentru mine decât pentru cel de la care luam, aşa cum Hecate a luat ochiul acelui băiat. Ştii când m-am îndrăgostit de Meredith?

Caithness făcu semn din cap că nu.

— Când am stat acolo pentru prima toţi patru, Macbeth, eu, Meredith şi prietena ei, iar eu am văzut cum o priveşte Macbeth pe Meredith.

— Spune-mi că nu este adevărat, Duff.

— Îmi pare rău, dar este adevărat.

— Eşti un om mărunt, Duff.

— Asta încerc să îţi spun. Aşa că atunci când spui că duc lupta asta pentru alţii, nu ştiu dacă este adevărat sau vreau doar să îi răpesc lui Macbeth ceva ce ştiu că îşi doreşte.

— Dar el nu le vrea, Duff. Oraşul, puterea, bogăţia, nu-i pasă de ele, el vrea doar iubirea ei.

— Lady.

— Totul este pentru Lady. Nu ţi-ai dat seama?

Duff suflă fumul de ţigară spre tavan, într-un cerc diform.

— Macbeth este condus de iubire, în timp ce pe mine mă mână invidia şi ura. Unde el a arătat milă, eu am ucis. Iar mâine am să îl ucid pe cel care mi-a fost cândva cel mai bun prieten – îi voi întinde o capcană. Iar smerenia şi iubirea vor fi pierdute din nou.

— Vorbeşti aşa din cinism şi ură de sine, Duff.

— Hm.

El îşi strivi ţigara în scrumiera de pe noptieră.

— Ai uitat de autocompătimire.

— Da. Şi din autocompătimire.

— Am fost un egoist arogant toată viaţa mea. Nu înţeleg cum de m-ai putut iubi.

— Unele femei au o slăbiciune pentru bărbaţii despre care cred că le pot salva, altele pentru bărbaţii pe care cred că îi pot salva.

— Amin, spuse Duff, ridicându-se. Voi nu înţelegeţi că nu ne putem schimba. Nici când descoperim iubirea, nici când realizăm că vom muri. Niciodată.

— Unii se folosesc de aroganţă ca să disimuleze lipsa de siguranţă, dar aroganţa ta este reală, Duff. Trădează încrederea totală.

Duff zâmbi şi îşi puse pantalonii uzi.

— Încearcă să dormi acum, mâine trebuie să fim vigilenţi.

După ce plecă, Caithness se ridică, trase draperia într-o parte şi privi în jos, pe stradă. Foşnetul roţilor prin bălţile de apă. Reclame ponosite la „Joey’s Hamburger Bar“, „Curăţătoria Peking“ şi „Sala de bingo Tandrella“. O ţigară ce străluci preţ de o secundă pe o alee.

Peste câteva ore avea să se lumineze de ziuă.

Acum nu mai putea să adoarmă.

CAPITOLUL 37

Ziua de sâmbătă aduse şi mai multă ploaie. Pe prima pagină a ambelor ziare ale oraşului erau anunţul primarului Tourtell şi explozia de la ultimul etaj al cazinoului Obelisc. Unul din ziare comenta în editorialul său că în interviul dat la radio Macbeth nu elimina în mod categoric depunerea candidaturii pentru postul de primar. Iar Tourtell nu era disponibil pentru comentarii, pentru că îşi petrecea zilele alături de mama fiului său la Spitalul Sant Jordi. La prânz, încetă să mai plouă.

— Ai venit mai devreme? spuse Sheila, ştergându-şi mâinile pe şorţ, stând pe hol şi uitându-se puţin îngrijorată la soţul ei.

— Nu aveam nimic de făcut, cred că eram doar eu la muncă, spuse Lennox şi îşi lăsă servieta de piele lângă comodă, luă un umeraş din dulap şi îşi atârnă haina.

Se împliniseră doi ani de când consiliul local stabilise ca săptămâna de lucru în domeniul public să aibă cinci zile, dar la sediul poliţiei era o regulă nescrisă conform căreia, dacă doreai să te remarci, trebuia să mergi la muncă şi sâmbăta.

Lennox îşi sărută cu delicateţe soţia pe obraz, simţi un parfum nou, necunoscut, şi un gând ce până acum fusese nestatornic îi agită mintea: dacă o prindea în pat cu alt bărbat? Alungă gândul la fel de repede cum venise. În primul rând, pentru că ea nu era genul. În al doilea rând, pentru că ea nu era suficient de atrăgătoare, la urma urmei exista un motiv pentru care ea ajunsese cu un albinos prizărit. În alt treilea rând, cel mai bun motiv să respingă ideea era simplu: era o idee prea greu de acceptat.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea şi îl urmă în sufragerie.

— Nu, răspunse el. Sunt doar puţin obosit. Unde sunt copiii?

— În grădină, spuse ea. În sfârşit, e o vreme cât de cât acceptabilă.

El se aşeză lângă fereastra înaltă a sufrageriei. Se uită la copii, cum

râdeau şi ţipau jucând un joc al cărui scop nu-l prea înţelegea. Să evadeze, se părea. O deprindere bună. Privi spre cer. Acceptabilă? O mică pauză până când pişatul avea să curgă iar şiroaie. Se tolăni pe un fotoliu. Cât mai putea să continue aşa?

— Cina va fi gata abia peste o oră, spuse ea.

— Nu-i nici o problemă, dragă.

El o privi. Îi plăcea foarte mult de ea, dar o iubise cu adevărat vreodată? Nu-şi amintea şi poate că nu era atât de important. Ea nu spusese nimic, nici într-un sens, nici în altul. Sheila nu spunea, de fapt, prea multe. Poate că de asta cedase avansurilor lui şi acceptase într-un final să fie iubita lui şi, în cele din urmă, soţia lui. Ea găsise pe cineva care vorbea pentru amândoi.

— Sigur nu s-a întâmplat nimic?

— Absolut sigur, draga mea. Miroase bine. Ce este?

— Ă, cod, spuse ea, încruntându-se întrebătoare.

El voia să precizeze că se referea la parfumul ei, nu la mâncare. Ea se duse în bucătărie, iar el întoarse fotoliul spre grădină. Fiica cea mai mare îl văzu, se lumină la faţă şi le strigă ceva celorlalţi doi. Le făcu cu mâna. Cum se făcea că doi oameni atât de neatrăgători puteau să aibă copii atât de frumoşi? Şi gândul îi reveni: *Asta dacă chiar erau copiii lui*.

Adulter şi trădare.

Acum fiul său striga ceva, nu auzea ce anume, dar, când văzu că îi atrase atenţia tatălui său, făcu roata în iarbă. Lennox aplaudă, iar acum toţi trei făceau roata. Să-l impresioneze pe tatăl lor, să-l impresioneze pe tatăl pe care încă îl admirau, pe tatăl pe care îl credeau un bărbat demn de a fi imitat. Ţipete, râsete şi poftă de viaţă. Lennox se gândi la tăcerea din Fife, la lumina soarelui, la perdelele ce fluturau la ferestrele făcute ţăndări, la briza blândă fluierând o notă tristă, abia perceptibilă, printr-una dintre găurile din pereţi. La toate lucrurile de nesuportat. Existau atât de multe modalităţi în care îi puteai pierde pe cei dragi. Dacă, într-o zi, aveau să afle, să îşi dea seama ce fel de om era, în realitate, tatăl şi soţul lor, va cânta oare vântul atunci aceeaşi notă tristă?

Îşi închise ochii. Să se odihnească puţin. Cât timp era frumos afară.

Simţi că era cineva acolo, care stătea aplecat şi respira deasupra lui.

Deschise ochii. Era Sheila.

— Ai auzit când te-am strigat? îl întrebă ea.

— Cum?

— Te caută cineva la telefon, un inspector Seyton.

Lennox ieşi pe hol şi ridică receptorul telefonului de pe masă.

— Alo?

— Devreme acasă, Lennox? Am nevoie de ajutor în seara asta.

— Nu mă simt prea bine, încearcă să găseşti pe altcineva.

— Inspectorul-şef mi-a spus să te iau pe tine.

Lennox înghiţi în sec. Simţea gust de plumb în gură.

— Unde?

— Să facem o vizită la spital. Să fii gata într-o oră, voi veni să te iau.

Convorbirea se întrerupse.

Lennox închise. Plumb.

— Ce este? strigă Sheila din bucătărie.

Un metal palid, care se lasă modelat de mediul înconjurător, care otrăveşte şi ucide, un material greu, dar moale, care se topeşte la numai trei sute treizeci de grade.

— Nimic, iubito. Nimic.

Macbeth să trezi dintr-un vis despre moarte. Bătea cineva la uşă. Ceva din modul în care bătea îi spuse că bătea de ceva vreme.

— Domnule!

Era vocea lui Jack.

— Da, mormăi Macbeth şi privi în jur.

Camera era scăldată în lumina zilei, cât era ceasul? Visase. Visase că stătea aplecat deasupra patului, ţinând pumnalul în mână. Dar de fiecare dată când clipea, capul de pe pernă se schimba.

— Vă caută inspectorul Caithness la telefon, domnule. Spune că este urgent.

— Fă-mi legătura, spuse Macbeth şi se rostogoli spre noptieră. Da, Caithness?

— Îmi cer scuze că sun într-o zi de sâmbătă, dar avem un cadavru şi mă tem că trebuie să veniţi să ne ajutaţi.

Părea că abia mai respiră.

— De ce?

— Cred că s-ar putea să fie Fleance, fiul lui Banquo. Corpul este într-o stare jalnică şi din moment ce nu are rude în oraş sunteţi singurul care îl poate identifica.

— Oh, spuse Macbeth, simţind că se îneacă.

— Scuze?

— Da, bine, spuse Macbeth, înfăşurându-se strâns în plapumă. Având în vedere că a stat în mare atâta timp…

— Tocmai asta este problema.

— Ce anume?

— Nu am găsit trupul în mare, ci pe aleea dintre străzile 14 şi 15.

— Ce?

— De asta vrem să fim absolut siguri că este Fleance înainte să facem altceva.

— 14 şi 15 ai spus?

— Veniţi la intersecţia dintre strada 14 şi Doheney, vă aştept în faţă la Joey’s Hamburger Bar.

— OK, Caithness, ajung în douăzeci de minute.

— Mulţumesc, domnule.

Macbeth închise. Crini. Florile desenate pe covor erau crini. Lily. Era numele copilei lui Lady. De ce nu făcuse conexiunea până acum? Moartă. Pentru că mai înainte nu văzuse, gustase, mâncase şi dormise atât de multă moarte. Închise ochii. Îşi aminti de chipurile schimbătoare din vis. Faţa neștiutoare a lui Lorreal, directorul orfelinatului, care sforăia cu gura deschisă, se schimbase deodată în cea a inspectorului-şef Duncan, cu ochii deschişi ce se uitau fix la el. Apoi privirea aspră, gravă a lui Banquo. Fără trupuri, pe pernă erau doar feţele. Apoi expresia de panică de pe chipul tânărului necunoscut care îngenunchea pe asfalt în timp ce se uita la prietenul său deja mort şi apoi la Macbeth, care se apropia de el. Fixă tavanul cu privirea. Şi îşi aduse aminte de toate acele vremuri când se trezise din coşmaruri şi oftase uşurat. Uşurat că în realitate nu se îneca în nisipuri mişcătoare ori nu era mâncat de câini. Însă *uneori* se gândea că se trezea dintr-un coşmar, dar că încă dormea, încă se îneca, şi trebuia să traverseze mai multe straturi până când să se trezească. Închise ochii

strâns. Îi deschise din nou. Apoi se ridică în picioare.

Negresa durdulie de la recepţia spitalului Sant Jordi ridică privirea de la legitimaţia pe care i-o arătase Lennox.

— Ni s-a spus că nu poate intra nimeni… – se uită iar la legitimaţie – inspectore.

— Chestiuni oficiale, spuse el. De prioritate ridicată, primarul trebuie informat de îndată.

— Dacă lăsaţi un mesaj, pot să…

— Sunt aspecte confidenţiale, urgente.

Ea oftă.

— Camera 204, etajul al doilea.

Primarul Tourtell şi tânărul stăteau unul lângă celălalt, fiecare pe câte un scaun, lângă unul dintre paturile din salonul generos. Bătrânul ţinea mâna pe umărul tânărului şi amândoi ridicară privirile spre Lennox, care se opri în spatele lor şi îşi drese glasul. Pe pat zăcea o femeie între două vârste, palidă, cu păr rar, iar Lennox observă imediat asemănarea dintre ea şi băiat.

— Bună seara, domnule primar. Poate că nu vă amintiţi de mine, dar ne-am întâlnit la dineul de la cazinoul Inverness.

— Inspectorul Lennox, nu-i aşa? De la Direcţia Anticorupţie.

— Da. Regret că dau buzna aşa.

— Cu ce te pot ajuta, Lennox?

— Am primit o informaţie credibilă despre un iminent atentat împotriva dumneavoastră.

Băiatul tresări, dar Tourtell rămase impasibil.

— Vreau mai multe detalii, inspectore.

— Nu ştim mai multe, dar o luăm în serios şi sunt aici să vă escortez de aici într-un loc mai sigur.

Tourtell ridică o sprânceană.

— Şi ce loc ar fi mai sigur decât un spital?

— S-a scris astăzi în ziare că veţi fi aici, domnule primar. Într-un loc unde poate intra oricine. Permiteţi-mi să vă conduc la maşina dumneavoastră şi să vă urmez până când sunteţi în siguranţă în propria dumneavoastră casă. Apoi sper că vom avea timp să facem cercetări

aprofundate. Aşadar, dacă nu vă supăraţi să mă urmaţi…

— Chiar acum? După cum vezi…

— Văd şi regret, dar este de datoria dumneavoastră şi a mea să îl protejăm pe primar.

— Rămâi la uşă şi păzeşte, Lennox, ca să…

— Nu acestea sunt ordinele mele, domnule.

— Sunt acum, Lennox.

— Du-te.

Cuvintele şoptite, aproape imperceptibile, le spuse femeia de pe pat.

— Du-te şi ia-l şi pe Kasi.

Tourtell o atinse cu o mână.

— Dar, Edith, tu…

— Sunt obosită, dragule, vreau să fiu singură acum. Kasi este mai în siguranţă cu tine, ascultă-l pe tânărul acesta.

— Eşti…

— Da, sunt sigură.

Femeia închise ochii. Tourtell o mângâie pe mână şi se întoarse spre Lennox.

— OK, să mergem.

Porniră. Băiatul era cu câţiva paşi în faţa lor.

— El ştie? întrebă Lennox.

— Că va muri? Da.

— Şi cum rezistă?

— Unele zile sunt mai dificile decât altele. Ştie de ceva timp.

Coborâră pe scări spre chioşc şi uşa de la ieşire.

— Dar el spune că este bine. Este bine cât timp ne are pe unul dintre noi. O să îmi iau nişte ţigări. Mă aştepţi?

— Uite-o acolo, spuse Macbeth, arătând cu degetul.

Jack viră vizavi de Hotel Grand, între o curăţătorie şi un fast-food. Coborâră amândoi din maşină, iar Macbeth verifică cu privirea strada pustie.

— Mulţumesc că aţi venit atât de repede, spuse Caithness.

— Nici o problemă, spuse Macbeth.

Se dăduse cu mult parfum. El nu-şi amintea să fi observat asta înainte.

— Arată-mi, spuse Macbeth.

Macbeth şi Jack o urmară în josul străzii, unde seara de sâmbătă abia începea. De sub neonul strălucitor în forma unei femei goale, un bărbat îmbrăcat în smoching îi făcu lui Caithness cu ochiul, apoi aruncă mucul de ţigară pe jos şi îl strivi cu tocul pantofului.

— Credeam că vii cu Seyton, spuse Caithness.

— A fost nevoit să facă o vizită la Sant Jordi în această seară. Aici este?

Caithness se oprise la intrarea pe o alee îngustă care era închisă cu o panglică aparţinând unităţii de criminalistică. Macbeth privi de-a lungul ei. Era atât de strâmtă, încât tomberoanele din faţa uşilor secundare erau lipite unele de altele. Şi era prea întuneric să poată vedea ceva.

— Eu am ajuns prima, restul echipei vine mai târziu. Aşa se întâmplă în weekend, sunt împrăştiaţi care-încotro.

Caithness ridică panglica, iar Macbeth trecu pe sub ea.

— Puteţi merge să aruncaţi singur o privire la cadavru, domnule. L-am acoperit cu o prelată, dar nu atingeţi nimic altceva. Vrem cât mai puţine amprente. Şoferul dumneavoastră poate aştepta aici, cât timp eu merg în faţă la fast-food-ul Joey să îl aştept pe legist. Ar trebui să fie chiar la următoarea intersecţie.

Macbeth o privi cu atenţie. Nu văzu nimic pe chipul ei. Şi totuşi. Ea crezuse că va veni şi Seyton. Se dăduse cu mult parfum. Care putea să ascundă alte parfumuri pe care nu dorea să le trădeze.

— Bine, spuse el şi înaintă pe alee.

Nu merse mai mult de trei metri până când amuţiră toate sunetele de pe strada principală, iar singurul lucru care se mai auzea era zumzetul ventilatoarelor, tusea de la o fereastră deschisă şi bâzâitul unui radio, Todd Rundgren, „Hell, It’s Me“. Se strecură pe lângă tomberoane, se furişa înainte fără să ştie de ce. Defect profesional, probabil.

Cadavrul era întins pe mijlocul aleii, luminat pe jumătate de conul de lumină proiectat de o lampă fixată pe zid. Putea întrezări strada 15 la capătul celălalt al aleii, dar era prea departe ca să vadă dacă şi acolo era întinsă panglica poliţiei.

De sub un cearşaf alb ieşea o pereche de picioare. Recunoscu imediat cizmele cu vârful ascuţit.

Se apropie de cearşaf. Inspiră adânc. Aerul era presărat de mirosul dulceag al substanţelor de la curăţătoria chimică, purtate de un ventilator gălăgios de deasupra uşii din spatele său. Prinse cearşaful din partea de mijloc şi îl trase la o parte.

— Salut, Macbeth.

Macbeth se uita în ţeava unei carabine îndreptată înspre el de bărbatul care stătea întins pe spate în întuneric. Cicatricea de pe faţă strălucea. Macbeth expiră.

— Salut, Duff.

Duff se uită la mâinile lui Macbeth în timp ce vorbea.

— Macbeth, eşti arestat. Dar, dacă mişti un deget, te împuşc pe loc. Tu alegi.

Macbeth se uită spre strada 15.

— Sunt şeful poliţiei acestui oraş, Duff, nu mă poţi aresta.

— Mai există şi alte autorităţi.

— Primarul? Macbeth râse. Nu cred că te poţi bizui pe el să trăiască atât de mult.

— Nu mă refer la cineva din acest oraş.

Duff se ridică în picioare fără să-l scape pe Macbeth din cătarea carabinei.

— Eşti arestat pentru implicarea în crimele comise în Fife şi vei fi dus acolo ca să fii judecat. Am vorbit cu ei. Vei fi acuzat de uciderea lui Banquo, care a avut loc în Fife. Pune mâinile deasupra capului şi întoarce-te cu faţa la zid.

Macbeth făcu precum i se spuse.

— Nu ai nimic împotriva mea şi ştii asta.

— Cu declaraţia inspectorului Caithness cu privire la ce i-a spus Angus, avem suficient cât să te arestăm în Fife timp de o săptămână. Şi o săptămână fără tine în fotoliul şefului poliţiei ne dă suficient timp să te punem sub acuzare şi în oraş. Pentru uciderea lui Duncan. Avem probe criminalistice.

Duff scoase cătuşele.

— Întoarce-te, pune mâinile la… ştii procedura.

— Chiar nu ai de gând să mă împuşti, Duff? Haide, eşti un bărbat care

trăieşte ca să se răzbune.

Duff aşteptă până când Macbeth se întoarse cu spatele şi îşi puse mâinile la ceafă, apoi se apropie.

— Duff, ştiu că te-a marcat că tânărul pe care l-ai ucis s-a dovedit a nu fi Sweno. Dar acum când ştii sigur că ai în faţa ta pe cine trebuie, nu vrei să îi răzbuni? Sau mama ta a însemnat mai mult pentru tine decât Meredith şi copiii?

— Nu mişca şi taci.

— Am tăcut ani de zile, Duff. Nu am spus că ştiu că femeia ofiţer pe care Sweno a ucis-o în Stoke era mama ta. În ce an avea loc afacerea din Stoke? Nu puteai fi prea mare.

— Eram mic.

Duff prinse cătuşele de încheietura mâinii lui Macbeth.

— Şi de ce ai luat numele de familie al bunicilor din partea mamei în locul celui al părinţilor tăi?

Duff îl întoarse pe Macbeth cu faţa la el.

— Nu trebuie să răspunzi, spuse Macbeth. Ai făcut-o pentru ca nimeni din poliţie sau din gruparea Norse Riders să nu facă legătura între tine şi masacrul din Stoke. Pentru ca nimeni să nu îşi de seama că nu te-ai făcut poliţist ca să serveşti oraşul şi tot rahatul pentru care ai depus jurământ. Ci doar ca să îl vânezi pe Sweno, să te răzbuni. Ura te-a motivat, Duff. La orfelinat, când l-ai ucis pe Lorreal, a fost uşor, nu? Ţi l-ai imaginat pe Sweno. Lorreal era doar un alt bărbat care a distrus o copilărie.

— Poate că da.

Duff era atât de aproape, că îşi vedea reflexia în ochii căprui ai lui Macbeth.

— Deci ce s-a întâmplat, Duff? Acum de ce nu ucizi? Eu sunt cel care ţi-a luat familia, asta este şansa ta.

— Trebuie să răspunzi pentru ce ai făcut.

— Şi ce am făcut?

Duff aruncă o privire scurtă spre strada 15, unde îi aştepta maşina în care erau Malcolm şi Fleance, iar Caithness mergea tot într-acolo.

— Ai ucis oameni nevinovaţi.

— Asta e *datoria* noastră – să omorâm oameni nevinovaţi, Duff. Cât

timp serveşte unui scop mai înalt, trebuie să ne înfrângem natura noastră sentimentală, conformistă. Tânărul căruia i-am tăiat gâtul acolo pe stradă… nu am făcut-o pentru tine, nu a fost răsplata că l-ai ucis pe Lorreal. Am devenit un criminal pentru ca nimeni să nu atragă poliţia în noroi, am făcut-o pentru oraş, împotriva anarhiei.

— Haide, să mergem.

Duff îl prinse pe Macbeth de mână, dar Macbeth se desprinse.

— Pofta de putere este mai mare decât dorinţa de răzbunare, Duff? Crezi că vei conduce direcţia de criminalitate organizată dacă îl arestezi pe şeful poliţiei?

Duff apăsă ţeava carabinei de bărbia lui Macbeth.

— Desigur, aş putea spune că te-ai opus arestării.

— Nu te poţi hotărî? şopti Macbeth.

— Nu, spuse Duff, lăsând arma în jos. Oraşul nu are nevoie de şi mai multe cadavre.

— Aşadar, nu i-ai iubit? Pe Meredith, pe copii? O, nu, am uitat, tu nu poţi iubi…

Duff lovi. Ţeava carabinei îl lovi pe Macbeth în gură.

— Aminteşte-ţi că eu nu am avut niciodată o problemă să ucid pe cineva lipsit de apărare, Macbeth.

Macbeth râse şi scuipă sânge. Ceva ce putea fi un dinte scânteie în beznă.

— Atunci dovedeşte-o. Împuşcă-l pe singurul prieten pe care l-ai avut vreodată. Haide. Fă-o pentru Meredith!

— Nu-i rosti numele!

— Meredith! Meredith!

Duff simţi că i se urcă sângele la cap, simţi cum inima îi bate tare şi dureros. Nu trebuia să… Macbeth îl lovi cu fruntea pe Duff în nas şi se auzi un trosnet. Dar erau prea aproape unul de celălalt, astfel că lovitura lui Macbeth nu avusese suficientă forţă să îl doboare. Duff făcu doi paşi în spate şi ridică arma la umăr.

În acelaşi timp, uşa din spatele lui Macbeth se deschise brusc.

În cadrul uşii se iţi o siluetă, mâneca unui palton gri ţâşni afară, prinse cătuşele cu care erau prinse mâinile lui Macbeth şi trase cu o forţă atât de

mare, încât Macbeth se ridică de la pământ şi dispăru prin uşă, în bezna din interior.

Duff trase.

Detonarea îi lovi timpanele şi răsună între zidurile ce mărgineau aleea.

Pe jumătate surd, Duff trecu de pragul uşii, în întuneric.

În aer era ceva pe care îl inspiră şi îl scuipă.

Păreau să fie oameni în faţa lui. Mirosul de percloretilenă era deranjant. Cu mâna liberă, găsi un întrerupător pe zid, lângă uşă. Oamenii aliniaţi erau umeraşe pe care atârnau haine şi paltoane, acoperite cu huse din plastic şi etichetate cu nume şi date. În faţa lui, o haină de blană fusese găurită, iar Duff realiză că inhalase păr de animal. Stătea pe loc şi asculta, dar auzi doar zumzetul maşinii de spălat marca Garrett. Apoi o sonerie, ca acelea de la intrările în magazin. Se aruncă în zidul de haine, îşi făcu loc printre şirurile de haine, intră pe o uşă şi ajunse în spatele unei tejghele unde un cuplu de chinezi se holba la el, speriaţi la culme. Alergă pe lângă ei şi ieşi pe stradă. Se uită într-o parte şi în alta a străzii. Forfota de sâmbătă seara era în toi. Un bărbat se lovi de el şi pentru o clipă se dezechilibră. Duff înjură în timp ce bărbatul îşi ceru scuze şi îşi văzu de drum.

Auzi pe cineva râzând în spatele său. Se întoarse şi văzu un tip zdrenţăros, murdar, cu câteva cioturi de dinţi în gura larg deschisă.

— Aţi fost jefuit, domnule?

— Da, spuse Duff şi lăsă arma în jos. Am fost jefuit.

CAPITOLUL 38

Lennox era în faţa intrării spitalului împreună cu Kasi. Se uita înspre chioşcul unde Tourtell stătea la coadă ca să-şi cumpere ţigări, apoi îşi îndreptă atenţia către parcare. Era lumină în limuzina primarului. Distanţa până la el să tot fi fost vreo o sută de metri. Aproximativ aceeaşi distanţă ca până la acoperişul parcării înspre stânga. Lennox se cutremură. Vântul dinspre nord-est alunga norii, dar aducea şi frig. Şi dacă ar mai fi bătut vântul încă puţin, cerul s-ar fi înseninat. În lumina lunii Olafson cu siguranţă l-ar fi putut împuşca pe Tourtell din orice punct, dar pe întuneric, planul era ca totul să se desfăşoare în interiorul parcării, sub unul dintre felinare.

Se uită din nou la ceas. Frigul începea să îi intre în oase şi el tuşi. Plămânii. Nu suporta nici soarele, nici frigul. La ce s-a referit de fapt Dumnezeu când a spus că a creat omul după chipul şi asemănarea sa, la un creier însingurat şi suferind, fără armură, o moluscă fără caparace?

— Mulţumesc că ne ajuţi.

— Poftim? întrebă Lennox şi se întoarse către băiat.

— Mulţumesc că îmi salvezi tatăl.

Lennox se uită la băiat. Purta acelaşi tip ce geacă de blugi ca fiul lui. Iar Lennox nu reuşi să-şi oprească firul gândurilor. Acela că în faţa lui se afla un băiat, un fiu nu cu mult mai mare decât fiul lui, şi care era pe punctul de a-şi pierde mama. Şi tatăl. *El zice că este bine atâta timp cât îl mai are măcar pe unul dintre noi doi*.

— Să mergem, zise Tourtell care ieşea pufăind o ţigară.

— Da, îl aprobă Lennox.

Au traversat strada şi au intrat în parcare. Lennox se postă pe partea stângă a lui Tourtell. Kasi făcu câţiva paşi în faţa lor. Tot ce trebuia să facă Lennox acum era să se oprească în timp ce ei intrau în lumina de sub

primul felinar, astfel încât să iasă din linia de tragere, şi restul depindea de Olafson.

Lennox simţi o amorţeală ciudată în limbă, în degetele de la mâini şi de la picioare.

— Vin! spuse Seyton şi poziţionă binoclul înspre ei.

— Îi văd! zise sâsâit Olafson.

Stătea cu un genunchi pe acoperişul de beton al parcării. Îşi ţinea un ochi închis, şi pe celălalt deschis în vizorul puştii care se sprijinea pe parapetul din faţa lor. Seyton scrută acoperişul din spatele lor pentru a se asigura că sunt singuri în continuare. Maşina lor era singura de acolo, pentru că oamenii nu îşi vizitau bolnavii în serile de sâmbătă. Auzea muzica răsunând pe străzile din spatele lor şi mirosul şi parfumul testosteronului răzbătea până la el.

Jos în parcare, băiatul mergea în faţa lui Tourtell şi a lui Lennox şi era în afara liniei de tragere. Bun. Îl auzi pe Olaf inspirând adânc. Cei doi bărbaţi intraseră în lumina unuia dintre felinare.

Seyton simţi cum îi tresaltă inima de bucurie. Acum!

Dar nu răsună nici un foc de armă.

Cei doi de jos ieşiseră din cercul de lumină, deveniseră nişte forme difuze în noapte.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Seyton.

— Lennox a stat în cale, îl informă Olafson.

— Se va da la o parte când vor ajunge în dreptul următorului felinar.

Seyton îşi ridică din nou binoclul.

— Ai vreo idee despre cine e pe urmele mele, Lennox?

— Da, aprobă Lennox. Mai rămăseseră două felinare înainte să ajungă la limuzină.

— Da? se uită uimit la el Tourtell şi încetini, iar Lennox îşi adaptă şi el ritmul paşilor.

— Nu te uita înspre parcarea acoperită din spatele meu, Tourtell, dar pe acoperiş se află un trăgător de elită şi chiar acum suntem luaţi în cătarea lui. Sau mai bine spus, *eu* sunt în cătarea lui. Deci mergi fix în acelaşi ritm cu mine, dacă nu vrei să fii împuşcat în cap.

În ochii lui Tourtell văzu că primarul îi dădea crezare.

— Băiatul…

— Nu este în pericol. Continuă să mergi. Prefă-te că nu ştii nimic.

Lennox văzu că Tourtell deschide gura, de parcă aceea ar fi fost singura metodă prin care masivul lui corp ar fi primit oxigen, acum când ritmul cardiac îi creştea. Apoi primarul dădu din cap scurt şi mări pasul.

— Care este rolul tău aici, Lennox?

— Nelegiuitul, răspunse Lennox şi observă că şoferul, care probabil fusese cu ochii pe uşile de acces, coboară din maşină ca să deschidă portiera din spate. Este maşină blindată?

— Sunt primar, nu preşedinte. De ce faci asta dacă eşti nelegiuit?

— Pentru că cineva trebuie să salveze acest oraş de Macbeth. Eu nu pot, dar tu poţi să o faci, Tourtell.

— Ce dracu’ face Lennox? întrebă Seyton îndepărtându-şi nervos binoclul de la ochi, pentru a verifica dacă ceea ce vedea prin el se potrivea cu realitatea din parcare. Îl acoperă pe Tourtell *intenţionat*?

— Habar n-am, şefu’, dar tre’ să ne grăbim, că imediat ajung la maşină.

— Gloanţele tale trec de Lennox?

— Poftim?

— Gloanţele trec prin Lennox ca să-l omoare pe Tourtell?

— Folosesc goanţe cu cămaşă metalică completă, şefu’.

— Da sau nu?

— Da!

— Atunci împuşcă trădătorul!

— Dar…

— Şş! şuieră Seyton.

— Ce?

Pe fruntea tânărului se iviră broboane de sudoare.

— Nu vorbi şi nu gândi, Olafson! Tocmai ai primit un ordin.

Şoferul ocolise maşina şi zâmbea în timp ce ţinea deschisă portiera din spate. Zâmbetul de pe faţa lui se stinse când observă expresia de pe chipul lui Tourtell. Băiatul se duse către portiera din spate de pe partea stângă.

— Intraţi şi adăpostiţi-vă! șuieră Lennox. Şofer! Du-i departe de aici.

Acum!

— Domnule, ce…?

— Fă cum ţi-a zis! ordonă Tourtell.

— Dar…

Lennox simţi mai întâi lovitura în spate, apoi auzi sunetul glonţului. Piciorul se zgudui sub el, el căzu şi automat îl luă în braţe pe Tourtell care se prăbuşi sub el.

Lennox înregistra toate detaliile. Asfaltul care venea înspre ei. Nu simţi cum se izbesc de asfalt, dar observă fiecare ingredient din atmosferă; praf, benzină, cauciuc, urină. Nu se putea mişca şi nu izbutea să scoată nici un sunet, dar încă auzea ce se petrece. Auzea gâfâitul lui Tourtell care zăcea sub el pe asfalt. Strigătul înfricoşat al şoferului:

— Domnule, domnule?!

Şi strigătul lui Tourtell:

— Fugi, Kasi, fugi!

Aproape ajunseseră la maşină, încă un metru şi ar fi fost adăpostiţi de maşină. Lennox încercă să zică ceva, numele unui animal, dar nu reuşi să scoată un sunet. În zadar încercă să-şi mişte mâna. Era mort. În scurt timp va pluti în aer şi se va uita de sus la propriul leş. Un metru. Reperă sunetul de paşi care aleargă şi care se îndepărtează rapid, şi simţi că şoferul se aplecase deasupra lor şi încerca să-l dea jos de pe Tourtell.

— Vă bag în maşină, domnule!

Se auzi din nou un şfichiuit în aer şi Lennox simţi ceva umed în ochi. Clipi, deci măcar pleoapele mai putea să le mişte. Şoferul stătea lângă ei şi se uita în gol, în aer. Fruntea îi dispăruse.

— Ţestoasă! șopti Lennox.

— Ce? gâfâi Tourtell sub el.

— Mergi târâş. Eu sunt carapacea ta.

— Şoferul a fost eliminat, zise Olafson, încărcând arma.

— Grăbeşte-te! Tourtell încearcă să se târască în spatele maşinii, zise Seyton. Şi băiatul a fugit.

Olafson încărcă arma. Îşi puse patul armei pe umăr şi îşi fixă luneta la ochi.

— Îl am pe băiat în vizor.

— Dă-l naibii pe mucos! mârâi Seyton. Ucide-l pe Tourtell!

Seyton văzu cum ţeava puştii lui Olafson se leagănă înainte şi înapoi, apoi văzu cum a clipit, şi văzu o picătură de sudoare pe gene.

— Nu-l văd, şefu'!

— Prea târziu! izbi Seyton cu palma în parapetul de zid. Au ajuns în spatele maşinii. Trebuie să coborâm acolo şi să terminăm treaba.

Lennox îl auzi pe Tourtell gâfâind când se opintea să se elibereze. Lennox se rostogoli pe asfaltul ud. Zăcea pe burtă, neajutorat şi observă că piciorul încă îi ieşea de după maşină. Apoi Tourtell îl luă în braţe şi îl trase la un loc ferit.

Se auzi scârţâit de cauciuc pe asfalt. Venea o maşină înspre ei. Lennox se uită pe sub maşină, dar nu văzu altceva decât corpul şoferului pe partea cealaltă a maşinii. Tourtell se aşezase cu spatele lipit de partea laterală a maşinii. Lennox încercă să deschidă gura pentru a spune că Tourtell trebuia să intre în maşină şi să o ia din loc ca să se salveze. Dar nu reuşi, iar atunci parcă aceeaşi veche poveste a vieţii lui s-ar fi rezumat la asta: Nu reuşea să facă ceea ce doreau mintea şi inima.

O maşină se opri şi portiera se deschise. Răsunară paşi pe asfaltul ud.

Lennox încercă să-şi întoarcă capul, dar nu reuşi. Cu coada ochiului văzu ţeava unei puşti paralele cu o pereche de pantaloni.

Atâta le-a fost! Într-un fel i se părea o uşurare.

Pantalonii se apropiară încă un pas. O mână îl prinse de gât. Urma să fie ucis fără zgomot, prin sufocare. Lennox îşi fixă privirea pe pantofi. Ieşiseră din modă de ceva timp. Pantofi Al Capone cu vârf ascuţit.

— Ăsta e mort, zise o voce cunoscută, dincolo de maşină.

— Tourtell nu este rănit, zise bărbatul care îl ţinea în mod ciudat de gât. Lennox nu mişcă, dar are puls. De unde s-a tras asupra lui?

— De pe acoperişul parcării, hohoti Tourtell. Lennox m-a salvat.

— Te-a salvat?

— Vino pe partea asta, Malcolm!

Lennox simţi că mâna aceea de la gât îi dă drumul, şi în faţa ochilor lui se ivi chipul cuiva.

Duff îl privi în ochi.

— Este conştient? rosti o voce de femeie în spatele lui.

Caithness.

— Paralizat sau în stare de şoc, spuse Duff. Ochii i se mişcă, dar nu poate nici să se mişte, nici să vorbească. Trebuie să-l ducem la spital.

— Maşina, rosti vocea unui tânăr. A luat-o spre ieşirea din clădirea parcării.

— Pare să fie una dintre maşinile de la forţele speciale, zise Duff, apoi se ridică şi îşi puse puşca pe umăr.

Câteva secunde se lăsă liniştea. Motorul maşinii se auzi îndepărtându-se.

— Lasă-i să o şterpelească, zise Malcolm.

— Kasi, se auzi vocea lui Tourtell.

— Ce?

— Trebuie să-l găsiţi pe Kasi.

Kasi fugea. Inima bătea să-i spargă pieptul, iar picioarele îi tropăiau pe asfalt, din ce în ce mai repede. Până când acceleră atât de mult, încât începu să îi răsune în minte cântecul acela pe care îl auzea ori de câte ori îl cuprindea spaima. *„Ajutor!“* Fusese pe punctul de a urca în maşină când auzise focul de armă şi văzuse cum glonţul îl nimereşte pe poliţistul palid în spate, înainte să cadă peste tata, şi tata îi ordonase să fugă.

În mod inconştient se îndreptase către zona în care crescuse, înspre râu. Acolo era o casă arsă în care obişnuiau să se joace copiii mai demult, casa şobolanilor, cum o numeau.

Casa părăsită de cărămidă era albă, cu pete mari şi negre de cenuşă în jurul tocurilor de la uşi şi de la ferestre, ca o târfă decrepită machiată strident. Jos, lângă râu, casele erau apropiate unele de altele, de parcă ar fi căutat protecţie. Mai puţin această casă, care era singură, de parcă celelalte ar fi evitat-o. Era o casă de lemn vopsită în albastru, şi în jurul ei crescuse iarba mare, şi Kasi trecu prin ea, urcă treptele, intră prin tocul uşii fără uşă, şi ajunse într-un loc care odinioară fusese bucătăria, dar care acum era goală, o carcasă care puţea a urină, cu nume şi obscenităţi scrijelite pe pereţi. Coborî treptele înguste până la dormitoare. Acolo, într-o cameră, era o saltea mucegăită, chiar el zăcuse pe ea şi furase primul sărut printre sticlele goale de alcool, şi printre carcasele înţepenite ale şobolanilor de râu care zăceau împrăştiaţi pe podea. Într-o după-amiază,

pe când avea zece sau unsprezece ani, el şi doi prieteni stătuseră întinşi acolo şi, tuşind, încercaseră primele ţigări, în lumina apusului, îi văzuseră pe şobolani apărând prin albia plină de noroi uscat. Poate că şobolanii veneau aici ca să moară.

Ar trebui să se întoarcă, oare? Nu, tata îi spusese să fugă. Şi celălalt, Lennox, era de la poliţie, şi probabil că existau mai mulţi care ştiau despre atentatul împotriva primarului.

Doar se va ascunde până când totul va trece, apoi va merge acasă.

Kasi deschise dulapul din colţ. Era gol, totul fusese luat. Închise uşa şi se ghemui acolo. Îşi sprijini capul de dulapul din spatele lui. Îngâna încet cântecul în minte. *„Ajutor!“* Se gândea la filmul în care Beatles alergau năuciţi de colo-colo, într-un film comic pus pe repede-înainte, într-o lume în care nu se întâmpla nimic oribil. Aici nimeni nu-l putea găsi. Decât dacă ar fi ştiut exact unde să vină. În plus, el nu era primar, ci un băiat care nu făcuse niciodată nici un rău, în afară să fumeze câteva ţigări, să împartă o sticlă diluată de whisky de jumătate de litru, şi să sărute câteva fete care aveau iubiţi.

Inima i se linişti încetişor.

Ciuli urechile. Nimic. Dar va mai aştepta puţin. Acum îşi recăpătă suflul, îndeajuns încât să respire pe nas. Nu ştia de câţi ani nu mai fusese acolo, cu toate acestea el simţea mirosul. Mirosul şi fantomele unor vieţi necunoscute. Dumnezeu ştie unde erau acum. Mama îi spusese că aceea fusese o casă năpăstuită, cu alcool, bătăi şi tot ce era mai rău. Îi mai spusese că ar trebui să se considere norocos că avea un tată care îl iubeşte şi care nu l-a atins nici cu un deget. Şi Kasi se simţise fericit. Nimeni nu ştia că tatăl lui era primar, şi nici el nu spusese asta nimănui, nici celor care îi ziceau mucos, nici celorlalţi mucoşi care nu-şi văzuseră niciodată taţii şi nici măcar nu ştiau cine sunt. Le părea rău pentru ei. El îi spusese tatălui său că într-o zi îi va ajuta. Pe ei şi pe toţi cei care au dus o viaţă grea după ce se închisese Estex. Şi tatăl lui nu îl bătuse pe cap şi nu îl luase nici în râs, aşa cum ar fi făcut alţi taţi. El îl ascultase serios şi îi spusese că dacă într-adevăr Kasi îşi dorea să facă ceva la un moment dat, el îl promite că îl va ajuta. Şi, cine ştie? Poate că într-o zi Kasi însuşi va deveni primar, s-au văzut şi minuni mai mari, îi spusese tata, şi îl numi

Tourtell junior.

„Ajutor!“

Dar lumea nu era făcută așa. Lumea nu era făcută pentru fapte bune şi cântăreţi amuzanţi de muzică pop în filme scurte. Nimeni nu putea fi ajutat. Nici tatăl, nici mama, nici alţi copii. Nu te poți ajuta decât pe tine.

Olafson puse frână atunci când autobuzul din faţa lor se opri. Tineri, majoritatea femei, se revărsau pe trotuare. Puşi la patru ace. Sâmbătă seara. Asta ar fi vrut şi el să facă în seara aceea: să bea o bere, să danseze cu o fată. Să bea şi să danseze până uită imaginea acelui şofer. Lângă el, Seyton întinse mâna şi opri radioul din maşină, şi pe Linda Thompson cu al ei „I want to see the bright lights tonight“.

— De unde dracu’ au apărut ăştia? Duff. Malcolm. Caithness. Şi tânărul ăla, să fiu eu al naibii dacă nu era fiul lui Banquo!

— Ne întoarcem la sediu? întrebă Olafson.

Încă nu era prea târziu ca să petreacă o seară obişnuită de sâmbătă.

— Nu încă, i-o reteză Seyton. Trebuie să-l prindem pe mucosul ăla.

— Fiul lui Tourtell?

— Nu vreau să mă întorc cu mâna goală la Macbeth, şi mucosul prinde bine. Ia-o la stânga aici. Condu şi mai încet.

Olafson vină la stânga pe o străduţă îngustă şi se uită la Seyton care deschisese geamul şi amuşina în timp ce nările i se închideau şi se deschideau. Olafson ar fi vrut să-l întrebe de unde ştia încotro o apucase băiatul, dar o lăsă baltă. Dacă acest bărbat îți putea vindeca umărul doar atingându-l, poate că era capabil şi să amuşine încotro a luat-o cineva. Îi era teamă de noul lui şef? Poate. Oricum se întreba dacă nu cumva îşi regreta fostul şef. Dar el nu avusese de unde să ştie ce va urma. Tot ceea ce ştia era că acel chirurg de la spital îi arătase radiografiile umărului şi îi explicase că glonţul distrusese ligamentul, şi că era invalid şi trebuia să se consoleze cu ideea că niciodată nu va mai munci pe post de trăgător de elită la forţele speciale. Chirurgul, în câteva minute, îi răpise lui Olafson tot ceea ce visase şi îşi dorise să facă dintotdeauna. Deci îi venise foarte uşor să accepte oferta lui Seyton de a remedia situaţia dacă Olafson făcea o înţelegere cu el. El nici măcar nu vorbise serios, pentru că cine ar fi putut să rezolve aşa ceva în douăzeci şi patru de ore? Şi ce avea de

pierdut? Oricum jurase credinţă frăţiei care erau forţele speciale, deci ceea ce îşi dorea Seyton el oferise într-un fel deja.

Nu, n-avea nici un sens să regrete acum. Şi uite ce se întâmplase cu cel mai bun prieten al lui, Angus. El trădase forţele speciale, idiotul! Trădase cel mai preţios lucru pe care îl aveau, tot ceea ce aveau. *Botezaţi prin foc şi uniţi în sânge* nu era o frază banală, ci descria întocmai cum trebuiau ei să fie, şi nu existau alternative. Şi el nu voia să aibă alternative. El dorea să aibă ceea ce avea. Dorea să ştie că există un sens în tot ceea ce făcea, şi că el înseamnă ceva pentru cineva. Pentru camarazii lui. Chiar şi atunci când nu întrezărea sensul a ceea ce făcea. Pentru că aceea era treaba altora. Nu treaba lui Angus, prostul naibii! Probabil că Angus pierduse busola. Angus încercase să-l convingă să i se alăture, dar el evident că îl trimise pe Angus la naiba, doar nu voia să aibă de-a face cu cineva care trăda trupele speciale. Şi Angus se uitase lung la el şi îl întrebase cum de i se vindecase umărul atât de repede – o astfel de rană nu s-ar fi putut vindeca în câteva zile. Dar Olafson nu îi răspunsese. Îi arătase doar uşa.

Strada se înfunda. Ajunseseră la malul râului.

— Cald, cald! zise Seyton. Haide!

S-au dat jos din maşină şi s-au dus de-a lungul cocioabelor înşirate între drum şi albia râului. Trecu pe lângă toate casele în timp ce Seyton amuşină aerul. Lângă o casă vopsită în roşu, se opri.

— Aici? întrebă Olafson.

Seyton amuşină în direcţia casei. Apoi zise cu voce tare:

— Curvo!

Şi a continuat să meargă. Trecură pe lângă o casă arsă, un garaj cu poartă de fier forjat şi ajunse la o casă de lemn vopsită în albastru cu o pisică pe scări. Seyton se opri iar.

— Aici! zise el.

— Aici?

Kasi se uită la ceas. Îl primise de la tatăl lui şi limbile ceasului deveneau verde fosforescent pe întuneric, iar el îşi imagina că erau ca ochii unui lup în faţa unui foc de tabără noaptea. Trecuseră mai bine de douăzeci de minute. Era sigur că nimeni nu îl urmărise atunci când fugise

din parcare, se întorsese de mai multe ori şi nu văzuse pe nimeni în spatele lui. Teoretic era în siguranţă, îşi cunoştea teritoriul ca pe propriul buzunar, de aceea se refugiase aici. Putea să coboare de aici la podul Penny şi să ia autobuzul 22 şi să ajungă în partea vestică a oraşului. Înspre casă. Tata urma să fie acolo. *Trebuia să fie acolo.* Kasi înlemni. S-a auzit ceva? Un scârţâit pe scări? Acea scară era singura care rezistase în incendiu, nu ştia de ce, dar scârţâia atunci când bătea vântul sau se schimba vremea. Sau dacă venea cineva. Îşi ţinu respiraţia. Ascultă. Nu. Sigur era o schimbare a vremii.

Kasi numără încet până la şaizeci.

Apoi împinse uşa dulapului cu piciorul. Făcu ochii mari.

— Îţi este frică, îi zise bărbatul care stătea afară şi se uita în jos la el. Te-ai gândit bine să te ascunzi într-un dulap. Mirosul rămâne înăuntru. Aproape.

Îşi întinse braţele în lateral cu palmele în sus. Inspiră adânc.

— Dar aerul de aici este înmiresmat de frica ta, băiete!

Kasi clipi. Bărbatul era slab şi ochii lui erau ca limbile de la ceas. Ochi de lup. Şi părea să fie bătrân. Nu pentru că ar fi arătat bătrân, ci Kasi pur şi simplu îşi dădu seama că era foarte, foarte bătrân.

— Aju…! începu să strige Kasi înainte ca mâna bărbatului să-i cuprindă grumazul.

Kasi nu mai putea respira. Acum îşi dădea seama de ce venise încoace. Era exact ca şobolanii de râu. Venise aici ca să moară.

CAPITOLUL 39

Duff se uită la ceas, căscă şi se tolăni şi mai comod în fotoliu. Picioarele lui lungi se întindeau pe toată lăţimea coridorului de la spital, până la Caithness şi Fleance. Privirile lui Duff şi ale lui Caithness se intersectară.

— Ai avut dreptate, zise ea.

— Amândoi am avut dreptate, răspunse el.

Trecuse mai puţin de oră de când el sărise în maşină pe stradă, la numărul 15 şi le spusese că Macbeth scăpase. Că se punea ceva la cale şi că Macbeth declarase că primarul nu va trăi prea mult.

— Un atentat, zisese Malcolm. Vrea să preia puterea. Este complet nebun.

— Ce?

— Legile lui Kenneth. Dacă primarul moare sau declară o stare de urgenţă, şeful poliţiei preia controlul, şi în principiu are puteri nelimitate. Tourtell trebuie avertizat.

— St Jordi, zisese Caithness. Seyton este acolo.

— Dă-i drumu'! ordonase Duff şi Fleance călcase pedala de acceleraţie.

Le luase mai puţin de douăzeci de minute şi auziseră prima împuşcătură din parcare atunci când se opriseră în faţa intrării principale de la spital şi tocmai urcau scările. Duff închise ochii. Nu dormise în noaptea aceea şi asta ar fi trebuit să treacă deja, iar Macbeth ar fi trebuit să fi fost pus deja în spatele gratiilor în Fife.

— Uite-i! exclamă Caithness.

Duff deschise ochii din nou. Tourtell şi Malcolm veneau înspre ei pe coridor.

— Doctorul spune că Lennox va supravieţui, zise Malcolm şi se aşează. Este complet conştient şi poate să vorbească şi să-şi mişte degetele. Este

paralizat de la brâu în jos şi se pare că va fi ceva permanent. Glonţul i-a atins şira spinării.

— Glonţul *a fost oprit* de şira spinării, completă Tourtell. Altfel ar fi trecut prin el şi m-ar fi lovit pe mine.

— Familia lui este în sala de aşteptare, spuse Malcolm. Au intrat şi ei să-l vadă, şi doctorul a spus că ajunge pentru ziua de azi, pentru că i s-a dat morfină şi trebuie să se odihnească.

— Ai veşti de la Kasi? întrebă Caithness.

— Încă nu a ajuns acasă, răspunse Tourtell. Dar cunoaşte foarte bine zona, probabil că s-a dus la nişte cunoştinţe sau s-a ascuns pe undeva. Nu sunt îngrijorat.

— Nu?

Tourtell făcu o grimasă.

— Nu încă.

— Deci ce vom face acum? întrebă Duff.

— Aşteptăm câteva minute până când pleacă familia, zise Malcolm. Tourtell l-a convins pe doctor să ne acorde două minute cu Lennox. Avem nevoie de o declaraţie oficială de la Lennox cât se poate de repede, ca să putem determina Capitolul să emită un ordin de arestare federal pe numele lui Macbeth.

— Mărturiile noastre nu constituie dovezi? întrebă Duff.

Malcolm clătină din cap.

— Nici unul dintre noi nu a primit în mod direct ameninţări cu moartea de la Macbeth şi nici unul dintre noi nu l-a auzit dând vreun ordin de omucidere.

— Dar cu şantajul? zise Caithness.

— Domnule primar, ne-aţi povestit că tocmai atunci când jucaţi blackjack într-un separeu din Inverness, Macbeth şi Lady au încercat să vă convingă să vă retrageţi de la alegeri, şi v-au ademenit cu acţiuni la Obelisc şi v-au ameninţat să dezvăluie că aveţi un comportament indecent cu un minor.

— În branşa mea, asta se numeşte şantaj politic, zise Tourtell. Aşa ceva nu prea este condamnabil.

— Deci Macbeth are dreptate? se miră Duff. Nu avem nici o dovadă

împotriva lui?

— Sperăm ca Lennox să aibă ceva, răspunse Malcolm. Cine vrea să vorbească cu el?

— Eu! se oferi Duff.

Malcolm se uită gânditor la el.

— Bine, dar să ştii că nu este decât o chestiune de timp până când cineva de aici ne va recunoaşte, pe tine sau pe mine, şi va da alarma.

— Recunosc pe faţa lui Lennox când minte, zise Duff. Şi el ştie că eu ştiu.

— Dar poţi să-l convingi să dea o declaraţie oficială şi astfel să…

— Da! confirmă Duff.

— Să *nu*-l convingi aşa cum ai făcut şi cu pacientul Norse Riders, Duff.

— Cel care a făcut-o a fost un alt om, şefule! Nu mai sunt acelaşi acum.

— Nu mai eşti?

— Nu, şefule!

Malcolm îl privi în ochi pe Duff câteva secunde.

— Bun. Tourtell, condu-l tu pe Duff, te rog!

Când Duff se ridică, Caithness îl strânse rapid de mână.

— Doar de curiozitate, spuse Duff când el şi Tourtell se îndepărtară puţin pe coridor. Atunci când Macbeth ţi-a dat ultimatumul, de ce nu le-ai explicat că Kasi este fiul tău?

Tourtell ridică din umeri.

— De ce să-i povesteşti persoanei care şi-a îndreptat arma înspre tine că arma lui nu este încărcată? Nu faci altceva decât să îl faci să caute o nouă armă.

Doctorul îi aştepta în faţa unei uşi închise. Deschise uşa.

— Doar el, zise Tourtell şi arătă spre Duff.

Duff pătrunse în salon.

Lennox era alb ca varul. Din corpul lui ieşeau perfuzii şi cabluri până la perfuzorul de pe stativ şi la aparatele care scoteau bip-uri scurte. Păru atât de surprins, ca un copil, atunci când îl privi pe Duff cu ochii larg deschişi şi gura căscată. Duff îşi dădu jos căciula şi ochelarii.

Lennox clipi.

— Avem nevoie de o declaraţie oficială în care să spui că Macbeth este

în spatele atentatului, rosti Duff. Eşti dispus să o dai?

Un fir subţire de salivă se prelingea din colţul gurii lui Lennox.

— Ascultă, Lennox! Am doar două minute la dispoziţie şi…

— Macbeth a pus la cale asta, zise Lennox. (Vocea lui era răguşită de parcă ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani. Dar privirea i se limpezea.) Ne-a ordonat lui Seyton, Olafson şi mie să îl executăm pe Tourtell. Pentru că vrea să preia puterea asupra oraşului. Şi pentru că el crede că Tourtell este informatorul lui Hecate. Dar nu este.

— Atunci cine este acel informator?

— Am să-ţi povestesc, dacă îmi faci o favoare.

Duff inspiră adânc pe nas. Se concentră să-şi controleze vocea.

— Vrei să spui că eu îţi datorez o favoare?

Lennox închise ochii. Duff văzu o lacrimă prelingându-se pe obraji.

Duff presupuse că era din cauza rănilor de gloanţe.

— Nu, rosti Lennox cu o voce stinsă.

Duff se aplecă în faţă. Din gura lui Lennox se simţi un damf dulce şi greţos, ca respiraţia unui diabetic.

— *Eu* sunt informatorul lui Hecate.

— Tu?

Duff încercă să prelucreze informaţia, încerca să o facă să se potrivească în imaginea de ansamblu.

— Da. Cum crezi că ne-a scăpat Hecate în toţi aceşti ani, şi întotdeauna a fost cu un pas în faţa noastră?

— Tu eşti spion şi pentru…

— Da, şi pentru Hecate, şi pentru Macbeth. Fără ştirea lui Macbeth. Dar de aceea *ştiu* eu că Tourtell nu este la cheremul lui Hecate. Sau a lui Macbeth. Dar nu eu am fost cel care l-a avertizat pe Hecate, deci mai trebuie să existe un informator. Cineva dintre apropiaţii lui Macbeth.

— Seyton.

— Poate. Sau poate că nu este bărbat.

— O femeie? De ce crezi asta?

— Nu ştiu. E ceva neclar, dar aşa *simt*.

Duff dădu încet din cap. Îşi înălţă privirea şi se uită la întunericul de la fereastră.

— Cum te simţi acum?

— Acum când ce?

— Acum când rosteşti asta cu voce tare. Că eşti un trădător. Simţi uşurare, sau o apăsare mai mare când cuvintele te fac să înţelegi că este adevărat, că nenorocirile sunt din cauza ta?

— De ce vrei să ştii?

— Pentru că m-am gândit şi eu la asta, zise Duff. (Cerul era întunecat, înnorat, nu dădea nici un răspuns sau vreun semn.) Oare cum ar fi să povestesc familiei mele totul?

— Dar tu n-ai făcut-o, zise Lennox. Noi nu facem asta. Pentru că preferăm să ne autodistrugem decât să vedem durerea de pe chipul altora. Dar tu nu ai avut şansa să alegi.

— Ba da! Am ales. În fiecare zi. Să fiu necredincios.

— Vrei să mă ajuţi, Duff?

Duff îşi simţea gândurile cuprinse într-un vârtej. Clipi. Avea nevoie de somn.

— Să te ajut?

— Da. Perna. Pune-o pe faţa mea şi apas-o. O să se creadă că am murit din cauza gloanţelor. Şi o să le povesteşti copiilor mei că tatăl lor, ucigaşul şi trădătorul care a fost, s-a căit pentru ce-a făcut?

— Eu…

— Eşti singurul care ştiu că mă înţelege, Duff. Că poţi iubi pe cineva atât de tare şi totuşi să îl înşeli. Şi când e prea târziu e prea târziu. Tot ce-ai putea să faci ar fi… să faci ceva corect, dar este prea târziu.

— Cum ar fi să-i salvezi primarului viaţa.

— Dar nu este de ajuns, nu-i aşa, Duff? (Râsul uscat al lui Lennox se transformă într-un acces de tuse.) Un ultim gest disperat care, văzut din exterior, este un sacrificiu, dar pentru care speri să primeşti iertarea păcatelor şi deschiderea porţilor cereşti. Dar deja este prea mult, Duff. Nici tu nu crezi că vei putea repara toate greşelile pe care le-ai făcut, nu?

— Nu cred, nu, zise Duff. Nu pot să mă revanşez. Dar pot începe prin a te ierta pe tine.

— Nu! strigă Lennox.

— Ba da!

— Nu, nu poţi să faci asta! Nu, nu face asta… începu Lennox, dar vocea îi cedă.

Duff se uită la el. Lacrimi mici şi strălucitoare se prelingeau pe obrajii lui palizi. Duff inspiră adânc.

— O să mai cumpănesc dacă te iert sau nu, cu o condiţie, Lennox.

Lennox dădu din cap.

— Să acorzi un interviu radio în seara aceasta, în care povesteşti totul şi îi vei spăla reputaţia lui Malcolm.

Lennox ridică cu greu o mână şi îşi şterse obrajii. Apoi îşi puse mâna udă de lacrimi pe mâna lui Duff.

— Sun-o pe Priscilla şi roag-o să vină încoace.

Duff încuviinţă, se ridică şi se eliberă din prinsoare. Se uită pentru ultima dată la Lennox. Se gândea dacă bărbatul pe care îl vedea se schimbase într-adevăr, sau dacă rămăsese un simplu om care alege cea mai simplă cale de scăpare.

— Deci? întrebă Tourtell şi se ridică de pe scaunul de pe coridor atunci când Duff ieşi afară.

— A confirmat că Macbeth a fost cel care a încercat să-ţi ia viaţa şi că va acorda interviul, zise Duff. Dar Hecate are un informator, o persoană infiltrată care este în apropierea lui Macbeth. Poate să fie oricine de la sediul central.

— Oricum, zise Tourtell care mergea cu paşi apăsaţi pe coridor. Cu mărturia lui Lennox, Macbeth este terminat! Sun la Capitol şi cer un ordin de arest federal pe numele lui.

O asistentă medicală veni înspre ei.

— Domnule primar?

— Da?

— Am primit un telefon de la Agnes, menajera dumneavoastră. Mesajul ei este că încă nu s-a întors Kasi acasă.

— Mulţumesc! zise Tourtell. Continuară să meargă. S-o fi dus la vreun prieten şi aşteaptă să afle dacă drumul e liber.

— Desigur, confirmă Duff. Menajera ta…

— Da?

— Eu n-am avut niciodată o menajeră, dar bănuiesc că după o vreme o

menajeră e ca şi cum ar face parte din mobilierul casei. Vorbeşti nestingherit şi nu te gândeşti că ea aude lucruri care nu trebuie să părăsească cei patru pereţi, nu-i aşa?

— Agnes. Da. Da, aşa a fost, după ce m-am convins că pot să am încredere în ea. Dar aşa ceva ia timp.

— Şi totuşi, niciodată nu putem şti cu certitudine ce gândeşte şi ce simte un om?

— Hm. Tu crezi că Macbeth are o secretară personală la sediu care ar fi putut să…

— Priscilla? întrebă Duff. Nu. După cum ai spus şi tu, e nevoie de timp ca să te încrezi în cineva.

— Şi?

— Tu ai spus că jucai blackjack într-un separeu în timp ce Macbeth şi Lady îşi făceau planuri să-l ucidă pe Hecate. Dar nu este nevoie atunci de o a patra persoană?

— Poftim?

— Blackjack. Nu este nevoie de un crupier?

— Jack?

— Da, Lady?

Jack îşi retrase mâna. Mâna îi poposise oarecum întâmplător pe spatele arcuit al lui Billy în timp ce amândoi stăteau aplecaţi deasupra registrului de oaspeţi, şi Jack îi arăta cum să treacă în registru clienţii noi.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre ceva, Jack. Haide în camera mea să vorbim.

— Desigur. Preiei tu locul lui Jack, Billy?

— Mă voi strădui să fiu la înălţime, domnule Bonus.

Jack zâmbi şi îşi dădu seama că îl privise în ochi pe noul angajat puţin cam mult. Apoi urcă în grabă treptele după Lady.

— Cum ţi se pare noul angajat? îl întrebă ea când el o ajunse din urmă.

— E puţin cam devreme să mă pronunţ. E cam tinerel şi fără experienţă, dar nu pare imposibil să înveţe.

— Bine. Avem nevoie să angajăm doi chelneri pentru restaurant. Cei doi care au venit azi sunt complet neajutoraţi. Cum speră aceşti tineri să supravieţuiască în această lume dacă nu iau nimic în serios şi nu *învaţă*

nimic? Oare aşteaptă să le vină totul la nas?

— E adevărat, constată Jack şi intră în apartament, în timp ce Lady îi ţinea uşa. Atunci când se răsuci, văzu că ea închisese uşa şi hohotind de plâns căzuse pe un scaun.

— Lady!? Ce s-a întâmplat?

— Lily, rosti ea printre icnete. Lily. Aşa mi-a spus.

— Lily? Ca floarea, doamnă?

Lady îşi acoperi faţa cu mâinile şi plânsul îi zgudui corpul. Jack rămase înmărmurit. Porni către ea, dar apoi se opri.

— Vreţi să vorbiţi… despre asta?

— Nu! izbucni ea. (Tremurând, trase aer în piept.) Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Doctorul Alsaker a vrut să vorbească despre asta. Este nebun, ştiai? Chiar el mi-a spus. Dar asta nu-l împiedică să fie un bun psihiatru, zice el, ba din contră. Eu nu am nevoie de cuvinte, Jack, le-am auzit deja pe toate. Propriile mele cuvinte şi cuvintele altora, şi nu mă mai alină. Am nevoie de o doctorie. (Îşi trase nasul şi se şterse cu grijă la ochi cu dosul palmei.) Pur şi simplu, am nevoie de doctorie. Fără ea nu pot să fiu persoana care trebuie să fiu.

— Şi cine este acea persoană?

— Este Lady, Jack! spuse ea uitându-se la dosul palmei înnegrit de rimel. Cea care trăieşte şi care te lasă să mori. Dar Macbeth nu mai ia medicamentul şi nu mai am deloc aici. Imaginează-ţi! El este mai puternic decât mine, n-ai fi bănuit, nu? Deci trebuie să mergi să-mi cumperi, Jack.

— Lady…

— Dacă nu, totul se va prăbuşi aici. Aud în permanenţă plânsetul de copil. Merg jos în sala de jocuri şi zâmbesc şi discut. (Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.) Vorbesc tare şi râd ca să acopăr plânsetele, dar nu mai rezist mult. El ştie numele copilului. El a rostit cuvintele mele de adio pe care i le-am spus bebeluşului.

— Ce vrei să zici?

— Hecate. Știe. Cuvintele pe care le-am rostit înainte de-a fi zdrobit căpşorul cu ochi albaştri şi mirați. *Într-o altă viaţă, micuţa mea Lily.* Nu am mai povestit asta nici unui om. Niciodată! Cel puţin nu în stare de veghe. Dar poate că am visat. Poate atunci când am fost…

Se opri. Îşi încreţi fruntea de parcă şi-ar fi dat seama de ceva.

— Hipnotizată, completă Jack. Aţi spus asta în timpul hipnozei, şi Hecate a aflat de la doctorul Alsaker.

— Hipnoză? încuviinţă ea încet. Aşa crezi? Că Alsaker este cel care m-a trădat? Şi că a fost plătit pentru asta?

— Oamenii sunt lacomi din natură, doamnă! Fără lăcomie, specia nu ar fi câştigat în lupta pentru stăpânirea pământului. Uitaţi-vă doar la ceea ce aţi făurit, doamnă.

— Vrei să spui că asta se datorează *lăcomiei*?

— Nu la bani mă refer, doamna mea! Eu cred că toţi oamenii sunt lacomi, dar vor lucruri diferite. Putere, sex, admiraţie, mâncare, iubire, cunoaştere, frică…

— Tu ce vrei, Jack?

— Eu? Jack dădu din umeri. Îmi plac clienţii veseli şi mulţumiţi. Da, eu sunt lacom de bucuria celorlalţi. Ca a dumneavoastră, doamnă. Când sunteţi fericită, şi eu sunt fericit.

Ea se uită lung la el. Apoi se ridică, se duse la oglindă, luă peria de pe măsuţă.

— Tu, Jack…

Lui nu-i plăcu tonul vocii ei, dar totuşi se uită în ochii ei în imaginea reflectată în oglindă.

— Da, doamnă?

— Tu ar trebui să ştii ceva despre singurătate.

— Dar ştiţi prea bine că ştiu, doamnă.

Ea începu să-şi pieptene părul lung şi roşu ca flacăra, părul care fie îi atrăgea, fie îi avertiza pe bărbaţi să nu se apropie, în funcţie de circumstanţe.

— Dar ştii tu cine se simte şi mai însingurat decât oricine altcineva? Cel care crede că a avut pe cineva care i-a fost cel mai apropiat prieten, dar apoi află că nu a fost niciodată aşa. (Peria se încâlci, dar ea o forţă prin părul înnodat.) Apoi află că a fost înşelat tot timpul. Îţi poţi imagina cât de însingurat te face asta să te simţi, Jack?

— Nu, nu pot, doamnă.

Jack se uită la ea. Nu ştia nici ce să spună, nici ce să facă.

— Fii fericit că nu ai fost înşelat, Jack. Lăsă peria jos şi îi dădu câteva notiţe. Eşti ca un peşte remora, prea mărunt ca să fii înşelat, tu nu poţi decât să-i înşeli pe alţii. Rechinul te lasă să te agăţi de el, pentru că tu îl cureţi de alţi paraziţi mai dăunători. Drept răsplată, el te poartă prin oceanele lumii. Şi aşa călătoreşti, în interesul comun al amândurora, şi relaţia este atât de intimă şi de strânsă, încât poate fi confundată cu prietenia. Până când apare un alt rechin mai mare şi mai sănătos. Du-te, Jack, să-mi cumperi nişte poţiune.

— Sunteţi sigură, doamnă?

— Spune-le că vrei ceva care are efect. Ceva puternic. Ceva care te poate face să zbori sus şi să te duci. Atât de sus, încât dacă ai cădea ţi-ai sparge capul. Cine ar dori să trăiască într-o lume atât de rece şi de lipsită de prieteni ca asta?

— Am să fac tot ce pot, doamnă.

El închise uşa în urma lui fără să scoată un sunet.

— O, sunt sigură că ştii unde să o găseşti, Jack Bonus, şopti ea către oglindă. Transmite-i salutări lui Hecate.

O lacrimă se scurse pe obrazul ei, urmând acelaşi traseu ca lacrima dinainte.

— Dragul meu, bunul meu Jack. Micuţul, săracul de Jack.

— Domnule Lennox?

Lennox deschise ochii. Se uită la ceas. Zece şi jumătate noaptea. Pleoapele i se închiseră la loc. Se milogise să primească încă o doză de morfină, pentru că tot ceea ce îşi dorea era somn, fie el şi somnul neliniştit al omului care are ceva pe conştiinţă.

— Domnule Lennox?

Deschise ochii din nou. Primul lucru pe care îl zări fu mâna care ţinea un microfon îndreptat spre el. În spatele lui strălucea ceva galben. Treptat privirea i se focaliză. O persoană în haină de ploaie galbenă şedea pe scaunul de lângă patul de spital.

— Tu? şopti el. Dintre toţi reporterii din lumea asta, pe tine te-au trimis?

Walt Kite îşi îndreptă ochelarii.

— Tourtell, Malcolm şi ceilalţi nu ştiu că eu… că eu…

— Că eşti la cheremul lui Macbeth? Lennox îşi ridică un pic capul de pe pernă. Erau singuri în încăpere. Se răsuci ca să găsească butonul de panică din dreptul radioului, dar reporterul radio îşi puse mâna peste el.

— Nu este nevoie, zise Kite liniştit.

Lennox încercă să-i îndepărteze mâna de pe butonul de panică, dar nu avu forţa necesară.

— Ca să mă dai pe mâna lui Macbeth? zise dispreţuitor Lennox. Aşa cum i l-ai servit pe tavă pe Angus?

— Am fost în aceeaşi situaţie ca şi tine. N-am avut de ales. Mi-a ameninţat familia.

Lennox renunţă să mai încerce să-i ia mâna.

— Şi acum ce vrei? Ai adus un cuţit? Otravă? Ceva?

— Da. Asta.

Kite flutură microfonul în aer.

— Vrei să-mi dai în cap cu *ăla?*

— Nu ţie, ci lui Macbeth.

— Da?

Walt Kite lăsă jos microfonul, se descheie la geaca de ploaie şi îşi şterse ochelarii aburiţi.

— Atunci când m-a sunat Tourtell, am ştiut că aveţi destule informaţii încât să-l doborâţi. Tourtell l-a convins pe doctor să-mi acorde cinci minute, deci trebuie să ne grăbim. Spune-mi povestea şi apoi eu mă duc direct la staţia radio şi o difuzez imediat, aşa cum este, brut şi needitat.

— La miezul nopţii?

— Am timp chiar şi înainte de miezul nopţii. Şi este de ajuns ca doar câţiva oameni să audă. Şi să-şi dea seama că indubitabil aceasta este vocea ta. Ascultă-mă, eu încalc toate principiile jurnalismului de calitate – dreptul la replică, datoria de-a verifica afirmaţiile – ca să salvez….

— Ca să-ţi salvezi ţie pielea, îl completă Lennox. Ca să treci din nou în cealaltă tabără. Ca să fii tu sigur că eşti în echipa câştigătoare.

Văzu cum gura deschisă a lui Kite se închide la loc. Kite înghiţi în sec.

Şi clipi des în spatele ochelarilor încă aburiţi.

— Recunoaşte numai, Kite. Este în regulă, nu eşti singur. Noi nu suntem eroi. Noi nu suntem decât nişte oameni obişnuiţi care visează cu ochii

deschişi că sunt eroi, dar când ne confruntăm cu alegerea dintre viaţă şi principiile despre care vorbim cu atâta emfază, nu suntem decât nişte oameni normali.

CAPITOLUL 40

Duff era aşezat pe canapeaua din sufrageria lui Tourtell şi asculta. Toţi patru îl priveau agitaţi pe primar, care era cu receptorul la ureche. Mai erau două minute până la miezul nopţii. Atmosfera era apăsătoare, afară trăsnetele începuseră să bubuie. Curând, oraşul avea să fie pedepsit pentru ziua toridă. La telefon, primarul rostea monosilabic „da“ şi „nu“. Apoi puse receptorul în furcă. Scoase un sunet de parcă ceea ce auzise cu greu putea fi mestecat şi digerat.

— Ei bine? spuse Malcolm nerăbdător.

— Veşti bune şi veşti proaste. Vestea bună este că Archibald, judecătorul de la Curtea Supremă, spune că, pe baza a ceea ce avem, este destul de sigur că poate emite un mandat federal de arestare pe numele lui Macbeth şi că pot trimite aici poliţia federală.

— Şi vestea rea? întrebă Malcolm.

— Este o situaţie politică delicată şi va lua timp, spuse Tourtell. Nimeni nu vrea să aresteze un şef al poliţiei, dată fiind posibilitatea ca dosarul să nu se bazeze pe dovezi solide. Singura dovadă concretă pe care o avem este un interviu radio cu Lennox, care a recunoscut că este complice la crimă. Archibald spune că este nevoie de mai multă muncă de lămurire pentru ca el să reuşească, dar, în cel mai bun caz, vor reuşi să se pronunţe mâine după-amiază.

— Dar vor lua, totuşi, o decizie, spuse Caithness. Trebuie doar să rezistăm în această noapte şi câteva ore mâine.

— Aşa se pare, spuse Malcolm. Păcat că împrejurările nu ne lasă să sărbătorim.

— Din contră, spuse Tourtell, întorcându-se spre servitoare, care tocmai intrase în cameră. În timpul războiului, sărbătoream cu mai multă ardoare când aveam cele mai mari pierderi. Şampanie, Agnes!

— Da, domnule, dar v-a sunat cineva pe cealaltă linie.

Tourtell se însenină.

— Kasi?

— Mă tem că este domnul Macbeth.

Se uitară unii la alţii.

— Fă-mi legătura aici, spuse Tourtell.

Macbeth se lăsă pe spetează, ţinând receptorul la ureche. Se uita la tavan, la spira aurită şi ascuţită a candelabrului de cristal ce atârna deasupra lui şi a sălii de jocuri.

Era singur. Îi putea auzi pe Seyton şi Olafson care montau mitralierele Gatling la mezanin, dar era singur. Lady nu era acolo.

Se apucaseră de muncă de îndată ce sosiseră de la sediul central. Le luase o jumătate de oră să-i scoată afară pe toţi cartoforii şi pe toţi clienţii restaurantului. Încercaseră să o facă în linişte. Însă jocurile trebuiau încheiate, jetoanele încasate, iar unii oaspeţi insistaseră să termine de băut cu toate că nu plătiseră. Ultimii oaspeţi protestaseră că era sâmbătă seara şi fusese nevoie să îi împingă literalmente afară. Desigur, Lady ar fi reuşit să o facă într-o manieră mai elegantă. Însă Jack, pe care îl trimisese sus, la apartament, să o aducă, s-a întors neînsoţit. Era în regulă, ea avea nevoie de somn, iar bătălia avea să dureze. Acum ridicaseră baricade în spatele oglinzilor şi montaseră mitralierele în fiecare capăt al mezaninului.

— Tourtell la telefon.

Se strădui ca vocea să aibă un ton cât mai neutru.

— Bună seara, domnule primar. Sunteţi bine?

— Trăiesc.

— Bine, bine. Mă bucur că am reuşit să vă salvăm de la tentativa de asasinare. Bănuiesc că Hecate se ascunde în spatele complotului. Îmi pare rău că şoferul dumneavoastră a trebuit să plătească cu viaţa. Şi că Lennox şi-a pierdut raţiunea ca urmare a rănilor suferite.

Tourtell râse sec.

— Eşti terminat, Macbeth, ştii asta?

— Trăim vremuri cu adevărat sălbatice, nu crezi, Tourtell? Explozii pe acoperişuri, împuşcături pe străzi, atacuri asupra şefului poliţiei şi tentative de asasinare a primarului. Am sunat pentru că cred că ar trebui să

declari imediat starea de urgenţă.

— Asta nu se va întâmpla, Macbeth. În schimb pe numele tău se va emite un mandat federal de arestare.

— Ai chemat cavaleria din Capitol? Mă gândeam eu că aşa vei face. Însă nu va fi emis înainte ca eu să preiau controlul acestui oraş, după care va fi prea târziu, voi avea imunitate. Inspectorul-şef Kenneth a avut o viziune mai măreaţă decât i se recunoaşte.

— Vrei să conduci oraşul la fel ca dictatorii dinaintea ta?

— În aceste vremuri tulburi, probabil că este mai bine să avem la cârmă o mână mai fermă decât a ta, Tourtell.

— Eşti nebun, Macbeth. De ce să decretez starea de urgenţă şi să îţi dau puterea ţie?

— Pentru că îl am pe fiul tău şi o să-i tai capul dacă nu faci precum îţi spun.

Macbeth îl auzi pe Tourtell inspirând profund.

— Aşa că nu te culca, Tourtell. Ai câteva câteva ore să scrii şi să semnezi decizia prin care declari stare de urgenţă. O să intre în vigoare înainte de răsăritul soarelui. Dacă mâine, când se iveşte prima rază de soare, nu aud la radio că a fost instituită stare de urgenţă, Kasi o să moară.

Tăcere. Macbeth avu sentimentul că Tourtell nu era singur. Seyton îi spusese că Duff, Malcolm şi Caithness îl împiedicaseră să-şi termine misiunea la Sant Jordi.

— Şi cum crezi că vei scăpa de uciderea fiului meu, Macbeth?

Tonul era dur, dar nu prea putea să-i ascundă neputinţa. Iar Macbeth constată că nu era pregătit pentru un astfel de sentiment de disperare. Dar îndepărtă acest gând. Vocea tremurândă a primarului îi confirmă ceea ce sperase. Că Tourtell era dispus să facă orice pentru băiat.

— Imunitatea. Starea de urgenţă. Probabil că se va rezolva de la sine, domnule primar.

— Nu mă refeream la actul de justiţie, ci mă gândeam la conştiinţa ta. Ai devenit un monstru, Macbeth.

— Nu devenim altceva decât decât ceea ce suntem deja, Tourtell. Nici măcar tu; tu vei fi mereu dispus să-ţi vinzi serviciile şi sufletul celui care plăteşte mai mult.

— Nu auzi tunetele, Macbeth? Cum poţi încă să crezi, în această situaţie, în acest oraş, că soarele va răsări în zori?

— Pentru că i-am ordonat soarelui, Tourtell. Dar, dacă eşti sceptic, caută ora răsăritului într-un almanah. Până atunci…

Macbeth închise telefonul. Lumina dansa în cristalul de deasupra lui. Asta trebuia să însemne că se mişca. Poate că era căldura care se ridica, poate că pământul se cutremura imperceptibil sau poate că lumina însăşi era cea care se mişca. Dar mai exista, desigur, a patra posibilitate. Aceea ca el însuşi să fie cel care se mişcă. Era posibil ca el să fie cel care vedea lucrurile dintr-un alt unghi. Scoase pumnalul de argint din interiorul gecii. Poate că nu era cea mai eficientă armă împotriva blindajului şi pielii groase, însă Lady avusese dreptate, argintul avea efect împotriva fantomelor, nu-i văzuse de câteva zile pe Banquo, Meredith, Duncan sau pe tânărul îngenuncheat din gruparea Norse Riders. Ridică pumnalul în lumină.

— Jack!

Nu răspunse nimeni. Strigă mai tare:

— Jack!!

Tot nici un răspuns.

— Jack!!! Jack!!!

Urlă atât de sălbatic şi necontrolat, încât simţi că i se rupe gâtlejul.

Se deschise o uşă din capătul sălii.

— Aţi strigat, domnule?

Vocea lui Jack se auzi cu ecou.

— Lady tot nu a dat nici un semn de viaţă?

— Nu, domnule. Poate ar fi bine să o treziţi.

Macbeth îşi plimbă un deget peste vârful pumnalului. De cât timp nu se mai droga? Şi de cât timp tânjea după somn, un somn profund, întunecat şi fără vise? Ar fi putut să urce acolo, să se întindă lângă ea şi să-i spună: acum plecăm, tu şi cu mine, mergem într-un loc unde toate astea, Inverness şi oraşul, nu există, unde nu există nimic altceva în afară de noi doi. Ea îşi dorea asta, și-o dorea la fel de mult ca el. Se rătăciseră, dar trebuia să fie o cale de întoarcere în locul de unde plecaseră. Da, bineînţeles că era, doar că nu o putea vedea acum. Trebuia să vorbească cu

ea, să o facă să îi arate pe unde să meargă, cum făcea mereu. Prin urmare, ce îl oprea? Ce premoniţie ciudată îl oprea să nu urce, să amâne, să îl facă să stea mai curând în această cameră rece, pustie decât în îmbrăţişarea tandră a iubitei lui?

Se întoarse şi se uită la băiat. Seyton îi pusese fiului lui Tourtell o cătuşă de picior la gât şi îl legase de stâlpul strălucitor din mijlocul sălii ca pe un câine. Şi, precum un câine, el stătea nemişcat pe podea, uitându-se la Macbeth cu ochii lui căprui şi rugători. Aşa cum se uitase la el încă de când îl aduseseră aici.

Macbeth se ridică de pe scaun.

— Să mergem să vorbim cu ea.

Paşii lor silenţioşi pe covoarele groase îi lăsau lui Macbeth impresia că plutesc pe scări şi de-a lungul holului ca nişte fantome. Dură o veşnicie până când Macbeth găsi, în tot mănunchiul, cheia potrivită. Se uitase la fiecare, ca şi cum ar fi conţinut un cod, răspunsul la o întrebare pe care nici măcar nu o ştia.

Apoi deschise şi intră. În cameră era lumina stinsă, însă luna strălucea prin deschizătura draperiilor. Rămase nemişcat, ascultând. Nu mai tuna. Era aşa de linişte de parcă totul din jur şi-ar fi ţinut respiraţia.

Pielea ei era atât de palidă, atât de lipsită de vlagă. Părul era întins pe pernă ca un evantai roşu, iar pleoapele-i păreau transparente.

Păşi spre ea şi îi puse mâna pe frunte. Mai rămăsese un dram de căldură în ea. Lângă ea, pe cuvertură, era o foaie de hârtie. El o ridică. Ea scrisese câteva rânduri.

„Dar mâine şi iar mâine, tot mereu, cu pas mărunt se-alungă zi de zi, spre cel din urmă semn din cartea vremii. Că viaţa-i doar o umbră călătoare, un biet actor, ce-n ora lui pe scenă se zbuciumă, şi-apoi nu-l mai auzi. E-un basm de furii şi de nerozie, băznit de-un prost şi făr’de nici o noimă.“[1]

1. William Shakespeare, *Macbeth*, actul V, scena 5, traducere de Ion Vinea (N.tr.).

Macbeth se întoarse către Jack, care rămăsese în pragul uşii.

— Ea a plecat înainte.

— Cum… ce, domnule?

Macbeth trase un scaun lângă pat şi se aşeză. Nu ca să fie aproape de ea, ea nu mai era aici. Voia doar să stea jos.

Auzi strigătul de uluire al lui Jack în spatele său şi îşi dădu seama că văzuse seringa ce încă îi atârna pe antebraţ.

— Este…

— Da. Este m-moartă.

— De când…

— De m-mult timp.

— Dar am vorbit cu…

— A început să m-moară din noaptea în care a găsit copilul în cutia de pantofi, Jack. O vreme s-a prefăcut că trăieşte, dar era în ghearele morţii. Şi-a văzut copilul, aşa că trebuia să moară ca să îl vadă din nou. Atunci am pierdut-o pe Lady, în clipa când a încurajat-o gândul că îi întâlnim pe cei dragi pe lumea cealaltă.

Jack mai făcu un pas înainte.

— Dar tu nu crezi asta?

— Nu când soarele străluceşte pe un cer fără nori. Dar trăim într-un oraş neînsorit, unde ne agăţăm orice ca să găsim alinare. Aşa că, de fapt, cred.

Macbeth se cercetă şi se miră că nu simte tristeţe sau disperare.

Poate pentru că ştiuse de mult timp că aşa se va termina. Ştiuse şi închisese ochii. Acum simţea doar pustietate. Stătea în sala de aşteptare, în puterea nopţii, el era singurul pasager, iar trenul în care trebuia să urce fusese anunţat, dar încă nu sosise în gară. Anunţat, dar nu sosit. Şi ce poate face pasagerul atunci? Aşteaptă. Nu merge nicăieri, acceptă ceea ce se întâmplă şi aşteaptă ce va să vină.

Macbeth ridică iar foaia de hârtie.

„Cu pas mărunt se-alungă zi de zi, spre cel din urmă semn din cartea vremii.“

CAPITOLUL 41

Duff stătea şi asculta în liftul care îl cobora pe el, pe Malcolm şi pe îngrijitor la subsolul sediului central al poliţiei.

— Ştiu că este weekend, dar eşti sigur că nu mai este nimeni aici? îl întrebă Duff pe îngrijitor, pe care Malcolm îl sunase de la Tourtell de acasă.

— Ba din contră, răspunse îngrijitorul. Vă aşteaptă pe dumneavoastră.

Duff nu reuşi să reacţioneze mai înainte ca liftul să se oprească şi să se deschidă uşile. Acolo erau trei persoane, toate înarmate şi purtând uniforma neagră a trupelor de intervenţie. Duff îşi ţinu răsuflarea.

— Mulţumesc, spuse Malcolm. Pentru că aţi venit aşa de repede.

— Pentru oraş, spuse unul dintre ei.

— Pentru Angus, spuse un altul.

— Pentru şeful poliţiei, spuse al treilea, un tip înalt, cu tenul închis la culoare. În cărţile noastre, numele lui este Malcolm.

— Mulţumesc, Ricardo, spuse Malcolm şi ieşiră din lift.

Poliţistul înalt îi conduse.

— Aţi mai vorbit cu cineva, domnule?

— Am vorbit la telefon toată noaptea. Nu va fi uşor să convingem lumea să-şi rişte viaţa şi slujba ca să lupte împotriva unei conspiraţii, având drept garanţie doar cuvântul meu. Mai ales când le spun că nu ne putem aştepta la ajutor federal imediat din Capitol. Totuşi, am primit confirmare de la circa treizeci de poliţişti, zece-cincisprezece de la Protecţia Civilă şi, poate, zece din rândul pompierilor.

— Poate că povestea nu este prea convingătoare, dar *tu* eşti, Malcolm.

— Mulţumesc, Ricardo, dar cred că faptele lui Macbeth vorbesc de la sine.

— Eu nu mă refeream la ceea ce aţi spus, domnule. Curajul

dumneavoastră este mai grăitor decât atât.

— Mi-a fost luat totul şi nu aveam mult de pierdut, Ricardo. Oricum, trebuia să mă întorc să îmi iau fata, care, din fericire, se află în siguranţă. Voi daţi dovadă de curaj, vouă nu vă dictează inima unui tată, voi acţionaţi liberi, călăuziţi de propriul vostru simţ al dreptăţii. Asta dovedeşte că în acest oraş sunt şi oameni care doresc binele.

Trecură pe lângă drapelul cu dragon.

— Primarul unde este? întrebă Ricardo.

— Are alte griji pentru moment.

Ricardo se opri în faţa unei uşi deschise, din fier masiv, ca de buncăr.

— Aici.

Rafturile din interior erau ticsite cu cutii de fier şi arme de foc. Pe mijlocul podelei era un seif. Malcolm luă o mitralieră de pe raft.

— Cineva a luat mitralierele Gatling şi muniţia aferentă, spuse Ricardo. Aşa că asta este tot ce avem. Şi maşina blindată. Pot să le spun să o aducă la gară de îndată. Nu avem arme suficiente pentru toţi, dar pompierii oricum nu sunt antrenaţi să tragă cu arma. Eu şi cu oamenii mei putem ataca în această seară.

— Vrem ca Macbeth să se predea de bună voie, spuse Malcolm. Numărătoarea ne spune că are doar doi oameni cu el, pe Seyton şi pe Olafson. Când va vedea câţi oameni am mobilizat, cu puţin noroc, îl va elibera pe Kasi şi se va preda.

— Negocieri, spuse Ricardo dând din cap. Tactici moderne în situaţii de luare de ostatici.

— Exact.

— Moderne şi inutile, din perspectiva lui Macbeth. Mi-a fost şef, domnule. Îi are de partea sa pe cei mai buni trăgători din ţară şi două mitraliere Gatling. Iar noi avem doar foarte puţin timp la dispoziţie.

— Cum te poţi apăra de două mitraliere Gatling? întrebă Malcolm, luând o Bazooka.

Duff înţepeni. Văzuse ce era în spatele aruncătorului de grenade.

— Nu sunt foarte precise pe distanţe lungi, spuse Ricardo. Dar aş vrea să fac un plan despre cum eu şi oamenii mei putem lua cu asalt hotelul Inverness dacă Macbeth nu se predă.

— Bine, spuse Malcolm şi se uită la ce găsise Duff. Măi să fie, asta de unde este?

— Rămăşiţele raidului împotriva grupării Norse Riders, spuse Ricardo. Este o armă, chiar dacă nu este decât o sabie.

— Nu este o sabie oarecare, spuse Duff, strângând mânerul mai tare. O învârti, simţi greutatea lamei. Este sabia lui Sweno.

— Doar nu te gândeşti să o iei cu tine? Nu poţi face nimic cu ea.

— Greşit. (Duff îşi plimbă degetul arătător pe lamă.) Poate să taie burta unei femei şi faţa unui copil.

Malcolm se întoarse spre Ricardo.

— Poţi aranja ca armele să fie transportate la gară cu o oră înainte de răsăritul soarelui?

— Este ca şi făcut.

— Mulţumesc. Hai să vedem dacă putem să tragem un pui de somn câteva ore.

— Domnule?

Macbeth îşi ridică fruntea de pe pieptul neînsufleţit al lui Lady şi privi în sus. Era Jack. Se întorsese şi stătea în pragul uşii.

— Este cineva jos, la recepţie, care vrea să vorbească cu tine.

— Ai lăsat pe ci-ci-cineva înăuntru?

— Este singur şi bătea la uşă întruna, a trebuit să îl las să intre. Iar acum nu vrea să mai plece.

— Cine este?

— Un tânăr care spune că îl cheamă Sivart.

— Sivart?

— Spune că i-ai salvat viaţa jos, pe chei, în timpul raidului contra grupării Norse Riders.

— A, ostaticul. Ce vrea?

— Se oferă voluntar. Spune că a fost contactat de Malcolm, că Malcolm strânge oameni ca să ia cu asalt hotelul Inverness.

— Atunci, spuse Macbeth aşezându-şi iar capul pe pieptul lui Lady şi închizând ochii, s-spune-i să se ducă.

— Nu vrea, domnule.

Macbeth oftă profund, se ridică şi întinse o mână.

— Împrumută-mi pistolul pe care ţi l-am dat, Jack.

Coborâră la parter, la recepţie, unde tânărul se tot foia, evident, din cauza emoţiei. Încă din capătul scărilor, Macbeth îndreptă pistolul spre el.

— Afară!

— Domnule inspector-şef… se bâlbâi tânărul.

— Afară! Te-a trimis Malcolm să mă ucizi şi vei ieşi afară!

— Nu, nu, eu…

— Acum! Număr până la trei! Unu…

Tânărul merse cu spatele împleticindu-se, găsi mânerul uşii de la intrare, dar era închisă.

— Doi!

Jack se grăbi spre uşă cu cheia şi îl ajută pe tânăr să deschidă uşa.

— Trei!

Uşa se trânti înapoia tânărului şi îl auziră pe băiat îndepărtându-se în fugă.

— Chiar crezi că…

— Nu, spuse Macbeth, returnându-i lui Jack pistolul. Dar un copil ca el ne-ar fi stat în cale.

— Suntem puţini, iar el este de-o seamă cu Olafson, domnule.

— Ai făcut ceea ce te-am rugat, Jack?

— Încă mă ocup de asta, domnule.

— Dă-mi de ştire când termini, sunt în sala de jocuri.

Macbeth deschise uşa dublă a cazinoului. Dincolo de ferestrele aripii de est, noaptea se transformase într-o doamnă în vârstă şi căruntă.

CAPITOLUL 42

Soarele se ascundea în spatele muntelui, dar îşi trimisese solia roşiatică ce-i anunţa sosirea. Inspectorul Lennox nu-şi aducea aminte să fi văzut în oraş un răsărit mai frumos. Sau poate că văzuse, dar nu-şi amintea. Sau poate că morfina, mai curând decât soarele, era cea care colora totul în jur. Străzile erau presărate cu sticle de bere sparte, grămezi imunde de vomă şi mucuri de ţigară, după o sâmbătă seara animată, dar nici ţipenie, doar un om mărunt îmbrăcat într-o uniformă neagră de marinar şi purtând o şapcă albă, care trecu în grabă pe lângă ele. Cum urma să fie hotărâtă soarta oraşului, toţi ceilalţi erau acasă, întinşi pe pat, acoperiţi în cuverturi până peste cap. Şi totuşi, oraşul nu fusese niciodată mai frumos.

Lennox privi în jos la pătura ecosez pe care Priscilla i-o întinsese peste picioare. Se apropiau de modesta intrare din partea de est a gării centrale. Observă că scaunul cu rotile încetinește; în spatele lui, ea ezita. Ea abia dacă fusese vreodată la gara centrală.

— Nu ai de ce să te temi, Priscilla. Vor doar să cumpere droguri. Sau să le vândă.

În umbra proiectată de conul de lumină al becului de pe stradă, el îi văzu trupul încordat. Mergeau mai repede. Aşa cum se înţeleseseră, ea venise să îl ia noaptea, înainte ca pe holuri să mişune asistente şi medici care să îi oprească. Şi îi adusese de la birou obiectele pe care le ceruse. Nici nu a trebuit să insiste sau să ofere vreo explicaţie, o făcuse fără întârziere, chiar dacă, oficial, el nu mai era şeful ei.

— Este în regulă, i-a spus ea. Vei fi întotdeauna şeful meu. Iar Macbeth nu va mai fi şeful poliţiei, nu?

— De ce zici asta?

— Este nebun, nu?

Trecură pe lângă dealeri care fumau şi toxicomani ce moţăiau pe pături

de lână şi întindeau mecanic mâna să cerşească.

Dar Priscilla nu se opri până când nu ajunseră în dreptul scărilor de lângă toalete.

De aici obişnuiau să îl ia. Nu trebuia decât să se ridice în picioare, iar ei veneau. Lennox nu reuşise niciodată să-şi dea seama unde îl duceau, pentru că îi puneau nu doar ochelari de protecţie, ci şi dopuri în urechi, aşa că nu ar fi putut detecta nimic după zgomotele din fundal.

Făcea parte din înţelegere. Când avea nevoie de o călătorie adevărată, una pe care nu o putea face acasă sau la birou pe timpul nopţii, fără să rişte să fie descoperit, ei îl aduceau în bucătărie, în locul unde preparau poţiunea. Şi acolo primea cel mai pur drog pe care îl puteau produce, injectat de specialişti. Era aşezat într-un fotoliu rabatabil, cam cum procedau în vremurile apuse în bârlogurile cu opiu, şi, după epuizarea stării euforice în urma unui somn bun într-un mediu sigur, putea ieşi în oraş, mişcându-se pentru o vreme ca un om nou şi mai bun.

Cum nu avea să se mai mişte niciodată.

Simţise cât de neajutorat era când Priscilla îl deconectase de la toate firele şi perfuziile şi îl aşezase în scaunul cu rotile. Cât de inutil devenise. Cât de mici erau aşteptările pe care ceilalţi le aveau de la el!

— Pleacă, spuse el.

— Poftim? Să mergem?

— *Tu* trebuie să pleci.

— Adică să te las aici?

— Este în regulă. Te voi suna eu. Acum du-te.

Ea rămase nemişcată.

— Este un ordin, Priscilla. Zâmbi. De la cel care va fi mereu şeful tău.

Ea suspină. Îşi aşeză mâna pe umărul lui, cu delicateţe. Apoi plecă.

După nici zece minute, Strega se înfiinţă în faţa lui, cu braţele încrucişate.

— Măi să fie! spuse ea.

— Ştiu, spuse Lennox. Este foarte devreme.

Ea chicoti.

— Cel puţin, pentru unul aflat în scaunul cu rotile, eşti într-o dispoziţie bună. Cu ce te pot ajuta?

— Cu ceva pentru durere şi o oră în fotoliu.

Ea îi dădu dopurile de urechi şi ochelarii.

— Picioarele mele nu mai sunt ce au fost, aşa că va trebui să mă ajuţi să ajung acolo.

— Un fulg ca tine? spuse ea.

— Trebuie să iau scaunul cu rotile.

— Atunci, astăzi va trebui să renunţăm la plimbarea cu maşina.

Ea îi împinse scaunul cu rotile. Avusese dureri toată ziua, dar, când ea îl ridică din scaun, câteva minute mai târziu, şi îl puse pe ceva ce părea să fie piatră concasată, intensitatea durerii îl făcu să plângă. Simţi în jurul său braţele puternice ale lui Strega, parfumul ei copleşitor. După ce reuşi să îl pună iar în scaunul cu rotile, ea începu să îl împingă prin pietriş. Periodic, scaunul se lovea de ceva în pietriş. Mirosea a smoală şi metal ars. Traverse. Era împins de-a lungul unei căi ferate.

Până acum nu îşi dăduse seama de asta. În alte dăţi, merseseră cu maşina, nu departe, dar în cerc, înapoi de unde plecaseră, aici la gara centrală. Ştiuse dinainte că sunt într-un loc adăpostit, din moment ce nu simţea stropii de ploaie, dar nu şi-ar fi închipuit ca laboratorul de droguri este într-unul dintre tunelurile dezafectate, chiar sub nasul lor! Gemu destul de tare când Strega îl ridică şi îl lăsă iar jos, cu obrazul pe ceva rece şi umed. Ciment. Apoi îl aşeză din nou în scaun. Scaunul se puse iar în mişcare. Se făcu mai cald, mai uscat. Acum se apropiau de bucătărie, mirosurile uşor de recunoscut declanşând în creier ceva ce îi făcea inima să îi bată mai repede şi îi oferea un aperitiv al călătoriei. Cineva îi dădu jos ochelarii şi dopurile din urechi şi prinse ultima frântură a unei fraze rostite de Strega:

— …spală urmele de sânge după el.

— Bine, spuse una dintre surorile care amestecau în recipient.

Strega era pe punctul de a-l transfera pe fotoliu, dar Lennox refuză făcând semn cu mâna şi îşi suflecă mâneca de la mâna stângă a cămăşii. Poţiune direct de la sursă. Nu se putea mai bine de atât. Raiul drogaților. Acolo voia să meargă. Sau nu. Avea să vadă. Sau nu.

— Acela nu este inspectorul Lennox, de la Direcţia Anticorupţie? spuse Jack.

Stătea în faţa oglinzii semitransparente şi privea în bucătărie, la bărbatul din scaunul cu rotile.

— Ba da, spuse Hecate.

Purta un costum alb din lână şi pălărie.

— Nu este suficient să ai ochi şi urechi doar la Inverness.

— Ai auzit că Lennox l-a acuzat pe Macbeth de crimă? Nu ştie că Macbeth este unealta ta?

— Nimeni nu ştie mai mult decât trebuie, nici tu, Bonus. Dar să revenim la speţa noastră. Lady s-a sinucis, dar Macbeth pare mai curând paralizat decât supărat, zici tu?

— Asta este interpretarea mea.

— Hm. Dacă Tourtell declară starea de urgenţă, crezi că Macbeth, în starea în care se află, va fi capabil să preia puterea, să facă ceea ce trebuie făcut, să se instaleze la conducerea acestui oraş?

— Nu ştiu. Pare… indiferent. Ca şi cum nimic nu mai are importanţă. Ori asta, ori crede că este invincibil, că vei continua să îl salvezi indiferent de ce se întâmplă.

— Hm.

Hecate lovi cu bastonul în podea de două ori.

— Fără Lady, valoarea lui Macbeth ca şef al poliţiei a devenit nulă.

— Totuşi, el va executa în continuare ordinele primite.

— Poate că are capacitatea să preia puterea acum, dar fără Lady nu va fi în stare să o păstreze. Ea era cea care înţelegea jocul, vedea imaginea de ansamblu, anticipa manevrele pe care trebuia să le facă. Macbeth poate să arunce pumnale, dar este nevoie să îi spună cineva de ce şi către cine.

— Pot să devin eu noul lui consilier, spuse Jack. Sunt pe cale să îi câştig încrederea.

Hecate râse.

— Încă nu mă pot decide dacă eşti doar o cambulă care stă în noroi sau un peşte prădător cu adevărat viclean, Bonus.

— Înţeleg că sunt, oricum, un peşte.

— Chiar dacă ai putea să compensezi incapacitatea lui de a conduce, mă îndoiesc că ai putea să faci ceva în privinţa voinţei lui. Îi lipseşte apetenţa pentru putere a lui Lady, este interesat mai curând de lucruri care pe noi

doi nu ne-au făcut dependenţi, dragă Bonus.

— Poţiunea?

— Lady. Femei. Prieteni, poate. Ştii tu, afecţiunea asta dintre oameni. Şi acum, că Lady a murit, el nu mai este călăuzit de dorinţa de a satisface setea ei de putere.

— Lady avea nevoie şi de iubire, spuse Jack încet.

— Dorinţa de a fi iubit şi abilitatea de a iubi le dau oamenilor putere, dar ele sunt şi călcâiul lui Ahile. Lasă-i să întrezărească iubirea şi vor muta munţii, privează-i de ea şi o pală de vânt îi va răsturna la pământ.

— Poate că da, poate că da.

— Dacă îl răstoarnă pe Macbeth, ce crezi despre el ca şef al poliţiei?

Hecate făcu semn cu capul spre geam, prin care se vedea cum una dintre surori îi şterge lui Lennox braţul cu alcool şi caută o venă, ţinând vârful seringii în aer.

— Lennox? spuse Jack. Vorbeşti serios?

Hecate plescăi uşor.

— El este cel care l-a distrus pe Macbeth. Eroul care a ajuns într-un scaun cu rotile încercând să îl salveze pe primarul oraşului. Şi nimeni nu ştie că Lennox lucrează pentru mine.

— Însă Malcolm s-a întors. Şi toţi ştiu că Lennox se ocupa de comisioanele lui Macbeth.

— Lennox a executat ordinele, aşa cum ar trebui să facă orice ofiţer loial. Iar Malcolmii şi Duffii pot dispărea din nou. Roosevelt a câştigat Primul Război Mondial dintr-un scaun cu rotile. Da, probabil că pot să îl pun pe Lennox în funcţia de inspector-şef. Sau nu?

Jack se uită la Lennox. Nu răspunse. Hecate râse şi îşi puse mâna mare, catifelată pe umărul îngust al lui Jack.

— Ştiu la ce te gândeşti, cambulă. Cum rămâne cu tine? Cine va avea nevoie de tine dacă Macbeth este înlocuit? Să sperăm că Macbeth scapă de furtună, bine? Hai, permite-mi să te conduc.

Jack aruncă o ultimă privire spre Lennox, apoi se întoarse şi merse împreună cu Hecate la uşa toaletei, şi apoi intră în gara centrală.

— Aşteaptă, spuse Lennox în clipa în care sora lipi acul seringii de pielea lui.

Îşi vârî mâna dreaptă liberă în buzunarul mare lateral al scaunului cu rotile. Scoase cablul din capătul mânerului.

— Acum! spuse el.

Ea introduse acul şi apăsă pistonul în timp ce el scoase mâna din buzunar, îşi balansă braţul încet pe lângă scaun şi se relaxă. Ce îi adusese Priscilla din birou hurui pe podeaua de ciment şi dispăru sub masa pe care erau aşezate, pe lângă recipient, flacoanele, tuburile şi retortele.

— Hei, ce a fost asta? întrebă Strega.

— După spusele bunicului meu, o grenadă care i-a căzut în cap în timpul războiului, spuse Lennox, simţind euforia care nu mai era ca prima dată, dar care îi dădea, totuşi, fiori.

Ceea ce era, după toţi aceşti ani de căutări, singurul lucru care dădea vieţii un sens. Dacă nu cumva era acesta. Punctul final.

— E ori o grenadă Stielhandgranate 24, ori o scrumie…

Dar nu mai apucă să-şi termine fraza.

Jack era la jumătatea scărilor când forţa exploziei îl aruncă cu capul înainte. Se ridică şi se întoarse spre toaletă. Uşa fusese spulberată şi dinăuntru ieşea fum. Aşteptă. Când încetară exploziile, coborî încet pe scări şi intră în toaletă. Cabina şi uşa spre bucătărie nu mai erau. În interior, focul era intens şi în lumina flăcărilor văzu că totul fusese distrus. Că bucătăria şi cei din interior nu mai existau. Şi cu cinci secunde înainte el fusese…

— Bonus…

Vocea se auzi chiar din faţa lui. Şi acolo, de sub uşa de oţel de pe podea, se târî înainte. Un gândac zdrobit, îmbrăcat în haine albe de stofă. Faţa îi era mânjită de excremente, iar ochii îi erau negri din cauza suflului exploziei.

— Ajută-mă…

Bonus îl prinse pe bătrân de mână şi îl trase pe podea, până în dreptul uşii. Acolo, îl întoarse pe Hecate pe spate. Era grav rănit. Întregul abdomen era deschis şi sângele se revărsa peste tot. Hecate, nemuritorul, Mâna Invizibilă, mai avea de trăit doar câteva minute, dacă nu secunde. Sângera de peste tot… Jack întoarse capul.

— Grăbeşte-te, Jack. Găseşte ceva cu care să…

— Trebuie să chem un medic, spuse Jack.

— Nu! Ia ceva cu care să închizi rana înainte să se scurgă tot sângele.

— Ai nevoie de medic, revin imediat.

— Nu mă lăsa, Jack! Nu…

Trupul din faţa lui Jack se contorsionă brusc şi scoase un ţipăt teribil.

— Ce…

— Acidul gastric! Se scurge pe undeva. Doamne, ce arde! Ajutor, Jack! Aju…

Plânsetul se transformă într-un nou urlet teribil şi Jack se uită la el fără să se mişte. Da, arăta ca un gândac, întins pe spate, agitându-şi neputincios mâinile şi picioarele.

— Mă întorc repede, spuse Jack.

— Nu, nu! strigă Hecate şi dădu să îl prindă de picioare.

Dar Jack se trase deoparte, se întoarse şi plecă.

În capătul scărilor se opri, apoi porni spre vest, spre Inverness. Spre Macbeth. Spre Sant Jordi. În sala de aşteptare de acolo era o cabină telefonică. Se întoarse spre est. Spre munţi. În cealaltă parte. Spre noi ape. Ape nemărginite, periculoase. Erau decizii pe care un bărbat – sau o cambulă – trebuia să le ia uneori, ca să supravieţuiască.

Jack inspiră adânc. Nu pentru că ezita, ci pentru că avea nevoie de aer.

Apoi se îndreptă spre est.

Cristalul de deasupra lui Macbeth clincheti puţin. El privi în sus. Candelabrul de cristal se balansa înainte şi înapoi, tensionând cablurile de care era agăţat.

— Ce a fost asta? urlă Seyton de la mezanin, din spatele mitralierei Gatling, în colţul sud-estic al cazinoului Inverness.

— Sfârşitul lumii, spuse Macbeth.

— S-a auzit dinspre gară, strigă Olafson din spatele mitralierei, amplasată în colţul sud-vestic. A fost o explozie?

— Ho ho! spuse Seyton. Aduc artileria.

— Serios? întrebă Olafson speriat.

Râsul lui Seyton reverberă între ziduri. Când stabiliseră cum ar fi trebuit să fie apărat Inverness, devenise evident că atacul avea să vină dinspre Piaţa Muncitorilor, dat fiind că porţiunea din cărămidă, fără

ferestre, ce dădea înspre Strada Cumpătării, era o fortăreaţă în toată regula.

— Îţi miros frica tocmai de aici, Olafson. Şefule, tu o simţi acolo jos?

Macbeth căscă.

— Abia dacă îmi mai amintesc gustul fricii, Seyton.

Îşi frecă cu îndârjire faţa cu palmele. Aţipise, şi în visul lui se făcea că stătea întins pe pat lângă Lady, când uşa de la apartament se deschisese încet. Silueta care se profila în cadrul uşii purta o pelerină cu o glugă trasă atât de jos, încât doar după ce arătarea a intrat şi lumina i-a dezvăluit trăsăturile, Macbeth l-a recunoscut pe Banquo. Pierduse un ochi, şi pe frunte şi în obraji îi mişunau viermi albi. Macbeth a dus mâna în interiorul hainei, a scos un pumnal din tocul agăţat de umăr şi l-a aruncat înspre el. Pumnalul s-a înfipt în fruntea lui Banquo cu un bufnet surd, ca şi cum osul ar fi fost deja mâncat. Dar nu a reuşit să oprească fantoma, care continua să înainteze spre pat. Macbeth a ţipat şi a scuturat-o pe Lady.

— Este moartă, a spus fantoma. Şi trebuie să arunci un pumnal de argint, nu de oţel.

Nu era vocea lui Banquo. Era…

Capul lui Banquo a alunecat de sub glugă, a căzut pe podea, s-a rostogolit sub pat, şi de sub glugă chipul lui Seyton râdea de el.

— Ce vrei? a şoptit Macbeth.

— Ce vrei şi tu, şefule. Să vă fac un copil? Priveşte, mă aşteaptă.

— Eşti nebun.

— Ai încredere în mine. Nu vreau mare lucru în schimb.

— Este moartă. Pleacă!

— Suntem cu toţii morţi. Fă-o acum, sădește-ţi sămânţa. Dacă nu, o sădesc pe a mea.

— Pleacă!

— Dă-te la o parte, Macbeth. O voi avea, aşa cum Duff a avut-o pe Meredi…

Al doilea pumnal îl lovi pe Seyton în gura deschisă. El îşi încleştă dinţii, apucă de mânerul cuţitului, îl smulse din rană şi i-l înapoie lui Macbeth. Îi arătă limba secţionată, sângerândă, şi râse.

— Se aude ceva la radio?

Macbeth tresări. Era Seyton, care striga.

— Nimic, spuse Macbeth, frecându-şi faţa cu putere şi dând volumul mai tare. Mai sunt douăzeci de minute până răsare soarele.

Se uită la linia albă de pudră fin mărunţită de pe oglinda pe care el o pusese în faţa lui pe fetrul verde. Apoi îşi privi chipul. Linia de pudră se întindea ca o cicatrice pe suprafaţa lucioasă.

— Şi apoi chiar o să-l omorâm pe puşti? strigă Olafson.

— Da, Olafson! răspunse Seyton. Suntem bărbaţi, nu şobolani laşi.

— Dar… şi după aceea? Nu vom mai avea nici un atu la negocieri.

— Îţi sună cunoscut, Olafson?

Din colţul de sud-est se auziră iar râsete.

— Nu avem de ce să ne temem, spuse Macbeth.

— Ce-ai spus, şefule?

— Nu s-a născut bărbatul care să mă rănească. Hecate a promis că voi ajunge şef al poliţiei înainte să vină Bertha să mă ia. Multe pot fi spuse despre Hecate, dar este un om de cuvânt. Staţi liniştiţi. Tourtell va ceda.

Macbeth se uită la Kasi, care stătea tăcut, cu spatele la stâlp, şi privea în gol.

— Cum se văd lucrurile de acolo, Seyton?

— S-au adunat oameni lângă Bertha. Par să fie agenţi de poliţie şi civili. Câteva arme automate, câteva carabine şi pistoale. Nu ar trebui să fie o problemă prea mare dacă vor ataca doar cu astea.

— Vezi vreun pardesiu gri?

— Pardesiu gri? Nu.

— Şi în sectorul tău, Olafson?

— Nici aici nu este nimeni, şefule.

Însă Macbeth ştia că sunt acolo. Că îl protejau din umbră.

— Ai auzit de Tithonus, Seyton?

— Nu. Cine este?

— Un grec despre care mi-a povestit Lady. L-am căutat. Eos este zeiţa răsăritului şi l-a răpit pe un tânăr de care se îndrăgostise, pe un tip oarecare numit Tithonus. I-a cerut lui Zeus să îl facă nemuritor, ca pe ea. El nu a dorit asta, i-a fost impus, pur şi simplu. Dar zeiţa a uitat să ceară şi tinereţe veşnică. Înţelegi?

— Poate, dar nu văd care este problema, domnule.

— Totul dispare, toţi mor, însă Tithonus putrezeşte de bătrâneţe şi singurătate. Nu a primit nici un dar, din contră, este întemniţat, nemurirea lui este un blestem.

Macbeth se ridică atât de repede, încât ameţi. Vorbeau melancolia şi ameţeala provocate de poţiune. Avea un întreg oraş la picioare şi, curând, avea să fie al lui, doar al lui, şi putea să îşi îndeplinească orice dorinţă. Aşa că de acum trebuia să se gândească doar la dorinţe şi plăceri. Dorinţe şi plăceri.

Duff îşi trecu un deget peste crăpătura din fundaţie, în partea din faţa botului Berthei. Auzi vocea lui Malcolm:

— Scuzaţi, faceţi loc!

Ridică privirea şi îl văzu pe Malcolm făcându-şi loc printre oameni, înaintând spre capătul scărilor.

— Ai auzit şi tu asta? întrebă el fără suflare.

— Da, spuse Caithness. Am crezut că o să cadă tavanul. S-a simţit de parcă ar fi avut loc o explozie subterană.

— Sau un cutremur, spuse Duff, făcând semn spre crăpătură.

— A venit mai multă lume decât am anticipat, spuse Malcolm scrutând mulţimea adunată la baza scărilor, în spatele baricadei formate din maşini ale poliţiei şi o maşină mare şi roşie de pompieri. Toţi ăştia sunt poliţişti şi pompieri?

— Nu, spuse un bărbat care urca scările.

Malcolm îi cercetă uniforma neagră.

— Căpitan de vas?

— Pilot de port, spuse bărbatul mărunt. Fred Ziegler.

— Ce caută un pilot aici?

— L-am auzit pe Kite la radio aseară, am dat nişte telefoane şi am auzit nişte zvonuri despre ce urmează să se petreacă aici. Spuneţi-mi, ce pot face?

— Eşti înarmat?

— Nu.

— Ştii să tragi cu arma?

— Am fost zece ani la puşcaşi marini.

— Bine. Du-le la bărbatul în uniformă de poliţist pe care îl vezi acolo jos şi el îţi va da o puşcă.

— Mulţumesc.

Pilotul salută ridicând mâna în dreptul chipiului alb şi plecă.

— Tourtell ce spune? întrebă Duff.

— Capitolul a fost informat despre luarea de ostatici, spuse Malcolm. Dar nu ne pot ajuta până când nu va fi emis mandatul de arestare, în această după-amiază.

— Dumnezeule, dar e vorba despre vieţi omeneşti aici!

— Despre o viaţă de om. Nu este suficient pentru intervenţia federală, dacă nu o cere însuşi inspectorul nostru şef.

— Politică nenorocită! Şi Tourtell unde este acum?

Duff privi cu atenţie spre est. La marginea munţilor, cerul de un albastru-pal devenea din ce în ce mai roşu.

— S-a dus la postul de radio, spuse Caithness.

— Va decreta starea de urgenţă, interveni Malcolm. Trebuie să acţionăm împotriva lui Macbeth acum, cât suntem încă la ordinele primarului. De îndată ce va fi decretată starea de urgenţă, noi vom fi rebeli anarhişti şi nimeni nu va fi de partea noastră.

— Macbeth s-a baricadat înăuntru, spuse Caithness. Vom înregistra pierderi de vieţi omeneşti.

— Da. Malcolm ridică portavocea în dreptul gurii: Oameni buni! La posturi!

Cei prezenţi se strânseră în spatele maşinilor parcate la baza scărilor. Îşi sprijiniră armele de plafoanele maşinilor, se adăpostiră pe după vehiculele blindate ale trupelor de intervenţie şi lângă maşina roşie de pompieri şi îndreptară armele spre Inverness.

Malcolm îşi îndreptă portavocea în aceeaşi direcţie.

— Macbeth! Îţi vorbeşte Malcolm, adjunctul inspectorului-şef. Ştii la fel de bine ca şi noi că eşti într-o situaţie fără ieşire, că tot ce poţi face este să amâni inevitabilul. Aşa că eliberează ostaticul şi predă-te. Îţi acord un minut, repet, *un* minut.

— Ce a spus? strigă Seyton.

— Îmi acordă un minut, răspunse Macbeth. Îl vezi?

— Da, este în capătul scărilor.

— Olafson, ia puşca şi închide-i gura lui Malcolm.

— Vrei să spui…

— Da, exact asta vreau să spun.

— Trăiască Macbeth! râse Seyton.

— Ascultaţi, spuse Macbeth.

Duff privi alternativ spre munţi, la ceas şi la cei din jurul lui. Avea convulsii în coate şi la umeri. Îşi tot schimbau poziţia din cauza genunchilor şi gambelor care începuseră să tremure. Pe lângă cei şase voluntari din trupele de intervenţie şi alţi câţiva poliţişti, restul erau oameni cu muncă de birou obişnuită, la contabilitate şi la pompieri, nu trăseseră vreodată cu arma. Şi nici nu se trăsese asupra lor. Şi totuşi veniseră. Totuşi erau dornici, cu toată nepriceperea lor, să sacrifice totul. Numără ultimele trei secunde.

Nu se întâmplă nimic.

Duff schimbă priviri cu Malcolm şi ridică din umeri.

Malcolm oftă şi ridică portavocea.

Duff abia dacă auzi bubuitura.

Malcolm se clătină spre înapoi şi portavocea căzu cu un zăngănit.

Duff şi Fleance reacţionară concomitent, se aruncară peste Malcolm şi îl culcară la pământ, acoperindu-l. Duff verifică să vadă dacă sângera şi dacă avea puls.

— Sunt bine, mormăi Malcolm. Sunt bine, ridicaţi-vă. A lovit doar portavocea.

— Când ai spus să îi închidă gura, am crezut că pentru totdeauna, strigă Seyton. Acum vor crede că suntem slabi, domnule.

— Greşit. Acum ştiu că nu glumim, dar suntem lucizi. Dacă l-am fi ucis pe Malcolm, le-am fi dat un motiv să ne atace. Aşa, încă vor ezita.

— Cred că ne vor ataca oricum, spuse Olafson. Uitaţi, maşina noastră blindată. Se îndreaptă spre noi în viteză.

— Ei bine, asta este altceva, unui şef al poliţiei trebuie să-i fie permis să se apere. Seyton?

— Da?

— Dă-i cuvântul domnişoarei Gatling.

Duff aruncă o privire de după Bertha şi urmări greoaia maşină blindată, alintată Sonderwagen, care traversa piaţa spre Inverness. Din ţeava de eşapament ieşea fum negru de motorină. Inginerie germană, plăci din oţel şi geamuri antiglonţ. Planul lui Ricardo urma tacticile obişnuite. Cei şase voluntari din trupele de intervenţie aveau să conducă până la intrare, să arunce gaze lacrimogene prin ferestre, să spargă uşile şi, folosind măşti de gaze, să ia clădirea cu asalt. Momentul critic era când se apropiau suficient de mult ca să poată arunca gazele lacrimogene, fiind nevoiţi să iasă din maşină. Cu puţin noroc, le lua doar câteva secunde, dar în acele secunde aveau nevoie de foc de acoperire din partea celorlalţi.

În staţia de emisie-recepţie a lui Malcolm se auziră pârâituri şi vocea lui Ricardo:

— Foc de acoperire în trei… doi… unu…

— Foc! urlă Malcolm.

Sunetul armelor ce începură să tragă dinspre baricade răsună ca un ropot de tobe. Al unor tobe destul de mici, se gândi Duff. Iar sunetul era estompat de un vuiet în crescendo ce venea din cealaltă parte.

— Isuse! şopti Caithness.

La început, părea un ropot de ploaie ce răscolea praful de pe lespezile din faţa Sonderwagenului. Apoi lovi grila radiatorului, blindajul, parbrizul şi plafonul. Părea că genunchii maşinii se înmuiară, şi se lăsă în jos.

— Pneurile, spuse Fleance.

Maşina continuă să înainteze, dar mai încet, ca şi când intra într-un uragan.

— E în regulă, este o maşină blindată, spuse Malcolm.

Maşina încetini din ce în ce mai mult. Apoi se opri de tot. Oglinzile retrovizoare şi bara de protecţie căzură.

— *A fost* o maşină blindată, spuse Duff.

— Ricardo? strigă Malcolm în staţia radio. Ricardo? Retragerea!

Nu răspunse nimeni.

Maşina părea să danseze pe loc.

Apoi barajul de foc se opri brusc. Peste piaţă se lăsă liniştea, întreruptă doar de ţipătul unui pescăruş care plana pe deasupra lor. Din maşină se

ridica fum, sub formă de vapori roşiatici.

— Ricardo! Ricardo, răspunde!

Tot nu răspunse nimeni. Duff privea fix spre maşină, la epavă. Nu era nici un semn de viaţă. Acum îşi dădu seama cum fusese în acea după-amiază. În Fife.

— Ricardo!

— Sunt morţi, spuse Duff. Sunt morţi cu toţii.

Malcolm se uită la el.

Duff îşi trecu o mână peste faţă.

— Care este următoarea mutare?

— Nu ştiu, Duff. Asta era mutarea.

— Maşina de pompieri, spuse Fleance.

Ceilalţi îşi îndreptară privirile spre tânăr.

El se crispă şi pentru moment păru să şovăie sub privirea lor colectivă. Dar îşi recăpătă încrederea şi, cu un uşor tremur al vocii, spuse:

— Trebuie să folosim maşina de pompieri.

— Nu va merge, obiectă Malcolm.

— Nu, dar putem merge cu ea în spate, pe Strada Cumpătării.

Fleance tăcu o clipă, după care continuă.

— Aţi văzut că au tras în maşină cu ambele mitraliere şi asta înseamnă că spatele nu este acoperit.

— Pentru că ştiu că nu avem cum să intrăm pe acolo, spuse Duff. Nu sunt uşi şi nici ferestre, doar un zid pentru care, ca să îl spargi, îţi trebuie un picamăr sau artilerie grea.

— Nu să îl spargem, spuse Fleance.

Vorbea cu încredere acum.

— Să ocolim? întrebă Duff.

Fleance arătă cu degetul pe cer.

— Desigur! exclamă Caithness. Maşina de pompieri.

— Explică odată! Ce este atât de clar? mârâi Malcolm, privind spre munte.

— Scara, spuse Duff. Acoperişul.

— Mută maşina de pompieri! strigă Seyton.

— De ce? căscă Macbeth.

Băiatul stătea pe podea cu picioarele încrucişate şi ochii închişi. Liniştit şi tăcut, părea că se împăcase cu soarta şi aştepta să se termine. La fel ca Macbeth.

— Nu ştiu.

— Tu ce crezi, Olafson?

— Nu ştiu, şefule.

— Bine, atunci! strigă Macbeth.

Scoase pumnalul de argint şi ascuţi vârful unui chibrit. Îl vârî între incisivi. Lăsă pumnalul pe fetrul din faţa lui. Ridică două jetoane şi începu să le învârtească între degetele de la ambele mâini. Învăţase asta la circ, era un exerciţiu pentru egalizarea capacităţii motrice a mâinilor. Sugea din chibrit, învârtea jetoanele şi încerca să îşi dea seama ce simte. Nimic. Încercă să îşi dea seama la ce se gândește. Nu se gândea la Banquo şi nici la Lady. Se gândea doar că nu se gândește la nimic. Şi se mai gândea la un lucru mărunt: De ce? De ce…

Zăbovi o vreme la acest gând.

Apoi închise ochii şi începu să numere descrescător de la zece.

— Asta nu este ca o scară obişnuită, se va balansa mai tare pe măsură ce urcăm, le spuse bărbatul îmbrăcat în uniformă de pilot de port lui Fleance şi altor doi voluntari. Dar faceţi mişcările una după alta, mai întâi o mână, apoi un picior. Nu aveţi de ce vă teme.

Pilotul căscă zgomotos şi zâmbi repede, după care se prinse de scară şi începu să urce.

Fleance se uită la omul mărunt şi îşi dorea să fie la fel de curajos. Pe stradă nu era nimeni, cu excepţia maşinii de pompieri a cărei scară lungă de cincisprezece metri era îndreptată spre zidul fără ferestre.

Fleance îl urmă pe pilot şi, ciudat lucru, frica dispărea cu fiecare pas pe care îl făcea. La urma urmei, ce fusese mai rău trecuse. Vorbise. Iar ei au ascultat. Au dat din cap şi au spus că au înţeles. Apoi au urcat în maşina de pompieri şi au mers cu ea la est de gară, într-un larg arc de cerc, pe străzile goale ale zilei de duminică, ajungând nevăzuţi în spatele cazinoului Inverness.

Fleance privi în sus şi văzu semnalul făcut de pilot de pe acoperiş, prin care le spunea că aveau cale liberă.

Cu o seară înainte studiaseră planurile cazinoului Inverness cu atât de multă atenţie, încât acum ştia cu exactitate unde erau toate. Acoperişul plat ducea spre o uşă şi dincolo de ea era o scară îngustă ce cobora în sala boilerului, care dădea în holul de la ultimul etaj al hotelului. Acolo aveau să se despartă, doi oameni pe scara dinspre nord, ceilalţi doi, pe scara dinspre sud. Ambele duceau la mezanin. În câteva secunde, aveau să înceapă să tragă dinspre gara centrală, menţinând atenţia mitraliorilor concentrată asupra Pieţei Muncitorilor şi acoperind orice zgomot făcut de Fleance şi ceilalţi trei, care trebuiau să se furişeze în spatele trăgătorilor şi să îi elimine. Cei trei voluntari îşi sincronizară ceasurile cu cel al lui Fleance, fără să obiecteze că erau la ordinele unui elev al Academiei de Poliţie. Cadetul părea să ştie câte ceva despre astfel de acţiuni. Ce îi spusese tatăl său? „Şi, dacă ai idei mai bune, ar trebui să preiei conducerea, este datoria ta faţă de comunitate.“

Fleance auzi focurile de armă dinspre gară.

— După mine!

Se apropiară de uşa de pe acoperiş şi trase de ea. Era încuiată. După cum bănuiseră. Făcu semn cu capul spre unul dintre poliţişti, cineva de la poliţia rutieră, care vârî o rangă într-o deschizătură a uşii şi apăsă cu toată forţa. Broasca cedă din prima încercare.

Înăuntru era întuneric, dar Fleance simţi căldura degajată de boilerul de sub ei. Unul dintre poliţişti, un tip grizonant de la Infracţiuni Economice, dădu să intre primul, dar Fleance îl opri.

— Urmaţi-mă, şopti el şi trecu pragul de metal al uşii.

Încercă în zadar să distingă ceva în beznă şi fu nevoit să lase mitraliera ca să se ţină de scară. Scara zăngăni în timp ce căuta cu piciorul următoarea treaptă. Şi împietri, orbit de lumină.

Undeva sub el se aprinse o lanternă, aţintită spre faţa lui.

— Bang! spuse o voce din spatele luminii. Eşti mort.

Fleance ştia că este în cătarea celor trei din spatele lui. Şi mai ştia şi că nu avea timp să deschidă focul. Pentru că ştia a cui era vocea aceea.

— Cum ai ştiut…

— M-am gândit: De ce? De ce să muţi o maşină de pompieri când nu a sunat nici o alarmă?

Vocea din întuneric râse pe înfundate.

— Văd că încă porţi pantofii mei.

Unchiul Macbeth părea să fie beat.

— Ascultă, Fleance, poţi salva nişte vieţi astăzi. Pe a ta şi pe a celorlalţi trei răzvrătiţi care sunt aici cu tine. Retrage-te acum şi întoarce-te la baricadă. Vei avea mai multe şanse să mă nimereşti de acolo.

Fleance îşi plimbă limba în gură căutând să o umezească.

— L-ai omorât pe tata.

— Poate, pufni vocea. Sau poate că de vină au fost circumstanţele. Sau poate de vină a fost ambiţia lui Banquo pentru familia lui. Dar probabil… Cât dură această întrerupere se auzi un oftat profund. Eu am fost. Acum pleacă, Fleance.

În mintea lui Fleance se răscoliseră toate acele lupte prefăcute pe care le avusese cu unchiul Macbeth acasă pe podeaua sufrageriei, când îl lăsa să câştige o poziţie avantajoasă doar ca să îl ia prin surprindere în ultima clipă şi să îl ţintuiască la podea. Asta nu se datora forţei fizice a unchiului, ci rapidităţii şi preciziei. Dar cât de beat era unchiul Macbeth acum? Fleance avea acum o coordonare mai bună? Poate că avea oricum o şansă. Dacă era iute de mână, poate că putea să îl împuşte. Să îl salveze pe Kasi. Să salveze oraşul. Să răzbune…

— Fleance, nu o face!

Dar era prea târziu, Fleance ridicase deja mitraliera şi sunetul unei rafale scurte izbi timpanele tuturor celor cinci bărbaţi din încăpere.

— Ah! exclamă Fleance.

Apoi se prăbuşi de pe scară.

Nu simţi când atinse podeaua, nu simţi nimic până nu deschise iarăşi ochii. Şi atunci nu putea vedea nimic, simţi doar o mână pe obraz şi vocea care îi vorbea la ureche.

— Ţi-am spus să nu o faci.

— Unde… ei unde sunt?

— Au plecat, aşa cum i-am rugat. Acum dormi, Fleance.

— Dar…

Ştia că fusese împuşcat. Că sângera. Tuşi şi simţi că ceva îi umple gura.

— Dormi. Salută-l pe tatăl tău când ajungi acolo şi spune-i că vin şi eu

imediat.

Fleance deschise gura, dar din ea ieşi doar sânge. Simţi degetele lui Macbeth – blânde, grijulii – pe pleoapele lui. Închizându-le. Fleance inspiră ca şi când urma să se scufunde. Cum făcuse când a căzut de pe pod, în fiord, în apele întunecate, în mormânt.

— Nu! spuse Duff când văzu maşina de pompieri apropiindu-se de ei, dinspre est. Nu!

El şi cu Malcolm alergară în întâmpinarea maşinii şi, când se opri, forţară ambele portiere. Şoferul, cei doi ofiţeri de poliţie şi pilotul se rostogoliră afară.

— Macbeth ne-a aşteptat, mârâi pilotul, încă fără suflare. L-a împuşcat pe Fleance.

— Nu, nu!

Duff se lăsă de spate şi închise ochii strâns. Cineva îi puse mâna pe gât. O mână familiară. Caithness.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformele negre ale trupelor de intervenţie veniră alergând şi se opriră în faţa lui Malcolm.

— Hansen şi Edmunton, să trăiţi! Acum am aflat ce se întâmplă şi am venit cât de repede am putut. Şi mai vin şi alţii.

— Mulţumesc, băieţi, dar am încheiat.

Malcolm arătă cu degetul.

Încă nu se vedea soarele, dar silueta crucii creştine răsturnată, aflată pe munte, era scăldată de primele raze ale zorilor.

— Acum, totul depinde de Tourtell.

— Hai să facem schimb de ostatici, spuse Duff. Să-i dăm lui Macbeth pe cei pe care şi-i doreşte, Malcolm. Pe noi doi. În locul lui Kasi.

— Nu crezi că m-am gândit la asta? spuse Malcolm. Macbeth nu va da niciodată la schimb fiul primarului pentru nişte bagatele ca noi. Dacă Tourtell decretează stare de urgenţă, Kasi va fi salvat. Noi doi vom fi executaţi oricum. Şi cine va mai conduce atunci războiul contra lui Macbeth?

— Caithness, spuse Duff. Şi toţi acei oameni din acest oraş în care spui că ai încredere. Îţi este frică sau…

— Malcolm are dreptate, spuse Caithness. Valoraţi mai mult pentru oraş

dacă rămâneţi în viaţă.

— La dracu’!

Duff îi lăsă şi se îndreptă spre maşina de pompieri.

— Unde te duci? strigă Caithness.

— Spre fundaţie.

— Ce?

— Trebuie să atacăm fundaţia. Hei, şefule!

Cel care condusese maşina pompierilor se îndreptă de spate.

— Ăăă, eu nu sunt…

— Aveţi topoare şi baroase în maşină?

— Desigur.

— Uitaţi! strigă Seyton. Soarele străluceşte pe deasupra Obeliscului. Băiatul va muri!

— Vom muri cu toţii, spuse Macbeth încet şi puse un jeton sub semnul inimii de pe porţiunea roşie a pâslei, iar pe celălalt pe culoarea neagră.

Îşi aplecă capul spre stânga şi ridică bila din roata de la ruletă.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat acolo, pe acoperiş? strigă Seyton.

— Băiatul lui Banquo, răspunse Macbeth pe acelaşi ton şi învârti roata. Am rezolvat eu.

— Este mort?

— Am spus că am rezolvat.

Roata ruletei se învârtea în faţa lui Macbeth, numerele fiind indescifrabile, formând un cerc neîntrerupt. Neclar şi, totuşi, clar. Numărase invers ca să intre în zonă şi era încă acolo. Roata se învârtea. De această dată nu avea să se oprească, de această dată nu va mai ieşi din zonă, trăsese uşa în urma lui şi o închisese. Roata. Se învârteşte şi se tot învârteşte spre o soartă necunoscută, dar, totuşi, atât de familiară. La final, casa câştigă întotdeauna.

— Ce e cu loviturile alea, Seyton?

— De ce nu vii să vezi cu ochii tăi, şefule?

— Prefer ruleta. Ei bine?

— Au început să lovească în Bertha, sărmana. Şi a răsărit soarele, şefule, îl văd. Mare şi frumos. Timpul a expirat. Ar trebui să…

— O lovesc pe Bertha?

— Fundaţia pe care stă, cel puţin. Fii atent la piaţă şi împuşcă pe oricine se apropie, Olafson!

— Da, bine!

Macbeth auzi târşâit de picioare pe scări şi privi în sus. Nuanţa roşiatică a feţei lui Seyton era mai pronunţată decât de obicei, ca şi când ar fi fost ars de soare. Plecă de la masa ruletei şi merse spre stâlp, unde Kasi stătea cu capul aplecat înainte şi cu părul lung acoperindu-i faţa.

— Cine ţi-a spus că poţi să părăseşti postul? spuse Macbeth.

— Nu va dura mult, spuse Seyton, scoţând un revolver negru de la curea.

Îl lipi de capul lui Kasi.

— Stai! spuse Macbeth.

— Am spus că la secundă, şefule, nu putem…

— Am spus: opreşte-te!

Macbeth dădu mai tare radioul din spatele lui.

— …Vă vorbeşte primarul Tourtell. Ieri noapte, am primit un ultimatum de la inspectorul-şef Macbeth, responsabil de mai multe crime comise în ultima vreme, inclusiv de cea a inspectorului-şef Duncan şi care, aseară, mi-a răpit fiul, pe Kasi, după o tentativă eşuată de a mă asasina. Ultimatumul este că de data asta va fi ucis fiul meu, când soarele va răsări peste oraşul nostru, dacă nu declar stare de urgenţă, pentru ca Macbeth să dobândească puteri nelimitate şi să oprească intervenţia federală. Dar *noi* nu vrem. *Eu* nu vreau, *voi* nu vreţi, *Kasi* nu vrea, *acest oraş* nu-şi doreşte un alt despot la conducere. Pentru asta, în ultimele zile, oameni de nădejde şi-au sacrificat vieţile. Şi pe copiii lor. Şi-au sacrificat copiii, aşa cum am făcut şi noi, cei din acest oraş, şi cei din alte oraşe, în timpul războiului, când democraţia noastră a fost ameninţată. Şi acum răsare soarele, iar Macbeth stă lângă radio aşteptând mesajul care să confirme că această zi şi acest oraş îi aparţin. Iată mesajul pentru tine, Macbeth. Omoară-l. Kasi este al tău. Îl sacrific, aşa cum ştiu şi sper că şi el m-ar fi sacrificat pe mine sau pe copilul pe care nu o să îl aibă. Şi, Kasi, dacă mă auzi: adio, tu eşti lumina ochilor mei.

Vocea lui Tourtell se îngroşă.

— Eşti iubit nu doar de mine, ci de întregul oraş, şi vom aprinde

lumânări la mormântul tău cât timp democraţia va dăinui.

Îşi drese vocea.

— Îţi mulţumesc, Kasi. Vă mulţumesc, cetăţeni. Şi acum, ziua ne aparţine.

După o scurtă clipă de tăcere, începu să se audă o înregistrare neclară, cu vocea sonoră a unui bărbat ce cânta imnul „Cetate tare-i Dumnezeu“.

Macbeth opri radioul.

Seyton râse şi apăsă pe trăgaci. Cocoşul revolverului se ridică.

— Eşti surprins, Kasi? Ştii, fiul unei târfe nu valorează mult pentru un proxenet. Dar, dacă îmi dăruieşti sufletul tău acum, îţi promit o împuşcătură în cap, fără dureri, în loc de una în stomac. Plus răzbunarea pe proxenet şi gaşca lui. Ce spui, băiete?

— Nu.

— Nu?

Seyton îşi îndreptă ochii cărora nu le venea să creadă spre cel care îi dăduse răspunsul.

— Nu, repetă Macbeth. Nu trebuie ucis. Pune arma jos, Seyton.

— Şi să-i lăsăm pe cei de afară să primească ce îşi doresc?

— M-ai auzit. Nu-i împuşcăm pe cei lipsiţi de apărare.

— Lipsiţi de apărare? întrebă Seyton. Dar *noi* nu suntem lipsiţi de apărare? Să-i lăsăm pe Duff şi Malcolm să se pişe iar pe noi, cum au făcut mereu? O să renunţi la ţelul tău chiar acum când…

— Revolverul tău este îndreptat spre mine, Seyton.

— Poate că este. Pentru că nu te voi lăsa să opreşti regatul care va veni, Macbeth. Nu eşti singurul care are o chemare. Voi…

— Ştiu ce vei face şi, dacă nu laşi arma jos, vei fi un om mort. Un ceva mort, oricum.

Seyton râse.

— Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine, Macbeth. Cum ar fi acela că nu mă poţi ucide.

Macbeth privi în gura ţevii revolverului.

— Atunci fă-o, Seyton. Pentru că doar tu mă poţi trimite la ea. Pentru că tu nu eşti născut din femeie, tu eşti făcut. Făcut din coşmaruri, lucruri diavoleşti şi din tot ce vrea să strice şi să distrugă.

Seyton clătină din cap şi îndreptă revolverul spre fruntea lui Kasi fără să-şi ia ochii de la Macbeth. În acelaşi timp, primele raze de soare pătrunseră prin ferestrele înalte ale mezaninului. Macbeth îl văzu pe Seyton ridicând mâna să îşi facă umbră ochilor când lumina îl orbi.

Macbeth aruncă prin razele răsăritului spre trunchiul de copac din partea opusă, spre inima scrijelită în lemn. Şi ştiu că va nimeri, pentru că, spre acea inimă, din degetele lui porneau linii, vase de sânge.

Se auzi o bufnitură. Seyton se clătină şi privi în jos la mânerul pumnalului ce îi ieşea din piept. Apoi scăpă revolverul şi apucă pumnalul în timp ce cădea în genunchi. Ridică privirea şi se uită la Macbeth cu ochii înceţoşaţi.

— Argint, spuse Macbeth, vârându-şi iar între dinţi chibritul. Se spune că funcţionează.

Seyton căzu în faţă şi rămase întins, cu capul în dreptul picioarelor desculţe ale băiatului.

Macbeth aşeză bila albă de fildeş pe rama din lemn ce înconjura roata în mişcare a ruletei şi o împinse cu forţă în direcţia opusă.

— Continuaţi! le strigă Duff bărbaţilor care loveau cu baroasele şi topoarele de incendiu în faţa fundaţiei din care dislocaseră deja bucăţi mari de ciment.

Şi apoi fundaţia crăpă brusc, iar botul cu plug al locomotivei căzu cu un bufnet teribil. În cabina conductorului, Duff aproape că picase spre înainte, dar se apucă de un punct de sprijin şi se ţinu bine. În faţa lui, botul locomotivei era îndreptat în jos, dar nu se mişca.

— Haide!

Tot nimic.

— Hai odată, babo!

Şi Duff simţi ceva sub picioare. Se mişcase. Nu? Sau… Auzi ceva, ca un geamăt înfundat. Da, *se mişcase*, pentru prima dată în optzeci de ani, Bertha Birnam se mişcase, iar gemetele pieselor metalice mobile se ridicau şi se transformau într-un strigăt de protest. Ani de rugină şi legile frecării şi inerţiei încercau să o ţină pe loc, dar forţa gravitaţională nu putea fi învinsă.

— Daţi-vă la o parte! ţipă Duff, strângând cureaua mitralierei şi ţinând

în mână patul armei de rezervă pe care o vârâse la curea.

Roţile locomotivei se mişcară, trezite din hibernare, se rostogoliră încet pe şina lor lungă de opt metri şi se prăbuşiră de pe fundaţie. Roţile din faţă se loviră de capătul scărilor şi lespezile de piatră se sparseră cu un trosc! asurzitor. Pentru o clipă, locomotiva păru să se oprească acolo, dar Duff auzi crăpând şi următoarea treaptă. Şi apoi alta. Şi se convinse că acum nimic nu putea opri această masă ce accelera încet.

Duff privea fix înainte, dar observă cu coada ochiului că sărise cineva în tren şi îi stătea alături.

— Un bilet dus spre Inverness, mulţumesc.

Era Caithness.

— Şefule!

Era Olafson.

— Da?

Ochii lui Macbeth urmăreau mişcarea bilei de fildeş.

— Cred că… că… se apropie.

— Ce se apropie?

— T… trenul.

Macbeth ridică privirea.

— Trenul?

— Bertha. Vine încoace! Este…

Restul nu se mai auzi.

Macbeth se ridică. Din locul în care stătea, în mijlocul sălii de jocuri, nu putea vedea în sus spre clădirea gării, doar spre piaţa înclinată din afara ferestrei înalte. Dar auzea. Se auzea ca şi cum ceva era zdrobit de un monstru ce mugea. Şi se apropia.

Şi apoi, privind spre piaţa din faţa lui, intră în câmpul vizual.

Înghiţi în sec.

Venea Bertha.

— Foc!

Inspectorul-şef adjunct Malcolm se holba. Pentru că ştia că, indiferent de ce avea să se întâmple, nicicând nu-i era dat să mai vadă aşa ceva. O locomotivă pe aburi care zdrobea pietre şi îşi croia singură drum prin Piaţa

Muncitorilor. Un mijloc de transport pe care înaintaşii lor îl construiseră din fier, prea greu şi solid să poată fi oprit, cu rulmenţi ce nu ruginiseră şi nu înţepeniseră după doar optzeci de ani de neglijare, o locomotivă ce făcea ca gloanţele trase de mitraliere să scânteieze inofensive ca stropii de apă, păstrându-şi neabătută direcţia spre Inverness.

— Este o clădire solidă, spuse cineva de lângă el.

Malcolm clătină din cap.

— E doar un bârlog de cartofori.

— Ţine-te bine! strigă Duff.

Caithness se aşezase pe podea, cu spatele la peretele cabinei, ca să se ferească de ricoşeul gloanţelor ce vuiau deasupra lor. Ea strigă ceva, cu faţa încordată şi ochii închişi.

— Ce? ţipă Duff.

— Te iu…

Apoi se izbiră de Inverness.

Pe Macbeth îl încântă priveliştea Berthei care umplu întreaga fereastră înainte să o facă ţăndări.

Avu impresia că întreaga clădire, podeaua pe care stătea, aerul din încăpere, totul era împins înapoi, în timp ce locomotiva străpungea zidul şi intra în sală. Zgomotul îl asurzise. Coşul locomotivei secţionase partea estică a mezaninului, iar plugul distrusese parterul. Inverness o încetinise, dar Bertha continua să înainteze, metru cu metru. Se opri la o jumătate de metru de el, cu coşul sprijinit de balustrada din partea de vest a mezaninului, şi plugul lipit de masa ruletei. Pentru o clipă se făcu o linişte totală. Apoi se auzi un clinchet de cristal. Iar Macbeth ştia de la ce. Bertha secţionase frânghiile ce susţineau candelabrul de deasupra lui. Nu încercă să se mişte, nici măcar să se ridice. Abia dacă apucă să-şi dea seama că stă sub o grămadă de cristal, înainte ca totul să se întunece.

Duff se sui pe locomotivă ţinând arma automată în mâini. Razele firave ale soarelui străluceau printre particulele de praf din aer.

— Nu este nimeni la mitraliera din aripa nordică! strigă Caithness din spatele lui. Dar…

— Nici în cea din sud, spuse Duff. Seyton este aici lângă masa de ruletă cu un pumnal înfipt în el, aş zice că e mort.

— Kasi este aici, pare să fie nevătămat!

Duff scrută ceea ce fusese cândva o sală de jocuri. Tuşi din cauza prafului. Ascultă. În afară de rotaţia frenetică a bilei ce se învârtea în ruletă, nu se auzea nimic. Duminică dimineaţa. În câteva ore începeau să bată clopotele bisericii. Coborî. Păşi peste cadavrul lui Seyton, mergând spre candelabru. Se folosi de sabie ca să îndepărteze candelabrul de pe faţa lui Macbeth.

Ochii lui Macbeth erau larg deschişi şi derutaţi, ca ai unui copil.

Vârful ascuţit şi aurit al candelabrului dispăruse în umărul său drept. Nu curgea prea mult sânge din rana care se contracta ritmic, ca şi când sugea din corpul de iluminat.

— Bună dimineaţa, Duff.

— Bună dimineaţa, Macbeth.

— Ha, ha! Duff, îţi aminteşti că obişnuiam să ne spunem asta când ne trezeam în fiecare dimineaţă la orfelinat? Tu stăteai în patul de sus.

— Unde sunt ceilalţi? Unde este Olafson?

— Isteţ băiat, Olafson, ştie când este timpul să o şteargă. La fel ca tine.

— Băieţii tăi de la trupele de intervenţie nu dau bir cu fugiţii, spuse Duff.

Macbeth oftă.

— Nu, ai dreptate. Atunci m-ai crede dacă ţi-aş spune că este în spatele tău şi că te va ucide în… vreo două secunde?

Pentru câteva clipe, Duff nu-l scăpă din ochi pe Macbeth. Apoi îşi întoarse privirea. Deasupra, unde mezaninul era secţionat pe jumătate, văzu două siluete în lumina razelor soarelui ce străluceau prin gaura din zidul estic. Una era o armură medievală impozantă. Cealaltă, Olafson, în genunchi, cu puşca sprijinită de balustradă. Cincisprezece metri. De acolo, Olafson putea nimeri şi un bănuţ.

Răsună un foc de armă.

Duff ştia că este mort.

Atunci de ce mai era încă în picioare?

Ecoul reverberă prin sală.

Macbeth îl văzu pe Olafson căzând înspre armura de cavaler, care se lăsă într-o parte, se prăbuşi prin gaura din mezanin şi se opri cu un zăngănit pe podeaua sălii de jocuri. Sus, la mezanin, Olafson era întins la pământ cu faţa lipită de balustradă. Avea ochii închişi, ca şi cum ar fi adormit pe puşca sa Remington 700.

— Fleance! strigă Caithness.

Duff se întoarse spre aripa nordică.

Şi acolo sus, la mezanin, unde scările coborau de la etajul superior, stătea Fleance. Avea cămaşa însângerată, se clătina şi părea că se agaţă de puşca fumegândă.

— Caithness, ia-i pe Kasi şi pe Fleance, strigă Duff. Acum!

Duff se prăbuşi pe scaunul de lângă masa de ruletă. Bila din roată pierduse din inerţie, suna altfel.

— Acum ce o să se întâmple? gemu Macbeth.

— Aşteptăm să ajungă şi ceilalţi. Te vor cârpi la loc la spital. Detenţie. Proces federal. Se va vorbi despre tine mulţi ani de acum încolo, Macbeth.

— Tot mai crezi că ai patul de sus, Duff?

Răsuna clinchetul cristalului. Duff îşi ridică privirea. Macbeth ridicase mâna stângă.

— Ştii că sunt rapid ca o muscă. O să te trezeşti cu un pumnal în piept înainte să laşi sabia şi să scoţi arma, ştii asta, nu?

— Tot ce se poate, spuse Duff.

În loc să resimtă o teamă cumplită, simţea doar cum punea stăpânire pe el toropeala.

— Şi vei pierde din nou, ca întotdeauna.

Macbeth râse.

— Şi de ce, mă rog?

— Mereu ai ştiut, toată viaţa ta, că eşti sortit să pierzi, în cele din urmă. Această certitudine este şi a fost mereu în tine, Macbeth.

— O, da? Nu ai aflat? Nici un bărbat născut din femeie nu mă poate omorî. Este ceea ce a promis Hecate, şi a dovedit în repetate rânduri că îşi respectă promisiunile. Aşa că, ştii ce? Pot să mă ridic de aici şi să plec, pur şi simplu.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar greutatea candelabrului îl

ţintuia la pământ.

— Hecate a uitat să mă ia şi pe mine în calcul când ţi-a promis asta, spuse Duff, având privirea fixată pe mâna stângă a lui Macbeth. Pot să te ucid, aşa că stai acolo şi taci.

— Eşti surd, Duff? Am spus…

— Dar eu nu am fost născut! şuieră Duff.

— Nu ai fost născut?

— Nu. Am fost tăiat din mama mea, nu născut.

Duff se aplecă înainte şi îşi trecu arătătorul peste cicatricea de pe faţă.

Macbeth clipea întruna cu ochii lui copilăroşi.

— Nu… nu te născuseşi când Sweno a omorât-o?

— Mă purta în pântece. Mi s-a spus că încerca să oprească sângerarea unui alt poliţist când Sweno a lovit-o cu asta.

Duff ridică sabia şi continuă:

— Şi i-a tăiat burta.

— Şi faţa ta.

Duff confirmă cu o scurtă mişcare a capului.

— Nu poţi scăpa de acest bărbat nenăscut, Macbeth. Ai pierdut.

— Înfrângere după înfrângere. Începem prin a avea totul şi apoi pierdem totul. Credeam că acesta era singurul lucru sigur, amnistia morţii. Dar nici măcar asta nu mai este garantată. Doar tu mă poţi ucide şi să mă trimiţi acolo unde o pot reîntâlni pe iubita mea, Duff. Fii, aşadar, salvatorul meu.

— Nu. Eşti arestat şi vei putrezi singur în puşcărie.

Macbeth chicoti.

— Nu se poate, iar tu nu te poţi abţine. Nu te-ai putut abţine nici pe alee şi nu poţi nici acum. Pentru că suntem cine suntem, Duff. Liberul arbitru este o iluzie. Aşa că fă ceea ce trebuie să faci. Fă ceea ce *eşti*. Sau ar trebui să te ajut rostindu-le numele? Meredith, Emilie şi…

— Ewan, spuse Duff. *Tu eşti* cel care nu poate fi altcineva decât persoana care ai vrut mereu să fii, Macbeth. Prin urmare, am ştiut că încă era speranţă pentru Kasi, chiar dacă soarele răsărise peste crestele munţilor. Nu ai putut niciodată să ucizi pe cineva lipsit de apărare. Şi, chiar dacă vei rămâne în amintirea tuturor ca fiind mai crud decât Sweno,

mai corupt decât Kenneth, latura ta cea bună te-a dus la pieire, lipsa ta de cruzime.

— Am fost întotdeauna reversul tău, Duff. Şi, ca atare, reflexia ta. Aşa că omoară-mă acum.

— De ce te grăbeşti? Locul care îi aşteaptă pe cei ca tine se numeşte iad.

— Atunci lasă-mă să plec.

— Dacă te rogi pentru iertarea păcatelor, poate vei scăpa.

— Am vândut această posibilitate, Duff. Bucuros chiar, pentru că aştept cu nerăbdare să-mi reîntâlnesc iubita, chiar dacă ne este dat să ardem împreună o eternitate.

— Nu. Vei avea parte de un proces corect şi vei fi judecat nici prea aspru, nici prea blând, dar vei fi prima dovadă că oraşul poate fi civilizat, că poate fi iarăşi întreg.

— Prost naiv ce eşti! strigă Macbeth. Te minţi singur. Crezi că gândeşti ceea ce *vrei* să gândeşti, că eşti bărbatul care *vrei* să fii, însă mintea ta caută cu disperare un pretext să mă ucidă aici, întins pe jos, lipsit de apărare şi tocmai de aceea ceva din sinea ta se opune. Însă ura ta este aidoma locomotivei, nu poate fi oprită odată ce s-a pus în mişcare.

— Te înşeli, Macbeth. *Ne putem* schimba.

— Serios? Atunci gustă pumnalul ăsta, omule liber.

Macbeth duse mâna stângă sub haină.

Duff reacţionă din instinct, prinse mânerul sabiei cu ambele mâini şi o înfipse.

Fu uimit de uşurinţa cu care lama tăie pieptul lui Macbeth. Şi, când se propti în podeaua de sub el, simţi o vibraţie propagându-se din corpul lui Macbeth prin sabie şi prin el însuşi. Un suspin prelung ieşi printre buzele lui Macbeth, şi din gură ţâşni un jet subţire de sânge roz, udând mâinile lui Duff ca o ploaie caldă. Se uită în jos, în ochii lui Macbeth, fără să ştie ce anume caută, doar că nu îl găsi. Tot ce văzu fu o lumină care se stinse pe măsură ce pupilele se dilatau, întunecând irişii.

Duff lăsă sabia din mâini şi făcu doi paşi înapoi.

Stătea nemişcat, în tăcere.

Duminică dimineaţa.

Auzi voci dinspre Piaţa Muncitorilor, se apropiau.

Nu voia. Dar ştia că trebuia să o facă. Aşa că acţionă. Deschise haina lui Macbeth.

Macbeth avea mâna stângă pe piept. Nu era nimic acolo, nici un toc de umăr, nici un pumnal, doar o cămaşă albă ce se înroşea din ce în ce mai mult.

Auzi nişte lovituri. Duff se întoarse. Veneau de la masa de ruletă. Se ridică. Pe fetru, un jeton era pus pe roşu, sub inimă, un altul, pe negru. Dar sunetul venea de la roată, care încă se învârtea, deşi din ce în ce mai încet. Bila albă sălta de la un număr la altul. Apoi se opri, prinsă, în sfârşit.

În singurul lăcaş verde, care înseamnă că încasează totul casa.

Că nici un jucător nu câştigă.

CAPITOLUL 43

Undeva în depărtare băteau clopotele. Băiatul cu un singur ochi stătea în sala de aşteptare a gării centrale şi privea afară. Era o privelişte ciudată. Din sala de aşteptare, Bertha împiedicase mereu vederea spre Inverness, însă acum vechea locomotivă pe aburi străpungea faţada cazinoului. Chiar şi în lumina orbitoare a soarelui, el putea zări luminile albastre ale maşinilor de poliţie parcate şi bliţurile aparatelor de fotografiat ale jurnaliştilor. Lumea se strânsese în spatele cordoanelor poliţiei din Piaţa Muncitorilor. Din când în când, se vedeau licăre de lumină şi dincolo de ferestrele cazinoului Inverness. Probabil criminaliştii care fotografiau cadavrele.

Prin urmare, se terminase.

Băiatul se întoarse şi păşi pe coridor. Pe când se apropia de scara ce cobora la toaletă, auzi ceva. Un scâncet surd şi persistent, ca de câine. Îl mai auzise şi înainte, un toxicoman lefter care nu-şi luase doza. Privi peste marginea balustradei. În bezna pestilenţială de dedesubt, observă nişte haine deschise la culoare. Era pe punctul de a-şi continua drumul, când auzi strigând:

— Stai! Nu pleca! Am bani!

— Îmi pare rău, tataie, nu am droguri, iar tu nu ai bani. O zi bună să ai!

— Dar am ochiul tău!

Băiatul se opri în loc. Se întoarse la balustradă. Privi în jos. Vocea aceea. Chiar să fie… Merse iar în dreptul scării, privi în jur. Nu mai era nimeni acolo. Apoi coborî în bezna rece şi umedă. Duhoarea se înteţea cu fiecare pas.

Bărbatul era întins peste pragul uşii de la toaleta bărbaţilor. Purta ceva ce fusese cândva un costum alb din lână. Acum, rămăşiţele zdrenţăroase erau pline de sânge. Aidoma bărbatului însuşi. Rămăşiţe zdrenţăroase şi

însângerate. Pe sub breton, din frunte îi ieşea un ciob de sticlă. Şi avea şi bastonul cu mânerul aurit. Pe toţi dracii, el era! Bărbatul pe care îl căutase în toţi aceşti ani. Hecate. Treptat, ochiul băiatul se obişnui cu întunericul şi văzu rana deschisă, o crestătură peste stomacul şi pieptul său. Ţâşnea sânge, dar nu atât de mult, ca şi când era pe terminate. Între pulsaţii, băiatul putea vedea intestinele scârboase, de un roz-palid.

— Curmă-mi suferinţa, şuieră bătrânul. Apoi ia banii din buzunarul interior.

Băiatul îl privi pe bărbat. Pe bărbatul din toate visele, toate închipuirile. Lacrimi de durere se scurgeau pe obrajii bătrânului. Dacă voia, ar fi putut să scoată cuţitul cu lamă scurtă, cel pe care îl folosea să mărunţească praful, cel cu lamă subţire cu care, cândva, scosese un ochi. Ar fi putut să înfigă aceeaşi lamă în trupul bătrânului. Ar fi făcut dreptate.

— Ţi-a crăpat stomacul? se interesă băiatul şi băgă mâna în buzunarul interior al hainei bărbatului. Se scurge acidul pe rană?

Se uită în portofel.

— Grăbeşte-te! şopti bătrânul.

— Macbeth a murit, spuse băiatul şi numără rapid bancnotele. Crezi că acum lumea s-a făcut mai bună?

— Ce?

— Crezi că cei care vor veni după Macbeth vor fi mai buni, mai drepţi, mai iertători? Există vreun motiv să credem asta?

— Taci, băiete, şi termină odată. Foloseşte bastonul, dacă vrei.

— Dacă moartea este cel mai preţios lucru pentru tine, Hecate, nu ţi-o voi lua, aşa cum mi-ai luat tu ochiul. Ştii de ce?

Bătrânul se încruntă, se uită fix, iar băiatul văzu un semn de recunoaştere în ochii umezi.

— Pentru că eu cred că noi, oamenii, avem puterea să ne schimbăm şi să devenim mai buni, spuse băiatul şi băgă portofelul în pantalonii săi prăpădiţi. Prin urmare, eu cred că cei care îl vor succeda pe Macbeth vor fi puţin mai buni. Cu paşi mărunţi, mărunţi, dar puţin mai buni. Puţin mai umani. Apropo, nu este ciudat că folosim doar cuvântul „uman“, adică om, când vorbim de bine şi compasiune?

Băiatul scoase cuţitul şi rabată lama.

— Având în vedere tot ce ne-am făcut unii altora de-a lungul istoriei, adică.

— Aici, mormăi bătrânul şi făcu semn cu degetul spre gâtul lui. Repede.

— Îţi aminteşti că a trebuit să îmi scot singur ochiul?

— Ce?

Băiatul apăsă mânerul cuţitului în mâna bătrânului.

— Fă-o singur.

— Dar ai spus… mai uman… nu pot… te rog!

— Paşi mărunţi, mărunţi, spuse băiatul, se ridică şi lovi uşor cu mâna buzunarul. Devenim mai buni, dar nu vom ajunge sfinţi peste noapte, înțelegi?

Strigătele îl urmăriră pe băiat prin gară, până când ieşi în lumina soarelui strălucitor.

CAPITOLUL 44

Stropul strălucitor de ploaie căzu din înaltul cerului, străbătând întunericul, spre luminile tremurătoare ale portului de dedesubt. Vântul tăios, ce bătea în rafale dinspre nord-vest, îl purtă în partea de est a râului încet curgător ce împărţea oraşul pe jumătate şi la sud de aglomerata cale ferată care traversa oraşul dintr-o parte într-alta. Vântul aduse stropul de ploaie deasupra Districtului 4 şi a Obeliscului şi a unei noi clădiri, Izvorul, cele două hoteluri la care poposeau peste noapte oamenii de afaceri din Capitol şi unde din când în când se rătăcea câte un ţărănoi şi întreba dacă nu cumva aici fusese un cazinou. Majoritatea îl uitaseră, dar toţi îşi aminteau de celălalt cazinou, din clădirea administrativă a Căilor Ferate, care acum găzduia recent inaugurata bibliotecă a oraşului. Stropul trecu pe deasupra sediului central al Poliţiei. În biroul inspectorului-şef Malcolm, luminile erau aprinse – se ţinea o şedinţă a structurii de conducere având ca temă reorganizarea. Angajaţii fuseseră la început nemulţumiţi de faptul că primarul Tourtell şi consiliul local hotărâseră reducerea efectivelor – o consecinţă a reducerii semnificative a criminalităţii. Aşa voiau să recompenseze Poliţia pentru că în ultimii trei ani făcuse o treabă atât de bună? Însă realizaseră că Malcolm avea dreptate când spunea că scopul Poliţiei era, pe cât posibil, să facă astfel încât să nu mai fie nevoie de ea. Desigur, erau vizate în principal Direcţia Narcotice şi acele departamente afectate de prăbuşirea traficului de droguri, precum Direcţia Omucideri. Direcţia Anticorupţie îşi păstra personalul, în timp ce noul departament de criminalitate financiară era singurul pentru care se aprobase o creştere a schemei de cadre. Aceasta se datora în egală măsură creşterii activităţii economice (efect al atractivităţii oraşului pentru mediul de afaceri), cât şi conştientizării faptului că gulerele albe avuseseră o viaţă prea uşoară, poliţia dând impresia că îi servea în primul rând pe cei bogaţi. Duff

apărase organigrama Direcţiei de Crimă Organizată, spunând că are nevoie de oameni ca să lucreze preventiv, că ar costa mult mai mult să facă curăţenie după ce infractorii profesionişti şi-ar fi stabilit un cap de pod în oraş. Dar îşi dăduse seama, ca şi ceilalţi, că trebuie să accepte reducerea personalului. Chiar şi şefa de la Omucideri, Caithness – care argumentase convingător că echipa actuală putea, în sfârşit, să investigheze amănunţit crimele – a trebuit să se resemneze. Aşa că Duff aştepta cu nerăbdare weekendul şi planificase împreună cu Caithness un picnic în Fife. Era nerăbdător şi îngrozit, în acelaşi timp. Casa fusese demolată şi lăsase să crească iarba. Dar cabana era încă în picioare. Voia să stea amândoi întinşi acolo, sub soarele arzător, şi să simtă mirosul de smoală al scândurilor. Să vadă dacă se mai auzea ecoul râsetelor şi strigătelor de bucurie ale lui Emilie şi Ewan. Şi apoi avea să înoate singur spre insuliţă. Se spune că nu există drum uri care să te ducă înapoi la locurile – şi la persoana – din trecut. Trebuia să vadă dacă zicala era adevărată. Nu ca să uite. Ci pentru a putea, în sfârşit, privi înainte.

Stropul de ploaie îşi continuă calea spre est, pe deasupra străzilor cu magazine scumpe ale Districtului 2 Vest, înainte de a coborî pe un deal împădurit de lângă şoseaua de centură, care strălucea noaptea ca un lănţişor de aur la gâtul oraşului. Acolo, în vârful Dealului Spânzurătorii, stropul se pogorî printre copaci înainte să se lovească de o frunză mare şi verde a unui stejar. Se prelinse spre vârful frunzei, atârnă acolo şi acumulă greutate, gata să cadă pe cei doi bărbaţi stând în întuneric sub copac.

— S-a schimbat, spuse o voce gravă.

— Aţi fost plecat mult timp, domnule, spuse cealaltă, mai subţire.

— Plecat. Exact. Chiar am crezut că gata. Şi nu mi-ai spus cum m-ai găsit, domnule Bonus.

— O, stau la pândă. Ascult şi văd, ăsta-i talentul meu. Mă tem că singurul.

— Nu ştiu dacă să te cred pe de-a-ntregul în privinţa asta. Uite, îţi spun de la bun început că nu te plac, domnule Bonus. Îmi aminteşti puţin prea mult de chestiile alea din apă care se prind de animale mai mari şi sug…

— Remora, domnule?

— Mă gândeam la lipitori. Oribile fiinţe. Deşi destul de inofensive. Aşa

că, dacă crezi că mă poţi ajuta să îmi recapăt oraşul, eşti liber să sugi o vreme. Dar fii atent, dacă sugi prea mult, te tai. Acum, spune-mi.

— Nu există competitori pe piaţă. Mulţi dependenţi de droguri s-au mutat în Capitol când aici nu au mai fost stupefiante. Consiliul local şi şeful poliţiei au început, în sfârşit, să lase garda jos. Reduceri de personal. Sincronizarea este perfectă. Potenţialul pentru clienţi noi şi tineri este nelimitat şi am găsit-o şi pe sora care a supravieţuit când a explodat fabrica de droguri a lui Hecate. Şi ea are încă reţeta. Clienţii nu vor avea alternativă pentru ceea ce le putem oferi, domnule.

— Şi de ce ai nevoie de mine?

— Nu am capitalul, puterea de muncă şi nici capacitatea de conducere, domnule. Dar am…

— Ochi şi urechi. Şi o gură linguşitoare.

Bătrânul aruncă un trabuc Davidoff Long Panatella pe jumătate fumat, în timp ce stropul de ploaie de pe creanga de deasupra lui se alungea.

— Mă voi gândi la asta. Dar nu datorită celor spuse de tine, domnule Bonus. Toate oraşele sunt o piaţă potenţială dacă ai marfă de calitate.

— Bine. Atunci, de ce?

— Pentru că acest oraş mi-a luat fratele, clubul, totul. Aşa că îi datorez ceva.

Stropul de ploaie se desprinse. Ateriză pe un corn de animal. Alunecă pe el spre suprafaţa lucioasă a căştii de motociclist.

— Îi datorez iadul.

JO NESBØ

„Cea mai sumbră poveste a lui Shakespeare în viziunea regelui *noir*-ului scandinav.“ — *Mail on Sunday*

MACBETH

roman

ebook
HUMANITAS FICTION